C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Roberson_Jennifer-Vlkodlaci-2-Homananska_pisen.PDB

PDB Name: Roberson_Jennifer-Vlkodlaci_2-H
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.10.2003
Modification Date: 8.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JENNIFER ROBERSON

VĚNOVÁNO MARION ZIMMEROVÉ-BRADLEYOVÉ
za její skvělé nápady

A

BETSY WOLLHEIMOVÉ
za to, že mě vždy dokázala podržet.

Starý cheysulijský jazyk

Slovníček výrazů ze starého cheysulijského jazyka

alvi	[alvi]	přítel
bu'sala	[busala]	nevlastní syn
homana	[homana]	homananský - obojí krve
cheysul	[čejsul]	manžel
cheysula	[čejsula]	manželka
i'toshaa-ni	[itošány]	očista
ja'hai	[jahaj]	přijmi
ja'hai-na	[jahajna]	přijat
jehan	[jehan]	otec
jehana	[jehana]	matka
lir	[lir]	zvíře duší spjaté s cheysulijským bojov-níkem; vzájemné oslovení mezi zvíře-tem a bojovníkem
liren	[liren]	oslovení ženy, která dokáže hovořit se zvířecími lir
mei jha	[mejha]	milenka, děvka
mei jhana	[mejhana]	milenka, děvka po zesnulém bojovníkovi
Mujhar	[mujhar]	král
qu'mahlin	[kvumálin]	vyhlazování příslušníků cheysul i jského národa, vyvraždbvání
rujho	[rujho]	bráška (hovorově)
rujholla	[rujhola]	sestra
rujholli	[rujholi]	bratr
shar tahl	[šár tál]	osoba, která dokáže vykládat proroctví Prvorozených
su'fali	[sufali]	strýc
sul'harai	[sulharaj]	splynutí
tahlmorra	[talmóra]	předurčení, cosi na způsob osudu

Některé cheysulijské fráze

Ja'hai, cheysu, Mujhar.
Přijmi tohoto muže, tohoto krále - Mujhara.

Ja'hai cheysuli i'halla shansu.
Přijmi mír. Ať nad tebou zavládne cheysulijský mír.

Ja'hai-na Homana Mujhar.
Zrodil se král obojí krve. Byl přijat král obojí krve.

Ku'reshtin!

cheysulijská hrubá nadávka

Leijhana tu'sai.
Žít, ne umírat.

Ru'shalla-tu.
Možná se tak stane.

Tahlmorra lujhalla mei wiccan, cheysu.
Osud lidí vždy spočívá v rukách bohů.

Tu'halla dei!
Bohové, chraňte vazala!

Ellasská fráze

Yhana Lodži, yffennog faer.
Člověk si navždycky uchová svou hrdost, když pokorně násle-duje svého boha Lodžiho.

Rejstřík postav

Aislinn princezna homanaská, Carillonova a Electřina dcera
Alaric atvijský princ
Alix Haleova a Lindiřina dcera, Duncanova man-želka
Asar-Suti pán podzemí ve Valgaardu, velký Seker
Atvijští obyvatelé znepřáteleného Atvijského království
Bellam král solindéský
Breman Carillonův královský sluha
Cai jestřáb, Duncanovo lir
Carillon princ homanaský, syn prince Ferguse, dědic ho-manaského trůnu
Cormac Carillonův zbrojíř
Cuinn princ ellaský, putující královstvími v převlečení za harfeníka Lachlana
Cheysuliové původní obyvatelé území současného Králov-ství homanaského
Donal Duncanův a Alixin syn
Duncan cheysulijský náčelník, manžel Alix, nevlastní bratr Finnův
Electra princezna solindéská, Carillonova manželka
Ellinda princezna erinnejská, první manželka Shainea Mujhara
Essien solindéský vyslanec
Fergus princ homanaský, bratr krále Shainea, Carillo-nův otec
Finn cheysulijský bojovník, nevlastní bratr Dunca-nův
Gryffth ellaský kurýr
Gwynneth Carillonova a Tourmalinina matka
Hale Shaineův cheysulijský vazal, otec Finnův a Ali-xin

Ihlinijští (ihlinijští přisluhovači temných sil, spojenci
čarodějové) Atvijských
Keough král atvijský
Lachlan potulný ellaský harfeník
Lodži ellaský bůh
Lorn vlk, Donalovo lir
Lorsilla homanaská princezna, druhá manželka Shainea Mujhara
Meghan Finnova a Torryina dcera
Meredyth Gryffthův velitel
Osric atvijský král, syn Thorneův
Perrin homanaský ozbrojenec
Prvorození první Cheysuliové, vyslovili proroctví své-ho národa
Rhodri král ellaský, otec prince Cuinna
Royce správce solindéského království
Rowan velitel cheysulijského původu, Carillonův chráněnec
Shaine Mujhar král homanaský
Solindéští obyvatelé znepřáteleného Solindéského krá-lovství
Storr vlk, Finnovo lir
Taj sokol, Donalovo lir
Thorne král atvijský, syn Keoughův
Torrin bývalý Shaineův zbrojíř, Alixin pěstoun

Tourmaline (Torry)	sestra krále Carillona
Tynstar	ihlinijský čaroděj
Waite	homanaský ranhojič
Zared	homanaský voják

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Přivíral jsem oči proti silnému větru - snažil jsem se zahlédnout Finna. Jel přede mnou na malém steppeském poníku, který nebyl šedohnědý, jak bývá zvykem, ale spíš dohněda. I tak se mi v husté sněhové vánici chvílemi ztrácel. Vítr mi fičel do tváře; Finn by mě neslyšel, pokud bych na něj silně nekřikl. Z obličeje jsem si odhrnul tlustou vlně-nou látku a zašklebil jsem se, když mi vichr vmetl do vousů ledové krystalky. Hlasitě jsem zvolal:
"Vidíš něco?"
Rozmazaná tmavá skvrna přede mnou dostala zřetel-nější tvar - Finn se obrátil v sedle. Také on měl kožené kal-hoty a byl navlečený do samé vlny a kožešin - pod mnoha vrstvami se doslova ztrácel. Finn však nebyl obyčejný muž jako ostatní; Finn byl Cheysuli.
Odhalil si obličej. Na rozdíl ode mě neměl vousy, které by mu zakrývaly tvář; Cheysuliové jsou totiž bezvousí. Finn mi kdysi vysvětlil, že u nich je to docela normální; mužům prostě vousy nerostou. Tmavé a lesklé vlasy, které si bě-hem posledních let občas tu a tam přistřihl, mu vlály ve větru a jen zdůrazňovaly jeho snědou, ostře řezanou tvář.
"Poslal jsem Storra, aby se podíval po nějakém přístřeší," křikl zpátky. "Pokud někde poblíž něco takového je, spo-lehlivě to i v téhle vánici najde."
Pohledem jsem krátce zabloudil k okraji lesní cesty. Souběžně se stopami po kopytech našich koní se ve sněhu rýsovaly otisky vlčích tlap, které však vzápětí mizely ve sně-hové fujavici. Finn jel ve stopách svého lir, a tím se lišil od všech ostatních. A já jsem byl zas zvláštní tím, že jsem následoval vlkodlaka - muže, jehož život byl navždy spjat s vlkem.
Finn však nepokračoval v jízdě. Mlčel a čekal. Tvář pořád ještě nastavoval větru. Když jsem k němu dojel, všiml jsem si, jak se mu oči zúžily do úzkých štěrbin. V oslepující bílé vánici se mu panenky smrskly na dvě černé tečky. Duhovky měl Finn jasně žluté. Ne jantarově nebo medově zlaté. Žluté.
V takových očích viděli obyčejní lidé oči zvířete. A já jsem moc dobře věděl proč.
Zachvěl jsem se a hned potom jsem zaklel, když jsem se snažil očistit vousy od namrzlého sněhu. Až donedávna jsme pobývali v teplých oblastech na východě. Byl to zvlášt-ní pocit vědět, že jsem zas blízko své vlasti, a přitom strá-dat nepřízní počasí. Vlastně jsem už zapomněl, jaké to je být zachumlaný do spousty vlny a kožešin.
I když - vlastně ne, nic z toho jsem nezapomněl; a ob-zvlášť ne to, kdo jsem.
Finn si všiml mého záchvěvu a v tichém úsměvu odha-lil zuby. "Že bys toho už měl dost? Jestlipak se budeš tak-hle třást a proklínat sněhovou vichřici, až znovu budeš pro-cházet komnatami a chodbami královského paláce?"
"Ještě jsme nedorazili ani do Homanaského království," ohradil jsem se. Nelíbilo se mi, jak sebejistě to prohlásil, "a už vůbec ne do strýcova paláce."
"Do tvého paláce." Chvíli si mě vážně prohlížel. Ten po-hled mi připomněl jiného muže: Finnova bratra. "Pochy-buješ snad sám o sobě? Pořád ještě? Myslel jsem, že jsi všechno řádně uvážil, než ses rozhodl vrátit se domů z vyhnanství."
"Ale ano." Rukou v rukavici jsem si z vousů ometl namrzající ledové krystalky. "Pět let je dlouhá doba pro kaž-dého, kdo žije ve vyhnanství, a pro prince zvlášť. Nadešel čas, abychom konečně vyrvali homanaský trůn z rukou solindéského uchvatitele."
Finn pokrčil rameny. "Dosáhneš toho. Proroctví Prvo-rozených o tom hovoří zcela jasně. Převezmeš Lví trůn z rukou krále Bellama podporovaného ihlinijskými čaro-ději a usedneš na něj jako nový Mujhar." Pravou rukou opsal rozmáchlý oblouk: pozvedl ji dlaní vzhůru, s rozta-ženými prsty. Tahlmorra. Toto gesto vychází z víry Chey-suliů, že osud každého člověka leží v rukách bohů.
Dobrá tedy. Ať mě bohové dosadí na královský trůn na-místo Bellama.

Vánicí prosvištěl šíp a zabodl se hluboko do žeber Finnova poníka. Zvíře zaržálo, prudce sebou škublo a svalilo se na bok. Zapadlo do hluboké závěje a nohama zoufale hrabalo ve sněhu. Z nozder se mu vyvalila krev; také rána krvácela. Sníh kolem se zbarvil doruda.
Z pochvy volně zavěšené u sedla jsem okamžitě vytasil meč. Zaklel jsem a strhl koně stranou. Zahlédl jsem Finnovu napřaženou paži; snažil se vyprostit zpod padlého koně.
"Jsou tři… pozor!"
První z nich už na mě zaútočil. Pustili jsme se do sebe. Také on měl meč a mával jím jako kosou - snažil se srazit mi hlavu. Zaslechl jsem známé zvuky: svist ostří ve vzdu-chu, dusot koňských kopyt, přidušený sykot, když protiv-ník vydechoval skrz zaťaté zuby a namáhavě chrčel. Slyšel jsem také skřípění vlastních zubů, když jsem máchl těž-kým mečem. S uspokojením jsem pocítil náraz - nepo-chybně jsem tedy protivníka zasáhl, třebaže úder z větší části ztlumil jeho tlustý zimní kožich. Přesto byla rána na-tolik mocná, že muže vychýlila ze sedla a znemožnila mu účinný protiútok. Stačil mi další dobře mířený zásah, aby ostrý meč pronikl koženým oděvem - kůže ho na okamžik zbrzdila - ale vzápětí prudce vnikl do těla. Silně jsem při-razil a útočník na místě klesl mrtev.

Rychle jsem vytáhl meč a strhl koníka vzad. Proklínal jsem ho, když zakolísal, a litoval jsem našeho rozhodnutí být co nejméně nápadní - proto jsme si opatřili steppeské poníky, a ne statné homanaské válečné oře. Tohle nebyla zvířata určená do boje. Teď jsme na to doplácali.
Ohlédl jsem se po Finnovi. Namísto něj jsem spatřil vlka. A zahlédl jsem rovněž mrtvolu muže s rozervaným hrdlem, ležící na sněhu prosáklém krví. Třetí z útočníků dřepěl na koni a ochromeně zíral na vlka. Nebylo divu. Ten muž byl svědkem Finnovy vlkodlačí proměny. Je to děsivý zážitek i pro ostříleného chlapa - člověk má co dě-lat, aby neřval hrůzou. Já sám jsem mlčel jen proto, že podobných proměn jsem zažil už víc. Ale strach jsem cí-til pořád.
Byl to veliký a zuřivý vlk. Zaútočil ve chvíli, kdy muž vy-křikl a pokusil se o útěk. Vlk ho srazil z koně a povalil do sněhu. Muž se rozplácl o zem, vzkřikl a pozvedl ruce, aby si ochránil hrdlo. Zuby však už byly na dosah.
"Finne!" Pleskl jsem koníka úderem meče naplocho a pobídl ho přes hluboké závěje. "Finne," řekl jsem teď už tišeji, "jestli ho zabiješ, těžko nám něco poví."
Vlk se nad roztřeseným uzlíkem zarazil, otočil se a upře-ně se na mě podíval. Ten utkvělý pohled mi bral dech; vlk mě pozoroval lidskýma očima.
A pak na sebe začal brát lidskou podobu. Byl to hrůzný pohled, jak se zvolna rozplýval před očima. Obracel se mi při tom žaludek. Jen jeho oči zůstávaly stejné a pořád na mě upřeně zíraly. Žluté, zvláštní - a pro člověka zcela ne-typické. Takové oči mohly patřit jedině šílenci nebo cheyulijskému bojovníkovi.
Cítil jsem, jak mi po zádech přebíhá mráz, třebaže jsem se ten pocit snažil potlačit. Přede mnou už nestál vlk, ale muž snědé pleti. Vlastně to tak docela nebyl člověk; nebyl zcela lidský. Byl něco víc.
Pohnul jsem se v sedle a pobídl koně, aby se k němu víc přiblížil. Moc se mu nechtělo, protože vycítil smrt, která potkala Finnova koně i dva ze tří útočníků, ale nakonec si dal říct. Zastavil jsem těsně vedle neznámého; ležel na zá-dech v hlubokém sněhu a oči třeštil na Finna, který ještě před chvílí byl vlkem.
"No tak," pobídl jsem ho a podíval se mu do očí. Muž by rád vstal, poznal jsem to na něm. Byl vyděšený, a protože vězel hluboko v sněhové závěji, byl i zranitelný. Já jsem však chtěl, aby si pořádně uvědomil svou bezmocnost.
"Mluv," kývl jsem na něj. "Kdo je tvůj pán?"
Mlčel. Finn k němu bez jediného slova vykročil. To sta-čilo, aby muž rozvázal.
Potlačil jsem nenadálé překvapení; neznámý nebyl Ellasan - pocházel z Homanaského království. S výjimkou Finna jsem za celých pět let nepotkal nikoho, kdo by mlu-vil homanaským jazykem. Poslední dobou jsme spolu ho-vořili už jen kaledonsky nebo ellasky. A najednou tady, v Ellaském království, jsme zaslechli homanaštinu.
Nehleděl na Finna - díval se na mě. Neušlo mi, že má strach. Taky jsem poznal, že se stydí a zároveň má vztek. "Co jiného mi zbylo?" povzdechl si. "Mám ženu a dceru a nemám jinou možnost, jak je obě uživit, ošatit a jak zajistit, aby netrpěly zimou. Usedlost na venkově mi sebrali, když jsem nedokázal dát dohromady nájemné. Všechny moje úspory pohltila válka. Syna mi zabili v době, kdy zahynul princ Fergus. Mám snad ženu s dcerou ne-chat umřít hlady jen proto, že nemůžu hospodařit? Mám snad dceru poslat do Bellamova harému?" Nenávistně na mě upřel hnědé oči. S každým dalším slovem vzrůstal jeho hněv a pocit hanby se rozplýval. Na místo studu se vtíraly nepřátelství se zoufalstvím.
"Neměl jsem jinou možnost! Nabídli mi slušnou hromádku zlata -"
Zabolelo mě u žaludku, jako by mi do něj někdo vrazil nůž. "Zlata zbroceného krví," přerušil jsem ho rázně, když jsem pochopil, co vlastně říká.
"A proč ne!" křikl. "Vždyť jsem si ho zasloužil! V Shaineově válce jsem přišel o syna, sebrali mi usedlost a ožebra-čili moji rodinu. Co jiného mi zbývalo? Bellam mi nabídl zlato - zlato zbrocený krví! - a já po něm sáhl. Ale takhle se tam doma chováme všichni!"
"Všichni?" opakoval jsem. Nelíbilo se mi, co říkal. Co-pak všichni obyvatelé Homanaského království touží zradit mne za solindéské zlato a obětovat dřív, než stačím splnit své poslání?
"No co!" vybafl. "Takoví jsme všichni! A proč ne? Vždyť oni jsou hnusný zvířata! Ďáblové jsou to!"
Vichr se stočil. Do tváře mi znovu padal sníh, ale já jsem se už nesnažil zbavovat se ho. Nemohl jsem. Zíral jsem na toho muže ve sněhu. Jeho přiznání mi vyrazilo dech.
Pak jsem se podíval na Finna.
Také on jen tiše stál. Mlčel. Upřeně hleděl před sebe. Pak zvolna pozvedl hlavu a zpříma si mě změřil. Panenky v očích se mu stáhly, až z nich zbývaly pouhé černé tečky a přes sněhové vločky jsem viděl jen jasně žluté duhovky. Žluté oči. Černé vlasy. Zlatá náušnice v levém uchu. Prudký vítr mu odhodil vlasy a odhalil tak jeho tvář - náhle cizí, dravčí.
Najednou jsem ho viděl jinak - ne tak, jak jsem ho ví-dal v posledních pěti letech. Připomněl jsem si, co je zač. Cheysuli. Vlkodlak. Muž, který má tu moc brát na sebe vlčí podobu.
Jaký měli ti tři důvod, aby na nás zaútočili?
Jistě ne kvůli mně. Pro ně jsem nezajímavý. Určitě ne-tušili, že za moji hlavu - pokud by ji donesli Bellamovi - by dostali víc zlata, než by si kdy dokázali představit. U všech bohů, tenhle muž opravdu nemá tušení, kdo jsem!
Jindy bych se té ironii zasmál. Pobavila by mě moje do-mýšlivost, moje přesvědčení, že každý mě musí znát a musí vědět, jak jsem důležitý. Ale tady, na tomto místě, o mě nešlo. Jednalo se o Finna a o jeho původ.
"Šli po mně," poznamenal suše.
Přikývl jsem. Dělalo se mi zle při tom pomyšlení, ale přesto jsem přikývl. To, co nás čeká, je mnohem obtížnější, než se původně zdálo. Po pěti letech strávených ve vyhnanství se vracíme domů, do Homanaského království - nejenže musíme shromáždit armádu a vydobýt zpět krá-lovský trůn, ale navíc musíme čelit i předsudkům homanaských obyvatel. Shaineova očista od příslušníků cheysulijského národa - Cheysuliové ji ve svém jazyce nazývají qu'mahlin - je víc než jen pouhý vrtoch šíleného krále prahnoucího po pomstě. Neskončila totiž ani dnes, třebaže Shaineovo království upadlo do područí.
Ti tři nás nenapadli proto, aby mě zabili nebo zajali. Šli po Finnovi, protože je Cheysuli.

"Co zlého ti Cheysuliové provedli?" zeptal jsem se. "Co ti udělal třeba právě tento muž?"
Homanaský zajatec na Finna užasle zíral. "Ale vždyť to je vlkodlak!"
"A ublížil ti nějak?" nedal jsem se odbýt. "Byl to snad on, kdo ti zabil syna? Vzal ti snad tvoji usedlost? Znásilnil snad tvoji dceru? Ožebračil tvoji rodinu?"
"Zbytečně se namáháš," povzdechl si Finn. "Křivě rostlý strom už nenarovnáš."
"Dá se však pokácet," namítl jsem. "Pokácet, rozsekat na kusy a přiložit do ohně -" Chtěl jsem pokračovat, ale za-razil jsem se. Z Finnovy tváře jsem vyčetl uzavřený, ne-přístupný výraz. Neřekl jsem už nic. Finn nebyl z těch, kteří stojí o účast, a dokonce ani o to, aby se někdo kvůli němu rozčiloval. Měl dost vlastních problémů.
Tohle byl jeden z nich.
"Nedalo by se mu to nějak vysvětlit?" zeptal jsem se. "Chápu jeho pohnutky - dostal se do zoufalé situace - jeho chování však nechci tolerovat. Promluv s ním, všechno mu vysvětli, a pak ať si jde."
Finn pozvedl pravici. Byla prázdná. Povšiml jsem si však jeho prstů; držel je tak, jako by svíral nůž. Žádal mě o souhlas. Byl mým vazalem, vazalem prince homanaského, a žádal mě, abych mu dovolil zabít.
"Ne," řekl jsem. "Dnes ne. Stačí, když na něj zapůsobíš svými kouzly."
Muž ve sněhové závěji se doslova schoulil. "U všech bohů, to ne! Jen ne žádné čáry -"
"Chyť ho," řekl jsem věcně, když se ten muž s námahou postavil a dal se na útěk.
Finn ho lehce dostihl. Nezabil ho však. Jen ho srazil na kolena a vtiskl ho do sněhu. Poklekl, paži mu obtočil ko-lem hrdla a druhou rukou ho popadl za hlavu. Stačilo jen škubnout a zlomil by mu vaz.
"Smilování!" zaprosil neznámý. Kdybych mu však vy-hověl, musel bych ho pustit na svobodu.
Finn se už neptal. Podřídil se mému přání. Všiml jsem si, jak mu pevněji stiskl hlavu. Neuniklo mi zděšení, které vstoupilo do hnědých očí toho muže. Když vzápětí pohasly, pochopil jsem, že Finn splnil, co jsem nařídil.
Dalo se to poznat právě podle očí. Vídal jsem ten výraz v očích a ve tvářích těch, které Finn ochromil svým kouz-lem. Něco podobného se však nacházelo i ve Finnových očích: nepřítomný pohled plný soustředění, když v sobě sbíral sílu potřebnou k ovládnutí druhých. Duchem byl mimo - jeho tělo však zůstávalo. Cosi se z něj vytratilo, ale zároveň jako by měl v sobě něco navíc, něco posvátného, tajemného. Nebyl člověk, nebyl zvíře, a nebyl ani bůh. Byl čímsi… mezi tím vším.
Muž se zachvěl a podklesl. Nesvezl se však k zemi. Finnova paže mu stále pevně tiskla hrdlo. Ruku měl zapře-nou o mužovu lebku, vaz mu však dosud nezlomil. Čekal.
Náhle sebou muž krátce, rychle škubl. Jeho bronzově opálená pleť zpopelavěla; ve tváři byl bledý jako mrtvola, s prázdným nepřítomným výrazem v očích. Všiml jsem si, že pootevřel ústa a cosi zachrčel. A pak - dřív než jsem se zmohl na jediné slovo - Finn tomu chlapíkovi zlomil šíji a mrtvé tělo nechal dopadnout na zem.
"Finne!" v mžiku jsem seskočil z koně, meč jsem zapíchl do sněhu a vrhl se k němu. Vší silou jsem ho popadl za ko-žené kalhoty a za kožich. "Finne, nařídil jsem ti chytit ho, ne zabít -"
Finn však byl duchem nepřítomný a potácel se ve sněhu. Pochopil jsem, že mě neslyší. Nevnímal mě. Jeho duše byla pořád ještě - kdesi hodně daleko.
"Finne." Chňapl jsem ho za paži a zarazil jsem ho. I přes tlustý kožich jsem nahmátl strnulé svaly. Ve tváři byl do-sud zsinalý a panenky v očích připomínaly spíš malé černé tečky na jasně žlutém pozadí duhovek. "Finne -"
Znovu sebou škubl a náhle se vzpamatoval. Otočil hlavu a podíval se na mě. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že ho držím. Rychle jsem ho pustil - pochopil jsem, že je už při smyslech. Přesto se mi neulevilo.
Ohlédl se na mrtvolu ve sněhu. "Tynstar," vydechl. "Držel jsem - Tynstara."
Strnul jsem. "Cože?"
Zamračil se a předloktím si otřel čelo, jako by se zpotil. Přitom měl na tváři sněhový poprašek a navíc se zachvěl chladem. Ten jediný pohyb však stačil zaplašit jeho zma-tek a náhlou zranitelnost. "Byl… tady. Jako pavučina, jemná, ale lepkavá… taková, z níž se nedá vyprostit." Otřásl se podobně, jako se oklepávají psi, když si chtějí vytřepat vodu z kožichu.
"Ale - pokud i on se účastní honu na Cheysulie a neza-jímá ho homanaský princ…," zarazil jsem se. "Má snad i Tynstar zájem na qu'mahlin?"
"Tynstar má zájem na čemkoli. Vždyť patří mezi Ihlinijské."
Chtěl jsem se pousmát, ale nešlo to, když jsem si připo-mněl Tynstara, který je z rodu ihlinijských čarodějů, co jsou spřažení s králem solindéským. Je to podobné soužití, jaké kdysi bývalo mezi Homanaskými a Cheysulii, kteří také ovládají jistá kouzla. Ovšem Ihlinijští jsou ďáblové, jsou to přisluhovači temných sil. Není na nich ani chlup dobrý. Toužili ovládnout Homanaské království, a proto podpořili Bellama, který nakonec království uchvátil.
"Zřejmě tedy netuší, že jsme zde," pronesl jsem zamyš-leně.
"Nacházíme se pořád ještě v Ellaském království," upo-zornil mě Finn. "Království homanaské je odtud asi den nebo dva dny cesty - záleží na počasí. Nepochybuji, že Bellam má své zvědy, kteří hlídají hranice. Klidně to mohli být i tito muži, které vyslali zneškodnit jednoho Cheysuliho -" Finn se zachmuřil. Napadlo mě, že přemítá, jaké znamení uvedl Bellam ve svém nařízení zabíjet Cheysulie. Nejspíš zlatou náušnici, ale možná i zlaté náramky na pa-žích. "- Ale stejně tak můžou pátrat po homanaském princi ve vyhnanství." Znovu se zamračil. "Nejsem si tím jist. A neměl jsem kdy rozebírat jeho úmysl."
"A teď už je pozdě."
Finn se na mě vyrovnaně podíval. "Pokud se Tynstar spolčil s Homanaskými a vyslal je, aby likvidovali Cheysulie, pak bylo jen dobře, že jsme je pozabíjeli." Znovu krátce pohlédl na mrtvé tělo. Pak se mi zahleděl do tváře. "Je mou povinností chránit tě. A proč bych neměl chránit i sebe?"
Také jsem se podíval na mrtvého. "Asi ano," vydechl jsem nelehce, otočil jsem se a poohlédl se po meči. Finn

přistoupil k zdechlému poníkovi a odvázal zavazadla připevněná k sedlu. Nasedl jsem na koně a meč jsem vrátil do pochvy. Předtím jsem pečlivě zkontroloval, zda není od krve. Cheysulijské runy se stříbrně zaleskly v sněhové vánici. Starý cheysulijský jazyk jsem neznal a runám jsem tudíž nerozu-měl. Tento cheysulijský meč byl ukován pro homanaského prince. A proroctví Prvorozených jasně praví, že přijde den, kdy osoba obojí krve sjednotí pokojnou cestou čtyři zne-svářená království a dva národy vládnoucí kouzelnými schopnostmi, kterými je nadali staří bohové. Možná tento cheysulijský meč už nebude dlouho pobývat v rukách ho-manaského prince. Už brzy může patřit samotnému králi.

Ale než se tak stane, zůstane tento meč se zlaceným jil-cem zdobeným královským lvíčkem ve vzpřímeném po-stoji a osazený velikým blyštivým rubínem dobře uscho-ván v kožené pochvě. A bude tam až do chvíle, než dosednu na Lví trůn zdobený vyřezávanými lvíčky a osvobodím Homanaské království.

"Nasedni si," vyzval jsem Finna. "Nemůžeš se přece bro-dit v tom sněhu."

Podal mi zavazadla, ale nijak se neměl k tomu, aby si při-sedl. "Tvůj kůň má už tak co nést. Vždyť se dobře podívej." Zazubil se. "Pro zbytek cesty na sebe vezmu vlčí podobu."

"Pokud je Storr daleko před námi -" zarazil jsem se. Dobře jsem věděl, že lir ani jeho cheysulijský bojovník si ze vzdálenosti těžkou hlavu nedělají. Stačilo, když jsem se podíval Finnovi do tváře. Tělem byl sice ještě přítomen, ne však myslí. Duchem byl už jinde a naslouchal jinému na-léhavému hlasu; byl zahleděn do sebe, očima nereagoval na vnější podněty… jako by rozmlouval s něčím nebo snad s někým - jehož hlas jsem však neslyšel.

Po chvíli se vzpamatoval a potěšeně se usmál. Na ne-dávné přepadení jsme rázem zapomněli. "Storr říká, že ob-jevil zájezdní hostinec."

"Jak je to daleko?"

"Míli, možná o něco dál. Řekl bych, že je to celkem blízko, po dni stráveném bez střechy nad hlavou." Prsty si prohrábl černé vlasy a setřásl z nich jemný prachový sníh. "Podoba lir mi nabízí mnohem víc možností, Carillone. Budu tam rychleji než ty, a ještě se na rozdíl od tebe ces-tou zahřeju."

Nechal jsem ho být. Beztak mi nic jiného nezbývalo. Vrá-til jsem se s koněm na cestu a pokračoval v jízdě. Za zády jsem nechal tři mrtvé muže a zdechlého poníka. Ostatní koně se rozutekli. Proklínal jsem tu sněhovou vánici. Tvář mi znecitlivěla od jinovatky, která se mi srážela ve vou-sech. A nepomáhalo, ani když jsem si zahalil obličej.

Když mě Finn vzápětí dostihl, měl už vlčí podobu: žlutooký, s narudlou srstí, s rychlýma nohama. Vůbec jsem ne-pochyboval, že je mu teplo.

Kapitola druhá

Hostinská místnost byla plná mužů, kteří hledali útočiště před sněhovou vánicí. Slzící svíce se na stolech roz-plývaly do kaluží vosku. Poskytovaly jen sporé světlo a na-víc čadily. V místnosti byl nepředstavitelný puch, který mě ihned udeřil do nosu, ale lákalo mě teplo a také vě-domí, že se najím. A kvůli tomu bych vydržel jakýkoli zá-pach.

Dveře zaskřípěly, jak se odíraly o hliněnou podlahu ztvrdlou mrazem. Krátce jsem se zarazil a sklonil jsem hlavu, abych se neudeřil o rám do čela. Jen málo dveří zá-jezdních hostinců bylo natolik vysokých, aby muž mé výšky mohl bez problémů projít; za léta života za hranicemi mé země jsem vyrostl a moje váha se v porovnání s tou, kte-rou jsem měl před pěti léty, téměř zdvojnásobila. Vlastně jsem si neměl proč stěžovat; moje výška, váha a plnovous mi cestou domů zajišťovaly dostatečnou anonymitu. Na tom, zda se praštím do hlavy o rám dveří ellaského hos-tince, mi tedy nesešlo.

Zatímco jsem se potýkal s dveřmi, Finn se prosmýkl do-vnitř. Pořádně jsem je otevřel a na zpola zmrzlých kože-ných závěsech jsem je zase přirazil. Zaklel jsem, když se mi pod nohama propletl pes, div mě neporazil. Na chvíli jsem si vzpomněl na Storra, který v lese hledá vhodné úto-čiště. Pak už jsem myslel jen na jídlo a víno.

Zaklapl jsem závoru a mimoděk jsem si povšiml, jaký mají na dveřích masivní křížový zámek. Takové se vidí jen zřídkakdy, proto mě na tomto místě zaujal. Rozhodně však nejsem ten typ, který vysedává v zájezdních hospodách a pivnicích pro nicneříkající tlachání.

Finn už čekal. I na našem stole stála jediná svíčka. Vlastně už ani nesvítila, z knotu, který ještě před chvílí ho-řel, teď stoupal proužek čadivého dýmu. To byla Finnova práce. Oba jsme to měli ve zvyku.

Přisedl jsem si a shodil ze sebe kožich a další vrstvy ob-lečení. Bylo příjemné připadat si zas jako člověk, a ne jako medvěd a mít dostatek místa k pohybu. Seděl jsem na tří-nožce a stejně jako Finn jsem se rozhlížel hostinskou míst-ností. Vojáky jsme neviděli. Ellaské království je poklidná země. Většinu hostů tvořili rozjařeni pachtýři. Byli tu i po-cestní ze severu a z jihu - Ellaští, Homanaští, ale podle přízvuku se dalo soudit i na Faliaské. Nebyl tu však nikdo z Kaledonských, proto jsme se s Finnem uchýlili k ellaštině s kaledonským přízvukem. Nikdo nás tak nemohl po-dezírat, že bychom byli odjinud.

Snad jedině ten, kdo někdy viděl Cheysuliho na vlastní oči, by zapochyboval, ale v Ellaském království jich tolik zas nebylo.

Obyvatelé Ellaského království jsou otevření a družní lidé, kteří říkají bez obalu, co si myslí, a jednají na rovinu. Nebývají úskoční, a právě toho si na nich velmi cením. Křivé a úskočné chování se mi protiví, třebaže bývají chvíle, kdy se k němu z nouze uchyluji. Bylo mi příjemné, že mě, cizince v doprovodu Cheysuliho, tady v zájezdním hostinci berou takového, jaký jsem. Vlastně se spíš každý zadíval na Finna, třeba jen krátce. Pak se věnovali vlastní zábavě a nás pustili z hlavy.

Usmál jsem se. Proti cheysulijským bojovníkům tady málokdo co namítá. V Ellaském království nikomu nepře-kážejí. Nikdo je tu nepronásleduje.

Pak jsem si vzpomněl, že právě tady, v Ellaském králov-ství, brousí Homanaští a pídí se po Cheysuliích. Úsměv mi odumřel na rtech.

Konečně k nám dorazil hostinský a mastné ruce si otřel do otřepané zástěry. Hovořil hrdelním hlasem, se zřetel-ným ellaským přízvukem, chraplavě a flegmaticky. Dalo mi velkou práci porozumět, co říká, ale nakonec se mi to podařilo.

"Pivo," řekl, "nebo víno? Červený kaledonský, sladký falijský nebo naše jemný… dobrej ročník." Měl špatné zuby, ale přívětivě se usmál.
"Usca nemáš?" zeptal jsem se.
Pozvedl prošedivělé obočí. Pak pochopil. "Tak usca, ří-káš? Ne, ta nejni. Od tý doby, co Ellaský přestali stranit Ka-ledonským při jejich válce se Steppeskýma, nám ho už od-tamtud neposílají." Nejspíš nás odhadl na Kaledonské, tedy alespoň mě podle přízvuku považoval za Kaledonského.
Finn se totiž Kaledonským nepodobal ani vzdáleně. "Tak co jinýho si tedy račte přát?"
Finnovy žluté oči se skoro ztrácely v okolním šeru, ale přesto jsem si všiml, že mu v nich zajiskřilo. "Co třeba homanaské pivo?"
Hostinský se zamračil. Obočí měl stejně prošedivělé jako vlasy, které nosil hladce přičísnuté k hlavě. A tvář měl po-ďobanou nejspíš od nějaké dětské nemoci. Z toho, jak se tvářil, jsem usoudil, že nepojal žádné podezření. Spíš se tak trochu naštval.
"Ne, to taky nevedem. Je homanaský, jak jsi sám řekl, a v posledních letech k nám moc Homanaských přes hra-nici nechodí." Pohledem na okamžik spočinul na zlaté ná-ušnici, která probleskovala z Finnových černých vlasů. Vě-děl jsem, že si ten ellaský hostinský pomyslel, že spíš než Homanaští k nim tu a tam zabrousí nějaký Cheysuli. "Takže kšefty nejdou?" zeptal jsem se zkusmo. Muž přejel prstem po zástěře poseté skvrnami. Krátce se rozhlédl. Díky letitým zkušenostem odhadl, oč mi asi jde. "Kšefty by ušly," prohodil po chvíli, "ale ne s Homanaskýma. Od tý doby, co je tam ten solindéskej král, Bellam." Poho-dil hlavou k Finnovi. "Ty bys o tom měl vědět víc."
"Možná," přikývl Finn vážně. "Z Homanaského králov-ství jsem odešel hned potom, co Bellam vyhrál válku, takže nemám moc zpráv o tom, co se tam děje."
Ellaský hostinský se na něj pozorně zadíval. Pak se na-klonil a dlaněmi se opřel o desku stolu. "Říkám vám, že je to smutná záležitost vidět, jak to tam jde z kopce. Ta země pod vládou solindéskýho krále jen živoří. A stejnej je i ten jeho čaroděj."
Konečně jsme se dostali k tématu, na které jsem tak jako tak chtěl stočit řeč… a ani jsem s tím nemusel sám vyru-kovat. Kdybych nenavázal, mohl bych vzbudit podezření, nebo by si o mně pomyslel, že jsem podivín. Ukázalo se, že ten muž je řečný, proto jsem ho nezrazoval. "Homanaské království tedy není zrovna šťastná země, že?" prohodil jsem zvolna ellasky, s kaledonským přízvukem.
Hostinský si odkašlal. "Šťastná země? S Bellamem na trůnu a s Tynstarem, který ji svírá kolem krku? Ne, není šťastná, vůbec ne… je bezmocná. Povídá se o vysokých da-ních a drastickejch trestech. Takovýhle věci nás tady v Ellaským království pod vládou našeho dobrýho krále na-štěstí nijak zvlášť netíží."
Zachrchlal, odvrátil hlavu a odplivl si na zem. "Dokonce se povídá, že Bellam usiluje o spojenectví se samotným Rhodrim, ale tomu se nelíbí takový pošlapávání lidskosti, co se tam děje. Bellam je nenasytnej chamtivec, na rozdíl od Rhodriho. Ten to nemá zapotřebí, a navíc má šest pěk-ných synů." Zazubil se. "Slyšel jsem, že Bellam nabídl svojí jedinou dceru samotnýmu princi, ale pochybuju, že z toho něco rozumnýho vzejde. Cuinn má lepší partie než něja-kou Electru solindéskou."
Jak už to mezi muži bývá, stočila se řeč na ženy. Jakmile ovšem ellaský hostinský odešel, aby v kuchyni oznámil naši objednávku, o ženách jsme se už nebavili. Namísto toho jsme přemítali o Homanaském království. A taky o Bellamovi, který se dostal do Tynstarova područí.
"Šest synů," broukl pobaveně Finn. "Kdyby bývalý ho-manaský královský pár oplýval větší plodností, možná se Homanaské království ani nedostalo pod solindéskou nad-vládu."
Zamračil jsem se na něj. Nemusel mi připomínat, že krá-lovský rod se ohledně potomků příliš nevyznamenal. Vždyť právě proto, že se král Shaine Mujhar nedočkal následníka trůnu - o šesti ani nemluvě -, ustanovil svým dědicem je-diného bratrova syna. Ach ano, plodnost a neplodnost. Jak právě tyhle záležitosti ovlivnily můj život! A stejně tak i Finnův. Vždyť jen proto, že Shaine nedokázal se svými dvěma ženami zplodit životaschopné potomky - až na pa-ličatou dceru - zanechal veškeré své dědictví svému sy-novci Carillonovi, princi homanaskému. A ten přijal Finna, cheysulijského vlkodlaka, za svého vazala. Navíc jsem zdě-dil právo na Lví trůn, ale ten dostanu, až o něj svedu válku. Aspoň že už skončila očista uplatňovaná Mujharem proti Cheysuliům.
Hostinský se vrátil s chlebem a talířem horkého jídla, který postavil doprostřed stolu. Za ním dorazil chlapec se džbánkem ellaského vína, se dvěma pohárky a čtvrtkou žlu-tého sýra. Všiml jsem si chlapcova pohledu, který kradmo vrhl na Finnovu tvář takřka splývající s okolním šerem. Neušlo mi, jak zíral na jeho žluté oči. Neutrousil však je-diné slůvko. Finn byl možná první Cheysuli, kterého hoch kdy viděl. Proto si ho tak prohlížel.
Hostinský s chlapcem se už nezdrželi, protože se mu-seli věnovat i dalším hostům. S Finnem jsme se pustili do jídla. Nebyli jsme nijak zvlášť vyhládlí, ale jídlo, které jsme měli s sebou na cestu, se zdaleka nemohlo měřit s horkým masem servírovaným v teple zájezdního hostince.
Vytáhl jsem nůž, uřízl jsem si pořádný kus srnčího a na-ložil si ho na talíř. Byl to kaledonský nůž, s kostěnou střen-kou zdobenou vyrytými starobylými runami. Kost prý po-cházela ze stehenní kosti nějakého velkého zvířete, alespoň tak to tvrdil kaledonský král, když mi nůž daroval. Ostří měl z kvalitní oceli, dobře nabroušené oceli. A byl šikovný do ruky. Měl jsem ještě jeden nůž, cheysulijský, ale ten jsem si schoval do zavazadel.
Najedl jsem se tak, že jsem se sotva hýbal. Objednal jsem další džbánek vína. Při nalévání jsem zaslechl vzrušené hlasy. Zvedli jsme s Finnem okamžitě hlavy, abychom zjis-tili, co se děje.
V hostinci se objevil harfeník. Harfu svíral pod paží, byl oblečen do modré tuniky v pase stažené stříbrným řetíz-kem a stříbrnou obroučkou si spoutal i husté vlasy, které mu ve vlnách spadaly na ramena. Působil blahobytně - harfeníci bývají totiž častými hosty samotných králů, a ti je obdarovávají zlatem a drahými kameny. Tento mladík se rozhodně neměl zle. Byl urostlý, měl široká ramena a paže pod rukávy modré tuniky samý sval. I když jeho nástrojem byla harfa, a

ne meč, byl to silný muž. Měl modré oči, a když se usmál, dokázal vykouzlit vřelý a vstřícný úsměv profe-sionála.
Dva muži udělali uprostřed místnosti místo a přistavili mu židli. Tiše jim poděkoval, usedl a harfu si zapřel do boku a o stehno. Hned jsem poznal, že má dobrý nástroj, protože na dvoře mého královského strýce Shainea Mujhara jsem slyšel řadu skvělých harfeníků. Jeho harfa byla vyrobena z kvalitního, medově zlatého dřeva, které léty používání lehce ztmavlo. Zdobil ji jediný velký zelený sma-ragd. V zakouřeném přítmí hostince se struny nástroje matně leskly. Slibovaly mnohé, jakmile se jich hráč dotkne a přejede po nich zlehka prsty.
Ten nástroj byl jako žena: také vstřícně reagoval na něžné doteky. Hudba zaplnila místnost, tichá a jemná, ne-konečně svůdná. Všichni zmlkli. Nebyl tu nikdo, kdo by se nepoddal tónům harfy, ledaže by byl naprosto hluchý.
Harfeníkův hlas byl stejně úchvatný jako hlas jeho ná-stroje. Chyběl mu zženštilý nádech, čímž se lišil od mno-hých, které jsem měl kdy možnost slyšet, ale přesto byl libozvučný a příjemný. Měl bezchybnou intonaci, proto nemusel zvyšovat hlas, aby dolehl i do koutů hostince. Ten muž vlastně jen hovořil. A lidé naslouchali.
"Rád bych se s vámi podělil o svoji radost," pronesl klid-ně, "a vyjevil vám, jakou rozkoší mě obdarovává moje harfa. Ale ještě předtím musím splnit jistou povinnost." Z rukávu tuniky vytáhl složený pergamen. Rozevřel ho, uhladil a dal se do čtení. Pouze četl, svá slova nijak nezdůrazňoval. To, co jsme vyslechli, však samo o sobě stačilo.

"Na vědomost se dává, že Bellam Mujhar,
král solindéský a král homanaský,
pán měst Mujhary a Lestry,
vypisuje odměnu pěti set zlaťáků
pro každého, kdo podá zprávu o Carillonovi,
samozvaném princi homanaském,
který si dělá neoprávněný nárok na královský trůn.
Na vědomost se dává, že Bellam Mujhar
si mnohem více cení samotného prince,
a proto nabízí tisíc zlaťáků
tomu, kdo dopraví Carillona - živého či mrtvého -
na královský dvůr."

Harfeník dočetl, složil pergamen a vsunul ho zpět do ru-kávu. Pátravě se kouřovou clonou rozhlédl po přítomných, jako by chtěl odhadnout jejich myšlenky. Už nebyl tak uvol-něný jako zpočátku; naopak - napjatě čekal.
V první chvíli mě napadlo, že si ho koupili. Přemítal jsem, zda je Bellamovým mužem zaslepeným příslibem zlata. Kdyby věděl o mé přítomnosti, měl pět set zlaťáků jistých. A tisíc by dostal, kdyby mě přivedl do královského paláce. Domů. Aby se se mnou Bellam - ale i Tynstar - vypořá-dali.
Díval jsem se po ellaských mužích kolem; přemítali o zlatě a o slávě. Uvažovali, jaké by to bylo, kdyby se jim to podařilo. Na okamžik zapřemýšleli o bohatství, ale jen na okamžik. Pak pomysleli na své království. Ellaské, ne Homanaské království. Na svého krále Rhodriho. A vzápětí se zamysleli nad mužem, který nabízí tolik zlata a který už jedno sousedské království uchvátil.
Poznal jsem, že Ellaští o Bellamovo zlato nestojí. V hos-tinci však byli i jiní - a ti by o něj možná stáli.
Pohlédl jsem na Finna. Tvář měl jako z kamene; připo-mínala spíš bronzovou masku s magickýma očima.
Harfeník se dal do zpěvu. Měl hluboký, příjemný a pod-manivý hlas. Zpíval o kruté porážce, o krvavé válečné řeži. Zpíval o chlapcích, kteří položili životy na válečném poli, o kapitánech, které kosily solindéské a atvijské meče. Zpí-val o králi, který se stáhl do bezpečí hradeb královského paláce z růžového kamene, krále zpola šíleného nenávistnou posedlostí. Zpíval o smrti králova bratra i o králov-ském synovci, kterého vsadili do želez v atvijském táboře. Zpíval o princi, tentokrát už dospělém, který poté, co se dostal na svobodu, trávil život ve vyhnanství, kam uprchl před pomstou ihlinijských čarodějů. Byla to píseň o mém životě a on ho líčil jako velice podivný. Ten zpěv oživil všechny mé vzpomínky.
Ach, bohové… Vzpomínky…
Jak je možné, že ten harfeník tak dobře všechno zná? Jak je možné, že vystihne podstatu všeho, co se událo, jak ví, kdo jsem a kým bych chtěl být? Jak je možné, že zpívá píseň o mně, zatímco já sám tu sedím nepoznán a vím, že všechno, o čem zpívá, je pravda, a přesto si zoufale přeji, aby to všechno bylo jinak?
Jak jen to je možné?
Dojalo mě to, div jsem se nerozplakal. Zachvěl jsem se a raději jsem upřel zrak na podrápanou dřevěnou desku stolu. Jizvy skryté pod rukávy košile, které mi zůstaly na zápěstích po atvijských poutech, mě začaly nesnesitelně pálit. Nedokázal jsem se na toho muže podívat. Aspoň ne, pokud zpíval o mém osudu, o mém dědičném nároku - o nároku na královský trůn, o mé zemi - o mém králov-ství, které tolik trpělo.
"U všech bohů -" zašeptal jsem, ale vzápětí jsem se za-razil.
Vycítil jsem Finnův pohled. Mlčel však.

Kapitola třetí
"Jmenuji se Lachlan," řekl ten muž. "jsem harfeník, zároveň jsem však také kněz Lodžiho Vševědoucího a Vše-mohoucího; chcete, abych vám o něm něco zazpíval?" Po otázce následovalo ticho, uctivé a posvátné ticho. Usmál se, s rukama pevně přitisknutýma k harfě. "Určitě jste sly-šeli o zázracích, které Lodži koná. Ty pověsti jsou pravdivé. Chcete, abych vám o nich nejdřív vyprávěl?"
Rozhlédl jsem se hostinskou místností. Muži na židlích a lavicích seděli tiše a soustředěně hleděli na harfeníka.

Zauvažoval jsem, co má za lubem.
"Všemohoucí některé z nás obdařil darem zpěvu, jiné darem uzdravovat nebo krasořečnit. A jen nemnozí z nás vládnou všemi dovednostmi." Usmál se. Byl to záhadný, ale výmluvný úsměv. "Jsem jedním z nich a dnes večer se s vámi o tyto dary podělím."
Drahokam na harfě házel zelené odlesky. Lachlanovy prsty se roztančily po strunách a vyluzovaly tóny, při kte-rých mě mrazilo. Znovu nás přejížděl pátravým pohledem, jako by se chtěl přesvědčit, zda jsme připraveni naslou-chat. A neustále se usmíval.
"Někteří nás osočují - že prý jsme čaroději," pronesl tiše. "Nebudu jim to vyvracet. S harfou procházím touto zemí i jinými kraji a všechno, co vidím, si ukládám do paměti. A to, oč se s vámi podělím dnes večer, je věc, po níž touží mnozí z vás. Je to návrat do dnů nevinnosti. Návrat do časů, kdy nás ještě netrápily starosti a odpovědnost za druhé na nás tak tíživě nedoléhala. Připomenu vám ty časy." Přivřel oči. "Tiše seďte a naslouchejte jen mé harfě a mému zpěvu. Podělím se s vámi o umění, kterým mne nadal sám veliký Lodži."
Zaposlouchal jsem se do hudby. Zprvu jsem měl pocit, jako by kromě ní už nic jiného neexistovalo, jako by všude kolem odedávna zněly struny, jejichž zvuk byl nesrovna-telný se vším, co jsem až dosud slyšel.
Vnímal jsem jen jeho hudbu. Jednotlivé prosté tóny. Znovu a dlouze probíral struny a já měl pocit, jako by se prsty dotýkal mé duše. Díval jsem se na ty ruce laskající strunný nástroj a hudba mě celého ovládla.
Barvy kolem jakoby náhle pohasly. Bylo mi, jako bych naplnil pohár vínem a rázem ho vypil do dna. Všechno zešedlo, i světlo a tma, vytratila se běl a čerň. Viděl jsem har-feníka v šedém hábitu, s prošedivělými vlasy a šedýma očima. Pouze harfa si podržela svou barvu: byla medově zlatá a vyleštěná, s jediným smaragdem na vrcholu. Ale i to vzápětí kamsi vyprchalo…
Už žádná válka… žádné prolévání krve… pryč s touhou po odplatě. Náhle mi bylo, jako bych se ocitl v jiném světě. V době mého dospívání, kdy jako mladíček jsem v posvát-ném úžasu hleděl na statného hnědáka, kterého mi otec daroval k osmnáctým narozeninám. Na ten den si jasně vzpomínám a stejně dobře se pamatuji i na toho koně. Vy-vstává mi před očima den, kdy se mi dostalo titulu prince homanaského a následníka královského trůnu.
Tehdy jsem v Joyenne, na hradě mých rodičů, seběhl točité schodiště, cestou jsem pokývl sloužícím na ranní pozdrav a pořád jsem přemýšlel, jaký dar to bude. Věděl jsem už, že dostanu koně, válečného oře, ale netušil jsem, jaký bude. Jen jsem doufal… a bylo to opravdu tak. Velký válečný oř s narudlou srstí zplodil krásné hříbě s nejlepší klisnou z otcovy stáje a to hříbě mi darovali. Teď už bylo velké, dobře vycvičené, připravené pro skutečného bojov-níka. Vlastně jsem nebyl ještě hotový bojovník, ovládal jsem jen základy bojového umění, prošel jsem jen něko-lika turnaji, ale víc než kdo jiný jsem toužil prokázat své schopnosti. A teď mi bylo jasné, že s tímto koněm se mi taková šance co nevidět naskytne.
Odhalil jsem však i rub vzpomínek, do kterých mě harfeník uvedl. Je pravda, že mě vrátil do dob bezstarostného mládí, ale nedal mi zapomenout na to, co mělo následo-vat. Nedokázal ve mně potlačit mnohem silnější vzpo-mínky na doby, které následovaly. Vlastně se domnívám, že to udělal záměrně. Domnívám se, že vnikl do mé mysli a tak dlouho v ní pátral, až našel to, co potřeboval. A to mi pak vyjevil.
Všechno je náhle jinak. Už nejsem ten mladý princ se vztaženou paží, toužící dotknout se svého koně. Ne. Jsem teď docela jiný - jsem potřísněný krví, pokrytý prachem a k smrti unavený muž s chlapeckou duší, kterému násilím odňali meč a kterého vsadili do atvijských želez. Od-zbrojil mě sám Thorne, syn Keougha, krále atvijského, který rovněž nařídil, aby mě spoutali řetězy.
Všechny svaly mne bolí. Zalil mě pot. Sedím ve velké místnosti zájezdního hostince, venku řádí sněhová vichři-ce, a já se přesto potím. Nemohu jinak.
A vtom se všechny barvy znovu vracejí. Šeď se rozplývá. Knoty svíček se kroutí, čadí a vrhají do tváří přítomných světla a stíny. Uvědomil jsem si, že sedím u stolu a Finn mi svírá pravé zápěstí. Nejsou to tedy okovy, ale živá ruka, která mi brání v pohybu. A pak jsem pochopil, proč to všechno. V ruce jsem svíral kaledonský nůž s kostěnou střenkou, ostřím namířený proti harfeníkovi.
"Teď ne," šeptl Finn. "Možná později, až odhalíme, co má za lubem."
Rozzlobilo mě to. A hněval jsem se na Finna, což nebylo správné. Byl však nejblíž, a proto mi posloužil jako hro-mosvod. Na harfeníka jsem měl opravdu spadeno - za to, že mnou tak manipuloval. Finn mi to však překazil.
Pustil jsem nůž a Finn na oplátku uvolnil sevření. Při-táhl jsem si paži k tělu a promnul si jizvu, která se mi jako věčná památka na železné okovy vinula kolem zápěstí. Zle jsem se na Finna podíval. "Co ty sám jsi zažil? Neocitl ses - ty, Cheysuli - na trůně?"
"Ne," odpověděl bez úsměvu. "Ale vrátil mne k Alix."
Finnova slova mi vyrazila dech. Alix. Přirozeně. Jak ji-nak se dostat Finnovi na kobylku, než mu připomenout ženu, po níž tak zoufale toužil? Ženu, která se k němu na-konec obrátila zády, ženu, která se provdala za jeho bratra Duncana? Alix, moji sestřenku, na niž jsem si sám myslel?
Hořce jsem se zasmál. "Hleďme, ten harfeník se vyzná… možná je větší kejklíř, než sám přiznal." Zahleděl jsem se na muže v modré tunice.
"Co když je to ihlinijský čaroděj? Co když ho poslal Bellam, aby nás lapil do pasti?"
Finn zavrtěl hlavou. "Není ihlinijský čaroděj; to bych po-znal. A o tom jeho Všemohoucím pánubohu jsem taky už cosi zaslechl." Znechuceně se ušklíbl. "Lodži je ellaský bůh; jako takový mi nic neříká, ale pro jiné je určitě vý-znamný." Poposedl si a trochu se naklonil, aby si dolil víno. "Promluvím si s ním."
Harfeník Lachlan právě procházel hostinskou místností a vybíral mince, drobné dárky a víno. Pod paží svíral harfu a tiskl ji k tělu. V druhé ruce držel pohárek. Světlo se roz-tančilo na článcích stříbrného řetízku, který měl ovinutý kolem pasu a na obroučce ve vlasech. Byl mladý, asi tak v mém věku, a byl urostlý, třebaže neměl takovou výšku a sílu jako

já. Paže měl určitě velmi silné.
Konečně přistoupil i k nám. Přisunul jsem k němu džbá-nek, aby si posloužil. Pak jsem mu nabídl stoličku. "Posaď se a nalij si vína. A ještě si vezmi tohle." Z váčku u pasu jsem vylovil otřelý zlaťák s nepříliš umělou ražbou. Bylo to však ryzí zlato a málokdo se díval na to, že je tak ne-uměle zpracované. Ukazováčkem jsem ho přistrčil přes stůl vedle nože s kostěnou střenkou.
Harfeník se usmál, přikývl a usedl. Modré oči mu ladily s barvou tuniky. V mihotavém světle svíce se jeho vlasy zdály spíš hnědé. Byl to dost nezajímavý odstín hnědé - jako by slunce nikdy nedostalo příležitost zesvětlit je do tmavé blond nebo do ryšava. Jsou obarvené, napadlo mě a potají jsem se usmál.
Nalil si víno. Měl pěkný stříbrný pohárek, třebaže léty zčernalý. Pohárek, který si hostinský šetří zvlášť pro har-feníka, napadlo mě, protože jinak by byl mnohem opotře-bovanější. Nemyslel jsem si, že by mu patřil.
"Ale tohle je steppeské zlato." Pozvedl minci. "Nebývá zvykem platit právě tímhle." Očima sklouzl z mince na mě.
"Nemyslím, že bych byl tak dobrý kumštýř; raději si ho nech." Položil minci na stůl.
Považoval jsem to za uvážlivé a velmi promyšlené gesto. Netušil jsem, co tím sleduje. Nebo to byl údiv muže, který se vydal za tučnou kořistí? Který hledá prince ve vyhnanství?
"Záleží jen na tobě, jestli zlato přijmeš nebo ne." Pozvedl jsem pohárek. "Tady se společníkem se právě vracíme z kaledonské války proti obyvatelům steppeských nížin - jsem živ a zdráv, jak sám vidíš - a mám z toho radost." Hovořil jsem ellasky, s kaledonským přízvukem.
Lachlan zakroužil vínem ve stříbrném pohárku. "Jak se ti to líbilo?" zeptal se.
Hleděl jsem na něj přes okraj svého pohárku. "Ty tomu příběhu věříš?"
Usmál se. "Nemám na mysli tu píseň. Spíš mě zajímá, jak se ti líbilo moje kouzlo, kdy si posluchač při mém zpěvu může vybavit všechno, co ho kdysi něčím zaujalo. Jsou to tvoje vzpomínky, ne moje. Jak bych ti mohl diktovat, jaké máš mít vzpomínky?" Svůj pohled stočil k Finnovi, jako by vyčkával. Finn se do hovoru nijak nenutil. Tiše seděl za sto-lem, zdánlivě v pohodě - Cheysuli, i když se to nezdá, pů-sobí sice uvolněně, ale je vždy ve střehu. Dlouhými štíhlými prsty zvolna posouval pohárek po desce stolu. Oči zlehka mhouřil jako dravý pták; žluté duhovky skrýval pod víčky.
"Kaledonské království," prohodil harfeník, když po-chopil, že od Finna se slova nedočká. "Říkáš tedy, že jste bojovali s Kaledonskými, ale vy sami Kaledonští nejste. Tvého společníka bych odhadl na Cheysuliho." Usmál se a podíval se na mě. "A ty sám - ellasky mluvíš dobře, ale zas tak dobré to není. Nezdá se mi, že bys byl rodilý Ellasan. A stejně tak nejsi Kaledoňan; na to jsem jich poznal dost." Přivřel oči. "Možná jsi z Království solindéského nebo homanaského. Nemáš totiž zdaleka tak melodický ak-cent jako Falijští."
"Jsme žoldnéři," řekl jsem prostě. A byla to - aspoň kdysi to bývala - pravda. "Nepatříme do žádného království, jen se necháváme najímat za žold."
Lachlan se na mě pozorně zadíval. Bylo mi jasné, co vi-děl: hustý plnovous, nestříhané, sluncem vyšisované vlasy až na ramena. Žoldnéřský copánek svázaný karmínově čer-venou stužkou, který jsem pět let nosil, jsem si ustřihl, a tak jsem vypadal jako svobodný muž, což znamenalo, že můj meč je kdykoli k dispozici. A s Cheysulim po boku byla moje cena ještě vyšší. Králové nám platili zlatem za naše služby.
"Takže bez království," řekl a usmál se. Pak odsunul sto-ličku od stolu a vstal. Harfu pořád svíral pod paží. Pozvedl zčernalý pohárek a kývnutím poděkoval za víno.
"Vezmi si ten zlaťák," řekl jsem. "Dal jsem ti jej v dobré víře."
"A já jej v dobré víře odmítám." Zavrtěl hlavou. "Budeš ho potřebovat víc než já. Já nemám zapotřebí dávat do-hromady armádu."
Hlasitě jsem se rozesmál. "Ty asi netušíš, co jsme zač, my žoldnéři, harfeníku. My nestavíme armády. My v nich pouze sloužíme."
"Vím dobře, co říkám," namítl harfeník. Zatvářil se vážně a obezřele nás přejel pohledem. Pak se k nám obrátil zády.
Finn sáhl po noži a uchopil ho. Ne, nebyl to jeho obvyk-lý nůž. Také on si ten svůj dobře uschoval. Tenhle nůž kdysi patřil jednomu steppeskému obyvateli náhorní plošiny - a teď poslouží svému účelu. Ve Finnově ruce to ostatně platilo o každém noži.
"Dnes večer," pronesl rozvážně, "si s tím harfeníkem po-řádně promluvím."
Letmo jsem si vzpomněl na ellaského boha, o němž se harfeník zmínil, když tvrdil, že mu slouží. Zasáhne sám velký Lodži? Nebo Lachlan poví něco víc?
Usmál jsem se. "Dělej, jak myslíš."

Sněhová bouře zahnala do zájezdního hostince spoustu po-cestných, takže nakonec praskal ve švech. Už nebyly volné pokoje. Nezbývalo mi, než zaplatit hostinskému za dva slamníky na podlaze místnosti, kde se už před námi uby-tovali tři jiní. Když jsem vstoupil dovnitř, později, než jsem původně zamýšlel, už spali. Postál jsem ve dveřích a chvíli naslouchal, zda všichni opravdu tvrdě spí a nikdo z nich se nechystá mě vlákat do léčky. Opravdu tvrdě spali.
Proto jsem zavřel dveře, odložil jsem meč v pochvě na slamník, natáhl se vedle a čekal, až dorazí Finn.
Vstoupil tiše jako stín. Dokonce ani dveře nevrzly jako ve chvíli, kdy jsem vstupoval já. Finn se tam prostě náhle zjevil.
"Harfeník odešel," šeptl. Vyslovil to tiše, ale já už věděl, jak naslouchat.
Zatímco Finn poklekl na vedlejší slamník, zamračil jsem se. "V téhle vichřici?"
"Není tu."
Opřel jsem se o zeď a zamyšleně jsem hleděl do tmy. Pravou rukou jsem se ze zvyku dotýkal jilce meče ulože-ného v kožené pochvě. "Že by vážně odešel?" podivil jsem se. "Aby se člověk vydal do takového nečasu, musel by pro to mít opravdu dobrý důvod."
"Zlato bývá někdy velmi pádným důvodem." Finn roz-hodil pár svých kožešin a zahalil si do nich nohy. Natáhl se na

slamník a zmlkl. Dýchal tak tiše, že jsem ho vlastně ani neslyšel.
Okusoval jsem si nehet na levém palci a usilovně jsem přemýšlel. Dorážela na mě spousta otázek a já na ně ne-nacházel odpověď. Stejně tak mi na ně neodpoví ani Finn, proto jsem usoudil, že je zbytečné tím marnit čas; Svezl jsem se na neforemný slamník a upadl jsem do spánku.
Kdo by se taky bál, když má po boku cheysulijského bo-jovníka? A nemusí to být nutně princ, na jehož hlavu je vypsána hromada zlata.

Teprve ráno bylo možné si o tom všem promluvit; přesto mi slova vázla na jazyku. Vyšli jsme ven, kde po noční vi-chřici vládl klid, osedlali jsme koně, přivázali k sedlům zavazadla a zamířili s nimi k cestě. Všude ležely vysoké sně-hové závěje, bořily se mi do nich boty a sníh místy dosa-hoval až ke kolenům. Cesta však byla protažená a uježděná. Počkal jsem na Finna, který zašel do lesa, aby se poohlédl po svém lir.
Storr okamžitě přiklusal a vrhl se Finnovi do náruče. Ten bez ohledu na zimu poklekl na jedno koleno. Krátce se ohlédl a pozorně se zadíval k zájezdnímu hostinci. Vě-děl jsem, že je velmi nepravděpodobné nás odtamtud za-hlédnout. To ohlédnutí Finna zřejmě uspokojilo, protože natáhl paži, objal Storra kolem krku a přitiskl ho k sobě.
Nedokážu přesně vysvětlit pouto, které mezi nimi bylo. Vím jen to, co mi Finn sám sdělil; Storr je jistou částí jeho srdce, duše i mysli. Bez svého lir by byl pouhým stínem člověka, pozbyl by všech kouzelných schopností vlastních jeho národu a v dohledné době by sám zemřel. Myslím, že je to velmi neobvyklé, být díky kouzlu životně spjat se zví-řetem. Nijak jsem však takové spojení neodsuzoval. Často jsem Finna vídal při podobném vítání se Storrem a nikdy mi to nepřipadalo nepatřičné nebo samoúčelné. I když možná v tom byl jistý druh žárlivosti na jejich zvláštní vztah, který s výjimkou Cheysuliů nebyl dopřán nikomu z lidí. Také jsem míval psy a oblíbené koně, ale nebylo to totéž. Když jsem ty dva pozoroval, nedostávalo se mi slov, kterými bych dokázal popsat rozzářený Finnův obličej.
Finnův nový kůň, tmavý hnědák, kterého jsme koupili od hostinského, zatahal za otěže. Stáhl jsem ho zpět a od-dělil jeho otěže od těch, které patřily mému steppeskému poníkovi. Když jsem se znovu podíval na Finna, zahlédl jsem, jak přátelsky popleskal Storra po zádech. Vzápětí ke mně vykročil.
Podal jsem mu otěže. "Jak se mu běží?"
"Celkem dobře." Na tváři mu pořád ještě setrvával úsměv, jako by si dosud s vlkem povídal. Jednou dvakrát mě na-padlo, že mívá v obličeji výraz podobný tomu, jaký se do-stavuje u muže, který právě dosáhl plného sexuálního uspokojení. Zrovna tak se tvářil. "Storr říkal, že by už rád zamířil domů."
"Já taky." Při pomyšlení na rodnou zemi se mi náhle se-vřela hruď. Rád bych se vrátil domů… Upravil jsem koni otěže a nasedl. Koník jako vždy zafrkal. Jistě, byl jsem těžší než jeho původní pán, který ho vycvičil k jízdě. "Pokud zů-stane obloha čistá, mohli bychom dnes dosáhnout hra-nice." Ze zvyku jsem pohlédl k obzoru. "Možná se nám dnes podaří dojet až do Pevnosti."
Finn rovněž nasedl a ostře na mě pohlédl. Ani on si nepřetáhl kapuci přes hlavu a ranní slunce se mu zalesklo na zlaté náušnici. "To myslíš vážně?" Usmál jsem se. "Ty snad nechceš navštívit svého bratra?" Finn se zachmuřil. "Víš stejně jako já, že proti návštěvě Duncana nic nemám. Nemyslím však, že tak rychle do-sáhneme cheysulijského území."
Pokrčil jsem rameny. "Vždyť už tam skoro jsme. Pevnost leží u hranice, kterou musíme překročit. Myslím, že Alix oba rádi uvidíme."
Finn se mi nepodíval do očí. Byl to zvláštní pocit, že i po tak dlouhé době nevyprchala jeho náklonnost k bratrově ženě. V tom jsme však s Finnem byli zajedno.
Konečně pozvedl oči. "Chceš, abych tě doprovázel, nebo se za ní rozjedeš sám?"
Úsměvem jsem se snažil potlačit lítost. "Je přece šťastně vdaná. Pro mě je už jedině sestřenice."
"I já jsem už jen pouhý rujholli." Finn se zmohl na hořký úsměv. Ironicky si mě změřil a z ostře řezané tváře si od-hodil pramen černých vlasů. "Tobě nepřijde divné, jak si bozi zahrávají s našimi city? Kdysi ti patřilo Alixino srdce, ani jsi o tom nevěděl, a ona toužila vyslechnout třeba jen jediné slůvko vyznání. Pak jsem ti ji unesl a chtěl ji učinit svojí mei jha. Ale byl to Duncan… zase jen Duncan… který ji získal pro sebe." Trpce se ušklíbl, pozvedl ruku s dlaní otevřenou vzhůru a učinil gesto, které jsem odedávna ne-náviděl pro jeho nezvratný význam.
"Tahlmorra," pronesl jsem kysele. "Máš pravdu Finne, připadá mi to podivné. Nejsem tím dvakrát nadšený."
Finn se uchechtl a sevřel ruku v pěst. "A co takhle? Jenže bozi si nepřejí, abychom se chovali takto. Ne. Ti jen čekají, že jim budeme sloužit."
"Ty že jim budeš sloužit. Já s vaším cheysulijským pro-roctvím nechci mít nic společného. Jsem homanaský princ."
"A jednou se staneš homanaským králem… ale k tomu ti dopomůžou jedině Cheysuliové."
Tohle se princi, jehož vlastní královský rod utrpěl po-rážku, neposlouchá dobře. A náš královský rod setrvával na homanaském Lvím trůnu bezmála čtyři staletí. Z chey-sulijského pohledu to však není nijak dlouhá doba. Prostě není, protože jejich vlastní historie sahá hluboko do mi-nulosti, kdy po vlastních Homanaských ještě nebylo ani památky. Tehdy na území dnešního Homanaského králov-ství žili Prvorození, předkové Cheysuliů, nadaní vlkodlačími schopnostmi.
Ti také vyslovili proroctví, které Cheysuliové po staletí uznávají.
"Tohle je ta cesta." Finn mávl rukou před sebe a pobodl koně.
"Víš jistě, že jedeme správně?" Nestál jsem o to, abychom zabloudili, zvlášť ne teď, kdy jsme se konečně přiblížili k hranici s Homanaským královstvím.
Finn mě obdařil pohrdavým pohledem. "Míříme do Pev-nosti, že? Pak bych měl vědět, kudy vede cesta, Carillone. Kdysi jsem tu byl doma."
Raději jsem mlčel. Ve Finnově společnosti tak mlčím často. Někdy je to nejlepší způsob, jak s ním vyjít po dob-rém.
Kapitola čtvrtá

Počasí zůstávalo i nadále dobré, ale situace se už tak dobře nevyvíjela. Sjeli jsme z vyznačené cesty, která mířila k západní hranici Homanaského království, a namísto toho jsme se vydali sotva znatelnými stezkami. Cheysuliové, tře-baže byli v Ellaském království vítáni, se drželi stranou. Pochybuji, zda Jeho Veličenstvo král Rhodri měl ponětí, kolik lidí se skrývá v jeho lesích. Zůstávali pěkně pospolu a byli vlastně ještě záhadnější než kdy jindy. Do cheysulijské Pevnosti nevedly vyježdděné cesty.
Slunce už klesalo za obzor, když jsme odbočili mezi stromy, abychom se poohlédli po vhodném místě k pře-nocování. Teď už bylo jasné, že Pevnost i samotné území Homanaského království budou muset počkat až do dru-hého dne. Utábořili jsme se na osekaných hustých větvích z dubů a buků.
Finn seskočil z koně. "Obstarám nějaké maso, než se ti podaří rozdělat oheň. Ten chleba, co máme s sebou, mě moc neláká. Mám radši pořádný kus pečínky." Hodil mi otěže a zmizel v šeru lesa se Storrem po boku.
Nejdřív jsem opatřil koně - uvolnil jsem jim postroje a nakrmil je z toho mála, co nám ještě zbývalo. Pak jsem se poohlédl po kamenech, abych vybudoval pořádné oh-niště. Často jsme se museli obejít bez ohně, ale já jsem dá-val přednost teplé stravě a rád jsem se před spaním trochu zahřál. Vybudoval jsem tedy ohniště, zapálil troud, který jsme měli vždy po ruce, a udělal jsem všechno, aby se oheň jaksepatří rozhořel. Pak jsem se zahalil do přikrývek, které jsem sňal z koní. Vlastně to byly kožešiny, abych byl přesný; na každém koni jsme měli dvě. Spodní jsme pokládali srstí na koňský hřbet, vrchní jsme kladli přes ni srstí navrch, takže tvořila podložku pod sedlo. V noci jsme se těmi ko-žešinami přikrývali. Páchly sice po koňském potu a byla na nich i koňská srst, ale dobře hřály. Rozprostřel jsem je do sněhu; až se najíme, podložíme je rozpálenými kameny a v noci nám nebude zima.
Při práci s kožešinami jsem zaslechl tlumené kroky ve sněhu. Ruka mi okamžitě sklouzla k meči. Vytáhl jsem jej z pochvy zavěšené u levého boku. Otočil jsem se s mečem v ruce. Paprsky zapadajícího slunce se roztančily na ru-novém nápisu a házely kolem oslepující odlesky.
Přede mnou stáli tři chlapi. Vynořili se z večerních stínů. A další tři se objevili za mými zády. Neměl jsem čas pře-mítat, kde se právě teď zdržuje Finn.
Prvního z nich jsem dostal snadno. Máchl jsem prudce mečem, proťal jsem mu kožich a ostří mu projelo svalem až k pažní kosti a přeseklo ji. Ten člověk se jen zděšeně za-tvářil. Když mu hrot meče vjel mezi žebra, padl k zemi. Rychle jsem meč vytáhl, abych mohl čelit dalšímu protiv-níkovi. Také druhého jsem snadno vyřídil: probodl jsem mu plíce. Zbývající se na mě vrhli společně. I kdybych od-dělal třetího, ostatní by mě dostali. Nepochyboval jsem o tom, že bych zlikvidoval ještě jednoho či dva - na to jsem určitě měl - ale výsledek by byl stejný. Tak jako tak bych zahynul a Bellam by se konečně dočkal.
Ucítil jsem ledový dotek oceli na šíji. Další z mečů se mi zapřel o hrdlo; třetí z nich mi přes tlustý kožich mířil na břicho. Tři muži mě drželi v šachu. Dva byli po smrti a šestý, poslední z nich, stál opodál a díval se na mě. Obli-čej měl postříkaný krví, ale nezdálo se, že by utrpěl zranění.
"Nehýbej se," nařídil mi vzápětí. Hlas se mu chvěl stra-chem. Aspoň že promluvil homanasky.
Ukázal jsem k opasku. "Zlato mám tady."
"O tvoje zlato nestojíme," ušklíbl se. "Dostaneme ho mnohem víc." Pousmál se. "Ale když nám ho nabízíš, vez-meme si ho taky."
V pravé ruce jsem pořád ještě svíral meč. Nedovolili mi však, abych ho použil. Jeden z nich vztáhl ruku a meč mi vzal. Odhodil ho stranou. Stačil jsem si povšimnout, že dopadl poblíž ohniště a třeskl o kámen. Neušlo mi, že jilec se stočil do plamenů. Pochopil jsem, že až kůže ovinutá kolem jilce shoří, obnaží se zlatý královský lvíček.
"Tak čí zlato dostanete?" zeptal jsem se homanasky, ale podržel jsem si kaledonský přízvuk. "Bellamovo," uchechtl se ten chlap. V duchu jsem se proklínal. Solindéský uchvatitel mě do-stal a nemusel jsem kvůli tomu ani překročit hranice Homanaského království.
Přesto jsem se dál tvářil nechápavě a mračil jsem se. "K čemu by byl Bellamovi dobrý jeden žoldnéř? Copak si nemůže zaplatit stovky jiných?"
"Na tvých cestách tě doprovází vlkodlak," pronesl muž dutě.
Ještě pořád jsem se kabonil. "A tak. O to vám jde? Řekl snad Bellam, že se to nesmí? Nejsem z Homanaského krá-lovství, jsem Kaledoňan. A za společníka si můžu vybrat, koho chci." Zašilhal jsem po meči. Kůže kolem jilce už zuhelnatěla a zkřehla. Co nevidět odpadne a já budu prozra-zen. Jestli se to už beztak před chvílí nestalo.
"Nad Cheysulii byl vyřčen ortel smrti," pravil jeden z Homanaských. "To je jedno z Shaineových rozhodnutí, které respektuje i král Bellam."
Překvapeně jsem se podíval. "Takže vy Bellama uznáváte za svého krále? Přesto, že jste Homanaští?
Muž se rozhlédl po svých kumpánech. Byli mi povědomí; určitě jsem je zahlédl předchozí večer v zájezdním hos-tinci. A tam taky vyslechli Bellamovo oznámení, které harfeník přečetl. Divil bych se, kdybych se z toho vyvlékl.
Muž si odplivl do sněhu. "Zlato od Bellama se nám hodí, když není jiná možnost, jak k němu přijít. A protože na-bízí odměnu za každého zabitého Cheysuliho, sloužíme mu. To je všechno."
Snažil jsem potlačit svůj údiv. Takže to nejsem já, koho hledají. Zase jdou po Finnovi. Polapili však mě a já mám pro Bellama mnohem větší cenu, než kdyby měl pohro-madě pět set Cheysuliů.
Až na to ovšem, že pět set cheysulijských bojovníků už na světě není. Můj královský strýc se o to postaral.
"Vy tedy za svými výpady za Cheysulii překračujete hra-nice?" podivil jsem se.
Chlapík se usmál. "V Homanaském království bychom je našli stěží. Ale ellaský král jim poskytl útočiště, proto je hledáme tady. Jak jinak bychom přišli k zlatu?"
"Ale proč," zeptal jsem se chladně, "jste odzbrojili mě? Nemám s tím nic společného."
"Protože putuješ s vlkodlakem. Když polapíme tebe, do-staneme i jeho. Až uvidí, že tě držíme v šachu, určitě se nepromění ve zvíře."

Zasmál jsem se. "Tak to jste si vsadili na špatnou kartu. S tím Cheysulim jsem se potkal cestou; nejsme si ničím zavázáni. To, že jste mě zajali, až na jeden ztracený život nic neznamená." Zarazil jsem se. "Odděláte i mě, ne?"
Muž se rozhlédl po ostatních. Chvíli váhal a pak pokrčil rameny. Bylo jasné, co odpoví. "Zabil jsi dva z nás. To si odskáčeš."
Ozvalo se cinknutí koňského postroje. Meče se přitiskly pevněji na mou šíji, hrdlo i břicho. Z lesa se vynořil jez-dec. V rukou bez rukavic třímal harfu - stačil jediný tón, který vyloudil, abychom všichni strnuli.
"Nezabiješ ho," pravil harfeník. "Všichni do jednoho jste hlupáci. Vždyť je to Carillon, koho držíte v zajetí."
Homanaští se ani nepohnuli. Nemohli. Také oni byli ochromeni kouzlem té harfy.
Lachlan se na mě podíval. "Ti muži jsou z Homanaského království. Jestlipak jsi jim už řekl, jak se jmenuješ? Měli by před tebou pokleknout, a ne ti usilovat o život."
Prsty přejel po strunách a vyloudil další směsici tónů. Náhle jsem zjistil, že mohu mluvit, pohnout jsem se však pořád ještě nedokázal. "Jsem žoldnéř," pronesl jsem roz-hodně. "S někým si mě zřejmě pleteš."
Harfeník se zakabonil. Pozorně se na mě zahleděl a znovu hrábl do strun. Cítil jsem ty tóny jasně až v hlavě.
Znovu se usmál. "Zachránil jsem ti život, pane. Povíš nám už konečně, kdo skutečně jsi?"
"Proč to po mně chceš?" ohradil jsem se. "Beztak si dě-láš, co tě napadne, bez ohledu na to, co říkám."
"V tom máš pravdu," přisvědčil Lachlan.
Zahlédl jsem, jak pohladil struny a vyloudil truchlivou, dojemnou melodii. Trochu mi tím připomněl píseň, kte-rou hrál předešlé noci a která mě tak silně vzala za srdce, když jsem zavzpomínal na časy mého dospívání. Nebyla to však táž melodie. Zněla jinak. Harfa spustila jinou pí-seň.
Hroty zbraní se pozvolna vzdálily. Homanaští se dali na ústup, odklopýtali sněhem pryč. Mlčky jsem přihlížel, jak popadli své mrtvé a odvlekli je kamsi mezi stromy. Zůstal jsem sám, jen s harfeníkem, a přesto jsem byl bezmocný jako předtím.
"Aha," pochopil jsem, "ty chceš všechno zlato pro sebe." "Chci ti zajistit co možná nejvíc bojeschopných mužů," opáčil. "Půjdou teď domů a počkají tam, až je povoláš do zbraně."
To mě pobavilo. "Kdo si tě najal, harfeníku? Myslím, že se mě snažíš ošálit."
Lachlan klidně uložil harfu do pouzdra, zavřel ho a za-věsil ke koňskému sedlu. Seskočil dolů a vykročil sněhem k místu, kde jsem stál. Svižně poklekl, zpod opasku vytáhl tlustou rukavici, přeložil ji napůl a meč z ohně vylovil. Kůže kolem jilce už ohořela a v posledních paprscích za-padajícího slunce se krvavě zaleskl rubín. Také zlatý lvíček se celý rozzářil.
Vstal. Rozverně pozvedl meč a dával pozor, aby se ani přes rukavici nespálil. Stále se usmíval. Podíval se na mě. Z očí mu vyzařovalo uspokojení. Zvítězil. "Mám s sebou kus kůže," prohodil tiše. "Můžeš si ho znovu obalit."
Stále jsem se nemohl pohnout. Přemítal jsem, jak dlouho mě ještě hodlá držet v šachu. Napadlo mě, zda mě třeba nechce v tomto stavu dopravit až do homanaského sídelního města Mujhary a bezmocného mě předhodit Bellamovi. Při tom pomyšlení jsem zaskřípěl zuby.
Pak jsem se usmál. Ve chvíli, kdy se Lachlan obrátil ke koni - snad si chtěl vzít harfu - se náhle objevil Finn a za-stoupil mu cestu. Po boku mu stál Storr. Kouzlo bylo pro-lomeno.
Vztáhl jsem ruku v rukavici po meči, který Lachlan do-sud držel. Ucítil jsem, že je rozpálený, ale tak žhavý, abych se spálil, už nebyl. Horký byl jen natolik, abych si připo-mněl, co se před chvílí zběhlo.
Lachlan stál naprosto tiše, s prázdnýma rukama - až na rukavice složené do dlaní. Čekal.
Finn se přiblížil. Storr ho následoval. Vycítil jsem Lachlanovo napětí, které se zvyšovalo s každým krokem. Nej-horší jsem měl už za sebou; byl jsem klidný, vyrovnaný a věděl jsem, že teď je situace v našich rukou. Ne v rukou nějakého čarodějného harfeníka.
"Ti zbylí jsou taky po smrti." Finn se zastavil před Lachlanem.
Harfeník nadskočil. "Tys je zabil? Ale vždyť jsem je po-slal domů s úkolem -"
"To je možné," kývl Finn ironicky. "Přesto však dávám přednost tomu, aby nezneužili té příležitosti."
Lachlan užuž otvíral ústa, aby se ohradil, ale vzápětí je zas zavřel. Všiml jsem si, jak mu strnula brada. Po chvíli to zkusil znovu. "V tom případě jsi Carillonovu armádu připravil o pět mužů. Pět vojáků mu bude chybět."
Finn se ušklíbl a zatvářil se pobaveně. "Raději obětuji pět mužů Carillonovy armády než Carillona samotného."
Lachlan se na mě pozorně zadíval. "Nevěříš mi, když ří-kám, že ti chci pomáhat. Dobrá, chápu to. Ale tohle je Cheysuli. Ten mě může přinutit, abych řekl pravdu. Vím o jeho kouzelných schopnostech; i já mám své."
"Ale ty sám mě svými kouzelnými schopnostmi můžeš vyřadit ze hry," namítl Finn.
Lachlan zavrtěl hlavou. "Bez harfy postrádám jakékoli kouzelné umění. Jsem ti vydán na milost a nemilost. A ne-jsem z rodu Ihlinijských, nemusíš se tedy obávat, že bych tě zbavil síly."
Finn náhle vztáhl ruce a hbitě popadl Lachlanovu hlavu do dlaní. Pevně ji sevřel a kolébal jí, jako by ji snad chtěl rozdrtit; neudělal to však. Lachlan zvedl ruce, aby se zba-vil Finnova sevření, ale pohyb nedokončil. Svěsil paže po-dél těla. Finn ho držel dál a vnikl do jeho mysli.
Po chvíli se vzpamatoval - v očích měl už zase normální výraz. Přikývl. "Opravdu je harfeník, kněz, a zároveň léči-tel. Aspoň tohle vím jistě. Víc o něm nevím. Je dobře chrá-něný, a to i přesto, že nás přesvědčuje o čistých úmyslech."
"Je snad ve službách Bellama nebo Tynstara?"
"Nevypadá na to." Důraz na první slovo byl záměrný.
Sklopil jsem zrak k meči a jilec jsem zadumaně otřel od popele. "Pokud neslouží Bellamovi ani Tynstarovi, pro koho tedy pracuje? Měl příležitost zabít mě nebo mě zba-vit vůle. Bellam by mu za mé tělo - mrtvé či zbavené duše - vyplatil spoustu zlata." Ušklíbl jsem se. "Dokonce si po-mocí harfy mohl podrobit Homanaské, aby mu sloužili. Nic z toho však neudělal."

"Mám ho tedy zabít?"
Pohlédl jsem na rubín, který v paprscích zapadajícího slunce zvolna pohasínal. "Harfeníci nebývají vrahové. Sice se nezříkají drobných úskoků - myslím, že s tím se už rodí - ale neznám harfeníka, který by vraždil."
"Zlatem se dá uplatit každý." Zazubil jsem se na něj a pozvedl jsem obočí.
"A Cheysuli taky?"
Finn se zakabonil. Se svými těžkými zlatými náramky a náušnicí po zlatě sotva bažil. V tom se nelišil od ostat-ních cheysulijských bojovníků. "On však není Cheysuli," namítl. Pochopil jsem, co tím myslí.
"Ne, není," řekl jsem s povzdechem. "Možná je pouhý špicl, a ne najatý vrah. Se špicly to umím; občas se dokonce ukáže, že mohou být užiteční. Jak jinak bychom dokázali celých pět let vzdorovat Bellamovým pokusům vyčenichat nás?" Znovu jsem se usmál. Bellam vyslal špicly, aby nás vystopovali. Pěti se to opravdu podařilo. Rozmluvili jsme jim to a namísto toho jsme jim navrhli jiný úkol: namlu-vit Bellamovi, že jsme všude jinde, jen ne tam, kde jsme se ve skutečnosti zdržovali. Častokrát to byly stovky mil. Tři z nich spolupracovali, zbylé dva jsme zlikvidovali.
"Ty si tedy myslíš, že bychom ho mohli využít." Finn to řekl zcela nezúčastněně, ale já přesto věděl, že není rád.
"Vezmeme ho s sebou a zjistíme si, co vlastně zamýšlí."
"Pouštíš se na tenký led, Carillone."
Pousmál jsem se. "Tohle je vždycky nebezpečné, ale udr-žuje to člověka ve střehu." Usmál jsem se tomu, jak se za-tvářil. "Aspoň se řádně pocvičíš, můj drahý vazale. Když jsem tě před chvílí potřeboval, nebyl jsi po ruce."
"Než jsem se stačil k tobě vrátit a lapit toho harfeníka, musel jsem oddělat pět chlapů." Přesto se trošičku za-mračil. Dobře jsem věděl, že ho má poznámka zamrzela. Možná si poradil rychleji, než by to svedl kdokoli jiný, ale přece jen byl pomalejší, než bývá cheysulijský bojovník.
"Stárneš, Finne." Mávl jsem rukou. "Toho harfeníka ra-ději pusť. Ať nám předvede, jaké má úmysly."
Finn Lachlana pustil. Ten se chvilku potácel, pak se vzpamatoval a pátravě se dotkl své hlavy. V očích měl po-řád ještě nepřítomný výraz. "Přesvědčil jsi ho?"
"Víc než to," řekl jsem. "A teď nám pověz, proč mi chceš pomáhat."
Poškrábal se na čele. Pořád ještě se lehce mračil. "Je to harfeníkovo živobytí, skládat písně o hrdinech a slavných událostech. A vy dva, ty i ten Cheysuli, se mi skvěle hodíte. Měli byste si poslechnout víc těch příběhů, o kterých vy-právím ve svých písních." Zazubil se a pomalu se vzpama-továval. "Harfeník vidí události podle svého, a podle svého je dává na vědomí ostatním. Mohl bych dopadnout hůř než jen doprovázet Carillona, prince homanaského a jeho ne-chvalně proslulého vazala."
"To bys mohl," přisvědčil jsem a nechal jsem ho, aby si dělal, co chce.
Po chvíli Lachlan ukázal na ohniště. "Oheň vyhasl. Jestli chceš, zažehnu nový."
Podíval jsem se tím směrem. Při potyčce s Homanaskými se do ohniště nahrnulo dost sněhu a oheň skutečně uhasl.
"Mám pazourek a želízko," namítl jsem.
"Tvoje křesadlo je zavlhlé. To, co umím já, je daleko snazší." Lachlan vykročil ke koni pro harfu, ale Storr mu zastoupil cestu. Pobledlý harfeník na mě pohlédl. Usmál jsem se. "Pokud se Storr neřídí vlastním rozumem, po-slouchá Finnovy příkazy. Neboj se ho."
Lachlan se přesto nehýbal. Čekal. Konečně Storr ustou-pil stranou.
Harfeník sňal pouzdro ze sedla a přitiskl si je k hrudi. "Bojíš se snad, že proti tobě použiju svá kouzla?"
"Mám pro to dobrý důvod," pronesl jsem.
"Nic takového nemám v úmyslu," zavrtěl hlavou. "Teď už ne. Budu je užívat k tvému prospěchu, ne proti tobě. Od nynějška už ne. My dva máme hodně společného."
"Co to říkáš?" podivil jsem se. "Co může mít žoldnéř spo-lečného s harfeníkem?"
Lachlan se zazubil. Byl to vřelý, pobavený úsměv, kte-rým mě počastoval už předešlý večer, proto jsem ho nezrazoval.
"Jsem muž mnoha tváří," prohodil neurčitě. "Ně-které už znáš; jsem harfeník, léčitel i kněz. Později se dozvíš i o dalších."
Pozvedl jsem meč. Špičkou jsem ho zapřel o pochvu a dovolil jsem Lachlanovi, aby se podíval na zdobný runový nápis, v nastávajícím šeru už sotva viditelný. Pak jsem meč nechal vklouznout do pochvy. Tiše to zasvištělo.
"Sám jsi přiznal, že nemáš jednoduchou minulost," pro-hodil jsem tiše, "měj se proto na pozoru."
Lachlanův úsměv pohasl. Přitiskl si k hrudi pouzdro s harfou a zavrtěl hlavou. "Kdybych ti usiloval o život, tvůj Cheysuli by to poznal a vypořádal by se se mnou." Vrhl na Finna krátký postranní pohled. "Jsme na území Ellaského království a Cheysuliové u nás už po řadu let nacházejí úto-čiště. Myslíš si snad, že nevím, čeho je Finn schopen? Ne. Nemusíš mít strach, pokud při tobě stojí. Já ti neublížím."
Pokynul jsem mu. "Stačí to, co držíš v rukou."
"Myslíš harfu?" zeptal se překvapeně a vzápětí se usmál. "Ach ano, je kouzelná. Patří Lodžimu. Neužívám ji k za-bíjení druhých."
"Ukaž tedy, k čemu je dobrá," pobídl jsem ho. "Předveď, jaká další kouzla máš v zásobě kromě těch, při nichž jsi nás ve vzpomínkách přenesl do minulosti nebo při nichž jsi nás ochromil a zbavil sebevlády nad našimi těly."
Lachlan pohlédl na Finna, který se skoro ztrácel v na-stávajícím soumraku. "V tvé přítomnosti to půjde ztuha. Lidé bývají většinou značně povrchní a nekomplikovaní. Ale ty nejsi jednoduchá osobnost. Jsi poskládán z mnoha vrstev, z nichž některé jsou tenké a jdou lehce strhnout, ale vzápětí se ukáže, že pod nimi je kov. Železo," pronesl zamyšleně. "Přirovnal bych tě k železu. K tvrdému, chlad-nému a houževnatému kovu."
Finn krátce pokynul k ohništi. "Předveď se tedy, harfeníku."
Lachlan poklekl vedle kamenů. Hbitě otevřel pouzdro z tuhé kůže, která časem ztvrdla na kámen, a hbitě vyňal harfu. Struny se v houstnoucím šeru matně leskly. To dřevo, napadlo mě, bude určitě velmi staré. Nejspíš po-chází z nějakého

kouzelného stromu. Smaragd se zeleně zatřpytil. Lachlan klečel ve sněhu - na zimu nedbal. Za-hrál jednoduchou melodii. Byla tichá, sotva slyšitelná, a byla velmi zvláštní. Jak harfeníkovy prsty přebíhaly po strunách, povšiml jsem si náhle, že v zuhelnatělých kous-cích dřeva probleskují jiskřičky. Vzápětí vyskočil plamínek, který postupně zachvátil všechno kolem, až oheň vzplál novou silou.
Melodie utichla. Lachlan vzhlédl. "A je to," řekl.
"Opravdu hoří. A nám se nic nestalo." Podal jsem mu ruku oblečenou v rukavici a pomohl mu vstát. Nebyl to jemný stisk, rozhodně ne zženštilý stisk prstů zvyklých hla-dit struny.
Když jsme uvolnili vzájemný stisk, Lachlan se usmál. Pochopil jsem, že mě prohlédl stejně rychle jako já jeho. Mlčel však; vlastně nebylo o čem mluvit. Byli jsme si cizí, třebaže cosi mi napovídalo, že tomu tak nebude napořád.
"Máš pěkného koně," prohodil jsem, když jsem se podí-val na jeho grošáka.
"Ano," přikývl Lachlan potěšeně. "Jeho Královská Výsost je velkým milovníkem mé hudby. Loni mi ho daroval."
"Takže v královském městě Rheghed tě vídají rádi?" ze-ptal jsem se s jistým záměrem.
"Harfeníci jsou vítaní hosté." Navlékl si rukavice a schou-lil se před chladem. "Ani král Bellam by mě neodmítl, kdy-bych navštívil jeho palác v Mujhaře."
Pátravě si mě změřil. Usmál jsem se. Finn však ne. "O tom v žádném případě nepochybuji," řekl jsem a po-hlédl jsem na Finna. "Máme něco k jídlu?"
"Něco snad ano," přikývl, "ale jen v případě, že vezmete zavděk králičím masem. Zvěřina je tu vzácná."
Povzdechl jsem si. "Divokého králíka nemám zrovna rád, ale lepší něco než nic."
Finn se rozesmál. "Aspoň něčemu ses ode mě za poslední léta naučil. Bývaly doby, kdy jsi trval pouze na srnčím."
"Prostě mi chutná," pokrčil jsem rameny. "Ale i prin-cové, třebaže je jim odpírán ten titul, mají hlad jako každý jiný."
Lachlan ukládal harfu do pouzdra. "Jaký titul máš na mysli?" zeptal se. "Prince, nebo krále?"
"Záleží na tom? Bellam mi odpírá oba."

Králíci byli samá šlacha a kost; Storr si velmi rychle pora-dil se zbytky. Lachlan vytáhl měch vína a podal mi ho. Se-děl jsem se zkříženýma nohama na svých dvou kožešinách a snažil jsem se nevnímat noční chlad, který mi pronikal do kostí. Víno bylo natrpklé, ale hřálo. Po řádném doušku jsem ho předal Finnovi. Ten měch vážně přijal a v myš-lenkách vzpomněl na cheysulijské bohy. Všiml jsem si, že Lachlan si ho upřeně prohlíží. Finn svým zlozvykem zne-važovat druhé pro odlišnou víru odradil řadu přátel - v pod-statě však o žádné nestál. On ani Storr po nich nijak ne-toužili.
Také Lachlan se napil, když k němu měch konečně do-spěl, a znovu mi ho podal. "Povíte mi tedy všechno, co bych měl vědět? Historie spočívá na faktech, ne na smyšlenkách. Vyprávějte mi o králi rozhodnutém zničit národ, který mu odedávna věrně sloužil."
"Nejlépe ti to vysvětlí Finn." Pokud tedy bude chtít.
Finn usazený na kožešinách, se Storrem opřeným o jedno stehno, jen pokrčil rameny. V záři ohně se zablýskla jeho náušnice. V mihotavém světle ohně působil Finn zvláštním dojmem, byl jiný než obvykle. Možná na tom měla svůj podíl i noc, která nás obklopila. "Co bych vy-světloval? Shaine nás začal vyhlazovat, rozpoutal qu'mahlin… třebaže k tomu neměl jediný pádný důvod… náš ná-rod postupně vymírá." Odmlčel se. "Mnoho našich lidí už zahynulo."
"Tys ale zůstal naživu," prohlásil Lachlan.
Nebyl to úsměv, co se mihlo Finnovou tváří, spíš jen tro-chu pohnul rty, jako by chtěl vycenit zuby. "V mém pří-padě se bohové rozhodli jinak. Moje tahlmorra po mně žádá, abych pomohl naplnit proroctví, proto jsem nezahy-nul coby bezbranné dítě." Prsty prohrábl Storrovu hustou srst.
Lachlan znejistěl a přitiskl k hrudi pouzdro s harfou. "Jak to vlastně všechno začalo?" zeptal se po chvíli váhavě.
Finn se pousmál. Smích to však nebyl. "Jak to všechno začalo, harfeníku? Vlastně ani nevím, třebaže jsem to za-žil." Upřeně se na mě zahleděl, jak se nořil do vzpomínek.
Ani já jsem se jim neubránil. "Celý ten příběh začal kvůli chorobné domýšlivosti jednoho člověka." Nevěděl jsem pořádně, jak to vyjádřit. "Můj královský strýc, Shaine Mujhar, si přál syna, ale marně. Chtěl tedy alespoň provdat svou dceru Lindir za Ellika, prince solindéského, Bellamova syna, v naději, že tím přispěje k ukončení války. Prin-cezna však zatoužila po jiném; byl to Cheysuli, a navíc Shaineův osobní vazal. Lindir odmítla manželství, které by zajistilo spojenectví mezi dvěma královstvími. Utekla - s cheysulijským bojovníkem opustila královský palác."
"Ten muž byl mým jehan," řekl Finn dřív, než jsem sta-čil navázat. "To je ve vaší řeči výraz pro otce. Jmenoval se Hale. Vzal si Lindir za ženu. Tento krok se promítl do na-šich tahlmorra. Do našich osudů. Pak následovala ka-tastrofa."
Zahleděl se do ohně. "Král se užíral uraženou je-šitností. Nedokázal se s tím vyrovnat. Když jeho první cheysula podlehla těžké nemoci a druhá královna mu ne-dokázala dát potomka, Shaine usoudil, že Cheysuliové jeho rod uhranuli." Nachýlil hlavu, jak ho zmáhala lítost. "A proto nás začal pronásledovat, vyhlásil vyvražďování, qu'mahlin."
Lachlan se zamračil. "Žena, říkáš. To ona způsobila celé to neštěstí."
"Ano, Lindir," přikývl jsem. "Moje sestřenka. Povahu měla po svém královském otci, bohužel byla žena. Být mu-žem, byl by z ní ideální syn. Narodila se však jako děvče a svou pýchu prokázala aspoň tak, že utekla z domu."
"Vyjádřila se k tomu někdy?"
Zavrtěl jsem hlavou. "To nikdo neví. K otci se vrátila po osmi letech, když čekala Haleovo dítě. Hale mezitím ze-mřel a ona neměla kam jít. Shaine ji přijal nazpátek, pro-tože doufal, že porodí mužského potomka, kterého by pro-hlásil svým následníkem. Když se však narodilo děvče, rozkázal, aby je odnesli do lesa a nechali to vlkodlačí ne-dochůdče napospas divé zvěři. Alix však přežila, protože Shaineův zbrojíř i samotná homanaská královna se při-mluvili, aby dítě bylo dáno na vychování, a neposílali je na jistou smrt." Poposedl jsem si na kožešinách. "Lindir při porodu zemřela. Co si myslela o qu'mahlin, nevím, ale kvůli tomuto vyvražďování přišla o muže a následně na ně doplatil skoro celý cheysulijský národ."

Lachlan chápavě pokýval hlavou. Pak se podíval na Finna. "A proč ty sám sloužíš Carillonovi? Vždyť Shaine Mujhar byl jeho strýc."
Finn napřáhl ruku a udělal známé gesto. "Kvůli tomu-hle: tahlmorra. Neměl jsem jinou možnost." Neznatelně se pousmál. "Vy tomu říkáte osud, předurčení - a v ellaštině pro to možná máte ještě další pojmenování… My Cheysuliové věříme, že každé dítě přichází na svět s vlastní tahlmorra, kterou musí následovat, když mu bohové na-značí cestu. A v proroctví Prvorozených se praví, že přijde den, kdy osoba obojí krve sjednotí čtyři znesvářená krá-lovství a dva národy obdařené kouzelnými schopnostmi. Carillon má v tom proroctví svoje místo." Potřásl hlavou. V záři ohně se tvářil slavnostně. "Kdyby bylo po mé vůli, odmítl bych tak svazující službu, ale protože jsem Chey-suli, nemám jinou možnost. Nepřátelé se stávají přáteli."
Lachlan zvolna přikývl a nehnutě zíral do plamenů, jako by už slyšel melodii. "Je to pěkný námět. Příběh, který bere za srdce, dojemný a poučný. Ukazuje, jak Cheysuliové trpí. Pokud dovolíš, Finne, pak bych -"
"- pak bys co?" skočil mu do řeči Finn. "Přikrášlil sku-tečnost? Pozměnil ten příběh, aby se ti hodil do krámu a dobře se poslouchal? Ne. K tomu svolení nedám. A vů-bec, do toho, co jsem vytrpěl a čím prošel můj národ, do toho nikomu nic není."
Sevřel jsem ruku v pěst. Finn jen zřídkakdy hovořil o své minulosti a o svých osobních pocitech. Na to byl příliš uzavřený. Když však promluvil, tryskala z jeho slov bolest a hořkost. Byla to syrová a otevřená zpověď.
Lachlan vyhledal očima můj pohled. "Příběh, který jsem vyslechl, není třeba nijak přikrašlovat," pronesl tiše. "Urči-tě to není zapotřebí."
Finn pronesl cosi v cheysulijském jazyce, ve staré řeči dávných Cheysuliů. Během posledních let jsem se naučil smysl některých vět a slov. Finn se k tomuto jazyku uchy-loval často, ve chvílích hněvu, zklamání nebo silného roz-rušení - a to jsem pak nechápal nic z toho, co říkal. Ryt-mická slova náhle jakoby zdrsněla a zošklivěla. Zamračil jsem se při pomyšlení, co si Lachlan asi myslí.
Finn však záhy přestal. Nikdy příliš nezvedal hlas. Vlastně to nebylo nutné, protože i tiché kletby měly svou razanci. Náhlé ticho však působilo jaksi nepatřičně a mě napadlo, že k mlčení má zřejmě pádný důvod. Když jsem zpozoroval jeho nepřítomný výraz a napjatou tvář, pocho-pil jsem, že se dorozumívá se Storrem.
Nevím, co si s vlkem povídali, jen jsem viděl, jak se Finn mračí, rudne a vzápětí bledne. Teprve po chvíli promluvil. "Byl jsem ještě chlapec," hovořil tiše, sotva ho bylo přes praskot ohně slyšet. "Sotva tříletý." Jeho prsty ve Storrově srsti strnuly. Užasle jsem si uvědomil, že u vlka hledá oporu, aby dokázal promluvit o svém dětství. "Trápila mě zrovna nějaká dětská nemoc s horečkami - trval jsem na tom, aby u mě pořád byla moje jehana." Zachmuřil se a hned zas se pousmál, jako by ho cosi pobavilo. Přitom na těch vzpomínkách nic zábavného nebylo. "Měl jsem ne-klidný spánek a trápily mě zlé sny. Uvnitř stanu mi bylo horko. Venku byla tma, taková tma, až jsem dostal strach, že mi tam ďáblové ukradnou duši. Třeštil jsem v horeč-kách." Hrdlo se mu sevřelo. "Duncan zalil oheň vodou. Myslel si, že to trochu pomůže, ale z ohniště se vyvalil dým, který mě dusil. Duncan s matkou nakonec usnuli. Já však ne."
Podíval se na Lachlana, který pozorně naslouchal.
Finn se krátce odmlčel. V očích se mu odrážely plameny. "A pak se Pevností začaly rozléhat mocné rány, hřmění, ale nedělali to naši bohové. Byli to lidé. Mujharovi muži. Vtrhli do Pevnosti jako ďáblové z podzemí, rozhodnuti sprovodit nás všechny ze světa. Náš stan zapálili."
Lachlan se zděsil. "S dětmi uvnitř?"
"Přesně tak," přikývl Finn hořce. "Koňmi nám zatara-sili cestu ven a pak na střechu hodili pochodeň." Všiml si Lachlanova zděšeného pohledu. "Cheysuliové napouštějí stanové plachty olejem, harfeníku, takže velmi dobře hoří."
Lachlan se chystal cosi říct, jako by ho chtěl zarazit v dal-ším líčení. Finn však pokračoval. Možná to ze sebe potře-boval dostat.
"Duncan mě z hořícího stanu vyvlekl dřív, než jsem se z toho všeho stačil vzpamatovat. Moje jehana nás oba rychle odvedla do lesa, kde jsme se skrývali až do svítání. K ránu ti muži odešli, ale za sebou nechali zničenou ce-lou Pevnost." Zhluboka se nadechl. "Byl jsem ještě malý, příliš malý, abych všechno dokázal pochopit, ale i tříleté dítě je schopné nenávisti." Očima spočinul na mně. "Na-rodil jsem se dva dny před tím, než můj jehan Hale utekl s Lindir, aby spolu žili. Už dlouho předtím pobýval v krá-lovském paláci, a ne v Pevnosti, a spolu se svou mei jha - svou milenkou - chystali útěk. Shaine za to potrestal nás, poslal na nás své vojáky a dal si záležet, aby Pevnost, kde Hale měl svůj domov, podlehla jako první."
Lachlan po dlouhém mlčení zavrtěl hlavou. "Umím toho hodně, víc než zvládnou ostatní, protože mi pomáhají sám velký Lodži a moje harfa. Ale tak působivě jako ty vyprá-vět nedovedu." Jeho tvář strnula. "Přenechám ten příběh povolanějším. Ať promluví sami Cheysuliové."
Kapitola pátá
Když jsme se následujícího dne konečně přiblížili k pevnosti, nebyla s Finnem kloudná řeč. Jako by to ani nebyl on. Jindy jsme spolu vycházeli dobře a já už jsem si zvykl, že po mém boku cestuje Cheysuli. I on se časem přizpů-sobil některým mým homanaským zvyklostem. Teď tedy jsme opět byli doma, ve staré vlasti. Že by mě Finn chtěl nechat na holičkách?
Při tom pomyšlení mi vstávaly vlasy na hlavě. Nerad bych ho ztratil. Potřeboval jsem ho. Za léta vyhnanství jsem mnohé pochopil a věděl jsem, že bude těžké dobýt zpět zci-zený trůn. Sám bych to nikdy nedokázal.
Finn náhle strhl svého koně stranou a mezi zuby drtil jakési kletby. Pak se zachmuřil; domyslel jsem si, že se v duchu domlouvá se svým lir.
Lachlan, moudrý harfeník, mlčel. Čekal, stejně jako já. Nezdálo se však, že by se ho napětí, které bylo takřka hma-tatelné, nějak dotklo.
Konečně se Finn zase probral. Pohlédl jsem mu do tváře; to, co jsem z ní vyčetl, mě znepokojilo. "Co se děje?" sykl

jsem.
"Storr mě varoval." Finn se nečekaně zachvěl, třebaže nám zimní slunce hřálo na ramena. "Myslím, že se na to podívám sám. Půjdu napřed. Prozatím tu zůstaňte." Na okamžik se zahleděl na Lachlana, jako by o něčem přemí-tal. Alespoň podle očí jsem to odhadl. Pak zavrtěl hlavou. "Zůstaňte tady, jak už jsem řekl, a čekejte, dokud se ne-vrátím."
Hovořil poměrně klidně, bezpochyby kvůli Lachlanovi, ale mně se přesto cosi nezdálo. Hrábl jsem po otěžích Finnova koně a přitáhl je blíž. "Pověz, co to má znamenat?"
Finn se znovu podíval na Lachlana a potom na mě. "Storr nezachytil odpověď žádného z lir."
"Žádného?"
"Dokonce ani Alix se neozývá."
"Ale - vzhledem k tomu, že v jejích žilách proudí Stará krev…" odmlčel jsem se. Víc už říkat nemusel. Pokud Storr nedostal odpověď ani od jediného lir, pak byla situace opravdu vážná. "Možná tam číhá nějaké nebezpečí," nad-hodil jsem tiše.
"Ano, máš pravdu. Proto se tam vypravím v podobě lir." Seskočil a nechal na mně, abych si se vzpouzejícím se koněm poradil. "Tahlmorra lujhalla mei wiccan, cheysu," pronesl, zachvěl se a ztratil lidskou podobu.
Podíval jsem se na harfeníka. Jak se Finnovo tělo neza-držitelně hroutilo a smrskávalo, vylézaly Lachlanovi oči z důlků. Svraštil čelo, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. Prsty přejížděl po pouzdru na harfu, jako by se chtěl pře-svědčit, že se mu to nezdá. Když jsem znovu pohlédl na Finna, jeho lidská podoba se rozplynula a namísto ní se za-čaly rýsovat obrysy vlčího těla. Pocítil jsem známý tlak u žaludku a polkl jsem, abych jej potlačil. Když jsem zvedl oči, viděl jsem, jak Lachlan ve tváři zezelenal. Napadlo mě, zda hrůzou a šokem nezačne zvracet, ale k ničemu tako-vému nedošlo.
Vlk s narezlou srstí a Finnovýma očima mávl ocasem a vyrazil.
"Nemusíš se jich bát," řekl jsem Lachlanovi na rovinu, "ledaže bys jim provedl něco, čím by sis je znepřátelil." Usmál jsem se, když se na mě konečně podíval. Z jeho po-hledu jsem usoudil, že vlk je pro něj zas jenom vlk - prostě zvíře.
"Říkal jsi přece, že máš čisté svědomí, že jsi pouhý harfeník… proč by ses měl tedy Finna bát?"
Není však lehké zbavit se strachu z nočních můr, který si přinášíme z dětství, a nesejde na tom, jak dalece jsme bezúhonní. A Lachlan, který nám možná neříkal tak úplně pravdu, měl vzhledem k tomu, co právě viděl, ke strachu dobrý důvod. Pořád ještě se díval za Finnem, třebaže ten už dávno zmizel. Zelený nádech v harfeníkově tváři vy-střídala nezdravá bílá barva. "Vlci nedají na čisté svědomí! Jak by to mohl jako vlk vědět?"
"Finn ve vlčím těle cítí a uvažuje jako každý jiný člověk," vysvětlil jsem mu. "A navíc myslí jako vlk. Člo-věk by řekl, že tím je dvojnásobně nebezpečný, a to už stojí za zamyšlení." Posposedl jsem si. Myslel jsem na Finna, ale zároveň jsem dobře chápal Lachlanovy pocity. Zpočátku, než jsem si zvykl, jsem podobné stavy prožíval taky. "Není ďábel, a není zvíře. Je člověkem s jistými vlohami, požehnaný bohy, ale obdobné nadání máš i ty. Rozdíl je jen v tom, že jeho bohové se skrze něj projevují trochu jinak." Narážel jsem na Lachlanovo umění kouz-lit s hudbou. Rozesmál jsem se, když jsem si povšiml jeho zděšeného výrazu. "Nemyslíš si snad, že i on uctívá tvého boha Lodžiho? Tak to určitě není. Je dokonce možné, že neuctívá žádné bohy, neznám však oddanějšího služeb-níka. Jak jinak by to se mnou vydržel?"
Finnův kůň se pokusil o útěk, nejspíš zatoužil po trsu trávy ve sněhu, proto jsem ho znovu přitáhl. "Nemusíš mít strach, že by se na tebe coby vlk vrhl a prohryzl ti hrdlo. Tohle by uděl-lal jedině v případě, že by pro to měl pádný důvod." Pátravě jsem se zahleděl do Lachlanových očí, třebaže před-chozí slova jsem záměrně příliš nezdůraznil. "Ty však nemáš v úmyslu mě zradit, že?"
"Ne." Harfeník se pokusil o úsměv, ale já přesto věděl, na co myslí. Kdo se jednou stal svědkem vlkodlačí pro-měny, hned tak nezapomene, pokud se mu to vůbec někdy podaří. "Co říkal předtím, než se proměnil?"
Zasmál jsem se. "Je to v jistém ohledu věc příznačná pouze pro Cheysulie, a proto ji Homanaští i Ellaští jen stěží pochopí." Opakoval jsem ta slova: "Tahlmorra lujhalla met wiccan, cheysu. Přibližně to znamená asi tolik, že osud každého člověka spočívá v rukou bohů." Předvedl jsem mu známé gesto a dal jsem si hodně záležet: pozvedl jsem pravici dlaní vzhůru a roztáhl prsty. "Nejčastěji se to zkracuje na pouhé tahlmorra, což je i tak dost výmluvné."
Lachlan zvolna zakroutil hlavou. "Nemyslím, že by mi to bylo zas až tak vzdálené. Nezapomínej, že jsem kněz. Je sice pravda, že vyznávám jen jediného boha a ten se nijak zvlášť nepodobá těm Finnovým, přesto však jsem tolerantní k víře, kterou vyznávají ostatní. A víc než to; jsem z celého srdce přesvědčen, že každý má právo poznat a podrobit se své víře." Prsty poklepal na pouzdro své harfy. "Můj dar je zde, Carillone. Finnův je někde docela jinde, nicméně je stejně tak silný. A on - stejně jako já, a možná i silněji - věří, že je třeba podrobit se svému osudu." Usmál se. "Tahlmorra lujhalla mei wiccan, cheysu. Jak výmluvné!"
"Máš i ty něco podobného?"
Lachlan se dal do smíchu. "To by se ti nikdy nepodařilo vyslovit. Nemáš ten správný ellaský přízvuk." Ťukl do pouzdra. "Tahle není tak těžká: Yhana Lodži, yffennog faer." Usmál se. "Člověk si navždycky uchová svou hrdost, když pokorně následuje svého boha Lodžiho."
Vrátil se však Finn - již ve své lidské podobě a pobledlý. Na další úvahy nebyl čas. Podal jsem mu otěže - nezeptal jsem se však, třebaže jsem měl spoustu otázek. Při pohledu do jeho tváře se mi nedostávalo slov.
"Všechno zničili," hlesl tiše. "Zbyly jen trosky a spále-niště." Byl bledý jako stěna. "Pevnost už neexistuje."
Můj kůň klopýtl o vyvrácený kámen. Teprve vzápětí jsem pochopil, co se stalo. Nechal jsem koně, aby si s překáž-kou poradil. Byla tu stěna, polokruhový kamenný val, kte-rým Cheysuliové obehnali každou svou Pevnost. I ten roz-metali a srovnali se zemí.
Dál už jsem nepokračoval, aby si kůň neublížil. Tiše jsem stál a díval se na to, co zbývalo z Pevnosti. Zvolna jsem se rozhlédl, abych ten děs dokázal vstřebat. Nebylo možné všechno obsáhnout jediným pohledem.
Sníh toho hodně skryl, divoká zvěř však vyhrabala řadu věcí na povrch. Zahlédl jsem dlouhé tyče, některé zpřelámané v půli, jiné roztříštěné. Spatřil jsem špinavé cáry zmrzlé na kost, s vybledlými barvami, které podléhaly času a nepřízni

počasí. Ohniště, jež se nalézala před každým ze stanů, byla rozmetána, rozkopána a roznesena kopyty koní. Zmizelo všechno - zůstaly jen ubohé trosky bývalé hrdé Pevnosti.
Přesto mi z paměti nevymizel obraz toho, jak to tu vy-padalo posledně; nahrubo postavené, neomítnuté kamen-né valy chránící vlastní Pevnost; rozvlněné střechy stanů omalovaných nejrůznějšími barvami, s obrázky lir. Bidýlka a kožešiny, na kterých lir odpočívala. A děti, které z těch zvířat neměly pražádný strach.
Zaklel jsem a zároveň jsem si odplivl. Vzpomněl jsem si na Duncana, cheysulijského náčelníka, a ještě víc jsem za-vzpomínal na Alix.
Postoupil jsem o kousek. Na známé místo. Poznal jsem je, třebaže nebylo nijak vyznačené. Sestoupil jsem z koně. Byl jsem příliš ztuhlý, abych si mohl dovolit seskočit. Svezl jsem se na kolena.
Ze sněhu trčela tyč jako zlomená žerď. Visel na ní kou-sek látky, ztuhlý mrazem. Sáhl jsem po tom cáru. Povolil mi pod rukou. Našedlý, s hnědými a zlatavými skvrnami. Barvy peříček Caie, Duncanova jestřába.
Odmítal jsem uvěřit, že jsou po smrti. Tak dlouho se drže-li v ústraní! Nechtělo se mi uvěřit, že by už nežili. Patřili do mého života stejně jako Finn. Často jsem vzpomínal na jejich Pevnost, na náčelníkův stan, na hrdého Duncana i na tvrdohlavou Alix a dítě, které se jim záhy mělo narodit. Ni-kdy mě nenapadlo, že by mě tu neměl kdo přivítat.
Nebyla to však přátelská slova na uvítanou, co jsem po-strádal. Chtěl jsem se přesvědčit, že jsou naživu, lhostejno kde.
Cosi se ozvalo za mými zády. Finn. Zvolna, náhle jakoby zestárlý, jsem vstal. Chvěl jsem se jako v nemoci. Spaloval mě hněv, trápily mě lítost i hoře.
U všech bohů… oni nesmějí být po smrti -
Lachlan si odkašlal. Tupě jsem na něj pohlédl. Všiml jsem si, jak se tváří… jako by cosi pochopil.
Ani Finnovi to neuniklo. Vrhl se k němu. Zadržel jsem ho v půli kroku. "Počkej -"
"On to věděl."
Ta slova mě krutě zasáhla. Přesto jsem Finna nepouštěl. "Počkej, Finne. Jestli ho zabiješ, nic už nám nepoví. Počkej přece…"
Lachlan stál jako přibitý. S jednou ruku vztaženou, jako by nás chtěl zadržet. Zbledl. "Povím vám to. Řeknu vám všechno, co vím."
Finna jsem pustil. Věděl jsem, že nic dalšího už nepodnikne. Pokud ovšem nebude mít pádný důvod. "Takže Finn měl pravdu; tys to věděl."
Lachlan toporně přikývl. "Vždyť já o tom vím. Ale zapo-mněl jsem na to. Stalo se to… před třemi roky."
"Tři roky." Zíral jsem na ruiny bývalé Pevnosti. "Harfeníku, co se tehdy stalo?"
Pevně mi pohlédl do očí. "To Ihlinijští."
Finn sykl cosi ve starém cheysulijském jazyce. Já jen če-kal na jeho další slova. Řekl jsem pouze: "Tady jsme v Ellaském království. Chceš snad tvrdit, že Tynstarův vliv sahá až sem?"
Lachlanovy tváře postupně ztrácely barvu. "Nic tako-vého jsem neřekl. Ihlinijští nemají v Ellaském království žádnou moc. Jen jednou, jedinkrát, překročili hranice. Ihlinijští spolu se Solindéskými; pátrali po Cheysuliích, kteří nalezli útočiště v této zemi, a přišli až sem." Ve tváři mu zacukal sval. "Dokonce se o tom zpívaly písně, ale ne-stály mi za to, abych si je zapamatoval. Proto jsem na to už skoro zapomněl."
"Vzpomeň si," vyzval ho Finn krátce. "Na všechno se roz-pomeň, harfeníku."
Lachlan rozhodil ruce. "Přišli sem Ihlinijští. Zničili Pev-nost. A povraždili všechny Cheysulie, kteří jim přišli pod ruku."
"Kolik jich zabili?" naléhal Finn.
"Všechny nedostali." Lachlan se poškrábal na čele. "Já - už si nevzpomínám, ať dělám co dělám."
"Nezabili všechny, ale přece jen jich bylo hodně. A celé se to zběhlo naráz," povzdechl si Finn trpce. "Harfeníku, měls nám o tom povědět už dřív. Věděls přece, že míříme do Pevnosti."
"Jak mě to mohlo napadnout?" ohradil se Lachlan. "Jeho Veličenstvo král Rhodri sice poskytuje Cheysuliům útočiště, ale nepřepočítává je, ať jsou mladí nebo staří. Pochybuji, zda sám král ví, kolik Pevností a kolik Cheysuliů je v Krá-lovství ellaském. Jsou tu však vítáni."
Tentokrát to byl Finn, komu se vrátila barva do tváří. Znovu ho přemohly hoře a žal a prohloubily každou vrásku v jeho obličeji. Tvářil se neproniknutelně, uzavřeně, ne-přístupně. "Co když zahynuli všichni? Co když jsem jediný, kdo ještě -" Hlas se mu zlomil.
Lachlan se zhluboka nadechl. "Slyšel jsem, že ti, kdo přežili, se vrátili zpátky do Homanaského království. Na sever. Až za břehy řeky Modrý zub."
Finn se zamračil. "To je hodně daleko," zahučel a podí-val se na Storra. "Příliš daleko, abychom s nimi prostřed-nictvím lir dokázali navázat spojení."
Zpříma jsem se podíval na Lachlana. "Vyslechl jsi mnohé, a přesto si tak málo pamatuješ. Říkáš tedy, že ode-šli do Homanaského království. Na sever, za řeku Modrý zub. Víš snad ještě něco?"
Lachlan se zatvářil vážně. "Harfeníci znají mnohá ta-jemství, jak jistě víš. U vás, na královském dvoře, nikdy žádní nebyli?"
"Celá řada," usadil jsem ho stručně. "Teprve za Bellama hudba umlkla."
Finn se ohlédl. Znovu se upřeně zahleděl na trosky, do míst, kde kdysi stával Duncanův břidlicově šedý stan. Vě-děl jsem, že přemáhá dojetí. Netušil jsem však, zda se mu podařilo ovládnout své city.
"Chtěl bych ve váš prospěch použít své harfy," nadhodil Lachlan zkusmo, "chtěl bych zburcovat obyvatele vašeho království. Mohl bych po hospodách zpívat Homanaskou píseň a zjišťovat, jaká nálada vládne mezi lidem. Znáte snad lepší způsob, jak je požádat, aby podpořili pravého krále?"
"Homanaskou píseň?" opakoval Finn zamyšleně a upřel pohled na harfeníka.
"Sám jsi ji přece vyslechl," odpověděl Lachlan, "a viděl jsi, jak na tebe zapůsobila. Ta píseň má v sobě kouzlo."

Měl pravdu. Jestliže bude chodit po hospodách a bude tu píseň hrát, zjistí lépe než kdokoli jiný, jak dalece je lid připraven. A pokud se Bellam pokusí o zastrašování, pak nastala pravá chvíle, kdy začít měnit jejich smýšlení. A po-kud budou třeba jen nazlobení, i toho se dá využít.
Kývl jsem na Lachlana. "Pohlídej koně, ať se jim nic ne-stane."
Nejdřív se na okamžik zamračil a překvapeně se podí-val. Pak pochopil. Tiše se vytratil a nechal nás, abychom si mohli nerušeně promluvit.
"Uvolním tě ze svých služeb," řekl jsem mu hned zkraje.
Překvapeně na mě pohlédl. "Není třeba."
"Ale ano. Musíš jít. Tvoji lidé - tvoji blízcí - jsou tam na severu, za řekou Modrý zub. Pro klid své duše je vyhledej."
Neusmál se. "Služba Homanaskému království je před-nější než hledání mých lidí."
"Vážně?" zakroutil jsem hlavou. "Až dosud jsi tvrdil, že rodové a příbuzenské vazby mezi Cheysulii jsou mnohem pevnější než mezi příslušníky jiných národů. Nezapomněl jsem na tvá slova. Proto ti dávám volnost, třebaže budu rád, až se zas vrátíš." Pozvedl jsem ruku, abych ho umlčel. "Dokud nezjistíš pravdu, budeš se tím stále užírat."
Ve tváři se mu nepohnul jediný sval. "Přece tě nenechám ve společnosti nepřítele."
Zavrtěl jsem hlavou. "Ale vždyť není jisté, zda stojí proti nám."
"Ví příliš mnoho," poznamenal Finn trpce. "Příliš mnoho - a zároveň se tváří, že si skoro na nic nevzpomíná. Proto mu nevěřím."
"Tak důvěřuj aspoň mně." Pozvedl jsem ruku dlaní vzhůru a roztáhl jsem prsty. "Nenaučil jsi mě snad spous-tu věcí, které mi pomůžou uhájit si život i za těch nej-horších okolností? Už dávno nejsem ten mladý zelenáč, to princátko, které jsi doprovázel do vyhnanství. Myslím, že bych konečně měl převzít vládu nad svým životem." Usmál jsem se. "Řekls tehdy, že jen kvůli mé tahlmorra přijdu o trůn. Stalo se, a neexistovalo nic, co by tomu mohlo za-bránit."
Zvolna zavrtěl hlavou. "Tahlmorra někdy nemusí platit, Carillone. Nenamlouvej si, že jsi v naprostém bezpečí."
"Měl bys mi víc věřit," popíchl jsem ho. "Ty se vydej na sever a pátrej po Alix s Duncanem. Přiveď je zpátky." Na okamžik jsem se zachmuřil. "Doveď je k Torrinovi, na jeho hospodářství. Tam je Alixin domov, a pokud Torrin ještě žije, pak tam najdeme útočiště my všichni."
Finn se zahleděl na zpustošenou Pevnost, na trosky schované pod sněhovým příkrovem. Pak se podíval na Storra. Povzdechl si. "Zburcuj svůj lid, králi homanaský. A já přivedu zpět své Cheysulie."

Kapitola šestá

Mujhara. Vzepjala se z homanaských plání jako orel do vzduchu, obehnaná stěnami z narůžovělého kamene a dvo-jitými strážními věžemi u bran s padacími mřížemi. I sídlo krále bylo podobné; opevněné, s mohutnými vraty, celé z růžového kamene. Královský palác se nacházel uprostřed města na mírném návrší. Ne vysokém, ale přece jen nej-vyšším místě v okolí. Projeli jsme s Lachlanem hlavní městskou bránou. Náhle jsem si uvědomil, že jsem tu doma.
Nebyl jsem však v bezpečí. V mém domově se roztaho-vali solindéští vojáci, navlečení do drátěných kroužkových košil s pláty z vyztužené kůže a se stříbřitě lesklými meči. Pustili nás dál, protože by je v životě nenapadlo, že právo-platný následník homanaského trůnu by našel odvahu dobrovolně vkročit do jistého vězení.
V mujharských ulicích jsem zaslechl, že lidé mluví mno-hem víc solindésky než homanasky. Já a Lachlan jsme ho-vořili ellasky, což nás do jisté míry mohlo ochránit. Přes-to jsem dospěl k názoru, že bych mohl mluvit, jak mě napadne, a stejně si nikdo ničeho nevšimne. Bellamovi vo-jáci byli až příliš znudění. Po pětileté nečinnosti si tady žili v poklidu a líně.
Skvělý dojem z města však dávno pominul. Napadlo mě, že je to třeba ztrátou výlučnosti, tím, že se město už delší dobu nachází v područí, ale tím to nebylo. Kdysi hrdé krá-lovské město ztratilo zájem na sobě samém. Hostilo krále, který zcizil homanaský trůn, a obyvatelé Homanaského království ho nijak nemilovali. Jak tedy mohli milovat vlastní město? Kde kdysi v oknech byla lesklá skla či matný pergamen, teď zely černé díry s očazenými rámy, všude prach a špína. Sluncem vyrudlé zdi byly zašlé, našedlé a ne-zřídka s cákanci moči. Ulice, dříve dlážděné oblázky, teď byly rozbité a všude kolem se vznášel všudypřítomný pach. Samotný královský palác byl v dobrém stavu, město však nikoli.
Lachlan se na mě opakovaně pozorně podíval. "Nedívej se tak zachmuřeně, nebo se někdo dovtípí."
"Je mi z toho zle," povzdechl jsem si krátce. "Chce se mi zvracet z toho hnusu. Co se to jen stalo s mým měs-tem?"
Lachlan potřásl hlavou. "Podobně se chovají lidé ve všech dobytých městech; žijí, jak se dá. Snaží se přežít. Ne-můžeš jim to zazlívat. Jsou jako tělo bez duše. Bellam po nich vyžaduje přemrštěné daně, často jim nezbývá ani na jídlo, a už vůbec si nemůžou dovolit opravovat své domy. A ulice? Proč by se namáhali s úklidem toho svinčíku, když na královském trůnu se rozvaluje ten starý osel?"
Pátravě jsem se na něj podíval. Bellamův člověk by tak nemluvil, i kdyby se mi chtěl zalíbit. Z Lachlanovy řeči je znát, že se vyzná v poměrech, které vládnou na královském dvoře a které se mu protiví, možná jsou mu stejně proti srsti jako mně, třebaže je hodnotí bez zbytečných emocí.
"Je mi líto, že se tě tohle všechno také dotýká," řekl jsem smířlivě. "Až budu -" Zarazil jsem se. Má smysl hovořit o něčem, co se třeba ani nestane?
Lachlan mávl rukou. "Vidíš tu krčmu? Půjdeme? Možná budeme mít větší štěstí než tam v těch venkovských hos-podách."
Měli bychom se už konečně chytit. Neúspěch nás hnětl, třebaže jsem to chápal. Je těžké přesvědčovat pachtýře ze zemědělských usedlostí, aby se ve prospěch zapuzeného prince vzdali i toho mála, co jim ještě zbývalo. Já jsem však potřeboval především vojáky, a teprve potom ty, kteří se přidají.
S hořkostí jsem pohlédl na krčmu. Vypadala stejně jako všechny ostatní; špinavá, špatně osvětlená, zaplivaná. Znovu jsem se podíval na Lachlana.
Ten sice pohnul rty, ale veselý úsměv to nebyl; koutky úst mu totiž poklesly dolů. "No dobrá. Můžeme se podívat po

jiné… kterou si sám vybereš."
Seskočil jsem z koně. Zaklel jsem, když jsem uklouzl po nějakém svinstvu. Botu jsem si otřel o uvolněný dlažební kámen. "Vlastně není nejhorší. Pojďme, a nezapomeň si vzít harfu."
Lachlan vstoupil dovnitř jako první. Následoval jsem ho.
Uvnitř jsem rychle sklonil hlavu. Kouřem zčernalé stropní trámy byly nízko, dokonce tak nízko, až mě to za-razilo. Podlahu tu měli hliněnou, udusanou, zaprášenou a všude samou rýhu, jako by lavice a stoly přetahovali sem a tam. Zvedl jsem ruku, abych si z hlavy smetl pavučinu, která mi ulpěla ve vlasech. Přilepila se mi k prstům a ne-chtěla pustit, dokud jsem ji neotřel o kožené kalhoty, léty ztvrdlé a popraskané.
Na prostředním trámu natřeném smolou visela na skobě jediná lucerna. Kalným světlem osvětlovala celou hostin-skou místnost. Na stolech hořelo pár svíček. Ronily vosk, čadily a páchly. Bylo tu málo světla, spíš jen nažloutlé pří-šeří s oblaky dýmu.
Harfeníka Lachlana přijali s radostí. V krčmě kolem stolů posedávalo asi dvacet mužů. Hned mu udělali místo, na-bídli mu stoličku a vyzvali ho, aby zahrál. Našel jsem si stůl u dveří, posadil jsem se, a když ke mně dorazil krčmář, objednal jsem si pivo. Přinesl mi tmavé pivo; bylo točené a dobré. S chutí jsem vypil první pohár.
Lachlan začal s veselou písničkou, aby přítomné nala-dil. Tleskali a povzbuzovali ho, naléhali. Zazpíval tedy pí-seň o dívce a jejím milenci, kterého dívčin otec sprovodil ze světa. Odezva byla o poznání vlažnější, třebaže to byla hezká píseň. A pak už se ozvaly úvodní tóny Homanaské písně.
Lachlan se nedostal ještě ani do poloviny příběhu, když tu náhle hřmotně povstal solindéský voják v drátěné krouž-kové košili. Bylo zřejmé, že vypil příliš mnoho vína. Tasil meč. "Zrada!" křikl a zapotácel se. Teprve pak jsem si všiml, jak silně je opilý. "Zpíváš zrádnou píseň, harfeníku!" Mlu-vil špatně homanasky, ale rozuměl mu každý. Voják tedy pochopil skrytý význam té písně.
Okamžitě jsem vyskočil a sáhl jsem po meči. Ostatní chlapi však vojáka popadli a násilím ho vtlačili na lavici. Navíc mu vyrazili z ruky meč. Dopadl na podlahu a kdosi ho odkopl stranou. Všiml jsem si, že Lachlan odložil harfu na stůl a ruka mu sklouzla k noži.
Čtyři muži drželi opilce na místě. Pátý se postavil před něj. "Jsi tady jediný Solindéský," řekl mu. "A jsi tu sám. Tohle je homanaská krčma a my všichni tady kolem jsme domácí; teď požádáme harfeníka, aby tu písničku dohrál. A ty budeš sedět a poslouchat… abych si to ještě náhodou nerozmyslel." Pohodil hlavou. "Svažte ho, chlapi, a zacpěte mu hubu!"
Vojáka znehybnili a do úst mu nacpali roubík. Přivázali ho k lavici jako ovci před ostříháním, jen ne tak ohledu-plně.
Mladík, který se před chvílí o tohle přičinil, se roz-hlédl kolem. Všiml jsem si, jak na mně spočinul pohledem a jak ve světle svící přivíral oči.
Usmíval se. Byl mladý, osmnáct, možná devatenáct let. Všiml jsem si, jaké má úsporné pohyby - připomněl mi jimi Finna. Podobal se mu i svými černými vlasy a snědou pletí. "Teď už ten hlupák dá snad pokoj," pravil rozvážně. "Dáme harfeníkovi příležitost, aby píseň dokončil."
Vrátil jsem meč do pochvy a zvolna jsem usedl. Neušlo mi, že mě muži obstoupili a kolem zdi vytvořili řetěz. A všiml jsem si také, že dveře někdo zavřel na závoru. To nebylo náhodné opatření; Solindéské tu prostě v lásce neměli.
To zjištění ve mně vyvolalo úsměv.
Lachlan dozpíval. Poslední tón se rozplynul v naprostém tichu. Zmocnila se mě podivná předtucha; zachvěl jsem se. Nelíbil se mi ten pocit. A pořád jsem se ho nedokázal zbavit.
"Dobře jsi to zazpíval," pochválil ho černovlasý mladík. "Je vidět, že víš, co nás trápí. A to přicházíš až z Ellaského království."
"Ano, jsem odtamtud." Lachlan pozvedl pohárek s vo-dou a trochu upil. "Prošel jsem sice mnoho zemí, ale Homanaské království už léta obdivuji."
"Co se tady dá ještě obdivovat?" podivil se mladík. "Vždyť jsme upadli do područí."
"Prozatím jste v područí, ale určitě čekáte na svého prince, až se k vám vrátí?" Lachlan s úsměvem rozezněl jednu strunu. Tón se po chvíli rozplynul. "Toužíte přece obnovit bývalou slávu vašeho království?"
Mladý muž se naklonil blíž. "Pověz mi, ty přece hodně cestuješ, myslíš, že Carillon má tušení o našem trápení? Zpíváš přece tyhle písničky, kudy chodíš. Určitě je na ně nějaká odezva!"
"Mezi lidem panuje strach," pronesl Lachlan tiše. "Lidé se bojí pomsty Solindéských. A kde by Carillon vzal vojáky, kdyby se vrátil domů?"
"Strach?" Ostatní přikývli. "Jistě, bojíme se. Co jiného nám zbývá? Potřebujeme krále, muže, který dovede tuto zemi ke vzpouře." Ten mladík ví, co mluví - rozhodně není pošetilý, říkal jsem si. A trápí se, stejně jako já. "Nechci ti nic nalhávat a tvrdit, že to bude snadné, harfeníku, ale myslím, že Carillon tu najde víc než jen hrstku těch, kteří bu-dou ochotni dovést ho až k trůnu."
Vzpomněl jsem si na venkovany, jak brblali a tiše hučeli nad poháry piva a vína. Přemítal jsem, jak je možné, že tam jsme příliš neuspěli, třebaže Homanaští stojí o můj návrat.
"Co bys udělal," zeptal se ho Lachlan, "kdyby zavítal mezi vás?"
Mladík se zasmál. Byl to trpký smích, který by příslušel muži mnohem staršímu. "Přidal bych se k němu. I tady s těmi, co tu vidíš. Není nás mnoho, ale to by byl jen za-čátek. Přibývá nás. Potají se scházíme, kujeme pikle a rádi bychom Carillonovi pomohli. Doufáme, že jednou se vrátí."
"Bellam je mocný muž," pronesl Lachlan varovně. Na-padlo mě, kolik toho o něm právě on ví.
Černovlasý homanaský mladík přikývl. "Opravdu je mocný a taky má hodně vojáků, kteří mu věrně slouží. A s Tynstarovou podporou není rozhodně slabý. Carillon však sem, do královského města, přivede Cheysulie. A s Ihlinijskými rázně zatočí. Tentokrát se mu to podaří."
"Ale jen s vaší pomocí."

"Rádi mu ji poskytneme."
Lachlan zvolna přikývl. "Jsou však mezi vámi cizinci. Dokonce i já, Ellasan."
"Ty jsi harfeník." Mladý muž se zachmuřil. "Harfeníci jsou nestranní, to je známá věc. A pokud jde o toho vojáka, s tím si už poradíme."
Lachlan pohlédl mým směrem. "A co támhleten?"
Mladý muž se jen pousmál. V tu chvíli se na mě všichni vrhli. Stáli mi i za zády. Vyzvali mě, abych jim odevzdal meč a nůž. Po krátkém zaváhání jsem jim vše vydal. Dva muži zůstali za mnou, další se postavil po mé levici. Ne-měl jsem jedinou šanci. "Toho taky sprovodíme ze světa, jak jinak."
Jak jinak? Usmál jsem se na Lachlana.
Mladík si pozorně prohlédl můj nůž. Krátce se zamra-čil, když spatřil kaledonský runový nápis. Pak ho odložil na vedlejší stůl. Když dostal do ruky meč, otálel a obdivo-val, jak je ostrý. Pak si povšiml runového nápisu vyrytého do stříbrolesklého kovu. Vyvalil oči. "To je přece cheysulijská práce!" Zkoumavě se na mě podíval. "Odkud ho máš?"
Náhle ho napadla odpověď: "Nejspíš od nějakého mrtvého muže. Cheysulijské meče jsou totiž vzácné."
"Ne," řekl jsem, "ten meč je dar. Než mě necháš zabít, požádám tě, abys něco udělal."
"Abych já něco udělal?" Upřeně si mě změřil. "Žádat mů-žeš… ale to ještě neznamená, že ti vyhovím."
Nehýbal jsem se. "Odstraň tu kůži, co zakrývá jilec meče."
Dotkl se jilce i kůže, která ho pevně obepínala. Dobře jsem ho obalil.
"Odstraň tu kůži."
Pátravě mě chvíli pozoroval. Pak vzal nůž a udělal, oč jsem ho požádal.
Kůže odpadla. Na jilci se zaskvěl královský znak - lev ve vztyčeném postoji, z nejčistšího cheysulijského zlata, a ve-liký zářivý rubín. Královský rubín.
"Pověz, co vidíš, ať se to dozvědí i ostatní," vybídl jsem ho tiše.
"Znak homanaských králů, lev." Když se mi zahleděl do tváře, usmál jsem se.
"A komu náleží ten znak a ten meč?"
Z tváří se mladíkovi vytratila všechna barva. "Králov-skému rodu, králi homanaskému." Zarazil se. Náhle ze sebe vychrlil: "Ale ten meč jsi mohl docela dobře ukrást!"
Ukázal jsem bradou na své strážce. "Jsem odzbrojen. Do-vol mi přistoupit blíž."
"Pojď tedy." Zvolna se mu vracela barva do tváří. Sně-dých tváří. Byl mladý, vznětlivý a bál se toho, co možná uslyší.
Vstal jsem a odstrčil stoličku. Zvolna jsem k němu přistoupil. Dobře jsem si ho prohlédl. Byl urostlý, tak urostlý, jak bývají Cheysuliové. Já jsem však byl ještě o kousek vyšší.
Vyhrnul jsem si rukáv na levé paži a ukázal mu jizvu, která se táhla kolem celého zápěstí. "Vidíš? Na pravé ruce mám zrovna takovou. Měl by ses na ně pamatovat, Rowane." Překvapeně sebou škubl. "Byl jsi vězněm atvijského krále Keougha, stejně jako já. Zbičovali tě, protože jsi Keougha potřísnil vínem, zbičovali tě, třebaže jsem je pro-sil, aby tě ušetřili. Na zádech máš jizvy po bičování, stejně jako mně zůstaly jizvy po železech." Nechal jsem rukáv klesnout.
"Mohu teď konečně dostat zpátky svůj meč?"
Rowan zvolna sklonil hlavu a podíval se na něj. A pak, jako by si uvědomil cenu toho meče, mi zbraň rychle po-dal.
Přijal jsem jej. Mladík padl na kolena.
"Můj králi," vypravil ze sebe, "králi… odpusť!"
Vrátil jsem meč do pochvy. "Nemám ti co odpouštět. Udělal jsi jen to, co jsi udělat měl."
Vzhlédl ke mně. Náhle jsem si povšiml, že ve světle svící má žluté duhovky očí; už tehdy jsem měl podezření, že ten chlapec je Cheysuli. Rowan to však popřel. "Kdy se pus-tíme do boje, pane?"
Pobavila mne jeho nedočkavost. "Už brzy skončí zima. Nějaký čas potrvá, než se nám podaří sehnat muže, které potřebujeme. Někdy na jaře bychom měli dát dohromady jízdní oddíly." Pokynul jsem mu. "Vstaň z té země. Tady není vhodné místo. A já ještě zdaleka nejsem králem."
Rowan se však nehýbal. "Přijmeš mě do svých služeb?"
Podal jsem mu ruku a pomohl jsem mu na nohy. "Řekl jsem ti přece, že máš vstát z té země," pravil jsem vlídně.
Překvapilo mě, jak vyspěl. Když jsem ho viděl naposledy, nebylo mu možná ani třináct let.
Rowan si urovnal šaty. "Ano, pane."
Obrátil jsem se k ostatním. Rowanovi muži nechápali, co se zběhlo. Nechtělo se jim uvěřit, že princ, po kterém tolik toužili, se náhle objevil mezi nimi.
Odkašlal jsem si. "Mnozí z vás jsou příliš mladí, aby si pamatovali doby, kdy můj královský strýc rozkázal vyhla-dit Cheysulie, kdy vyhlásil qu'mahlin - očistu od přísluš-níků tohoto národa. Vyrůstali jste v přesvědčení, že se jich máte bát, že jim nesmíte důvěřovat. I já tomu věřil. Ale prohlédl jsem, a vy to taky musíte pochopit." Pozvedl jsem ruku, abych je ztišil. "Nejsou to ďáblové, ani zvířata. Ne-slouží temným silám; slouží mně" Odmlčel jsem se. "Vi-děl vůbec někdo z vás skutečného cheysulijského bojov-níka?" Všichni sborem odpověděli, že ne - dokonce ani Rowan prý nikoho takového neviděl. Pozorně jsem si pří-tomné prohlédl. "Mezi svými lidmi nestrpím žádné násilí. Cheysuliové nejsou vašimi nepřáteli."
"Ale když -" spustil jeden z mužů, rychle však ztichl pod mým pohledem.
"Není lehké zapomenout to, co vám po léta vtloukali do hlavy," pokračoval jsem, teď už mnohem tišeji. "Sám to vím líp, než byste tušili. Ale také si myslím, že byste se měli povznést nad své pověrčivé obavy z něčeho, co jste až do-sud nechápali. Sami se přesvědčíte, že Cheysuliové se ne-liší od ostatních." Zarazil jsem se. "Snažte se o to."
Rowan se náhle rozesmál. Pochopil jsem, že se mu ulevilo.
"Budete mi sloužit," zeptal jsem se, "třebaže mi po boku budou stát i Cheysuliové?"
Všichni souhlasili. Nikdo nebyl proti.

"Od dnešního dne bude mít moje píseň další sloku," za-radoval se Lachlan a vzápětí se hlasitě rozesmál.

Rowan mi pak vyprávěl o mých příbuzných, kteří přežili; o matce a o sestře. Seděli jsme spolu v koutě sami a pře-mítali, jak nejlépe postavit armádu. Mladý muž hovořil jasně a věcně. Určitě o tom hodně přemýšlel a já mu za to byl vděčný. Když se konečně odhodlal, aby mi pověděl, že se mé matce stýská po Tourmaline, zarazil jsem ho pohy-bem ruky.
"Copak moje sestra není v Joyenne?"
Rowan zavrtěl hlavou. "Bellam si ji odvezl jako rukojmí. Je to už pár let. Myslím, že to udělal krátce po tvém útěku za hranice našeho království."
Útěk… vždyť mě přiměl sám Tynstar, abych odešel. Rý-pal jsem se nehtem v rozdrásané desce stolu a vybídl jsem Rowana, aby pokračoval. Rozpačitě přemítal, jak mi to všechno říct. "Paní Gwynneth žije v Joyenne, pod dohle-dem stráží. A princezna Tourmaline, jak už jsem řekl, je v královském paláci. Bellam hlídá každého, koho bys v pří-padě návratu mohl navštívit. Zdráhá se pustit ty dvě na svobodu, protože má strach, aby se kolem nich lid nesemkl a nevzniklo z toho povstání."
"Takže ne jen kolem mne?" Poškrábal jsem se ve vou-sech. "S Bellamem si to vyřídím. Nemá právo zadržovat ty ženy."
"To nemá," přikývl Rowan. "Ale nikdy je dobrovolně ne-pustí." Odmlčel se a pak se na mě pátravě podíval. "Do-konce se proslýchá, že má v úmyslu provdat tvoji sestru."
Cosi jsem zaklel a div jsem nevyskočil. Zabodl jsem nůž do stolu a přidělal ve dřevě další škrábanec. "Torry na nic podobného nepřistoupí," pronesl jsem nejistě. Věděl jsem totiž, že moje sestra do toho může jen velmi málo mluvit. Ženám něco podobného prostě nepřísluší.
Rowan se pousmál. "Slyšel jsem, že není zrovna poslušná rukojmí. A když jsou navíc hned dvě ženy v jednom pa-láci -" hlasitě se rozesmál. Viditelně ho to pobavilo.
"Dvě?"
"Bellamova dcera, princezna Electra." Rowan se zamra-čil. "Povídá se, že je Tynstarovou souložnicí."
"Tak Tynstar." Seděl jsem zpříma za stolem a upřeně se díval na Rowana. "Že by někomu takovému Bellam před-hodil svou dceru?"
"Proslýchá se, že ji Tynstar dostal za odměnu." Rowan si poposedl. "Víš, pane, není toho moc, co ti můžu pově-dět. Většina z toho jsou stejně jen dohady. Neodvážím se tvrdit, co všechno z toho je pravda."
"Na každé zvěsti je něco pravdy," prohodil jsem zamyš-leně. Znovu jsem pozvedl sklenici s pivem. "Pokud je opravdu Tynstarovou milenkou, možná se mi to bude ho-dit do plánu."
"Ty ji chceš využít proti čarodějovi?" zavrtěl Rowan hla-vou. "Prosím za prominutí, pane, ale myslím, že děláš chybu."
"Princové se nikdy nemýlí," zažertoval jsem a usmál jsem se, když jsem viděl jeho zmatek. "Každý je omylný, a jen hlupáci si to nemyslí. Teď ovšem musíme uvážit, jak osvobodit moji matku uvězněnou v Joyenne a Torry, kte-rou drží v královském paláci." Pokrčil jsem čelo. Přál bych si, aby tu teď se mnou byl Finn. Připravovat podobnou akci bez něj… znovu jsem se podíval na Rowana. "Třebaže za-rputile tvrdíš, že nejsi Cheysuli, vypadáš přesně jako cheysulijský bojovník."
Rowan zrudl. "Vím to. Je to moje prokletí."
"Ale po mém boku ti vůbec nic nehrozí. Klidně to mů-žeš přiznat -"
"Nic nepřiznávám!" Potěšilo mě, že neskrývá svůj hněv, dokonce ani před princem ne. Muži, kteří jen podlézavě na všechno přikyvují a neustále se klaní, jsou nebezpeční. Do takových nevidím. "Už jsem řekl, pane, že Cheysuli ne-jsem," opakoval.
Pobavilo mě, jak škrobeně to tvrdil. Můj úsměv však vy-vanul, když jsem zaslechl, jak Lachlan za mými zády hrábl do strun.
Přes rameno jsem se ohlédl po svém záhadném společ-níkovi. Prý je Ellasan. Snaží se získat si mé přátelství… as-poň tak to tvrdí. Není Bellamův člověk? Nebo snad Tynstarův? Nebo prostě jedná na vlastní pěst a je příliš vychytralý na to, aby pracoval pro jiné? Pořád jsem se trá-pil pochybnostmi.
Zvolna jsem vstal. Rowan mě následoval, ze zdvořilosti. Neušel mi však jeho tázavý pohled. Přistoupil jsem k Lachlanovu stolu. Všiml jsem si, že jeho jindy modré oči v kalném osvětlení krčmy potemněly. Přestal hrát, ale prsty měl pořád ještě položené na strunách. Když ti, co mu naslou-chali, spatřili, jak se tvářím, v tichosti se stáhli.
Vytasil jsem meč. V Lachlanových očích proskočil strach. Poslední přidušený tón se pořád ještě chvěl vzduchem. Svíčky i lucerna náhle pohasly.
Místnost se ponořila do tmy. Vlastně to nebyla taková tma, aby se v ní nedalo vidět. Spíš jen přítmí. Ale i ta tro-cha světla stačila, aby kouzelný zelený drahokam na Lachlanově harfě viditelně zazářil.
Namířil jsem špičku meče na struny harfy, kterých se Lachlan dotýkal. Podíval jsem se mu do tváře. Měl strach, že mu jeho nástroj zničím. Že ho zabiju podobně jako zvíře nebo člověka. Jako by snad dřevo a struny byly živé.
"Odlož tu harfu," pravil jsem tiše.
Nehýbal se. Zelené světlo vystupující z kamene dopadalo i na můj meč. Vyryté runy se rozzářily. Vytušil jsem v tom světle sílu, prastarou, silnou a opravdovou.
Meč mířil na harfu souběžně se strunami. Nedotkl se jí však. Zvolna jsem ho pozvedl. Jedna struna se tiše, jako by na protest, rozezvučela. Nástroji se však nic nestalo.
Lachlan se lehce předklonil, nástroj opatrně položil na stůl a svěsil ruce. Pak tiše čekal dál.
Levou rukou jsem meč podložil v místě, kde začínal ji-lec, a pravou jsem přitiskl z opačné strany, přes ostří. Tak jsem jej podal Lachlanovi.
Pak jsem mu tiše a nevzrušeně nařídil: "Toho solindéského vojáka zabij."

Kapitola sedmá

"Promiň, pane," ozval se Rowan opatrně. Je opravdu Rozumné, abys tam šel, a k tomu ještě sám?"

Posadil jsem se na ztrouchnivělý kmen padlého stromu, na kopci za Torrinovým hospodářstvím. Alixin pěstoun byl naživu a velmi ho překvapilo, když jsem se živ a zdráv před několika týdny u něj objevil. Pověděl mi, co všechno se odehrálo při nájezdu Ihlinijských; věděl toho víc než Lachlan. Potvrdil mi rovněž, že ti, co přežili, se uchýlili na druhý břeh řeky Modrý zub. Využil jsem Torrinovy cha-lupy jako dočasného velitelského stanoviště a pozvolna jsem shromažďoval armádu. Tady jsem byl v bezpečí; vo-jáci tábořili ve skrytu lesa na kopcích za údolím a cvičili se v zacházení s meči a noži.

O pařez jsem setřel sníh, který mi ulpěl na botách. Byl velmi jasný den; zamžoural jsem proti slunci. "Určitě ano, v tom přestrojení mě rozhodně nikdo nepozná." Podíval jsem se na Rowana. Ve vzdálenosti tří kroků zaujal postoj charakteristický pro dobrého sluhu. Věděl jsem, že časem se zbaví jisté křečovitosti a bude mi sloužit proto, že si to bude přát, a ne proto, že ke mně bude cítit jistý závazek. "O mém záměru neví nikdo kromě tebe a Torrina."

Rowan přikývl a lehce zrudl. Nečekal, že se mu budu svěřovat. Uvádělo ho to do rozpaků, protože se pořád cítil být mým sluhou, třebaže jsem mu opakovaně říkal, že pro mě znamená mnohem víc. "A ještě je tu ten harfeník," při-pomněl tiše.

Odfrkl jsem si a trochu jsem si poposedl. "Lachlan se do-mnívá, že zabitím toho solindéského vojáka už dostatečně prokázal svoji loajalitu. Nechám ho při tom. Do jisté míry mu věřím… ale ne úplně." Sehnul jsem se pro oblázek a hodil jsem ho k lesu. "Pověz mi, nač myslíš, Rowane. Při-kazuji ti to."

Mladík poníženě sklonil hlavu. Ruce si sepjal za zády.

Nepodíval se na mě a oči upíral k zemi pokryté sněhem. "Harfeníkovi pořád ještě nedůvěřuješ, protože ho dost dobře neznáš. Pane - vždyť mě neznáš o nic víc."

"Tebe znám dost dobře," namítl jsem. "Pamatuji si tě už jako třináctiletého hocha, kterého Atvijští zajali spolu se mnou. Vzpomínám si na tebe, když jsi osobně sloužil králi Keoughovi, a vím, co sis užil ran a ústrků. A také vím, že každou noc tě dávali do želez."

Rowan se mi bolestně zahleděl do očí. "Byl jsem tam s tebou, Rowane, určitě si na mě pamatuješ. Také jsem vi-děl, jak ti zřídili záda."

Mladík se při té vzpomínce ošil. Věděl jsem, co si vytr-pěl. Nikdy se už nezbaví toho pocitu, stejně jako já se neoprostím od vzpomínek na zápěstí spoutaná okovy.

V tu chvíli mě jizvy začaly svědit. Promnul jsem si obě zápěstí. Nebyl to příjemný pocit. "Taky jsem si prožil svoje, Rowane," povzdechl jsem si ztěžka. "Ten, kdo tímhle pro-šel, by dobrovolně nepříteli nesloužil. A už vůbec ne v pří-padě, kdyby se jeho pravý pán vrátil do vlasti."

Znovu se zadíval na zem. Všiml jsem si, jak strnule drží ramena. "Udělám všechno, co mi poručíš." Řekl to velmi tiše.

"Nařizuji ti, abys tu zůstal po celou dobu, co budu pryč, a chci, abys byl obezřelý." Usmál jsem se. "Buď nás La-chlan všechny vodí za nos, nebo je opravdu pouhým harfeníkem. Chci však znát svého nepřítele dřív, než se k němu obrátím zády.

Tobě i Torrinovi plně důvěřuji. Dávej proto pozor, aby odtud Lachlan nevyklouzl a nedostal se do Mujhary, kde by Bellamovi vyzvonil, že jsem tady poblíž. Nesmí odtud na krok."

Z lesa doléhal třesk mečů a rázné povely vojenských cvičitelů. Muži dřeli a dřeli až do úpadu a proklínali výcvik. Přesto věděli, že je nezbytný. Mnozí z nich dlouho nebo-jovali a někteří ve válce nebyli vůbec. Muži sem přicházeli ze zemědělských usedlostí, z měst a někteří byli i z velmi vzdálených končin; často jim stačilo jediné slůvko, jediná věta. Carillon, řekli jim. Carillon se vrátil do vlasti.

Vstal jsem. Sníh mezitím rozbředl; napadlo mě, že co nevidět nastane obleva. Ale ne teď. Modlil jsem se, aby zima ještě chvíli vydržela. Naše armáda se teprve rodila. A s pří-chodem jara zahájím tažení proti Bellamovi.

Usmál jsem se. Na jaře nastane doba setí a nikoho ne-napadne, že bych chtěl začít s bitvou. Překvapím Bellama - nezaútočím až v létě, ale už na jaře, a tím ho dokonale zaskočím. Aspoň tak jsem si to představoval.

"Solindéský král to stejně zjistí," namítl Rowan. "Vyšle své zvědy."

Přikývl jsem. "Odveď vojáky hlouběji do lesů. Na míle od-tud. Poblíž Torrinovy chalupy je nenechávej; nechci, aby mu kvůli tomu hrozilo nebezpečí. Nestojím o šarvátky. Lépe se schovat než riskovat, že na nás zaútočí Bellamovi lidé. Dohlédni, ať tohle všechno v pořádku proběhne, Rowane."

Rowan si založil ruce na hrudi, jako by mu náhle byla zima. "Pane… buď opatrný."

Zazubil jsem se. "Bylo by předčasné, abych už teď umí-ral. A když, tak ať k tomu dojde třeba v bitvě." Přistoupil jsem ke koni a odvázal otěže. Pořád ještě jsem měl toho malého steppeského koníka, chundelatého a nepříliš vzhledného. Ničím nepřipomínal válečného oře, kterého mi před pěti roky daroval otec.

Rowan se zatvářil ustaraně. Z očí se mu dalo vyčíst, jak moc se obává, abych nepřišel o život. Tím by totiž veškerý pokus o vzpouru proti králi skončil.

Nasedl jsem a pevně sevřel otěže. "Musím za matkou. Chci, aby věděla, že jsem naživu."

Rowan zlehka zavrtěl hlavou. "Víš dobře, že tam jsou Bellamovi vojáci…"

"Ti čekají armádu, ne samotného muže." Dotkl jsem se jilce svého meče, znovu pečlivě ovázaného kůží. "Tohle mi docela postačí."

Vyjel jsem. Za mladým mužem, kterému jsem dal dů-věru, jsem se už neohlédl. Věděl jsem však, že tam dál stál ve stínu stromů, hleděl za mnou a oči mhouřil proti slunci.

Barvou z listí ořešáku jsem si obarvil vlasy do tmavě hně-dého odstínu a natřel jsem si je tukem, až se leskly a splé-taly se do pramínků. Nad levým uchem jsem si nechal vi-set copánek svázaný koženou tkaničkou. I vousy jsem měl teď tmavé a ten, kdo mě znal v mých osmnácti letech, by mě nyní zaručeně nepoznal.
Zuby jsem měl zdravé a bez mezer. Natřel jsem si je prys-kyřicí, aby dostaly nažloutlý odstín, a stejně tak jsem si zabarvil i jazyk. Šaty jsem si vypůjčil. Pochyboval jsem ovšem, že své oblečení ještě někdy uvidím, protože moje věci byly v mnohem lepším stavu než hadry, které ze sebe svlékl ten muž. Měl jsem teď otřepanou vlněnou halenu, kdysi tmavě zelenou, časem zahnědlou od špíny a mast-noty. Pletené kalhoty, vyboulené na kolenou, mi sahaly sotva nad kotníky. Pevné kožené boty jsem zaměnil za trepky z tenké kůže.
Kolem zjizvených zápěstí jsem si ovinul pruhy kůže, aby si jich stráže náhodou nevšimly. Bellam mě bezpochyby popsal jako vysokého, s tmavými blond vlasy, modrookého, s hlubokými jizvami po okovech na obou zápěstích. Vy-soký jsem sice byl, ale při chůzi jsem se hrbil, napadal na nohu a jedno rameno jsem svěsil, jako by mi po úrazu špatně srostly kosti. Když jsem se blížil k vesnici v místě našeho rodinného sídla Joyenne, ani náznakem jsem se ne-podobal princi, po němž se Bellam tolik pídil. Nevzal jsem si dokonce ani luk nebo meč. Obojí jsem zahrabal do sněhu pod jeřabinou rozčísnutou bleskem. Nechal jsem si pouze nůž, který jsem ukryl na hrudi pod hadry.
Plahočil jsem se sněhovou břečkou a blátem a odkopával jsem psy, kteří přiběhli, aby zjistili, co je to za divného člověka. Vesnička kolem Joyenne byla jen o málo větší než bývají vísky v podhradí. Vlastně tu ani žádné hradby nebyly, jen pár obydlí a několik lidí, kteří právě procházeli kolem. Nevěnovali mi pozornost.
Navíc jsem zapáchal. A co víc, všude kolem byl cítit pach chudoby. Vesnici jsem si pamatoval jako utěšené místo, kde vzkvétala řemesla a lidé se živili zemědělstvím. Po-dobně jako v jiných vesnicích, i tady poskytovali útočiště potřebným, lidé tu však většinou bývali šťastni. Na některé z nich jsem si velmi dobře pamatoval a vybavoval jsem si i podoby některých žen, které si považovaly za čest proká-zat službu synovi jejich pána. Teď teprve mě napadlo, zda jsem s některou z nich zplodil dítě.
Hlavní cesta vedla přímo ke hradu. Joyenne byl pěkný hrad - postavený na kopci, obehnaný masivními zdmi s vě-žemi a s okny, v nichž se blýskala sklíčka vsazená do olova. Otec ten hrad stavěl s velkou láskou a byl na něj pyšný. Joyenne nebyl místem určeným k válčení, ale k tomu, aby v něm žili lidé. Nebyla to pevnost, která by měla odolávat nepříteli, ale místo pro rodinný život. Bohové však až na mě a Torry rodičům další děti nedopřáli s výjimkou těch, které se narodily předčasně - mrtvé. Joyenne se v sluneč-ních paprscích pyšnil zlatem a bronzem. Stěny z okrově hnědého kamene už poněkud vybledly. Byla to impozantní stavba, která se vyjímala v kontrastu se zasněženým kop-cem. Na hlavní bráně měli i padací mříž, ale ta se staho-vala opravdu jen zřídkakdy. Joyenne býval otevřen všem, kteří se rozhodli navštívit svého pána.
Teď však vstup do hradu zatarasili a podél hradebních zdí patrolovali strážní s halapartnami. Jejich drátěné krouž-kové košile se leskly ve slunečních paprscích. Z každé věže spustili Bellamovy standarty s vyobrazením vycházejícího bílého slunce na modrém poli.
Já jako chuďas, po léta nemytý, jsem nesměl vstoupit do hradu hlavní bránou. Namísto toho jsem zamířil k jedné z postranních branek. Nahrbeně jsem pajdal a vlekl nohu za sebou. Stráže mě zastavily a špatnou homanaštinou se mě zeptaly, co chci.
Poníženě jsem odpověděl, že jdu za matkou, a v úsměvu jsem na ně vycenil své zubožené zuby. Páchl jsem tak, že ustoupili o dobré dva kroky a tiše kleli. Za matkou - opa-koval jsem zvolna, patlavě - slouží tady na hradě.
I jméno jsem jim sdělil. Znal jsem totiž ženu toho jména, sloužila kdysi na hradě. Nadhodil jsem ještě, že nevím, zda matka dosud žije; když jsem odcházel do války, byla už dost stará. Muži usoudili, že nelžu. Věděl jsem, že ta žena měla syna, mrzáka znetvořeného v dětství nějakou chorobou. Odešel do jiné vesnice, protože se za něj styděla, ale mě napadlo, že by se mohl vrátit. Třeba jen na skok.
Strážní se chvíli dohadovali a s odporem si mě pohrdavě prohlíželi. Mluvili solindésky, proto jsem jim nerozuměl, ale z jejich řeči jsem usoudil, že mě nejspíš pustí. To, jak jsem páchl a jak jsem byl špinavý, je odradilo od podrob-nější prohlídky.
Ještě se mě hrubě zeptali, zda jsem ozbrojen.
Ne, řekl jsem a rozhodil jsem ruce, jako bych čekal, že mě začnou prohledávat. Neudělali to. Namísto toho mávli, abych šel.
A tak se Carillon zase ocitl doma a mohl navštívit svoji paní matku.
Klopýtavě jsem vykročil, cestou jsem si utíral nos do ru-kávu a snaživě jsem se hrbil. Kráčel jsem váhavě, jako bych čekal, že mě každou chvíli vrátí zpátky. Solindéští, kteří mě míjeli, si mě podezřívavě prohlíželi, ale odtáhli se, když ucítili ten pach. Vycenil jsem na ně zažloutlé zuby v psím, poníženém šklebu, abych ukázal, že vím, co se sluší a patří. S mým vzhledem mě mohli poslat ještě tak do kuchyně nebo na hnojiště. A právě tam pracovala moje údajná matka. Moje vlastní matka však dlela někde docela jinde, proto jsem minul kuchyň a zamířil nahoru do komnat. Cestou jsem promáčenými trepkami ťapkal po dřevěných podlahách.
Nebylo tam mnoho služebnictva. Napadlo mě, že Bellam jich většinu vyhodil, jen aby matku co nejvíc ponížil. Pro něj, uchvatitele trůnu, bylo velmi důležité zúčtovat s každým, dokonce i se ženou. A Gwynneth, kněžna homanaská, bývala manželkou bratra posledního homanaského krále, Shainea Mujhara; ovdověla sice, měla chatrné zdraví, nicméně pořád ještě patřila do královského rodu. A Bellam si tím, že pokořil bezmocnou ženu, dokazoval svoji moc. Přesto však jsem neměl pocit, že vyhrál, bez ohledu na to, kolik stráží postavil na ochozy hradu a ko-lik solindéských standart nechal spustit z věžních oken.
Našel jsem správné schodiště, točité, kterým jsem vy-stoupil do horního podlaží. Cestou jsem cítil, jak se mi svírá žaludek. Zašel jsem daleko, příliš daleko. Stačila je-diná chybička, abych neuspěl. A Bellam by se mi odměnil léty ponižujícího živoření a strádání v žaláři.

Vstoupil jsem do haly s ostěním z medově zlatého dřeva, kde na stěnách visely otcovy obrazy a okna zdobily barevné vitráže lesknoucí se v slunci. Místnost byla zanedbaná a páchlo tu zatuchlinou.
Dlaněmi jsem si urovnal šaty a sáhl jsem pod halenu. Pevně jsem sevřel kostěnou rukojeť kaledonského nože. Chvíli jsem postál přede dveřmi matčina ateliéru a na-slouchal. Ticho. Možná se právě zdržovala jinde - věděl jsem však, že lidé se v těžkých dobách rádi vracejí na dů-věrně známá místa a ateliér byl odjakživa matčiným oblí-beným útočištěm. Když jsem se přesvědčil, že uvnitř je klid, opatrně jsem pootevřel dveře.
Tiše jsem vstoupil a neslyšně jsem za sebou zavřel. Zů-stal jsem stát a jen jsem se díval. Všiml jsem si, jak matka zestárla. Hlavu skláněla nad vyšívacím rámem. Nevím, co vyšívala, ale věnovala té práci veškerou pozornost. Okenní vitráží proudily sluneční paprsky, dopadaly na práci a pro-zařovaly celou místnost. Ucítil jsem pach plesniviny - jako by syrový chlad soupeřil s ohřívacími pánvemi s rezavým uhlím. Bývala to teplá a příjemná místnost, teď však pů-sobila studeně a cize.
Díval jsem se, jak klade jednotlivé stehy, jeden za druhým. Pracovala soustředěně, s pokrčeným obočím, profi-lem otočená ke mně. A ty ruce -
Pokroucené, křehké, vyhublé, s vystouplými klouby, zde-formované tak, že připomínaly spíš párátka než prsty. Vy-šívala usilovně, ale přesto jsem pochyboval, zda těmi prsty kromě propíchnutí látky ještě svede něco kloudného. Ne-moc ji připravila téměř o veškerou zručnost.
Docela jasně jsem si vzpomínal, jaké bolesti prstů ji su-žovaly v chladu a vlhku. Nikdy si nestěžovala, ale měsíc od měsíce byla bezmocnější. A teď, když jsem ji znovu uviděl, mě napadlo, že nemoc ji připravila i o krásu, kterou otec vždycky tak obdivoval. Vlasy jí zakrýval bílý čepec, ale je-den pramen zpod něj přesto unikl a splýval jí podél tváře. Byl šedivý, docela šedivý, třebaže v době, kdy jsme se vi-děli naposledy, měla vlasy stejné jako já, s odstínem do tmavé blond. Matčina tvář mi připomněla pomačkané hed-vábí - tak byla zestárlá a vrásčitá.
Oblékla si tmavě modré šaty - ta barva byla její oblíbená. Myslím, že jsem je poznával; byly staré dobrých sedm let. Pořád ještě je nosila, třebaže už byly ošoupané, vyrudlé a sotva odpovídaly jejímu postavení.
Možná jsem nebyl dost tichý. Matka pozvedla hlavu, roz-hlédla se a spočinula na mně pohledem.
Přistoupil jsem blíž a klesl na kolena. Scházela mi slova. Prostě jsem oněměl a hrdlo se mi stáhlo dojetím. Pohlédl jsem na výšivku v jejím klíně. Jak jí ruce poklesly, spatřil jsem povědomý obrázek, třebaže ne příliš povedený: urostlý vousatý voják na velkém hnědáku s armádou za zády. Ten vzor jsem obdivoval už jako malý chlapec, pro-tože mi připomínal otce. Zdálo se mi to zvláštní - teď, když jsem se na něj zahleděl, mě napadlo, že vidím sebe.
Položila mi ruku na hlavu. Zprvu jsem se chtěl odtáh-nout, věděl jsem, že mám umaštěné, nehezké a přebarvené vlasy, ale nakonec jsem tak zůstal. Druhou rukou mi po-depřela bradu a pozorně si mě prohlédla. Šťastně se usmála a slzy se jí rozkutálely po tvářích.
Jemně jsem jí stiskl ruku v obavě, abych jí neublížil. Zdála se mi tak křehká v mé vlastní dlani. Ve srovnání s její útlostí jsem si připadal hřmotný a neotesaný.
"Matko," oslovil jsem ji zastřeným, rozechvělým hlasem. "Odpusť, že jsem tě nenavštívil už dřív. Že jsem o sobě ne-dal aspoň slůvkem vědět -"
Dlaní mi zakryla ústa. "Mlč." Pohladila mi plnovous a prohrábla vlasy. "To je schválně, nebo jsi snad zapomněl všechno, k čemu jsem tě kdy vedla?"
Usmál jsem se, třebaže to byl neveselý smích. "Ve vyhnanství se z tvého syna stal bohužel někdo úplně jiný."
Vrásky kolem očí, stejně tak modrých jaké mám já, se prohloubily. Pak odtáhla dlaň. Náhle jsem pochopil, jak velmi toužila znovu mne spatřit. Na očích jsem jí poznal, jak se raduje, jak je hrdá a vděčná z poznání, že její syn dospěl v muže.
Nejistě jsem vstal. Připadal jsem si zesláblý, jako bych dlouho nic nejedl. Matka se rozzářila. "Velmi se podobáš Fergusovi." Přistoupil jsem k oknu. Dojalo mě to. Chvíli jsem nehnutě zíral na stráže tam dole na ochozech. Když jsem se ovládl, otočil jsem se. "Víš asi, proč jsem přišel."
Pozvedla bradu. Všiml jsem si jemných záhybů povadlé kůže na jejím hrdle. "Za tvého otce jsem byla provdána pě-tatřicet let. Porodila jsem mu šest dětí. Byla v tom vůle bohů, že dopustili, aby jen dvě z nich se dočkaly dospě-losti, ale vím jistě, že všechny by pochopily, co je to za čest být příslušníky královského rodu." Při těch slovech rázem ožila a jaksi omládla. "Jistěže vím, proč jsi přišel."
"A tvoje odpověď?"
Překvapila ji ta otázka. "Jakou odpověď čekáš? Jsi z rodu homanaských králů, Carillone - co jiného ti zbývá, než udělat všechno pro to, abys Bellamovi odňal Lví trůn?"
Nebyla jiná možnost, a přece mě udivilo, jak rozumně se k tomu matka staví. Podobně by to určitě řekl i otec, ale já otce už dlouho neměl. Byla to tedy moje matka, která mě vyzvala, abych vytáhl do boje.
Odstoupil jsem od okna. "Odejdeš se mnou? Hned teď?"
Usmála se. "Ne."
Netrpělivě jsem přešlápl. "Počítal jsem s tím. Mohla by ses převléknout za služku z kuchyně a odejít se mnou. Dalo by se to tak udělat. Zařídil bych to. Vůbec by nepojali po-dezření." Dotkl jsem se své špinavé, zarostlé tváře. "Upra-vila by sis vlasy i šaty jako služebná. Je-li tvůj život v ohro-žení… měla bys to risknout."
"Ne," trvala na svém. "Zapomněl jsi snad na svoji sestru?"
"Torry je v královském paláci, v Mujhaře." Znovu jsem vyhlédl z okna. "Proniknout tam do paláce bude jistě ob-tížnější, ale jakmile dostanu do bezpečí tebe, začnu pře-mýšlet, jak osvobodit i Torry."
"Ne," opakovala trpělivě. Teprve teď jsem ji začal vní-mat. "Carillone, já vím, že to myslíš dobře, ale tohle pro-stě udělat nemůžu. Tourmaline je v nebezpečí. Bellam ji drží jako rukojmí. Myslíš, že by jen tak seděl a nechal si to líbit?" Viděl jsem úzkost, která jí hleděla z očí. Upřela po-hled na moji zachmuřenou tvář. "Velmi brzy by se to do-věděl, řekli by mu,

že jsem uprchla. Svou pomstu by na-mířil proti tvé sestře."
Rychle jsem k ní přistoupil a vzal ji do náruče. "Nene-chám tě tady! Copak si myslíš, že bych mohl dál žít s vě-domím, že jsi tady? Vždyť se podívej kolem, jak je to tu ubohé, zbavené bývalé honosnosti a studené. Určitě tu strá-dáš chladem. Matko -"
"Nikdo z nich mi neubližuje," pravila prostě. "Nebijí mě. Dostávám jídlo. Vím, jak mě vnímáš - jako žebračku."
Zne-tvořenýma rukama sáhla po mých zápěstích obalených kůží. "Vím, jak velmi riskuješ, když jsi tady. Ale odejdu od-tud, až bude Tourmaline v bezpečí. Nechci totiž, aby se proti ní obrátil Bellamův hněv."
"Drží ji v zajetí, aby si pojistil můj návrat." Mělo mě to napadnout už dřív - prostě jsem na to nepomyslel. Zaklel jsem. Ta drsná slova jsem už nemohl vzít zpět, třebaže jsem je vyslovil před svou urozenou matkou.
Ta se pobaveně usmála, přestože jív očích stály slzy. "Ne-mohu odtud odejít. Už to chápeš? Myslela jsem, že ty jsi mrtev a moje dcera ztracena. Ale teď jsi tady, živ a zdráv, a já opět můžu doufat. Odejdi odtud a udělej, co udělat musíš, ale beze mne. Zbytečně bych ti překážela." Vztáhla ke mně ruce, když jsem se chystal promluvit. "Jen se na mě podívej! Byla bych ti na obtíž. Proto odmítám. Počkám tu, až získáš zpět své království."
Zasmál jsem se, třebaže to nebyl radostný smích. "Všech-ny moje plány jsou k ničemu. Chtěl jsem tě odtud odvést a vzít tě pod ochranu své armády, kde bys byla v bezpečí. Pak teprv bych začal přemýšlet, jak dostat Torry… z krá-lovského paláce." Povzdechl jsem si, zavrtěl jsem hlavou a dolehl na mě pocit marnosti. "Mohla jsi žít u mě."
"Tvým úkolem je vydobýt zpět královský trůn." Vstala a svými křehkými, nemocí znetvořenými prsty mi stále ještě tiskla ruce. "Jdi. Získej zpět trůn a osvoboď svou sestru. A pak půjdu, kamkoli mě pošleš."
Vzal jsem ji do náruče, ale náhle jsem ji zděšeně odstr-čil. Byl jsem tak neuvěřitelně špinavý…
Usmála se. Dotkla se mastné šmouhy na své povadlé pleti, usmála se a vzápětí se rozplakala. Tentokrát jsem ji objal a dlouho jsem ji nepustil.

Kapitola osmá

Hrad Joyenne jsem opustil stejně, jako jsem do něj vstoupil. A dal jsem si záležet. Klopýtal jsem, vláčel jsem nohu, hrbil jsem se. Snažil jsem se budit dojem, že vlastně ni-kam nespěchám. Prošel jsem stejnou brankou a cosi jsem zahučel směrem k solindéským strážím. Ti mi odpověděli nějakými nadávkami a snažili se mě vehnat do kaluže koňské moči na dláždění. Možná by bylo efektní do ní padnout, ale jisté zábrany mi nedovolily rozplácnout se do ní jak ši-roký tak dlouhý. Naoko jsem tedy klopýtl, vykřikl jsem, a když jsem se sbíral ze země, snášely se na mě posměšky a urážky v solindéském jazyce. Nechal jsem za zády svůj hrad a zamířil jsem k vesnici.
Matka měla pravdu. Bellam by si po jejím odchodu oka-mžitě domyslel, že jsem se vrátil, a vypátral by, kde jsem. Kdo jiný by stál o to osvobodit Carillonovu matku? Pět let strávila pod dozorem stráží a nikdo na ní neměl zájem. Až na mě. Bylo to ponižující vědět, že jsem se snažil zbytečně. Finn by na to šel určitě jinak, napadlo mě. A nebo by se o to vů-bec nepokoušel.
Převzal jsem svého koně od podkoního v zaplivané krčmě a vydal jsem se k jeřabině, abych si vzal meč a luk. Byl to dobrý pocit, držet své zbraně znovu v ruce a setřást ze sebe napětí z nedávné události. Znovu jsem si k boku zavěsil pochvu s mečem, řemenem přitáhl cheysulijský luk a nasedl jsem na steppeského koníka.
Rozjel jsem se zasněženými pláněmi a mířil jsem zpátky, domů. Vlastně ne domů - k armádě, kde už čekali moji vo-jáci. Čekali na lepší budoucnost Homanaského království. Přemítal jsem, jak je možné, že jedni si činí nárok na krá-lovství, když bohové je stvořili pro všechny.
Znovu jsem si vzpomněl na Lachlana, který jako kněz věděl své. Vysvětlil mi, jak to u nich chodí; služba Lodžimu neznamená celibát, život v klášteře či jiné podobné poše-tilosti. Jeho úkolem je, jak mi řekl, rozmlouvat o Lodžim s těmi, kteří jsou ochotni naslouchat - v naději, že pro-hlédnou a dají se na pravou cestu. To vysvětlovalo způsob jeho jednání - když se dozvěděl, že věřím v jiné bohy, nenaléhal na mě. Byl jsem mu za to vděčný.
Na azurově modré obloze svítilo zlaté slunce a odráželo se od sněhu. Kůň se potil, stejně jako já. Žluklý tuk, kterým jsem se potřel, páchl tak příšerně, že se mi chtělo zvracet. Věděl jsem taky, že dokud se mi nenaskytne příležitost umýt se, musím v tom zůstat.
Náhle jsem cosi zahlédl - temné siluety na obzoru. Čtyři muži na kopci, pouhé obrysy. Slunce se třpytilo v jejich kroužkovém brnění. Jen jeden z nich byl celý v černém, bez brnění a bez meče.
Srdce mi poskočilo v neblahé předtuše. Ruka mi mimo-děk sklouzla k meči. Jel jsem však dál vyježděnou cestou plnou sněhové břečky. Muži očividně nikam nespěchali; ať už to byli Solindéští, anebo někdo jiný, měli právo jet si, kam se jim zlíbí. Neměl bych vzbuzovat jejich pozornost a ukazovat svou sílu.
Kopec se nacházel po mé pravici. Pokračoval jsem v cestě, shrbený, na první pohled nezajímavý. Nechoval jsem se domýšlivě, ani jsem si ty čtyři zvědavě nepřehlí-žel. Pořád ještě postávali na vrcholku kopce. Měli dobré koně. Mlčeli a stále byli dost daleko. A dívali se. Jenom se dívali.
Nepobízel jsem koně k rychlejší jízdě. Neudělal jsem nic, čím bych mohl vzbudit jejich zájem, a přece jsem cítil je-jich pohledy, jak mě pozorují a jak čekají, až dorazím blíž. Kopec se zvedal ze strže, na jejímž dně protékal potůček vody z tajícího sněhu. Projížděl jsem krajinou, zanechá-vaje strž po levé a kopec po pravé ruce. Koník nejistě za-frkal - napadlo mě, že vycítil můj neklid.
Na slunci se zablýsklo kroužkové brnění. Poznal jsem je: byli to Solindéští. Homanaské brnění bylo tmavší, mat-nější a na slunci se tolik neleskl. Bylo to záměrné, pro-tože neupoutávalo takovou pozornost, když se ozbrojenci potají přemisťovali. To jsem věděl od otce; Bellam si byl svými lidmi natolik jistý, že neviděl důvod pro podobné utajování.
Pokračoval jsem zvolna v cestě. Také oni se dali do po-hybu.
Tři obrněnci mířili z kopce dolů, přímo ke mně. Chtěli mi zastoupit cestu. Zahlédl jsem, jak tasí meče. Nic nenasvědčovalo tomu, že se chystají k nezávaznému rozhovoru. Ti chlapi šli jasně po mně. Neměl jsem mnoho šancí. Sníh byl ztěžklý a rozbředlý, nebezpečný pro nohy kaž-dého koně, ale pro toho mého zvlášť; steppeský koník měl

krátké nohy a nebyl nijak silný. Přesto byl poslušný, a když jsem ho pobídl k běhu, s velkým úsilím mi vyhověl.
Sníh se rozstřikoval kolem, jak do něj koník bušil ko-pyty. Slyšel jsem, jak namáhavě lapá po dechu, a také ke mně doléhaly výkřiky mužů za mými zády.
Náhle koník klopýtl, stačil však vyrovnat rovnováhu, ale vzápětí poklesl na kolena. Přepadl jsem mu na krk a sta-čilo málo, abych se mu překulil přes hlavu. Rychle jsem vstal a ohlédl se. Ze zad jsem strhl luk.
Vypustil jsem první šíp. Jednoho z jezdců zasáhl do krku a srazil ho z koně. Další šíp pronikl do hrudi druhého z nich. Přiblížil se poslední z jezdců a já už neměl kdy na-pnout luk potřetí.
Mávl mečem, aby mi luk vyrazil. Zapotácel jsem se a po rozbředlém sněhu mi uklouzla noha. Dopadl jsem na ko-leno. Rychle jsem tasil meč. Oběma rukama jsem ho se-vřel za jilec obalený kůží. Zvolna jsem vstal.
Solindéský voják koleny pobídl koně a ten uskočil stra-nou. Když vyrazil, všiml jsem si, jak se mu ve slunečních paprscích blýskl meč. Rovněž jsem zahlédl jeho znak: Bellamovo slunce v modrém poli.
Voják se na mě vrhl. Když se zastavil, aby se rozmáchl k mocnému úderu, nahrbil jsem se, prudce jsem vyrazil a vbodl jsem meč do koňského břicha. Zvíře zaržálo, vzepjalo se a kleslo na kolena. Voják okamžitě seskočil a za-útočil. Švihl širokým mečem ve snaze zasáhnout mě do le-vého ramene. Vlastním mečem jsem ten úder zachytil a odtlačil jej stranou. Zápěstí pod koženými bandážemi jsem měl napjatá k prasknutí. Uskočil jsem stranou a ne-ustále jsem zůstával ve střehu. Další úder jsem odrazil zdola. Muž změnil taktiku a zaujal jiný postoj. V příhod-ném okamžiku se mi podařilo proniknout mečem mezi pláty brnění - strefil jsem se mu přímo do žeber. Při ná-razu ocelového meče na kovové pláty to zaskřípělo. Vytáhl jsem meč a útočníkovo tělo se svezlo do sněhu.
Rozhlédl jsem se. Muže v černém jsem však nikde nevi-děl. Vrchol kopce byl pustý. Zaposlouchal jsem se, ale kromě šplouchání tenkého pramínku vody vládlo kolem naprosté ticho.
Solindéský válečný oř mezitím dodělal. Koně prvních dvou mužů, které jsem proklál šípy, utekli příliš daleko, než abych je honil. Zůstal jsem sám se svým steppeským koníkem, který věšel hlavu a snažil se vzpamatovat z ne-dávného úprku. Meč jsem vrátil do pochvy. Sebral jsem luk a brodil se sněhem ke koníkovi. Proklínal jsem vodou pro-sáklé trepky i zimu, která mě roztřásla. Při pádu a násled-ném souboji jsem si zmáčel i rozedrané hadry. A navíc jsem pořád děsivě páchl.
Sáhl jsem po uvolněných otěžích, když tu náhle jsem kdesi u pasu zaznamenal jakýsi pohyb. Rychle jsem si do těch míst sáhl. Jako první mě napadly vši či blechy. Znovu se tam cosi pohnulo. Chňapl jsem po tom. Nahmátl jsem střenku kaledonského nože. Hýbala se…
Vytáhl jsem nůž z pochvy. Chvíli jsem na něj mlčky zí-ral. Prohlížel jsem si střenku. Znovu se pohnula.
Celý jsem strnul. Koník za mými zády úzkostně zafrkal. Stál jsem a jen užasle civěl, jak se kostěná střenka pro-měňuje. Rostla… přímo v mé dlani. Hladká, mírně pro-hnutá střenka se prodloužila a náhle se oddělila od kovu. Runový nápis se pozvolna rozplýval, jakoby tál… kost se vyhladila.
Náhle jsem pochopil. Znovu jsem vzhlédl a upřel pohled k povlovnému vrcholu kopce, odkud přijeli Solindéští. A tam, proti modré obloze, se zjevil obrys čtvrtého muže. Toho bez brnění a meče. Byl příliš daleko, aby se daly roz-poznat jeho rysy - věděl jsem však, že mě pozoruje a na cosi čeká.
Ihlinijský čaroděj, pochopil jsem.
V náhlé křeči jsem nůž odhodil a sháněl jsem se po šípu. Vzápětí jsem si to rozmyslel; šíp má na čarodějné kousky nejspíš pramalý vliv.
Ta kostěná střenka… podle slov kaledonského krále prý pochází ze stehenní kosti nějakého obrovského zvířete. A teď ihlinijský čaroděj kouzlí s tou kostí, kterou jsem rychle odhodil na zasněžené pole.
Obě půlky střenky se rázem spojily. Náhle se rozvětvily, stále narůstaly a před mýma očima pozvolna vyvstávala kostra. Páteř se prodlužovala a členila, připojily se i kon-četiny. A nakonec vznikla i lebka, matně bílá, s prázdnými důlky po očích.
A pak už to šlo ráz naráz: útroby, mozek, žíly, které se plnily krví. Na kostech vyrostly svaly, které zakryla kůže.
Zíral jsem na to zvíře. Už jsem věděl, co je zač, jak ji-nak; moji královští předkové je dali do svého znaku, aby demonstrovali svou sílu a odvahu podobnou síle bájné bestie, která vyhynula před dávnými věky.
Homanaský lev.
Vyskočil. Napadl koně a jediným máchnutím mocné tlapy ho srazil k zemi. Zaslechl jsem suché zapraskání kostí, jak mu zlomil vaz. Pak se ta bestie obrátila proti mně.
Odhodil jsem luk a dal jsem se do běhu. Také lev vyra-zil. Byl mrštný, se zlatohnědou srstí a tmavou hřívou, s dlouhým, mrskajícím se ocasem. Utíkal jsem, třebaže jsem neměl naději uniknout. Nečekaně jsem tedy uskočil stranou a tasil meč. Pokusil jsem se vrazit jej do lvího těla.
Lev skočil. Vzepjal se - zadní nohy pokrčené, přední na-pjaté - aby mě uchvátil. Uši mi zalehly hrozivým řevem. Vnímal jsem jen zběsilé bušení krve ve spáncích.
Zvíře máchlo tlapou a zaútočilo mi na hlavu. Hbitě jsem se přikrčil, takže zásah vyšel takřka naprázdno. Ten pohyb mi zachránil život, protože jinak by mi jednou ranou roz-tříštil vaz. Přesto mě srazil k zemi. Z nosu mi crčela krev. Měl jsem pocit, že mám rozdrcenou čelist.
Při pádu jsem však ještě stačil máchnout mečem a bodnout. Zahlédl jsem, že hrot meče se noří do svalnaté hrudi. Ostří se svezlo po kosti, lev sebou trhl a meč od-skočil.
Rozplácl jsem se zády o zem pokrytou sněhem. Bleskově jsem vstal. Byl jsem příliš vyděšený, než abych stačil vnímat bolest a strach. V hlavě mi hučelo a v ústech jsem cítil pachuť krve. Meč mi v boji s tak silným lvem nebyl moc platný, jedině snad v případě, že bych dokázal zasáh-nout životně důležité místo. Bylo by ovšem nezbytné do-stat se do bezprostřední blízkosti zvířete. A na to jsem si netroufal.
Lev temně a výhružně zavrčel. Naježil hřívu. Napjal svaly. Zranění, které jsem mu způsobil, ho z útoku nevyřadilo.

Krvácel sice, ale stále dokázal bojovat.
Pochopil jsem, že lev hned tak nepojde. Běžným způso-bem boje ho patrně nepřemůžu. Ten lev byl totiž čarodě-jův nástroj.
Jak jsem couval, zavadil jsem nohou o cosi tvrdého. Uvě-domil jsem si, že se pohybuji v kruhu, takže jsem právě dospěl do místa, kde mě lev poprvé napadl. Kůň tam do-sud ležel. A vedle něj se povaloval můj luk.
Jedním pohybem jsem odhodil meč a sáhl po luku. Z toulce jsem vytrhl šíp. Když se bestie znovu vzepjala, při-ložil jsem šíp na tětivu a střelil… nezasáhl však lva, ale člověka.
Ihlinijský čaroděj se zapotácel a klesl na kolena. Šíp, který mu pronikl do hrudi, sevřel oběma rukama. Vzápětí z něj vyšlehl sloup nachového ohně, který zachvátil celé jeho tělo. Nakonec i šíp vzplál jasným plamenem. Čaroděj byl mrtev.
Ohlédl jsem se. Ze zvířete zbývala zas už jenom kost. Ve sněhu se povaloval obyčejný kus kosti opracované do tvaru střenky.
Svezl jsem se na kolena a rukama jsem se opřel o zem. Zoufale jsem lapal po dechu. Z hrdla se mi dral hvízdavý, trhaný dech. Měl jsem pocit, že plíce mám v jednom ohni.
Z nosu mi pořád crčela krev, barvila sníh a hlava mi po úderu třeštila. Vyplivl jsem vyražený zub a zůstal tak chvíli opřený, abych se aspoň částečně sebral.
Když jsem se konečně postavil na nohy, motal jsem se jako opilec po flámu a celý jsem se třásl. Dovrávoral jsem k potůčku z tajícího sněhu, poklekl jsem a nabral do dlaní chladnou vodu s ledem. Opláchl jsem si obličej i ústa od krve a nečistot. Trochu jsem se vzpamatoval.
Napřímil jsem se. Potom jsem pomalu, velmi pomalu zvedl meč i luk. Střenku nože jsem nechal bez povšimnutí ležet ve sněhu. Ten nůž bych beztak už nikdy nenosil.
Ihlinijský byl tedy po smrti. Jeho tělo se jakoby ztrácelo v tmavém oblečení - snad ten zásah šípem způsobil, že se jaksi smrsklo oproti tomu, jaké bývalo zaživa. Leželo tam nehybně, jako by ani nepatřilo člověku.
Čarodějův kůň stál opodál, pod úbočím kopce. Byl to tmavý hnědák - ne výstavní kus, ale dobrý byl určitě. Na-padlo mě, zda náhodou není očarovaný.
Zvedl jsem spadlé otěže a přitáhl jsem koně blíž. Byl vyšší než bývá zvykem a mírně línal. Měl však laskavé oči, ostří-hanou hřívu a krátký ocas. A bílou skvrnu na tváři. Popleskal jsem ho po tlamě a nasedl.
A za chviličku jsem spadl - hlava se mi zatočila a pří-šerně mě rozbolela. Ten lev mi dal co proto. Po chvíli jsem se znovu vyškrábal do sedla, zavřel jsem oči a počkal jsem, až bolest i závratě aspoň zčásti pominou.
Opatrně jsem se dotkl tváře - cítil jsem, jak je opuchlá. Než se setmí, bude už nejspíš hrát dofialova. Ale nos, tře-baže hrozně bolel, byl celý. Když jsem se důkladně pro-hlédl a shledal jsem všechny své bolesti, otočil jsem koně a zamířil na východ.

Torrinův pes mi vyběhl vstříc. Za těch několik týdnů, co jsem ho znal, vyrostl, už to byl spíš dospělý pes než štěně. Jeho radost ze života tím nijak neutrpěla - skákal do výšky, dorážel na koně a štěkal, aby Torrina upozornil na můj příjezd. Nebylo to však zapotřebí; Torrin právě stál u studny a plnil vědro.
V posledních pěti letech se Torrin příliš nezměnil. Še-divé vlasy mu prořídly a pořád si je hladce přičesával jako kdysi. Měl žilnaté, svalnaté paže a ruce se zatvrdlými mo-zoly typické pro rolníka, který pečuje o ovce a obdělává pole. Pořád ještě měl hodně síly. Přitom se dlouhá léta ži-vil jako zbrojíř - ne jako rolník - a teprve kvůli Alix se vzdal své práce a odešel na venkov. Shaine ji totiž zavrhl, roz-kázal ji hned po narození pohodit v lese. Torrin však ne-dopustil, aby zahynula.
Zvolna jsem se blížil. Kůň zamířil ke studni a strčil tlamu do vědra, které mu Torrin přidržel. Podíval se na mě. Hnědé oči rámovaly hluboké vrásky. Kývl na mě. "Tohle ti pro-vedli Solindéští?"
Mínil tím, jak vypadám ve tváři. Dotkl jsem se podlitin a zavrtěl jsem hlavou. "Ne. Byl to jeden z Ihlinijských. Ča-roděj. Poslal proti mně velikého lva."
Do svraštělých tváří mu stoupla barva. "Takže Bellam už ví…"
Zavrtěl jsem hlavou, ještě než dořekl. "Možná ne. Zabil jsem všechny chlapy, co mi šli po krku. Nepochybuji, že ví o mém návratu - o tom ví už dost lidí - ale odtud neode-šel nikdo, kdo by mu mohl prozradit, kde jsem. Myslím, že bezprostřední nebezpečí nám nehrozí."
Obdařil mě ztrápeným pohledem, ale já už neměl čas se tím dál hlouběji zabývat. Opatrně jsem sklouzl z koně. Sy-kal jsem bolestí, jak jsem se dotkl zhmožděnin. Nechal jsem koně v Torrinově péči a zvolna jsem vykročil ke sta-vení. Ve vzduchu visel dým ze spáleného dřeva.
"Pane, myslel jsem -"
U dveří jsem se otočil. "Máš tady velký džber, že? Tyhle hadry tu nechám. A mýdlo s horkou vodou máš? Rád bych ze sebe smyl ten zápach."
Přikývl a svraštil obočí. "Přeješ si, abych -"
"Ne," mávl jsem unaveně rukou. "Stačím na to sám." To byla také jedna z věcí, kterou jsem se ve vyhnanství naučil. Nepotřeboval jsem služebnictvo, které by mě muselo obskakovat.
"Pane -" zkusil to Torrin znovu, ale já už vstoupil do sta-vení.
Strnul jsem. Byla tam Alix.
Stála u stolu před krbem a dlaněmi zpracovávala kynuté chlebové těsto vyklopené na vale. Ruce měla umoučené až k loktům. Rázem jsem si všiml, že tmavé vlasy jí dorostly tak, že je mohla zaplést do copu, který si ovinula kolem hlavy a přichytila stříbrnými sponkami. Zaleskly se ve slunečních paprscích, které dopadaly dovnitř otevřenými dveřmi.
Představil jsem si ji v dívčím věku - v době, kdy jsme se spřátelili. Znovu jsem měl před očima děvče, které Finn se

svými bojovníky unesl do lesů a mě vzal s sebou. Znovu jsem spatřil dívku, jejíž cheysulijská tahlmorra byla pevně spjata s mým vlastním homanaským osudem.
Především však jsem viděl dívku, která dospěla v ženu. Zalitoval jsem času, který jsem strávil bez ní. Tázavě i zma-teně se na mě podívala. Nepoznala mě tak příšerně jsem vypadal… zarostlý, špinavý a potlučený. Vzpomněl jsem si, jak uhlazeně jsem vypadal před pěti lety, a jaký jsem teď. Zasmál jsem se.
Šeptla mé jméno, přeběhla místnost a padla mi do ná-ruče.
Pevně jsme se objali. Opakovaně šeptala mé jméno. Vo-něla chlebovým těstem a kouřem páleného dřeva a bez pře-stání se smála.
"Jsi tak hrozně špinavý…" povzdechla si, "a vypadáš tak… uboze…"
Přitom uboze jsem nikdy předtím nevypadal. Ale i tak jsem se s ní smál, protože to, jak mě viděla, byla skuteč-nost, třebaže ne trvalá, jak si myslela. Cítil jsem se zahan-beně, to je pravda, ale jen proto, že jsem po ní tak zoufale toužil.
Nedokázal jsem se ovládnout, vzal jsem její tvář do dlaní a políbil ji.
Jen jednou jsem ji kdysi políbil - a navíc za takových okolností, kdy jsem jí chtěl vyjádřit dík. Myslel jsem to tak, ale v tom polibku bylo mnohem víc. Tehdy, když mě do-stala z atvijského zajetí, však už byla provdaná za Duncana. A čekala s ním dítě.
Ani teď mi situaci neulehčila. Necítil jsem se ve své kůži, ale ona to tak nebrala. Za posledních pět let jsem měl dost času o ní přemýšlet a litovat, že mezi námi vlastně nic ne-bylo. Nedokázal jsem skrýt, jak mi je.
Pořád totiž tu byl Duncan.
Pustil jsem ji. Přestože jsem toužil se jí dotýkat, pustil jsem ji. Tiše stála přede mnou, lehce zčervenalá, tvářila se však vyrovnaně. Znala mě lépe, než jsem si myslel.
"Tohle všechno ti dovolím, stejně jako dřív," pronesla tiše, "ale víc už nic."
"Nemyslíš si tedy, že my dva bychom si mohli být bližší?"
Zavrtěla krátce hlavou. "Ani teď mezi námi nic nebude. Není pro to místo… tady." Dotkla se levého ňadra v místě srdce. Zatvářila se nesmlouvavě.
Div jsem se nerozesmál. Alix se hodně změnila. Uvědo-mila si už, kdo je. Tenkrát to byla panenská dívka, zma-tená ze svého těla a citů. Teď se stala ženou, manželkou a matkou. Uvědomovala si to. Nemohl jsem se jí rovnat.
"Celá ta léta jsem na tebe vzpomínal," přiznal jsem. "Po nocích, tam ve vyhnanství."
"Ano, vím." Hlas se jí jedinkrát nezachvěl. "Kdybys byl Duncan, cítila bych totéž. Ale ty… jím… nejsi. Jsi svůj. Velmi si tě vážím, to ano, ale dnes už je příliš pozdě. Ten-krát… možná… ale to už odnesl čas."
Zhluboka jsem se nadechl ve snaze nalézt klid. "Tak-hle… jsem to nemyslel. Chtěl jsem se s tebou jen vidět. Jak ale vidím, nemám šanci - stejně jako tenkrát." Kysele jsem se usmál. "Tohle přizná jen málokterý muž před že-nou, která ho odmítne."
Alix se pousmála. "Finn mi říkal totéž. I on se se mnou přivítal - dost podobně."
"A Duncan?"
"Duncan se zdržoval - někde mimo. Není netaktní."
"Nikdy nebyl netaktní." Povzdechl jsem si a poškrábal jsem se ve vousech. "Nechme toho. Přišel jsem se umýt, jak vidíš."
"To je dobře." Napětí zčásti povolilo. V očích jí zasvitlo. Její medově zlaté oči - její vřelý pohled, na který jsem si velmi dobře vzpomínal, tu dokonalou souhru cheysulijského s homanaským - jsem považoval za jedny z nej-krásnějších.
"Pochybuji, že dokážu delší dobu snášet, jak páchneš." Přistoupila k nízkému kamennému krbu, poklekla a při-ložila na oheň. Ohlédla se přes rameno. "Můžu tě požádat, abys nanosil vodu do kotle?" Náhle jí stoupla barva do tváří, jako by si uvědomila, že já jsem urozeného původu, a ona po mně chce něco tak přízemního.
Zazubil jsem se. "Vezmu vědro a vodu nanosím. Zapo-mněla jsi snad? Hezkých pár let jsem strávil s Finnem. Už nejsem takový, jakého jsi mě znala." Popadl jsem vědro a vyšel ven pro vodu.
Torrin seděl na kamenném okraji kruhové studny a po-kuřoval hliněnou dýmku. Povytáhl husté obočí. "Asi jsem ti měl včas říct, že je tady," prohodil ve chvíli, kdy si docpával dýmku.
Zahučel jsem a začal vytahovat nahoru vědro. "Možná sis to neuvědomil."
"Ale ano." Torrin vstal, aby zachytil vědro, které jsem vytáhl nahoru. "Byla mladičká, když jsi ji poprvé potkal. A krátce nato se doslechla o svém původu. O tom, jak to chodí mezi urozenými pány, nevěděla skoro nic. A pak při-šel Duncan."
To jméno mě zasáhlo jako kámen. "Ano… měl víc ro-zumu než já. Věděl, co chce, a taky toho dosáhl."
"On si ji získal" pravil Torrin tiše. "Jestli si, pane, mys-líš, že se ti podaří mu ji vzdálit, pak si to pořádně rozmysli. Byl jsem jí otcem po sedmnáct let, a dokonce ještě dnes mám pocit, že mi patří. Nedovolím, aby jí někdo ublížil nebo jí zkalil štěstí. Hluboce ho miluje." Postavil vyprázd-něné vědro na zem a upřeně se mi zahleděl do očí. Nepo-chyboval jsem už, že se kdysi dokázal neochvějně postavit mému strýci. "Jsi král a máš právo dělat si, co se ti zlíbí, dokonce i s Cheysulii. Ale přesto si myslím, že máš víc než dost rozumu."
Až dosud jsem vždycky dostal všechno, po čem jsem za-toužil. Včetně žen. Alix jsem však ztratil ještě předtím, než jsem si stačil uvědomit, jak velmi po ní toužím. A až teď jsem pochopil, jak velká je to ztráta.
A zvlášť, když ji má Duncan.
Alix se objevila ve dveřích stavení s vybledlými zdmi, doškovou střechou a komínem z šedého kamene. "Oheň už hoří."
Na krku se jí zaleskl zlatý náhrdelník zdobený fi-gurkou letícího jestřába s jantarovou slzou sevřenou v pa-řátcích. Byl to svatební dar od jejího cheysulijského man-žela a zároveň podoba jeho lir. Duncanova vlastní práce.
Zvedl jsem kotel a zavěsil ho na hák zapuštěný do zčer-nalého kamene nad roštem. Posadil jsem se na stoličku a zahleděl se do plamenů. Alix zatím znovu prohnětla těsto.

"Kdy jsi sem přišla?" zeptal jsem se po chvíli.
"Před osmi dny. Finn nás sem přivezl." Tváří se jí mihl vřelý, spokojený úsměv.
"On se vrátil?" Rázem jsem ožil.
"Přivezl nás ze Severu." Při práci se jí ve vlasech zaleskly stříbrné sponky. Šaty v barvě zeleného mechu se jí vlnily při každém pohybu. Přes ně si oblékla kabátek ze světležluté ovčí vlny, prošívaný jasně zelenou přízí. Spadal jí až ke kolenům. Pásek z hnědé kůže zdobila spona ze zlata. Byla to cheysulijská zlatotepecká práce, ne homanaská. Alix se totiž stala jednou z Cheysuliů.
Poškrábal jsem se na tváři. "Je v pořádku?"
"Finn? Ano, jistě. Proč by nebyl? Znáš přece Finna." Znovu se usmála a dál hnětla těsto. "I když si myslím, že teď má trochu jiné starosti."
"Nějaká žena?" nadhodil jsem zkusmo. "Našel si něja-kou od vás?"
Dala se do smíchu. "Ne, nejde o ženu. Je to můj syn." Celá se rozzářila. "Donal je celý Finn, je svému su'fali hrozně podobný, jako by Duncan ani nebyl jeho jehan. Stali se z nich nerozluční přátelé. Finnovi občas zazlívám, že chlapcovu nezkrotnost ještě podporuje. Úplně stačilo, když byl sám; teď ovšem jsou dva."
"Dva Finnové?" Pobavila mě ta představa a rozesmál jsem se. Alix jen zavrtěla hlavou.
"Mám je zavolat?" zeptala se při práci. "Stačí jen, abych oslovila Caie nebo Storra."
Znovu jsem si připomněl její kouzelné schopnosti, její dar zděděný po předcích. Cheysuliové tomu říkají Stará krev, dar seslaný samotnými bohy. Alix, jediná Alix dokáže hovořit se všemi lir. A také přijímat podle své vůle jejich podoby.
"Ne," řekl jsem. "Vyhledám je sám, jen co se zbavím téhle špíny." Vyzkoušel jsem vodu. Už byla dost horká. Do přístěnku jsem odvlekl dřevěnou káď. Voněla po jablečném moštu - už mi bylo jasné, k čemu ji používali. V králov-ském paláci jsem se koupal ve vaně z leštěného dubu, zdo-beného stříbrem - tak hladkého, že neexistovalo nebez-pečí, abych si zadřel třísku. Pochyboval jsem, že tohle bude srovnatelné. Svůj účel však káď splní. Ve vyhnanství jsem se naučil být vděčný za cokoli.
Když jsem si přichystal koupel, začal jsem se shánět po čistém oblečení a po mýdlu. Alix mi dala obojí. "Torrin tu nic od mého odchodu nezměnil," řekla s nostalgickým úsměvem. Napadlo mě, zda si někdy vzpomene na dny, kdy nás Finn oba držel v zajetí.
Proč by měla zapomínat? Já jsem si to všechno pama-toval až příliš živě. A od té doby bylo všechno jinak.
Dlouze jsem se na ni zadíval. V náruči jsem držel obno-šené oblečení a hnědé tvrdé mýdlo. Přál jsem si jí něco po-vědět. Nakonec jsem to nevydržel. "Nechci urážet tebe ani tvého manžela tím, že se budu vnucovat někam, kde ne-jsem vítaným hostem."
Líce jí znachověly. Neušlo mi, že léta jí setřela dívčí pů-vab a zdůraznila strohé rysy charakteristické pro přísluš-níky cheysulijského národa. Teď se mnohem víc než dřív podobala Finnovi; ani ona, ani její bratr nezapřeli Haleovu krev.
"Není třeba, aby sis něco takového myslel," namítla tiše.
"Ale ano." Dvěma prsty jsem se letmo dotkl její tváře. "Alix… kdysi jsme měli hodně společného. Nesnaž se mi připomínat to, co bylo." Oddálil jsem ruku a zamířil do še-rého přístěnku s kádí plnou horké vody. Zatáhl jsem za se-bou závěs a shodil ze sebe ty příšerné hadry.
Nedokázal jsem ji však pustit z hlavy. Myslel jsem na ni, jak vedle zpracovává těsto, a taky jsem věděl, že Duncan je nablízku. Představil jsem si ji s ním v noci. V mých snech byla pořád stejná jako kdysi… dobrosrdečná a půvabná dívka s pevnou vůlí, kterou by jí mohl závidět leckterý muž.
Přemítal jsem o tom, jaká je to zvláštní shoda okolností, když dva lidé sdílejí stejnou místnost, jeden druhému vidí do duše, a přece oba vědí, že jejich sblížení není správné.
Ne, není to správné. Ale moc to bolí.

Kapitola devátá

Do kádě jsem se celý nevešel. Byl na mě zvláštní pohled. Kolena vražená až pod bradou a zády jsem drhl o dřevěný okraj kádě. Ale byl jsem ve vodě, v horké vodě, a mohl jsem se pořádně vydrhnout. Zbavit se té špíny a žluklého tuku. A umýt si vlasy a vousy.
Když už jsem konečně mohl volně dýchat, zbaven toho nechutného pachu, trochu jsem si pohověl. Nohy jsem svě-sil přes okraj kádě, hlavu jsem si opřel o okraj. Obličej mě pořád ještě pálil od úderu, který mi zasadil homanaský lev, a vlastně mě bolelo celé tělo. Ten lev mě stál spoustu sil a vysilovalo mne i pomyšlení na ihlinijské čarodějné kousky. Voda zvolna vychládala, ale ne tak rychle, abych v ní ještě chvíli nevydržel. Zvolna jsem dýchal, uvolnil jsem se a záhy jsem upadl do spánku.
"Carillone."
Rázem jsem procitl. Záda jsem si odřel o drsnou káď. Zaklel jsem. Překvapeně jsem zíral na Finna, který stál před závěsem. Ocenil jsem, že bral ohled na moji cudnost.
Posadil jsem se zpříma, schoval jsem nohy do kádě a ne-přívětivě jsem si ho změřil. Finn se však jen pousmál. Po-bavilo ho, že mě zastihl v takové pozici. Opřel se zády o zeď. Holé paže si založil na hrudi. Odložil už zimní kalhoty - blížila se jarní obleva. Znovu jsem si všiml jeho náramků z masivního zlata, které mu zdobily paže nad lokty. Byly pokryty runovými nápisy a nesly vyobrazení vlka. U pasu mu visel steppeský nůž. Znovu jsem si připomněl čaro-dějné kousky, jichž jsem byl svědkem.
"Kdy ses vrátil?" zeptal se neutrálně.
Vstal jsem, setřel jsem si z těla vodu a chňapl po osušce, kterou po mně Finn hodil. "Ne tak brzy, abych se stihl na-jíst."
"Ale dost brzy na to, aby ses stačil vykoupat." Tu větu pronesl naprosto nezúčastněně, ale já přesto věděl, nač

na-ráží. Za ta léta jsem ho dokonale poznal.
"Kdybys mě viděl… nebo dokonce cítil… sám bys mě k tomu dotlačil." Vylezl jsem z kádě. Navlékl jsem si tmavě hnědé kalhoty a vklouzl jsem do kotníčkových bot. Přes zelenou košili jsem si přetáhl vestu hnědé barvy a zapnul ji na kožené řemínky s bronzovými přezkami. "Teď se pů-jdu podívat za svým vojskem. Doprovodíš mě?"
"Tak za vojskem," usmál se Finn ironicky. "Říkej si tomu, jak chceš."
Zakabonil jsem se. Vlhké vlasy jsem si prohrábl prsty. Spadaly mi v mokrých pramíncích na límec košile a vestu, které lehce provlhly. "Rowan dělá, co může, aby sehnal chlapy ochotné jít do zbraně. Budu rád za každého vojáka. Myslíš snad, že se mi podaří postavit tisícihlavou armádu, jakou má Bellam?"
"Tak to nemůžeš brát." Spolu s Finnem jsme prošli svět-nicí, kde Alix právě vkleče sázela chleba do pece. "Kromě vojáků budeš mít také Cheysulie, takže vystačíš i s málem." Pohladil Storra, který seděl u stolu.
Nespokojeně jsem si odfrkl. "Vždyť mám jen tebe. A ještě Duncana a možná pár těch, které přesvědčíte, aby se ke mně s ohledem na proroctví přidali." Pozvedl jsem hli-něný džbánek Torrinova trpkého vína a nalil jsem si. Druhý pohárek jsem naplnil a nabídl Finnovi, který sou-hlasně kývl.
"Máš jich víc než dost." Mlčky přijal pohárek a polovi-nu naráz vypil. "Kolik bys jich asi chtěl, abys byl spoko-jený?"
Vrátil jsem džbánek na polici vedle krbu a opřel jsem se o stůl, když jsem pil. "Cheysuliové jsou nejskvělejší bo-jovníci ze všech mužů, co v Homanaském království žijí." Neusmál se té pokloně; věděl to lépe než já. "A každý bo-jovník si s sebou přivede své lir, takže jejich počet se rá-zem zdvojnásobí." Zavrtěl jsem hlavou. "Je hloupost tou-žit po něčem, co nemohu mít. Nicméně bych byl víc než spokojen, kdyby jich bylo aspoň sto."
"A co třeba rovné tři stovky?" zeptal se Finn. "A možná i víc."
Překvapeně jsem se podíval. Na víno jsem rázem zapo-mněl. "Jsi snad kouzelník, abys dokázal přičarovat další muže?"
"To nejsem." Finn hodil prázdný pohárek Alix, která ho chytila a postavila vedle džbánu. "Jen jsem natrefil na Cheysulie, o nichž jsem si myslel, že už jsou dlouho po smrti. Jak vidíš, Shaine nebyl tak úspěšný, jak jsme pů-vodně mysleli."
Velmi pozorně jsem odložil pohárek doprostřed stolu. "Chceš snad říct -?"
"No jistě." Zazubil se. "Když jsem pátral po svých blíz-kých, narazil jsem i na ostatní. V Severních pustinách jsou mnohá zákoutí, kam se ti lidé uchýlili. Vyhledal jsem je. Zabralo mi to nějaký čas,"ale nakonec jsme shromáždili všechny bojeschopné muže." Pokrčil rameny. "Jsou tady celé rody, proto za kopcem budujeme novou Pevnost."
Řekl to tak prostě: Jsou tady celé rody, proto za kopcem budujeme novou Pevnost.
Vyvalil jsem oči. Tak Pevnost, říkáš. A s třemi sty bojov-níky, z nichž každý má své lir.
Hvízdl jsem. Rázem jsem nadskočil, popadl jsem ho do náruče a pevně stiskl. Na Finna byl podobný citový projev bezpochyby dost silný, ale dokázal pochopit, jaký k tomu mám důvod. Usmál se tedy, a když jsem ho konečně pus-til, poodstoupil.
"Ber to jako můj osobní dar," prohodil nezávazně. "A teď už pojďme, všechno ti ukážu."
Vyšli jsme ven. Alix při pečení chleba osaměla. Finn si povšiml mého ihlinijského koně. Dlouze se na něj díval, protože dobře věděl, že jsem měl menšího koníka, ale po-čkal, až jsme nechali za zády Torrinovu chalupu a zamířili jsme ke kopci. Pak už to nevydržel.
"Torrin se zmínil, že ses vypravil do Joyenne."
"Ano. Měl jsem v úmyslu přivézt matku."
"A uspěl jsi?"
"Ne, ale jen proto, že sama odmítla." Slunce nám ostře svítilo do očí. Pozvedl jsem ruku, abych si zaclonil tvář. "Bellam totiž zadržuje také moji sestru Tourmaline. Už dost dlouho. Nepochybuji, že ji dobře střeží. Přesto ji chci odtamtud dostat." Náhle mě přemohl hněv. "U všech bohů, vždyť ten chlap hrozí, že ji násilím provdá!"
Jeli jsme vedle sebe se Storrem po boku. Finn se za-mračil, pokýval hlavou a jen prohodil: "Králové to tak dě-lávají. Zvlášť králové s uchvatitelskými sklony."
"Ale moji sestru k ničemu nutit nebude!"
"Myslíš si snad, že se do královského paláce vloudíš stejně tak lehce jako do Joyenne?"
Pochopil jsem, že si domyslel, co mám za lubem. Ne-přívětivě jsem si ho změřil. "Dovnitř i ven jsem pronikl bez problémů. Byl jsem opatrný. Nikdo o tom neví."
"A ty modřiny ve tváři sis taky udělal sám?"
Skoro jsem na ně už zapomněl. Rukou jsem se dotkl če-listi a přejel jsem po bolavém místě. "Za to může ihlinij-ský čaroděj. A vlastně nejvíc se o to zasloužila ta jeho bestie."
"A tak." Finn přikývl. Nepochybně ho moje odpověď po-těšila. "Takže říkáš, že v Joyenne jsi žádné problémy ne-měl, a přesto na tebe ihlinijský čaroděj poštval nějaké zvíře." Povzdechl si a zakroutil hlavou. "Proč já se vůbec snažím, abys neměl problémy? Ty si klidně zadáš s jedním z Tynstarových poskoků!"
Jeho ironie mě, jako ostatně vždycky, dopalovala. "Pře-staň s tím. Nemůžu přece za to, že ti chlapi měli na mě spadeno."
"Chlapi? Myslel jsem, že to byl jeden ihlinijský čaroděj se zvířetem. A teď najednou slyším, že jich bylo víc." Mávl rukou a ukázal ke kopci.
"Proč mě prostě nepřinutíš, abych vysypal všechno, co vím, podobně jako jsi to udělal u Lachlana?"
"Myslel jsem si, že tě znám natolik, že se mi svěříš dobro-volně."
Povzdechl jsem si a naklonil jsem se kupředu, když můj kůň začal na kraji lesa stoupat do kopce. "Nedělej si sta-rosti. Všechny jsem je pobil, dokonce i toho Ihlinijského."
"To vážně není důvod ke strachu." Zakroutil hlavou. "Proč jsem ti asi přísahal a zavazoval se ti věrností a nezištnými službami?" Poprvé jsem si všiml, že se mu hlas chvěje hněvem. "Myslíš snad, že jsem tím jen utlou-kal čas? Pomysli jen, kolikrát bys byl po smrti, nebýt mě. A teď, sotva tě na chvíli pustím z dohledu, abych vyhledal své příbuzné - kteří

ti můžou být prospěšní - se jako malý kluk vystavuješ tak nehoráznému nebezpečí!"
"Finne, přestaň už!"
"A nepřestanu!" Teď už mě otevřeně sjel nepřívětivým pohledem. "Obětoval jsem ti kus života. V posledních le-tech jsem ti pořád k dispozici. Oč se my dva snažíme, Carillone, není jen pro tebe, ale pro celé Homanaské králov-ství, a stejně tak i pro Cheysulie." Pevně stiskl rty a přiměl koně, aby držel krok. "Jestliže se teď necháš svévolně zabít jen kvůli nějakému pošetilému dobrodružství, celé povstání přijde vniveč. Bellam se tu bude roztahovat na věky. A nej-spíš se ožení s tvou sestrou, aby její synové měli nezada-telné právo na homanaský trůn. O tohle tedy usiluješ?"
Popadl jsem Finnovy otěže a strhl koně, aby se zastavil. Připadal jsem si hrozně ponížený a uražený. "Jsem tvůj princ!"
"A já jsem tvůj vazal!" Nevšímal si toho, že mu dál poškubávám otěžemi. "Myslíš si, že je pro mě lehké zacházet s tebou jako otec se synem? Já přece nejsem tvůj jehan, Carillone, jsem pouze tvůj vazal. A do jisté míry i vzdálený bratranec, protože můj jehan se kdysi rozhodl spát s na-myšlenou homanaskou princeznou, přestože doma na něj čekala jeho vlastní cheysula!"
Nikdy předtím toho tolik naráz neřekl. Změnil se snad proto, že je zas doma? I na sobě jsem pozoroval jisté změny. Nejspíš se s Finnem událo něco podobného.
Pustil jsem jeho otěže a hleděl jsem si svého koně. Přesto jsem se do kopce ještě nerozjel. "Jestliže tě služba u mě vysiluje, můžeš si najít jinou," navrhl jsem zahořkle.
Krátce se uchechtl. "A proč? Bohové mě s tebou spojili. A co víc… nasadili nám oběma kolem krku železné cho-mouty a vzájemně nás svázali jako dva tažné voly."
Seděl jsem v oslepující záři odpoledního slunce. Dlouho jsem mlčel. Když jsem konečně promluvil, zeptal jsem se na něco, co mi nikdy předtím nepřišlo na mysl. "Co vlastně čekáš od života?"
Překvapilo ho to. Poznal jsem mu to na očích. Velmi dobře pochopil, nač se ptám, a taky si domyslel proč asi, ale přesto se pokusil vykroutit. "Chci, abys usedl na homanaský trůn."
"Dejme tomu, že se to stane," kývl jsem. "Co dál?"
"Aby Cheysuliové mohli vést svobodný život."
"I to se třeba stane." Byl jsem rozhodnut ptát se třeba až do setmění.
Finn zamžoural proti slunci, jako by jej snad jeho pa-prsky mohly uchránit před mými dalšími otázkami nebo snad dokonce zmenšit jeho rozpaky. Nezdálo se, že má v úmyslu dát mi jasnou odpověď, ale tentokrát jsem se roz-hodl, že neustoupím.
"Finne," oslovil jsem ho trpělivě a tak vážně, jak jen jsem dokázal, "existuje něco, co by sis přál od svých bohů, co-koli, po čem toužíš?"
Konečně se na mě zpříma podíval. Slunce deroucí se mezi kmeny stromů v dlouhých světelných pruzích mi bez-děky poskytlo dobrou službu. Spatřil jsem v něm celou Finnovu odhalenou duši. Aspoň na krátkou chvíli jsem do něj nahlédl. "Tys ještě neviděl malého Donala, že?"
Napadlo mě, že tou otázkou chce odvést pozornost. Jako když chytrá liška dokáže svést loveckého psa ze. stopy.
"Alixina syna? Ne. Vždyť jsem se vrátil teprve před chvílí. Finne -"
Tvářil se však vážně. "Kdybych si mohl něco přát, pak bych chtěl mít syna." Vysypal to tak překotně, jako by to přiznání mohlo ohrozit jeho přání. Pak vyrazil na cestu, jako by chtěl naznačit, že toho řekl až příliš.

Po vojsku nebylo v lese ani stopy, ani proužek dýmu vi-noucí se nad korunami stromů. Nebylo tu nic, podle čeho by mě Bellam mohl vyslídit. Finn mě zavedl do lesů vzdá-lených od Torrinova údolí. Pochopil jsem, že moji vojáci tam jsou v bezpečí. Rowan si vzal moje rady k srdci a od-vedl je hodně daleko. Dokonce ani já jsem netušil, že už se nalézám poblíž svých bojovníků.
Všude kolem se proplétal hustý lesní podrost, samé křoví, divoká réva a plazivé byliny. Koně klopýtali přes břečťan visící ze stromů a rostliny se mi dokonce omotá-valy kolem bot. V rozsochách stromů vytvářely husté chu-máče a spleť bylin nám bránila v jízdě.
Mezi listím probleskovalo slunce a házelo na lesní půdu zlaté, zelené a hnědé skvrny. Finn, který jel přede mnou, vyplašil bažanta ukrytého v trávě. Slyšel jsem jen svištění křídel, když se vzdaloval a narážel do listí. Náhle jsem si vzpomněl, že to bylo ještě v královském paláci, kdy jsem naposledy večeřel bažanta - tehdy můj královský strýc sla-vil druhou svatbu. Bylo to už velmi dávno. A já jsem také už velmi dlouho byl pouhým žoldnéřem, místo abych se choval jako princ.
Zaslechl jsem harfu. Zastavil jsem. Koně prodírající se hustou lesní vegetací nadělali spoustu hluku, ale tóny harfy všechno přehlušily. Věděl jsem, čí ruce to přebíhají po stru-nách. "Lachlane," křikl jsem hlasitě.
Finn pozdržel koně, abych ho dostihl. Kývl na mě. "Při-chází sem každý den a hraje nám. Zprvu jsem si myslel, že je to jen obyčejné drnkání, nic víc. Ale ta harfa je opravdu kouzelná, Carillone… možná dokonce víc, než si doká-žeme představit. Cheysuliové při jejích tónech našli to, co hledali dlouhá léta - v jejich duši zavládl mír." Ušklíbl se poněkud. "Je to už dávno, co jsme naslouchali hudbě na-šich předků - namísto toho jsme mysleli jen na válku. Teprve tento ellaský harfeník nám hudbu znovu připo-mněl; pochopili jsme, jak jsme ji zanedbávali. Věřím, že v Pevnosti se znovu rozezní."
Konečně jsme překonali poslední úsek hustých křovisek a dospěli k Pevnosti. Vlastně to nebyla běžná Pevnost s vy-sokými kamennými valy kolem stanů. Nepodobala se té Pevnosti, jakou jsem znával; byly tu jen jednoduché stany rozeseté po lese. Neexistoval tu žádný pevný řád.
Finn se sehnul před nízkou větví a odtáhl ji stranou, abych mohl projet. Neušel mi výraz v jeho tváři. "Tohle je její pravá podoba. Až bude Homanaské království takové, jaké má být, pak už nebude třeba budovat žádné nedobytné Pevnosti." Pustil větev a přitočil se ke mně. "Tohle je vý-hodná podoba tábora. Dobře se brání, rychle se dá strh-nout

a přemístit, pokud bychom se chtěli dostat někam ji-nam."
Pod stromy se u země krčily stany jako houby. Měly ne-nápadné přírodní barvy; od tmavě zelené k zeleni připo-mínající světlý mech, až po břidlicově šedou, rezavou, hně-dou, černou a světlounce krémovou. Byly malé a obyčejné, bez vyobrazení lir, jak jsem si je zdřívějška pamatoval. A byly to obyčejné stany - na rozdíl od velkých cheysulijských stanů. Přesto však to bylo cheysulijské ležení, i když působilo poněkud zvláštně.
Usmál jsem se, přestože mě zhmožděná tvář bolela. Nedokázal jsem všechny ty stany spočítat. Nedokázal jsem je ani přehlédnout, tak perfektně byly schované, a to i přesto, že jsem věděl, jak asi vypadají. A Bellam?
Nepochyboval jsem, že by jeho muži, pokud by pronikli až sem, minuli Pevnost bez povšimnutí.
Byla bezpečná? Jistě… vždyť nepřítel by ji zahlédl teprve ve chvíli, kdy už by bylo pozdě. Byla vhodná pro rychlý pře-sun? Nepochybně… stačila chvilka, a stany se složily k zemi, s níž dokonale splynuly. Byla to dokonalá, lehce přenosná Pevnost.
A byla plná cheysulijských bojovníků.
Hlasitě jsem se rozesmál a zarazil jsem koně. Kolem se prostírala Pevnost, nehybná, nenápadná a tichá. S Cheysulii podporovanými vojskem mě Bellam nedokáže zastavit.
"Tahlmorra lujhalla mei wiccan, cheysu," pronesl jsem tiše. Osud lidí spočívá v rukách bohů.
Finn stál po mém boku a tiše se usmíval. "Vítám tě v Homanaském království, pane. Buď vítán mezi svými."
Kývl jsem. Dojalo mě to. "Vlastně jsem si to ani neza-sloužil…" V tu chvíli jsem věděl jistě, že je to tak. Beze vší pochybnosti.
"Mýlíš se," pronesl můj vazal. "Pokud si to nezasloužíš ty, pak už nikdo."
Rozjel jsem se Pevností a děkoval bohům za své Cheysulie.
Kapitola desátá
Lesem se nesly tóny harfy. Byla to krásná hudba, křehká, a přesto mocná. Přitahovala mě, lákala, jako když milenka vábí na své lože. Jako by Lachlanova harfa byla tou milen-kou a já mužem, který podlehl jejímu kouzlu. Zapomněl jsem na bojovníky, o nichž mi Finn vyprávěl, a místo toho jsem se vydal za tou melodií. Cítil jsem kouzlo, které mne celého obestíralo.
Konečně jsem ho našel, jak sedí na vyvráceném buku, na silném, hladkém kmenu. Ten padlý, suchý strom teď harfeníkovi poskytoval dokonalou lavici - nebo spíš možná trůn. Mezi větvemi stromů pokradmu nahlíželo slunce a svými paprsky se dotýkalo svého protivníka… harfy z me-dově zlatého dřeva s nádherným zeleným drahokamem a lesklými strunami. Byla to neobyčejná, lákavá hudba. Po-blíž kmene jsem sesedl z koně a počkal, až harfeník do-hraje.
Lachlan se usmál. Štíhlé, pružné prsty znehybněly na strunách. Tóny postupně odumřely. Přede mnou seděl kněz, který zpíval o Lodžiho víře.
"Věděl jsem, že přijdeš," pronesl tiše.
"Ovládáš kouzla," řekl jsem.
Rozesmál se. "Někteří si to myslí. Tak ať. Ty bys měl o mně vědět víc." Na okamžik se mu zvláštně zablýsklo v očích. "Jsem tvůj přítel," řekl. "Tak je to."
Uvědomil jsem si, že jsme sami. Finn se zdržel někde vzadu. Tohle už samo o sobě stačilo, abych z ellaského harfeníka dostal strach.
A on to vycítil. Pořád však seděl nehybně na kmeni s ru-kama na harfě. "Přišel jsi, protože jsem si přál, abys při-šel, ale zároveň to bylo i tvoje přání," pravil tiše. "Finn tu není nezbytně nutný, aspoň prozatím. Ale přijde také, i s Duncanem." Slunce mu dopadalo do obličeje. Nebyla to záludná, úskočná tvář. Měl poctivý pohled, dokonce bych řekl oddaný. "Jsem harfeník," řekl prostě. "A harfeníky za-jímají lidé s košatým životem, potřebují jejich příběhy. A ty, můj pane, ty jsi živoucí legenda. Pro mě určitě." Usmál se. "Neprokázal jsem ti snad už jednou oddanost?"
"Když má někdo dobrý důvod, pak na pokyn klidně i za-bije." Zůstal jsem na koni. Prostě jsem mu nedůvěřoval - obzvlášť, když pořád ještě držel harfu. "Zabils toho muže, když jsem tě o to požádal, ale to by zvěd udělal taky, ze-jména kdyby tím chtěl prokázat svoji bezúhonnost."
Pustil harfu a rozhodil ruce. "Ale já nejsem zvěd. Tře-baže tobě bych snad mohl prokázat podobnou službu."
"Mně -" Víc už jsem neřekl; nedostávalo se mi slov. Pak jsem se pátravě podíval do jeho očí.
"Ty, ellaský harfeník, bys byl ochoten mně, Homanaskému, sloužit bez toho, že bych ti za to něco slíbil?"
"Není to v rozporu s mým přesvědčením," řekl náhle. "Jsem sice knězem Všemohoucího, ale nijak tím nepře-stupuji jeho učení."
Odmítavě jsem mávl rukou. "Nechci po nikom, aby se zpronevěřil své víře. Nenutím nikoho, aby zavrhl své vlastní bohy. Nic takového. Jen se chci přesvědčit, Lachlane, jak dalece při mně stojíš."
"Požádej mě tedy o něco," navrhl. "Jsem tady ze své vlastní vůle, ne proto, že mě sem poslal nějaký ihlinijský čaroděj nebo solindéský král. A i kdybych jim sloužil, jak asi bych jim z tohoto místa mohl vzkázat, že se tu nachá-zejí Cheysuliové a celé tvoje vojsko?"
"Chytrý zvěd si vždycky poradí," řekl jsem dutě. "Když zajíc vyskočí příliš rychle ze svého úkrytu, liška ho snadno polapí."
Zasmál se. Byl to vřelý, pobavený a osvobozující smích. "Ale já se nebojím lišky, můj pane, větší strach mám z vlka. Z cheysulijského vlka." Očima zabloudil za moje záda. Ne-otočil jsem se. Věděl jsem dobře, kdo tam stojí.
Harfeníkův smích odumřel. Zpříma se na mě podíval. "Chci se stát tvým zvědem, Carillone. Půjdu do Mujhary, do královského paláce, a zjistím, co Bellam chystá."
"To je nebezpečné," namítl Finn. "Takhle jedná zajíc, který chce pláchnout."
"Dobrá," usmál se Lachlan. "Ale kdo jiný to může udě-lat? Cheysuli rozhodně ne. Ani nikdo z Homanaských Bellama nepřesvědčí, aby ho pustil dál. Ale já - já jsem har-feník, a harfeníci se dostanou všude, kam se dostat chtějí."

Je pravda, že harfeníky pouštěli i tam, kam ostatní ne-směli. Pamatuji si to z dob svého dětství, kdy můj strýc hostil harfeníky, kteří se volně pohybovali po královském paláci. Že takový člověk může být dokonalým zvědem, o tom jsem nepochyboval.
"Takže, Lachlane, poddaný ellaského krále," pravil jsem vážně, "jaké služby mi hodláš nabídnout?"
Lachlanovy prsty přelétly po strunách. Vyloudily veselou melodii, roztančenou, plnou smíchu a mládí. Náhle jako bych viděl mladou dívku, pružnou, půvabnou, s tmavými blond vlasy a modrýma očima. Rozesmátou a šťastnou - moje sestra Tourmaline, jak jsem si ji pamatoval. Tenkrát byla devatenáctiletá, takže dnes jí bude čtyřiadvacet.
Tourmaline držel sám veliký Bellam jako rukojmí. A La-chlan to věděl.
Okamžitě jsem seskočil z koně. Rozběhl jsem se, abych mu zabránil v té melodii, ale nedokázal jsem se k němu přiblížit. Náhle jsem pocítil mocnou sílu, která mě táhla dál od toho muže. Proti své vůli jsem ukročil vzad. Strnul jsem.
Lachlan zvolna ustal ve hře. Tóny se rozplynuly a ve vzduchu visela pouhá ozvěna, ale i ta vyprchala a nastalo tíživé ticho.
"Ne," pravil tiše. "Pravdu nikdo nezapře."
"Nezkoušej na mne svá kouzla!"
"Ale vždyť já nic takového nedělám," opáčil. "Ta síla je dílem samotného Lodžiho, ne jeho služebníka. Kdybys ublížil mé harfě, i ona by ti ublížila." Už se neusmíval. "Ne-přeji si, můj pane, aby se děla křivda mně nebo mé harfě; ten, kdo by mi chtěl ublížit, dočká se odplaty."
Cítil jsem, jak se ve mně zvedá vlna rozhořčení. Sevřelo se mi hrdlo. "Neměl jsem v úmyslu ublížit ti," pronesl jsem přiškrceně. "Jen jsem chtěl, abys přestal -"
"Moje harfa si hraje, co sama chce," namítl Lachlan tiše. "Tvé kroky vedly vzpomínky a tvou sestru, kterou Bellam protiprávně zadržuje. Jen jsem ti to chtěl připomenout, abys pochopil, co všechno pro tebe mohu udělat."
Finn se mi postavil po boku. "A co tedy chceš udělat?" zeptal se. "Osvobodíš Carillonovu sestru z Bellamova za-jetí?"
Lachlan zavrtěl hlavou. "Tolik zas nedokážu, dokonce ani s Lodžiho pomocí ne. Ale můžu jí doručit váš vzkaz a stejně tak dobře můžu zjistit Bellamovy a Tynstarovy zá-měry."
"Bohové!" sykl jsem mezi zuby. "Mám snad jinou mož-nost, než ti uvěřit -"
"Měl bys věřit, můj pane," přikývl harfeník smířlivě. "Uvěř aspoň svému vazalovi, když ne mně. Neptal se snad na mé úmysly?"
Zvolna jsem vydechl. Pohlédl jsem na Finna, který se tvářil slavnostně a vážně. V těchto těžkých časech se velmi podobá Duncanovi, napadlo mě.
Finn hleděl na Lachlana zpříma. Sluneční paprsky se za-leskly na jeho zlaté náušnici s figurkou lir a stejně tak se roztančily na strunách Lachlanovy harfy. Oba mlčeli, jako by se vzájemně odhadovali; já sám jsem zjistil, že bohužel nevím, jaké rozhodnutí bude nejvhodnější. Doléhala na mě únava, hlad, vyčerpání a taky pomyšlení na to, co všechno mě ještě čeká.
"Důvěřuj mu," pronesl Finn nakonec, jakoby nerad. "Vždyť v nejhorším případě Bellamovi vyzvoní, kde se na-cházíme." Usmál se, ale nebyl to veselý úsměv. "Kdyby to udělal, Bellam sem vyšle vojáky a my je prostě pozabíjíme."
O tom jsem nepochyboval, zvlášť když měl Finn k dis-pozici tři sta cheysulijských bojovníků. A Lachlan to ur-čitě taky věděl.
Vstal z kmene stromu, harfu stále přitisknutou k hrudi. Zvolna poklekl na jedno koleno, harfu si přidržel a sklonil hlavu. Od tak hrdého muže byla taková pokora něčím ne-čekaným. Neladilo to s ním; u něj by člověk spíš čekal, že podobnou poctu bude vyžadovat, a ne ji projevovat. "Budu ti sloužit podle svého nejlepšího svědomí - stejně věrně, jak bych to žádal od tebe, kdyby se naše role vyměnily." Choval se škrobeně, ale přesto mi neuniklo, jaký klid se mu rozhostil ve tváři. Bral své poslání jako osudové.
Stejně tak jako Finn pohlížel na svoji tahlmorra.
Kývl jsem. "Dobrá. Vyprav se tedy do královského paláce a prokaž mi tu službu."
"Ano, pane." Chvíli ještě klečel, podroben králi namísto bohu. Potom vstal. Rychle se vzdálil; zmizel v podrostu bez jediného slova rozloučení.
"Pojďme," pravil Finn po chvíli, "Duncan už čeká."
Zvolna jsem na něj pohlédl. "Duncan? Jak ví, že jsem tady?"
Finn se zazubil. "Zapomínáš, pane, že tady jsme v Pev-nosti, nebo tedy aspoň na místě, které Pevnost zčásti při-pomíná. A jsou tu naše lir. A klevetící ženy, abych neza-pomněl." Znovu se usmál. "Co já vím - byl jsem to já, Storr nebo Cai, kdo o tvé přítomnosti zpravil Duncana? A můj rujho tě čeká - řekl bych - přímo netrpělivě."
"Duncan přece nebýval netrpělivý." Neklidně jsem se přitočil ke koni a vyskočil do sedla. "Tak jedeš? Nebo mám vyrazit bez tebe?"
"Kdo je tady náhle netrpělivý?" Nečekal však na odpo-věď - vlastně ji ani neočekával. I on nasedl a vyjel.
Duncana jsem zahlédl hned zkraje; hrál si se synem. As-poň jsem usoudil, že je to jeho syn; vzrůstem odpovídal pětiletému chlapci a tvářil se zrovna tak vážně, jak jsem to kdysi vídal u jeho otce. Jako malý cheysulijský bojovník byl oblečen do kožených kalhot a vysokých bot, ale bez zla-tých náramků, které jsou vyhrazeny dospělým mužům, kteří už mají své lir. Časem se určitě dočká.
Hoch pozorně naslouchal. Snědou tvář se zvídavýma žlutýma očima rámovaly černé vlasy, kučeravé, jako u všech cheysulijských dětí. Z Alixiny podoby toho měl hošík jen pramálo. Když se však usmál, hned jsem poznal, čí je ten úsměv, a rázem mě zabolelo pomyšlení, že Donal je synem Duncanovým, a ne mým.
Duncan se náhle sklonil, popadl chlapce a posadil si ho na rameno. Když se otočil a podmračeně se zatvářil, po-dobal se spíš Finnovi. Pochopil jsem, že o Duncanovi toho ještě dost nevím. Stál přede mnou soupeř, muž, který usi-loval o

stejnou ženu; muž, který na rozdíl ode mě ve své snaze nakonec uspěl. Muž, který svému zpola vyhubenému národu poskytl slibné vyhlídky do budoucnosti. Kdysi mi velmi pomohl a já mu to zdaleka nedokázal splatit.
Chlapec se dal do smíchu. Byl to veselý, dětský smích, zvonivý a naprosto ne ustrašený či bázlivý. A přitom chla-pec i přes svůj kratičký život už nepochybně věděl, co je to strach. Přesto však se z života nepřestával radovat. Dun-can s Alixi určitě dohlédli na to, aby měl pocit svobody.
Pevnost jako by se náhle vytratila. Hlasy a smích ostat-ních dětí jen podtrhly ten okamžik. Když jsem se díval na Duncana a jeho syna, jako bych náhle viděl budoucnost Homanaského království. Otec zplodil syna, který po něm převezme místo, až se náčelníkův čas naplní. Dočkám se také někdy syna, který by mohl vládnout zároveň s ním? Homanaský král spolu s cheysulijským náčelníkem? Pod jejich vedením by se Homanaské království vzpamatovalo z války i z vražedných tažení proti Cheysuliům a znovu by vzkvétalo. A bylo by lepší a silnější než kdykoli předtím.
Rozesmál jsem se. Byl to hluboký smích, ne tak vysoký jako Donalův hlásek. Na okamžik se oba naše hlasy promísily. Povšiml jsem si kratičkého údivu v Duncanově tváři; vzápětí mě poznal. Sesadil synka z ramene. Já jsem mezitím seskočil z koně.
Přistoupil jsem k Donalovi, ne k jeho otci. Chlapec ze mě náhle dostal strach. Vedle Duncana se zdál být hodně malý. O cizích lidech toho věděl dost, i to, že někdy zna-menají nebezpečí.
A já jsem byl v porovnání s Duncanem mohutnější. Rychle jsem poklekl na koleno, abych se nad ním netyčil jako nějaký obr. Takhle jsme na tom byli stejně - urostlý princ a malý hoch. Oba jsme bojovníci a bojovníky také zůstaneme.
"Jmenuji se Carillon," řekl jsem, "a tebe mi na pomoc seslali samotní bohové."
Ostražitost vyprchala a namísto ní se chlapec zatvářil zvídavě. Neunikly mi úžas, zmatek a nejistota, ale i hrdost. Donal vyprostil ruku z otcovy dlaně, rozkročil se, lehce se zamračil a opálené tváře mu zrůžověly. Byl to hezký klu-čina; jednou z něj vyroste pohledný muž. Cheysuliové však sami o sobě jsou hezcí lidé.
"Můj jehan ti přece slouží," pravil tiše.
"To ano."
"A můj su'fali taky."
Vzpomněl jsem si na Finna. Věděl jsem, že stojí opodál. "Ano, velmi dobře mi slouží."
Donal si mě zpříma prohlížel. Rozhodně nebyl neroz-hodný ani váhavý. Z jeho tvářičky vyzařovala sebedůvěra a víra v to, co říká. "A já ti taky budu sloužit."
Byl to slib malého chlapce, ale rozhodně jsem nepochy-boval, že je myšlen vážně. Toto byl jeden z povahových rysů všech Cheysuliů. Donal bude muset ještě hodně dlouho če-kat, než se stane opravdovým bojovníkem, ale o jeho roz-hodnutí jsem byl už teď přesvědčen.
Položil jsem mu dlaně na útlá ramena. Náhle jsem si připadal nepatřičně velký, podobně jako nedávno v pří-tomnosti mé matky. Napadlo mě, že ve mně není ani zrnko jemnosti. A nedokázal jsem se ani chovat jako otec.
Znal jsem jen smysl pro čest a pýchu, ale to jsem se před chlapcem snažil potlačit. "Kdybych si směl zvolit jediného Cheysuliho, který by mohl stát po mém boku, pak bys to byl ty," řekl jsem vážně.
Hošík se zazubil. "Ale vždyť ty máš už mého su'fali!"
Dal jsem se do smíchu. "To ano, a jsem moc rád, že ho mám. Nepochybuji, že spolu zůstaneme ještě hodně dlouho. Ale až budu potřebovat dalšího, už vím, kam se obrátit."
Náhle se zatvářil nesměle. Pořád ještě to byl chlapec, do-cela malý chlapec. Důvěrnost jaksi vyprchala; znovu ve mně viděl prince - on byl pouhý Duncanův syn. Sdílná chvilka pominula.
"Donale," ozval se Finn za mými zády, "přeješ-li si slou-žit svému králi stejně jako já, pak bys měl také umět pe-čovat o jeho koně. Pojď, postaráme se o něj."
Chlapec se k němu rozběhl. Vstal jsem a ohlédl jsem se. Donal s rozzářenou tváří utíkal splnit Finnův příkaz. Zvedli ze země otěže a odvedli koně ke stání ukrytém v lese. Když Finn kráčel vedle hocha, neunikl mi jeho šťastný výraz. Opravdu, měl by mít vlastního syna.
"Potěšils mě tím," usmál se Duncan. Už zase měl hlas jako tenkrát; zaznívala v něm směsice údivu, rezervovanosti a hrdosti. Co čekal? Že toho chlapce budu snad pře-hlížet? Něco takového bych rozhodně neudělal, už vůbec ne Alixinu synovi.
Pak jsem však pochopil, co měl na mysli. Nezapomněl totiž na nic z toho, co bylo mezi námi; a dost možná se našeho prvního setkání tak trochu obával. Vlastně ne, ne-obával se. Aspoň ne Duncan, který mě tak dobře znal. Možná jen čekal z mé strany nevraživost.
Taková tedy byla situace. Nebo by měla být. Pořád totiž tu byla Alix, která nás dva rozdělovala.
"Vážím si tě," kývl jsem, "a ten chlapec se mi opravdu líbí. Za těch pět let, co jsem strávil s Finnem, jsem po-chopil některé vaše zvyky a taky to, jak vycházet s dětmi. Neměl bych to srdce přehlížet Donala jen proto, že je ještě dítě. Vždyť on už je bojovník, jen ještě musí trochu povy-růst."
Duncan si povzdechl. Jeho obvyklý vážný výraz vystří-dala kajícnost. Zavrtěl hlavou. "Odpusť, Carillone, podce-nil jsem tě."
Zvesela jsem se zasmál. "Za to můžeš poděkovat svému bratrovi. To Finn mě udělal takovým, jaký jsem."
"Ne však k obrazu svému - doufám."
"Ty bys nestál o dva bratry?"
"U všech bohů," zděsil se Duncan, "myslíš o dva Finny? Jeden mi stačí ažaž!" Z jeho slov jsem však vytušil ná-klonnost. Tvářil se potěšeně; trochu opožděně jsem si uvě-domil, že Finna silně postrádal - stejně tak Finnovi chy-běl on. A nic na tom nezmění skutečnost, že jakmile se ocitli jeden vedle druhého, věčně spolu nesouhlasili.
Po vzoru cheysulijského pozdravu jsem mu položil dlaň na rameno. "Chci ti za něj poděkovat, Duncane. Finn mi totiž mnohokrát zachránil život."

I Duncanovy ruce spočinuly na mých ramenou. "Všech-no, co se Finn naučil, ví odjinud," přiznal Duncan. "Jen dost málo toho ví ode mě. Bohové jsou mi svědkem, že jsem se snažil." Zazubil se a přestal si stěžovat. "Jak vidím, nelhal, když tvrdil, že ses domů vrátil jako celý chlap."
Přišlo mi to k smíchu. "Přede mnou by to neřekl."
"Možná ne," přisvědčil Duncan, "ale přede mnou to při-znal a já ti to teď opakuji."
Lidé se vzájemně posuzují podle stisku ruky. Podrželi jsme si vzájemně podané ruce, vybavili si, co kdysi bylo. Na našich stiscích nebylo nic falešného - ani v mém, ani v jeho. Událo se toho mezi námi hodně a ani jeden jsme nic z toho nezapomněli.
Napadlo mě, že teď jsme my dva docela jiní lidé. Vytvořila se mezi námi jakási mimoslovní komunikace; on dospěl k názoru, že už nejsem takový jako tenkrát, kdy jsme se poprvé setkali, a já konečně poznal, jaký skutečně je. Ne soupeř, ale přítel a člověk, kterému mohu až do konce svého života důvěřovat.
"Pro krále je můj stan až příliš malý," pravil tiše. Když jsem se na něj zadíval pozorněji, pochopil jsem z jeho očí, že žertuje. "A pro tebe, můj pane, je přímo nedostatečný. Pojď se mnou, daruji ti trůn, který ti bude vyhovovat - možná víc, než jakýkoli jiný. Tedy aspoň do té doby, než zlikviduješ toho chlapa, co se ti na něm v Mujhaře rozva-luje."
Mlčel jsem. Vycítil jsem hořkost z jeho slov a domyslel jsem si, že Duncan dokáže nenávidět zřejmě stejně silně jako já. Nikdy předtím jsem o tom nepřemýšlel, považo-val jsem to za příliš osobní záležitost. Přál jsem si trůn, a tím i vládu nad celým Homanaským královstvím, jen pro sebe. Duncan však měl jiný důvod pro to, abych toho do-sáhl.
Odvedl mě stranou do míst, kde nestály stany, k hro-madě velikých žulových balvanů obrostlých sametově ze-leným a šedivým mechem. Sluneční paprsky způsobily, že mech se třpytil, jako by to byl spíš zelený smaragd - jako ten kámen na Lachlanově harfě. Trůn tvořil jeden plochý kámen úplně nahoře postavený kolmo na ostatní, takže sloužil jako opěrka pro záda. Mech pak představoval jakési polstrování. Finn by to označil za dílo samotných bohů. Usedl jsem tedy a usmál jsem se.
"Je to jen nepatrný dar právoplatnému homanaskému králi." Duncan se usadil na vedlejším kameni. Větve stromů dosahující až k nám se pohybovaly ve větru, takže po Duncanově tváři přebíhaly světlé a tmavé skvrny, zdůrazňovaly tvary jeho obličeje i slavnostně vážný výraz. Náčelník byl ve srovnání s Finnem odjakživa méně náchylný k veselí; byl klidnější, vážnější, až skoro zarputilý. Třebaže byl do-sud mladý, působil starším dojmem. Na náčelníka byl dost mladý, to jsem věděl, a stal se jím proto, že starší muži byli pozabíjeni v průběhu Shaineova qu'mahlin.
"Postačí mi, dokud nedostanu ten v Mujhaře," prohodil jsem zvesela.
Duncan se předklonil a z vlhké půdy vytrhl stvol plané pšenice. Pozorně studoval nažloutlou rostlinu, jako by ho něčím zaujala. Duncanovi přece není podobné takové okolkování, napadlo mě; byl jsem však natolik rozumný, abych dokázal ocenit postoj, který zaujal. "Budeš mít spoustu sta-rostí s tím, jak smířit Homanaské s Cheysulii."
"Se všemi to tak zlé nebude." Už jsem ho začínal chá-pat. "U některých však ano; dá se to čekat. Ale nebudu chtít mezi lidmi jediného, kdo by mi sloužil nedobrovolně, ať už by cosi namítal vůči Cheysuliům, anebo vůči mně." Poposedl jsem na žulovém trůně s mechovým polštářem. Jak velmi se lišil od Lvího trůnu. "Duncane, jakmile to bude možné, okamžitě prohlásím qu'mahlin za bezpředmětný a ukončím ho. A začnu hned, mezi svými vojáky."
Duncan se však nezaradoval. "Hodně lidí věří, že jsme čarodějové."
"To si o vás bude vždycky někdo myslet. To je ta věc, které se bojí především." Rozvzpomněl jsem se na nabub-řelé chvástání mého královského strýce z dob, kdy jsem byl ještě mladík - tvrdil, že všichni z Homanaského krá-lovství se bojí Cheysuliů, ale byl to on, kdo ty lidi přinutil, aby měli strach. Tvrdil, že vlkodlaci touží svrhnout krá-lovský rod a dosadit na jeho místo své lidi.
Své lidi. Cheysuliové ve svých legendách zase tvrdí, že to byli oni - oni vybudovali Homanaské království a dobro-volně se rozhodli pro krále z homanaského rodu. "Ještě je tu Rowan," prohodil Duncan tiše.
Zprvu jsem nepochopil, kam míří. Rowan mi přece od-daně sloužil. Nemohl bych si přát lepšího poručíka.
"Rowan se pohybuje mezi oběma světy." Duncan se na mě zpříma podíval. "Viděl jsi ho přece, Carillone. Copak sis nevšiml jeho rozervanosti?"
Zachmuřil jsem se. "Pořád ještě nechápu -"
Duncan sevřel čelisti. "Rowan je Cheysuli. A Homanaští o tom vědí."
"Ale vždyť už od začátku tvrdí -" Zarazil jsem se upro-střed věty. Bylo jisté, že popíral svůj cheysulijský původ. Pochyboval jsem však, zda se mu to s tím jeho odstínem pleti dařilo.
"Cai mi to potvrdil," pravil Duncan. "Zavolal jsem si Rowana a pověděl mu o tom, ale on trvá na svém. Tvrdí, že je jedním z Homanaských. Jak jen může něco takového -" za-razil se. Zřejmě si uvědomil, že tohle už nesouvisí s tím, o čem jsme hovořili. "Rowana jsem vybral jako příklad toho, jaké jsou problémy v tvém vojsku, Carillone. Máš Homanaské a máš Cheysulie. A předpokládáš, že budou bojovat společně. A to po třiceti letech Shaineova qu'mahlin."
"Co jiného mi zbývá?" trval jsem na svém. "Potřebuji muže - každého muže potřebuji - a chci mít tebe i Ro-wana. Jak jinak bych tu válku mohl vyhrát? Bellamovi je naprosto jedno, kdo je Cheysuli a kdo je Homanaský - po-zabíjí všechny, pokud mu k tomu dáme šanci! Nemůžu si dovolit rozdělit své vojsko jen kvůli mému pomatenému strýci!"
"Mezi homanaskými je odpor proti Cheysuliům silně za-žitý." Duncan potřásl hlavou a pevně sevřel ústa. "Netvr-dím sice, že nás nenávidějí naprosto všichni. Vezmi si Torrina. Přesto však je nezbytné, aby ses postavil do čela homanaského vojska a sám je vedl proti Bellamovi, pokud nechceš, aby nepřátelství mezi oběma tábory vzrůstalo."
"Udělám, co bude v mých silách." Náhle jsem si připa-dal staře, unaveně. Zhmožděná tvář mě velmi bolela. "Bo-hové… opravdu udělám, co bude v… je tady snad ještě něco -"
"Vždyť víš." Upřeně se díval na stéblo pšenice. "Přesto chci věřit, že vyhrajeme."
Povzdechl jsem si a slezl z mechového trůnu. Cítil jsem vážnost situace. "Tu válku můžeme prohrát."
"Ano, můžeme. Ale bohové budou na naší straně. Krátce jsem se zasmál. Vlastně to ani nebyl smích. "Jsi vždycky tak

vážný, Duncane. Ty se nesměješ? Nebojíš se, že ihlinijští bohové jsou mocnější než naši?"
Duncan se neusmál. Pozorně, přemýšlivě se na mě za-díval a já jsem si znovu připadal jako mladíček před zra-lým, moudrým mužem. "Smál bych se, kdybych se nebál, že přijdu o syna jen proto, že má žluté oči."
"Kdybys byl král -" spustil jsem, ale hned jsem s tím pře-stal - stačilo vidět, jak se mu zaleskly oči. "Duncane?"
"Nejsem jím." Nic jiného už neřekl. A plamínek v očích mu pohasl.
Zamračil jsem se a zpříma jsem se posadil. "Ale i tak mi odpověz; kdybys byl král, co bys udělal?"
Pousmál se. Chladně. Dokonale se ovládal. "Vybojoval bych si trůn. Máme společné zájmy, můj pane - ale ne-musíš mít strach, že bych si dělal nárok na tvůj trůn. Na-opak, rád tě na Lvím trůnu uvidím."
Přemýšlel jsem o trůnu. O Lvím trůnu - tam, v králov-ském paláci. Ve Velké síni, na stupínku z mramorových dlaždic. O prostorném trůnu s karmínovým čalouněním, se zlacenými řezbami ve dřevě. Přemítal jsem o tom sta-rém, prastarém trůnu. Jak starém, to jsem se neodvažoval odhadnout.
"Na cheysulijském trůnu," řekl jsem bez toho, že bych to měl v úmyslu.
Duncan se usmál. Tentokrát to byl mnohem vřelejší úsměv. Když potlačil vážnost, hned vypadal jaksi mladší. "A stejně tak i na homanaském trůnu, můj pane. My však o trůn nestojíme, už dávno ne. Nabídneš nám pomocnou ruku?"
Dlaní jsem si přejel tvář. Oči mě řezaly. Promnul jsem si je a zlehka jsem se dotkl i pokožky, unavené a vysušené. Ještě toho musím hodně udělat - a zbývá mi jen velmi málo času. Musím usmířit dva znesvářené národy a sjed-notit je v jediném království; prozatím je toto království pod vlivem čarodějných sil, tak mocných, že si to jen stěží dokážu představit.
"Nejsi na to sám," pronesl Duncan tiše. "Opravdu nejsi. Jsem tu já, je tu Finn a taky… Alix."
Nahrbil jsem se a klouby rukou jsem pevně přitiskl k očím, jako by mě ten tlak mohl zbavit veškerého žalu, jako bych jím dokázal překlenout veškerou bolest, bitvy i další neodvratné činy spojené s dosažením trůnu. Kdyby to tak opravdu bylo možné, nemusel bych už čelit riziku, prohrám a strachu.
Ale zas tak jednoduché to nebylo. Člověk se musí umět postavit problémům, ne čekat, že se samy nějak vyřeší.
Ucítil jsem dlaně na ramenou. Pozvedl jsem tvář a za-hleděl jsem se do Duncanových očí, moudrých, smutných a soucitných. Soucit od Duncana… soucit k muži, který touží být králem. Připadal jsem si jako nezralý kluk.
"Tahlmorra lujhalla mei wiccan, cheysu," pronesl slav-nostně a pravou rukou naznačil gesto. "A teď, pane, pojď, povečeříme spolu. S prázdnými žaludky se války nevyhrávají."
Sklouzl jsem z hromady balvanů. Osud lidí vždy spočívá v rukách bohů.
Mých bohů? napadlo mě. Nebo snad Bellamových?

Kapitola jedenáctá

Cai seděl na hladkém dřevěném bidýlku zapuštěném do země nedaleko Duncanova břidlicově šedého stanu. Silná křídla měl úhledně složená, peříčka pečlivě učesaná. Velký zahnutý zobák se mu leskl v záři táborového ohně a v ru-dém přísvitu zapadajícího slunce. Jeho bystrým a živým očkám neušel jediný pohyb v Pevnosti.
Vyšel jsem před stan. Duncan, Finn i chlapec zůstali uvnitř a dojídali večeři - dušené maso, čerstvý chléb, sýr a cheysulijské medové pivo. Alix, která se z Torrinovy used-losti vrátila s upečeným chlebem, zamířila k vedlejšímu stanu.
Přehodil jsem přes sebe cheysulijský plášť z drsné látky a zahalil jsem se před večerním chladem. Plášť byl temně zelený, takže jsem splýval s okolním soumrakem, třebaže na mě dopadalo světlo ohňů hořících před stany. Už jsem pochopil, proč se o Cheysuliích říká, že jsou neviditelní - tiše stojící člověk je k nerozeznání od svého okolí. Stačí jen zvolit plášť správné barvy a počkat, až se nepřítel při-blíží.
Cai pootočil hlavu. Velký jestřáb se na mě upřeně podí-val, temná očka se mu zaleskla v posledních slunečních paprscích. Jeho pozorný pohled by se hodil spíš k člověku - i když vzhledem k tomu, že Cai jako lir je vlastně víc než člověk; aspoň tak to Cheysuliové o svých lir tvrdí. Neměl jsem důvod se o to přít. Například Storra jsem znal už tak dlouho, abych věděl o jeho schopnostech a byl mu vděčný za jeho náklonnost.
Zachvěl jsem se, třebaže to nebylo v souvislosti s večer-ním ochlazením. Přemítal jsem o vzájemné silné soudrž-nosti obyvatel v Pevnosti. Pevnost pro Cheysulie byla mís-tem, kde přebývali se svými lir. A právě jedno takové lir sedělo opodál. Byl to Cai, velký jestřáb s tmavými peříčky, s moudrým pohledem. Jestřáb, který všechno věděl - i to, co se má stát. Přesto by se s tím nesvěřil nikomu, dokonce ani Duncanovi, který sloužil svým bohům lépe než kdokoli jiný. Velmi nevděčná služba, pomyslel jsem si, vyžadující odříkání, ale i životu nebezpečná. Schopnosti, kterými Cheysuliové vládli, byly tak výlučné, že já sám bych se s nimi asi nevyrovnal. Proměna z jedné tělesné podoby do druhé byla sice sama o sobě zázrakem, ale nechtěl bych snášet to ostatní s tím spojené.
Obrátil jsem se a odtáhl jsem závěs nad vchodem. Kalné světlo linoucí se z malého železného ohřívače matně osvět-lovalo stan. Spatřil jsem tři páry žlutých očí, které se mi pozorně zahleděly do tváře.
Zvířecí oči…
Dokonce ani přátelství nedokázalo zcela vymýtit zako-řeněný strach z těch očí.
"Půjdu do vojenského tábora. Už jsem své vojáky dlouho neviděl."
Finn okamžitě vstal a podal svůj pohárek Duncanovi. Steppeský nůž zavěšený u pasu se matně zaleskl a já si ná-hle vzpomněl, že nemám žádný. Kaledonský nůž s kostě-nou rukojetí leží kdesi ve sněhu poblíž hradu Joyenne.
Jakmile Finn popadl svůj černý plášť a přehodil si ho přes ramena, zmizely jeho zlaté náramky na pažích a na šerém pozadí se rýsovala pouze jeho černá silueta. Vlasy si hodil dopředu, aby skryl zlatou náušnici, takže jediné, co jsem na něm dokázal rozpoznat, byly jeho žluté oči. Náhle jsem si ve společnosti Cheysuliů připadal jaksi nedosta-tečně, nepatřičně, třebaže jsem byl princ homanaský. Finn se usmál. "Půjdeme?"
S ním jsem zbraň nepotřeboval. On byl můj nůž, luk i meč.
"Ano, půjdeme." Podíval jsem se na Duncana s chlap-cem po boku. "Budu přemýšlet o tom, cos mi řekl. Pro-mluvím s

Rowanem, zjistím, co ho trápí, a pokusím se zba-vit ho jeho starostí."
Usmál se. V šeru se zdál být starší, ale jeho synek jako by mu léta ubíral. Byl budoucností svého národa.
Přistoupil jsem k Finnovi a vyšli jsme ven. Tmou jsme došli až ke koním, kteří osedláni čekali u stání.
"Vojenské ležení je nedaleko." Finn se sehnul pod níz-kou větví. "Pevně doufám, že homanaští vojáci pochopí, jak cenná je pomoc tří set cheysulijských bojovníků."
"Budou muset, když budeme bojovat bok po boku."
Tiše se usmál. V nastalé tmě to skoro nebylo vidět.
Odvázal jsem svého tmavě hnědého ihlinijského koně a nasedl. Finn naskočil o chviličku později. Vyrazil lesem. Následoval jsem ho. Storr se rozběhl za mnou a jistil mi záda. Nad hlavou nám vyšel měsíc a plul nad černými, ho-lými větvemi stromů jako stříbrný talíř na temné noční obloze. Podíval jsem se vzhůru, skrze koruny stromů. Nad námi blikaly bledé hvězdičky. Ozývalo se praskání větviček pod kopyty koní i tlumený dusot podkov na lesní cestě. Les voněl a ozýval se nočními zvuky, které jsem už dlouho po-važoval za docela samozřejmé. V trávě cvrkali cvrčci a do tváře mi vletěla při své cestě za světlem zbloudilá noční můra. Kolem však žádné světlo nebylo. Ne zde, hluboko pod korunami stromů.
Znovu se mě zmocnil povznášející pocit, že jsem tady, v Homanaském království, doma. Sevřelo se mi hrdlo, sotva jsem mohl dýchat. Ten pocit však nevydržel dlouho; na chvíli mě vyvedl z míry, ale vzápětí jsem ho překonal. Finna do jisté míry poutal vztah k jeho lir, k cheysulijskému lidu nadanému kouzelnými schopnostmi, ale mně zbýval jen stesk po Homanaském království. Třebaže ani jako král ve vyhnanství jsem se nenudil, přesto jsem se znovu rád vrátil domů.
Překonali jsme hřeben kopce a chráněni korunami stromů jsme zamířili dolů. Finn mě zavedl do kotliny, kte-rou ze všech stran chránily vysoké stromy. Temnou nocí v ní tu a tam probleskovala světélka. Docela malá, tlumená, která dokázala upoutat snad jedině noční můry. Vojákům, stejně jako Cheysuliům, stačilo jen trochu světla a tepla, aby se ohřáli. Cizí by si těch světélek sotva všimli, ale já už jsem věděl, že někde tady musí být. Tábořili neuspořádaně, skryti pod stromy a keři, a jejich stany nebyly nijak velké.
Údolí ve tvaru obrovské mísy ozařoval kruh matných světélek - vzdáleně připomínalo královskou korunu s třpyt-nými drahokamy. Přijeli jsme blíž, stále pod příkrovem ko-run stromů. Netrvalo dlouho, abychom se přesvědčili, jak dobře jsou vojáci vycvičeni.
"Stůj!" křikl kdosi. Zaslechl jsem šustění suchého listí.
Ze tmy se vynořilo asi pět mužů. "Pověz jméno našeho pána!" ozval se drsný hlas bez špetky úcty k nenadálé ná-vštěvě. Byl to hlas homanaského vojáka.
"Král Carillon," pronesl jsem tiše. Věděl jsem, že Finna by přízvuk prozradil. A muži by ho ve tmě mohli omylem zabít.
"Kdo mu slouží?" vyštěkl ten hlas.
"Tři strany," usmál jsem se. "Homanaští, Cheysuliové a jejich lir."
Nic jsem sice nezaslechl, ale přesto jsem měl pocit, že ti muži si oddechli. Dobří vojáci. Potěšili mě.
"A ty jsi Homanaský?"
"Ano, jsem. Chceš slyšet ještě něco, z čeho bys dokázal posoudit můj přízvuk?" Napadlo mě, že je to docela dobrý způsob; solindéská výslovnost se totiž naší homanaské pří-liš nepodobá, a proto je snadné rozpoznat cizince.
"Není třeba. Jaké zbraně máš s sebou?"
"Meč a luk. Přijíždím v doprovodu cheysulijského bo-jovníka. Myslím, že jsem dostatečně vyzbrojen."
Voják si odfrkl. "Pojď blíž, i se svým doprovodem."
Popojeli jsme o kus. Finn jako první. Obklopili ho další vojáci. Nebylo jich zas tolik, aby si s nimi v případě potřeby neporadil. Kolem mě se nahrnuli dva, možná tři. A kolem Storra jich bylo také dost. Celkem jich mohlo být tak de-set, možná víc. Líbil se mi jejich přístup.
V křoví to znovu zašustilo a zakřupal namrzlý sníh. Ko-nečně jsme dospěli blíž, ke světlu táborového ohně. Za-leskly se zbraně. Zamlklé, v šeru nezřetelné siluety mužů s kamennými tvářemi a ostražitými pohledy. Vyčkávali. Storr vzbudil největší pozornost; všichni přece viděli, že je to vlk. Také Finna si všímali, zahaleného v černém plášti, s havraními vlasy, snědou pletí a žlutýma očima. Mě si sotva povšimli, snad jen moje vysoká postava je upoutala.
Do záře ohně vstoupil velitel. Za pasem měl dlouhý nůž a zavěšený meč. Byl to spory muž, dobře stavěný, s krátce přistřiženými, prošedivělými rusými vlasy a jasně zelenýma očima. Velmi by mu slušelo brnění a vojenská ko-žená výstroj; byl však oblečen pouze do vlněného oděvu. Choval se ovšem sebejistě, jako rozený vůdce. Hned jsem poznal, že je válečný veterán, nepochybně se zúčastnil války, v níž se vojska mého královského strýce utkala se Solindéskými.
Ostatní muži se postavili kolem nevelkého ohně. Nedá-val tolik světla, abych si je mohl všechny dobře prohléd-nout, viděl jsem jen paže, ruce a tváře ponořené do přítmí. Ostražité a vyčkávavé mlčení dávalo tušit, že jde o štvance - muže pohybující se na hraně zákona. To Bellam zavinil, že byli takoví.
"Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se velitele.
"Zared," odpověděl klidně voják. "A ty?"
Zazubil jsem se. "Jsem žoldnéř. Tohle je Finn a jeho vlk Storr." Zlehka jsem si poposedl v sedle. Ruce všech pří-tomných okamžitě sklouzly ke zbrani. "Pozvedněte ty zbraně; jsem homanaského původu, stejně jako vy, a moje jediné přání je jít do války. Už vás dál nebudu napínat." Na okamžik jsem se odmlčel. "Jsem princ Carillon."
Zared nevěřícně zamžoural. "Sestup si z koně." Poslechl jsem. Postavil jsem se před Zareda, který se mi pozorně zahleděl do tváře. "S princem Fergusem, Carillonovým otcem, jsem bojoval," řekl náhle. "A jeho syna, je-muž byl nakonec odepřen trůn, jsem viděl na vlastní oči. Chceš snad tvrdit, že tys ten chlapec?"
Řekl to pochybovačně a nezdálo se, že žertuje. Pozvedl jsem ruce, povytáhl rukávy a odhalil obě zápěstí. V kalném světle se jizvy zbarvily až dočerna. Zared je pečlivě zkou-mal, ale pak se na mě znovu podíval a přivřel oči. "Podle toho, co jsem slyšel, jsi ve vyhnanství měl přijít o život."

"Ne. Jak vidíš, jsem tady." Zvolna jsem svěsil paže. "Chceš, abych ti podal ještě jiný důkaz?"
"Mnozí lidé byli takto spoutáni řetězy." Byl to sice dost divný argument, ale přesto jsem ho chápal.
"Vytáhni můj meč, co visí u sedla."
Zared pokynul, jeden z mužů přistoupil k mému koni, odepjal pochvu i s mečem a podal ji veliteli. Ten vytáhl meč. Na chladném, lesklém kovu se zaleskl runový nápis. Samotný jilec však zůstával zabalen do kusu kůže.
"Odstraň tu kůži," pobídl jsem ho.
Velitel ji pomocí vlastního nože odřízl. Na jilci zdobe-ném zlatem se zaskvěl homanaský lev ve vzpřímeném po-stoji. Lev, znak království Homanaského. Zároveň s ním se zablyštěl rubín.
"Znám ten meč," pravil Zared s uspokojením a podal mi ho.
"Když sis myslel, že jsem po smrti, proč ses tedy přidal k armádě?" zeptal jsem se zvědavě.
"Jsem voják," pronesl pouze. "Sloužím svému Homanaskému království. A za svoji zemi bych se bil i bez krále, tedy bez homanaského krále. Sám bych to však nezvládl a až donedávna se našla jen hrstka těch, kteří byli ochotni riskovat své životy." Lehce se pousmál. Jeho ostře řezaný obličej zbrázdily vrásky. "Dnes však máme víc než tisíc mužů, pane, a teď i prince, který je povede."
Všiml jsem si, jak na mě ostatní upřeně hledí. Zaslechli totiž, že jejich velitel uznal moji totožnost. Pro mnohé je to cosi zvláštního vidět na vlastní oči někoho, kdo stojí v je-jich čele, kdo jim vládne, když často znají jen jeho jméno.
Obrátil jsem se a zavěsil jsem ke koňskému sedlu pochvu s mečem. "Zaveď mě za Rowanem."
"Za Rowanem?" podivil se Zared. "Opravdu si přeješ mlu-vit s Rowanem?"
"A proč ne? Byl to on, kdo začal verbovat vojáky do ar-mády." Znovu jsem se vyhoupl do sedla. "Řekli ti snad, že to byl někdo jiný, a ne Rowan?"
Zared silně zčervenal. "Pane…, říká se o něm, že je Cheysuli… a Cheysuli přece nemůže vést Homanaské." Nebyla to příjemná slova. Na Finna se přitom nepodíval.
Ta drsná skutečnost mě nemile překvapila. Zareda jsem považoval za rozumného chlapa, dobrého vojáka, schop-ného zhostit se kteréhokoli úkolu, jímž bych ho pověřil.
A on náhle, bez toho, že by o Cheysuliích věděl víc, je šmahem odmítá.
Zhluboka jsem se nadechl, abych se částečně uklidnil. Pak jsem zvlášť důrazně pronesl: "Odmítneme každého, kdo bude nenávidět Cheysulie. Každého. Nebudu podpo-rovat nenávist a vyvražďování těchto lidí, jako to dělával můj strýc. Dost na tom, co stačil napáchat. V naší armádě nic podobného tolerovat nebudeme. Ti, kdo touží pokra-čovat v Shaineových stopách, musí z našich řad odejít. Ta-kové mezi sebou nechceme."
Zared jen zíral; byl viditelně otřesen. "Pane -"
"Takové tu nechceme," opakoval jsem. "Bojujte proti Bellamovi a Tynstarovi, ale nic víc. Ne proti Cheysuliům! Jsou to naši věrní služebníci." Popadl jsem otěže. "A teď nás doveď k Rowanovi."
Zared ukázal ke vzdálenému ohníčku. "Tudy, pane."
"Přemýšlej o mých slovech," řekl jsem. "Jestliže tu válku vyhrajeme, pak získají svobodu i Cheysuliové. Je to zájem nás všech."
"Pane -"
Nevím už, co mi odpověděl. Odešel jsem rychle, jak jen to šlo.
Rowan seděl sám u malinkého ohníčku. Ztrácel se pod hustými korunami stromů - jako by držel stráž; nehybný a mlčenlivý. Byl sám, sám se svým trápením.
Ohníček nebyl ani tak velký, aby ho dokázal zahřát, a myslím, že by nestačil ohřát ani pohárek vína, který Ro-wan svíral ve ztuhlých prstech. Jen mihotavé světlo mu dopadalo do tváře, která tak vystupovala z okolní tmy. Všiml jsem si, jak velmi zestárl.
Zabočil jsem s koněm a dostal se až do blízkosti ohně - chtěl jsem, aby mě poznal. Pozvedl hlavu. Chvíli tiše zíral, pořád ještě ztracený ve svých myšlenkách. Pak se zvolna svezl do kleku. Svými pohyby připomínal starého muže.
Když pominulo první překvapení, neušlo mi, jak silně ho poznamenala beznaděj.
Rowan si to uvědomoval.
"Jak dlouho to víš?" zeptal jsem se. "A proč to přede mnou tajíš?"
"Vím to odmalička," pravil otupěle. Pořád ještě klečel. "A že to tajím? Mám snad jinou možnost? Jen málokteří Homanaští jsou jako ty, pane… Věděl jsem, že by mi spílali. A oni mi opravdu spílali."
Pustil jsem otěže a přistoupil jsem k němu. Vstal. Vzá-pětí klesl na jednoduchou sedačku. Pohárek ve dlaních se mu zachvěl. "Vyprávěj mi o tom," vyzval jsem ho tiše.
Na okamžik zavřel oči. Náhle se silně podobal přízraku z mých dětských snů. Cheysuli.
"Bylo mi pět," pronesl skoro neslyšně. "Viděl jsem Mujharovy vojáky, jak vraždí moji rodinu. Jen já jediný jsem se zachránil." Tváří mu projel křečovitý stah. "Našli nás v lese a křičeli, že konečně vyberou to hadí hnízdo. Utekl jsem. Ale můj jehan a jehana… a taky moje rujholla… těm se včas upláchnout nepodařilo. Všechny je povraždili."
Byl jsem šokovaný, když jsem z Rowanových úst zaslechl cheysulijská slova. Vždycky mluvil jako ostatní Homana-ští - bez přízvuku charakteristického pro ty, kteří ovládají jazyk Cheysuliů. Pochopil jsem.
Zaslechl jsem Finna, který dorazil k mému koni. Ne-vzhlédl jsem, ale Rowan ano. Náhle jsem si uvědomil, jak jsou si podobní, jako by byli z jedné rodiny.
"Neměl jsem jinou možnost," namítl Rowan. "Našli mě bezdětní manželé. Byli původem z Ellaského království, ale přišli sem, mezi Homanaské. Vyrůstal jsem u nich daleko odtud, v údolí, kde nikdy nikdo žádného Cheysulie ne-spatřil. Byl jsem v bezpečí. Myslel jsem si to i tehdy, když jsem se vrátil."
"Musel jsi přece vědět, že jednou se prozradíš."
Pokrčil rameny. "Věděl jsem, že možné to je. V Mujhaře jsem byl opatrný. A ti, kteří šli bojovat proti Bellamovi, byli

mladí, podobně jako já, a nikdy na vlastní oči neviděli cheysulijského vlkodlaka. Proto, když jsem se přihlásil k Homanaským, nepojali podezření. Už je to hodně dávno, co Cheysuliové byli svobodní a mohli se volně pohybovat - mnozí z Homanaských netuší, jak starý jsme národ." Krátce na mě pohlédl. "Ano. Vím, kdo jsem. A taky vím, kdo nejsem." Natočil tvář ke světlu. "Vždyť já ani nemám své lir."
Zprvu jsem plně neporozuměl. Teprve po chvíli jsem si vzpomněl na Finnovo bytostné spojení se Storrem a všechno, co tento svazek obnáší. Pochopil jsem, co má Rowan na mysli. "To nemyslíš vážně, přemítat o smrti!"
"Nic takového není třeba," pravil Finn, který mezitím seskočil z koně a doprovázen Storrem vykročil k ohni. "Ni-kdy neměl své lir, takže je v trochu jiné situaci. Vzhledem k tomu, že mu žádné lir nezemřelo, nemusí on sám pod-stupovat rituál spojený se smrtí."
Rowan smrtelně zbledl; v záři ohně působil ztraceně. "Odehrál se jiný rituál, třebaže je homanaského původu - byl jsem osočen z vlkodlactví - a tím navždy zbaven veškeré důstojnosti."
Vzpomněl jsem si na muže tam v krčmě, kde jsme spolu s Lachlanem Rowana poprvé potkali. Ti muži ho následo-vali o vlastní vůli, dobrovolně. A byl to Rowan, kdo shro-máždil převážnou část vojáků, kteří se teď nacházeli v les-ním táboře. Pak se postupně přidávali i další, ale na samém začátku stál Rowan.
"Nejsou všichni takoví," řekl jsem bez ohledu na Zaredova slova. "Ti, kteří za něco stojí, nesoudí druhého podle toho, zda má či nemá oči jisté barvy nebo ozdoby symbo-lizující osudovou spřízněnost s lir." Věděl jsem totiž, že Rowan zlaté náramky - symboly spojení se zvířecím lir - nevlastní. Tuto výsadu neměl.
"Ale bohové jsou k tobě slepí," namítl Finn tiše.
Šokovaně jsem se na něj podíval. "Chceš snad zničit i to poslední, co v něm ještě zbývá?"
"Ne. Říkám jen to, co on už beztak ví. Stačí, když se ho sám zeptáš." Finnův pohled byl neúprosný. "Postrádá své lir. Je neúplný. Je jen zpola člověkem a navíc mu chybí duše. Je nepožehnaný bohy, jako třeba ty - on je však Cheysuli, ne Homanaský." Pokračoval, mluvil dál, bez ohledu na to, že jsem ho chtěl zarazit. "Není právoplatným bo-jovníkem, když nemá lir. Nemá šanci sblížit se s našimi bohy."
Položil jsem mu dlaň na rameno. Ucítil jsem silné na-pětí ve svalech, když jsem ho stiskl. Ještě nikdy jsem se ho nedotýkal, když se hněval.
Nakonec přece jen zmlkl. Čekal. Když jsem ruku odtáhl, pokusil se mi vysvětlit, co řekl. "On to přijal dobrovolně, Carillone. Proto za to teď musí trpět."
"Trpět?"
"Jistě, trpět." Pohledem zavadil o Rowanovu schoulenou postavu. "Být na jeho místě, tak bych to riziko podstou-pil."
"Vždyť by ho to mohlo stát život!" namítl jsme rozhně-vaně.
"To ano," řekl rozvážně, "ale žít bych tak dál nedokázal." "Neposlouchej ho," poradil jsem Rowanovi sklesle. "Finn občas trochu moc mluví, aby zakryl své pravé city."
"Jen ho nech," vydechl Rowan vyčerpaně. "Říká přesně to, co jsem si myslel po celý život. Pane… o Cheysuliích toho víš jen málo - ani já mnohé netuším, zvlášť když jsem se vzdal duše." Přes tvář mu přeletěl pokřivený úsměv. "Ach ano, vím, kdo jsem - zpola člověk, Cheysuli bez duše a také bez lir. Ale byla to moje volba, děsil jsem se totiž smrti. A když nadešlo období, kdy jsem se měl spojit se svým lir, myslel jsem, že umřu."
"Tak tys to věděl?" nevěřícně jsem na něj zíral. "Tys po-znal, kdy nadešel ten čas?"
"Jak bych nemohl? Dlouhé dny jsem z toho byl nemocný, až si nevlastní rodiče mysleli, že to nepřežiju. Zmáhaly mne touha, potřeba i pocit prázdnoty." Nepřirozeně se ušklíbl. "To sebezapírání strašně bolelo -"
"A přitom jsi klidně mohl následovat hlas svého srdce," utrhl se na něj Finn drsně. "Staří bohové ti přichystali lir, a tys ho odsoudil k smrti. Ku'reshtin! Za to, cos provedl, zasluhuješ smrt!"
"Dost!" okřikl jsem ho. "Finne… u všech bohů! Čekám, že ho podpoříš! Nestojím o to, abys mi odrovnal muže, kte-rého potřebuji!"
Finn ukázal na Rowanovu svěšenou hlavu. "On žije, za-tímco jeho lir zahynulo, copak nevidíš, co je zač? Je vrah, Carillone - zavraždil to, co mu samotní bohové přichystali jako dar -"
"Dost už," rozkázal jsem. "Nech toho."
"Podívej se na Storra," nedal se Finn. "Pomysli, jak by asi vypadal můj život - kdybych jako ty pohrdl možností vstoupit s ním do svazku. Storr by zahynul, protože lir, které v pravý čas nevstoupí ve svazek s bojovníkem, je od-souzeno k smrti. Na to doplácejí lir, a stejně tak platí ži-votem ti bojovníci, jejichž lir jsou zabita." Zvolna vycenil zuby; v tu chvíli se podobal zvířeti, vlkovi, který se chystá zaútočit.
Finn - vlk.
"Nech Rowana na pokoji," zaprosil jsem znovu. "Řekls toho víc, než jsi měl."
"A řeknu to znovu a ještě víc, když budu vědět, že s ním pohnu, aby prohlédl a uvědomil si, co udělal."
"Já vím, co jsem udělal!" Rowan konečně vyskočil a za-štítil se rukama, jako by se chtěl chránit před Finnovými slovy. "U všech bohů, myslíš si snad, že tím netrpím? Mys-líš si snad, že se za to neproklínám? Žiju s tím každý den; vlkodlak! Už nikdy se toho nezbavím!"
Viděl jsem, jak se oba trápí. Rowan pro to, co nikdy ne-měl, a Finn pro to, co nechtěl pochopit; že Cheysuli se může vzdát svého práva na lir a může i tak dál normálně žít. Nebyl to Rowan, kdo měl smůlu - byl jsem to já, Carillon, homanaský princ, který nikdy neměl příležitost po-znat, co všechno znamená spojení s lir, a co se děje, když se svého lir dobrovolně vzdá.
"Chci vás mít oba," přiznal jsem, když na sebe zírali přes plamínky ohně. "Nestojím o rozmíšky mezi mými lidmi. Nechci, aby se tvořily rozpory mezi Cheysulii a Homanaskými a nestojím o spory uvnitř národa, ať už požehna-ného bohy, či nikoli." Znechuceně jsem si povzdechl. "U všech bohů, vím já vůbec, jací Cheysuliové opravdu jsou? Pomalu si začínám myslet, že ne!"

"Já vím alespoň to," spustil Rowan s pohledem upřeným na Finna, "že bohy nepožehnaný člověk nikdy nepozná boží přízeň ani nepochopí nic z proroctví."
Finn se zasmál. Byl to nakřáplý, drsný smích. "Jak vi-dím, nejsi zas tak docela bez duše, co? Máš v sobě dost cheysulijské krve, abys tohle dokázal pochopit."
Napětí jaksi povolilo. Stále však proti sobě stáli dva ne-smiřitelní nepřátelé - na jedné straně moudrý vlk, na straně druhé muž, který se dobrovolně vzdal svého spojení s lir, a přece už nechce zapírat svůj původ.
"Bohy nepožehnaný," povzdechl jsem si. "U všech bohů, to už jste dva, kdo se dohaduje o podobném nesmyslu…"
Vykročil jsem k svému ihlinijskému koni, který toho o Cheysuliích možná věděl stejně jako já.

Následující den jsem shromáždil své homanaské vojáky i cheysulijské bojovníky. Z koně jsem mlčky sledoval, jak se shromažďují v údolí. Údolí nebylo nijak rozlehlé, a po-tom, co se tam všichni natěsnali, se zdálo, že je jich ještě o něco méně. Opravdu jich nebylo moc. S nadcházející ob-levou však přicházeli další a další.
Rozhodl jsem se přesvědčovat je tak dlouho, až uznají, že mám pravdu. Hněvalo mě, že Homanaští přehlížejí Cheysulie, když potřebujeme každého muže. Chtějí snad, abychom tu válku prohráli? Chápal jsem však, že i já jsem vyrůstal v ovzduší plném nenávisti a strachu z lidí vlkodlačího národa. Proto jsem se nakonec místo kázání uchý-lil k domluvě. Hlas jsem zvedl jen natolik, aby mi všichni rozuměli, ale hněv jsem vědomě potlačil. Řekl jsem jim, co nás čeká. Přiznal jsem, v jak nevýhodné pozici jsme vzhledem k počtu našich mužů. Nechtěl jsem je vést do boje bez toho, že by netušili, co je čeká. Když jde voják do boje, chci, aby věděl, co riskuje.
Rozdělil jsem je do útvarů a vysvětlil jsem jim svou stra-tegii. S ohledem na naše podprůměrné počty si nemůžeme dovolit předem prohrané bitvy. Nechtěl jsem je hnát do marných akcí. Namísto toho jsem chtěl systematicky, krok za krokem, likvidovat Bellamovy hlídky. A až budou mít všichni o žních plné ruce práce, naskytne se nám větší šance zaskočit je nepřipravené.
Jednotlivé útvary jsem nechal samostatné; bylo to lepší než míchat dohromady Homanaské s Cheysulii. Mnozí homanaští váleční veteráni pamatovali doby, kdy ještě neexistoval qu'mahlin a kdy mezi sebe ochotně přijímali Cheysulie jako obratné bojovníky a poradce; tyto muže jsem tedy ustanovil za velitele jízdních čet. Spoléhal jsem na ně a věřil jsem, že dokáží urovnat běžné nepo-koje. Homanaští vojáci dobře znali bojové umění a pří-kladnou statečnost cheysulijských bojovníků. Doufal jsem proto, že nakonec dají přednost spojenectví a ne-půjdou proti sobě.
Padlo několik otázek. Přemítal jsem, kolik mužů asi na-stoupilo do zbraně z přesvědčení, a kolik jen proto, že hle-dali únik z všedního života. Někteří, o tom jsem nepochy-boval, byli jako Zared; toužili po osvobození Homanaského království od Bellamovy nadvlády. Ale další se spíš chtěli povyrazit, oprostit se od toho, co už znali. Toužili po změně. I to jsem jim mohl slíbit. Domů se vrátí opravdu jiní, pokud ovšem se vůbec vrátí.
Jmenoval jsem rovněž kapitány. Rowan byl jedním z nich. Pověřil jsem ho velením v četě, v níž byli ti muži, které osobně naverboval v krčmě. Věděl jsem, že by nebylo dobré, aby velel jiným homanaským, pokud neprokáže vlastní schopnosti. Cheysuliové by ho také nepřijali, což jsem vycítil z Finnova postoje.
Muže jsem rozdělil do menších skupin a kapitány jsem pověřil nácvikem bleskového útoku. Muži se jen třásli, aby už mohli zaútočit na solindéské hlídky, pozabíjet je a vzá-pětí se rychle stáhnout, stejně rychle, jako když vyráželi do útoku. Nemarnili jsme čas. Také Cheysuliové byli ve stavu bojové pohotovosti. Věděl jsem, že se všechno po-daří, když se budou chovat podle mých instrukcí.
"Jako velitel jsi na ně udělal dojem," prohodil Finn, který seděl opodál na svém koni.
Usmál jsem se a zahleděl jsem se za pochodujícími vo-jáky. "Já? Nejspíš jsi přeslechl, jak ustavičně reptali."
"Muži si vždycky stěžují. Už to mají v povaze." Pobídl koně a postavil se mi po boku. "Určitě sis získal jejich srdce."
"To jsem chtěl a taky jsem v nich chtěl vzbudit chuť do boje."
"I tohle se ti podařilo." Sáhl pro cosi za opasek a podal mi to. Nůž. Cheysulijský nůž s dlouhou střenkou zdobe-nou stříbrolesklou vlčí hlavičkou. Ten nůž mi patřil, Finn mi ho před lety daroval. "Vzal jsem ho z tvých věcí," řekl krátce. "Král vždycky nosil podobný."
Vzpomněl jsem si na ten, který jsem nedávno odhodil. Ten s kostěnou střenkou. A taky jsem si vzpomněl na nůž, který jsem začal používat místo něj - homanaský vojen-ský nůž. Tento jsem však schovával už příliš dlouho. Rychle jsem po něm sáhl a přijal ho. A pak jsem se Finnovi ko-nečně svěřil, za jakých okolností jsem přišel o svůj kaledonský nůž. Pověděl jsem mu o čaroději a o lví bestii.
Když jsem hovořil, jen vraštil obočí. Pryč byl jeho vy-rovnaný výraz věrného vazala, který si tu a tam s radostí zašpičkuje. Teď jen naslouchal, přemýšlel, a když jsem skončil, jen nepatrně přikývl, jako bych mu neříkal nic no-vého.
"Ihlinijský čaroděj," povzdechl si nelehce.
"Byl to určitě on."
Na okamžik na mně spočinul očima, ale nejspíš mě nevnímal. Pak se jeho zrak rozjasnil, znovu se na mě podí-val a usmál se svým známým způsobem. "Říkáš, že to byl určitě Ihlinijský? Bezpochyby k nim patřil, ale nebyl to je-den z těch, kteří ovládají řadu kouzel."
"Cože? Řadu kouzel?" To mě překvapilo. "Jsou snad mezi nimi nějaké rozdíly?"
Přikývl a poposedl si. "O Ihlinijských toho nevím zas až tak moc. Jsou velmi záhadní. Vím jen, že vládnou podob-ným nadáním, jaké máme i my."
Překvapeně jsem se na něj podíval. "Myslíš snad, že i oni mohou nabývat jiné podoby?"
"To ne. To je dáno jen Cheysuliům." Pokrčené obočí po-stupně přerostlo v podmračený výraz. "Dokáží však měnit tvary mnoha věcí, třeba i zbraní." Pohlédl jsem na cheysulijský nůž, který jsem stále svíral v dlani. "Nemá tu schopnost sám se stát nějakým zvířetem. Chápeš? Ale po-kud se dotkne nějaké neživé věci, která však nesmí být vý-sledkem práce cheysulijských rukou, pak tuto věc může proměnit a obrátit proti tobě." Finn potřásl hlavou. "Sly-šel jsem o tom,

třebaže jsem to nikdy neviděl."
Cítil jsem, jak se mi začíná vařit krev. Čelil jsem lvovi - věděl jsem, že je produktem čarodějných sil, a dokonce jsem s ním bojoval, jako by byl skutečný, narozený tady, v Homanaském království, ve snaze zabít ho dřív, než on sám mě odrovná. Věděl jsem taky, že vznikl z kostěné střenky kaledonského nože - jak jinak by se tam objevil? - ale jaksi jsem podcenil skrytý smysl toho všeho. Jestliže Ihlinijští opravdu vládnou takovou silou nad neživými věcmi, pak jsem stál tváří v tvář mnohem mocnějšímu ne-příteli, než jsem se až dosud odvažoval odhadnout.
"Co jiného ještě dokáží?" zeptal jsem se znepokojeně. "Jaká kouzla se od nich ještě dají čekat?"
Náhodný větřík odhodil pramen vlasů z Finnova levého ramene. Zablýskla se zlatá náušnice. Když tak seděl na černém koni, v tmavém oblečení, připomněl mi pověsti o kentaurovi, napůl muži, napůl koni. Ano, u Finna to odpovídalo - byl neoddělitelný jak od svého lir, tak i od svého koně.
"Od Ihlinijských," pravil, "se dá čekat cokoliv."
Poslední z homanaských vojáků zmizeli mezi stromy i se svými kapitány. Plán, který jsem vymyslel, měl Bellama připravit o značnou část bojeschopných lidí a snížit tak jeho údernou sílu do doby, než budu schopen zaútočit.
Cítil jsem, jak se mi hladem svírá žaludek. "Trápí mě to," přiznal jsem nevesele. Předpokládal jsem, že se mi Finn vysměje.
"Každý, kdo by stál tváří v tvář takovému úkolu, by měl strach," pronesl Finn bezbarvě. "Kdyby tvrdil opak, lhal by."
Přišlo mi to k smíchu. "Ne, nebyl by lhář. Spíš hlupák, ale lhář ne." Zavrtěl jsem hlavou. Zmocnila se mě zvláštní předtucha. "K tomu, co nás čeká -"
"- se postavíme zpříma," dořekl Finn. "Děj se vůle bohů." Rukou opsal povědomé gesto. "Tahlmorra, můj pane. Ať se stane, co má se stát." Sevřel dlaň v pěst. Snědou, šla-chovitou a kostnatou pěst, předzvěst nadcházející bitvy.
Kapitola dvanáctá
Naše první výpady vůči Bellamovi byly úspěšné. Moje úderné skupiny zastihly solindéské stráže nepřipravené a přesně podle mého rozkazu se po jejich likvidaci rychle stáhly. Bellam však nebyl hlupák; netrvalo dlouho a začal se bránit. Během následujících měsíců mě Bellamovy hlídky připravily o řadu mužů. Ale přidávali se k nám další, přitahováni zvěstmi, že jsem se vrátil do vlasti, abych do-byl zpátky svůj trůn. Zkraje jsem začínal se třinácti sty muži, Homanaskými i Cheysulii. Teď už jich bylo čtyřikrát víc a stále se hlásili další.
Své úderné skupiny jsem pečlivě nasazoval na různá místa a dál škodil Bellamovi. Shromáždil jsem několik nej-lepších kapitánů, zkušených válečných veteránů, a vyslal jsem je spolu s vojáky do vzdálených koutů Homanaského království. Odtamtud, ze všech čtyř světových stran, podni-kali útoky proti Bellamovým vojákům. Kousek po kousku se propracovávali k sídelnímu městu Mujhaře a zvolna pod-kopávali bojeschopnost Bellamovy armády. Svým působe-ním připomínali moly, kteří také nenápadně pracují na zkáze látky, vytvářejí malilinké dírky, dokud se tkanina nerozpadne. I větší armády padly za oběť drobným záškodníkům.
Většinu času mi zabralo řízení armády, takže sám jsem měl jen velmi málo příležitostí účastnit se nějaké akce a zabojovat si. Byl jsem však připraven kdykoli vytáhnout do boje - Finn mě udržoval v kondici. Společně jsme cvičili, bojovali, a pomáhali nám i Storr, Rowan a také jeho muži. Když jsem zrovna nemohl trénovat bojová umění, protože mě zaměstnávaly jiné věci, bral jsem do ruky aspoň meč, luk nebo nůž.
Zared mi často dělal partnera; rusovlasý voják byl zku-šený bojovník. Přišel za mnou po několika prvních akcích a omlouval se za to, co řekl o Rowanovi. Mlčky jsem ho vy-slechl a pak jsem poslal pro Rowana, aby mu Zared svá slova zopakoval. Také Rowan ho vyslechl a přijal omluvu. Myslím, že ho to potěšilo.
Od té doby jsme se Zaredem vycházeli přátelsky a já ho začal blíž poznávat. O válce toho věděl hodně; čtyři roky bojoval pod velením mého otce, což jsem považoval za vel-kou výhodu. Těch, kteří bojovali po boku prince Ferguse, už mnoho nezbývalo, protože většinou zahynuli, a byly jich tisíce. Vzpomínky na otce dosud bolely. Já jsem smrti ušel, můj otec však ne.
Mezi jednotlivými výpady proti Bellamovým vojákům jsem se zdržoval většinou v lese, stranou od tábora, a tam jsem se spolu se Zaredem často cvičil v boji. Tábor jsme nikdy nenechávali dlouho na jednom místě, protože jsme věděli, že po delším pobytu bychom byli snáze vysledovatelní. Neustále jsme se tedy stěhovali, i když vojáci to ni-jak nadšeně nepřijímali. Věděli však, že je v našem zájmu zůstávat v utajení.
Svlékl jsem se do půli těla a odhalenou hruď jsem vy-stavil slunečním paprskům. Jaro se pozvolna chýlilo ke konci. Také Zared měl na sobě jen to nejnutnější. Tréno-vali jsme práci nohou. Byl jsem těžší než on a taky vyšší, takže většině pozorovatelů připadalo, že jde o nerovný sou-boj - a právě to nás nutilo uchylovat se k různým techni-kám. Zared kromě jiného vynikal v zacházení s mečem a já jsem velmi potřeboval dobrého učitele. Finn mě v tomto ohledu nenaučil nic, protože Cheysuliové dávají přednost noži tam, kde většina ostatních sáhne po meči. Všechno, co jsem až dosud znal, mě naučili zbrojíři z královského paláce a něco jsem pochytil i během pobytu ve vyhnanství. Zápas se značně protahoval. Stehna mě už bolela a ne-cítil jsem ruce. Přesto jsem se neodvážil požádat o pře-stávku, protože Zared by prohlásil, že vyhrál. Vyhrával jsem dost často, protože jsem byl mladší a silnější. Když však Zared strhl vítězství na svou stranu, velmi se radoval a hla-sitě dával svému okolí najevo, že právě on přemohl svého krále. Pýcha mi nedovolovala vzdát se, ale tělo se silně vzpouzelo. Přesto jsem pokračoval v boji.
Zared v okamžiku, kdy se chystal učinit výpad mečem, náhle strnul a rychle uskočil vzad. Vykročil jsem za ním s pozdviženým mečem, ale on už o souboj ztratil zájem. Zůstal stát na místě a zíral kamsi za moje záda. Ruka s me-čem mu zvolna klesla. Všiml jsem si jeho výrazu… údiv a žádost zároveň. Otočil jsem se, abych zjistil, co se děje. Byla to žena.
Ve vojenském ležení nebývají ženy až tak vzácné, a dokonce i já jsem některé z poběhlic, táhnoucích se za vojáky, tu a tam vyhledal; tahle však byla jiná. To nebyla povětrná žena ani selské děvče hledající vojáka do postele.
Zapomněl jsem na meč, který jsem držel v ruce, zapo-mněl jsem na svoji nahotu, na to, že jsem zpocený a vy-čerpaný. Zapomněl jsem dokonale, kdo jsem. Jediné, co jsem věděl jistě, byla touha - dostat tu ženu.

Cítil jsem nával chtíče. Věděl jsem jistě, oč mi jde. Ano, byla to potřeba a chtíč zároveň. A odmítal jsem dlouho če-kat. Žena nepřišla dobrovolně. To bylo víc než jasné. Finn, který ji přiváděl, jí drsně svíral paži a tvářil se nadmíru spo-kojeně. Vyčetl jsem to z jeho pohledu i z toho, jak k sobě tiskl rty. Tvářil se až příliš vážně, ale já věděl, že kdesi uvnitř se velmi raduje.
Dovedl ji až ke mně. Náhle jsem si uvědomil, jak hrozně vypadám, a v tu chvíli jsem svého vazala příliš nepochvá-lil. Ta žena byla bezpochyby zajatkyně, ale přece jen mohl být aspoň tak ohleduplný a poskytnout mi čas, abych se stačil obléknout a setřít pot z čela. Stékal mi z vlasů i z vousů a tvořil mi potůčky na nahé hrudi.
Měla křečovitý postoj a vzteky byla celá bez sebe. Světlé blond vlasy se jí uvolnily zpod průsvitného hedvábného šátku a jednotlivé prameny se rozběhly na ramena. Světle šedé sametové šaty měla potrhané a ušpiněné. Místy pod trhlinami probleskovalo dokonce holé tělo, ale ani to jí pý-chy neubralo. Třebaže přede mnou stanula značně ne-upravená, její hrdé chování mi zmrazilo úsměv na rtech.
Očima mě nenávistně provrtávala. Velké oči, daleko po-sazené od sebe, šedivé a chladné jako ledová voda, zpola schované pod víčky. A plné opovržení. Nebyl to příjemný pocit pro muže, který před ní stál schvácený bojem s ob-naženým mečem.
Znovu jsem si povšiml, jak se Finnovi zablýskly oči. "Pře-padli jsme výpravu z Mujhary na cestě do Solindéského království."
Znovu jsem se podíval na tu ženu. Byla bledá jako smrt, ale po chvíli se jí začala hrnout krev do tváří. Hněv, do-myslel jsem si, a vzdor.
A pak promluvila. "To nemyslíš vážně, vlkodlaku - tenhle chlap že je ten samozvaný princ?"
"Carillon, princ homanaský," představil jsem se. Pode-zřívavě si mě změřila. Podíval jsem se na Finna, jako bych od něj čekal podporu. Všiml jsem si jeho spokojeného úsměvu. Také jsem se usmál. "Tak samozvaný princ, říkáš? Samozvaný následník trůnu? Pleteš se, milá paní. To tvůj otec je samozvaný král. Král, který se nám vnutil, a ty jsi jeho dcera!"
Pousmál jsem se navzdory její navztekané gri-mase. "Electra!" zasmál jsem se znovu. "Nu ano, pěkně tě vítáme, tady v táboře. Děkuji bohům za takový dáreček!"
Vycenila zuby jako divoká kočka; na něco podobného se tu a tam zmohl i Finn. Na ní však nebylo zhola nic cheysulijského. Byla světlovlasá, s jemnou bledou pletí, jež bar-vou připomínala padlý sníh. A navíc ty chladné, šedé oči. U všech bohů, to byla žena!
"Electro," oslovil jsem ji. Pořád ještě jsem se usmíval. Pak jsem pokynul Finnovi. "Odveď ji do mého stanu. A dobře ji hlídej - tuhle princeznu si nesmíme nechat upláchnout."
"Ano, pane." Neušel mi Finnův významný pohled. Ne-pochybně si domyslel, oč mi jde. A jí určitě také. Hleděl jsem za nimi, když s ní odcházel a pevně ji držel za útlou paži. Roztrhané šaty skrývaly jen málo z jejích půvabů. S velkou úlevou jsem poslal Zareda pro čisté oblečení a čer-stvé víno. Když se vrátil, osušil jsem se, vypil jsem dva po-hárky trpkého červeného vína a oblékl jsem si košili s ko-ženou vestou. Jen málo z mého vzhledu vypovídalo o mém urozeném původu, ale řekl jsem si, že na tom beztak ne-záleží. Šlo mi o něco jiného, ne o nějaké společenské po-stavení.
Konečně jsem vstoupil do stanu. Electra stála přesně uprostřed, vzdorovitě otočená zády k Finnovi, a teď i ke mně. Vnitřní vybavení nebylo nijak honosné, byl to jen obyčejný vojenský stan. Stálo tu prosté lůžko, vedle stůl, stolička, trojnožka a ohřívač. Na nic dalšího už nezbývalo místo.
Tedy až na Electru.
Finn se ohlédl. Už se neusmíval, přesto jsem si povšiml významného pohledu ukrytého pod přísnou maskou.
Za-uvažoval jsem, co asi mu řekla nebo co udělala, že je ta-kový. Takhle se choval jen zřídka - a už vůbec ne v pří-tomnosti ženy.
Chvíli jsme na sebe vzájemně hleděli. Nakonec to byla Electra, která se otočila a prolomila mlčení. "To není správné, Carillone. Oddělili mě od dvorních dam a nechali je napospas vlkodlakům."
"Jdi a dohlédni na své lidi," kývl jsem na Finna krátce. "Nech mě s ní o samotě."
Finn pochopil, proč ho tak náhle propouštím. Často jsme se chovali jako král a vazal, třebaže nás pojilo pevné pří-telství. Tentokrát to však byl rozkaz. Nechtěl jsem, aby můj příkaz byl příliš strohý, nicméně to tak vyznělo. Finn ve stanu už neměl co dělat.
Trpce se ušklíbl. "Pozor na zbraň, králi."
Skrytý význam těch slov jí vehnal krev do tváří. Finn odešel. Zajímalo by mě, kolik toho ví o mužích. Bellam o své dceři sice prohlašoval, že je nevinná, ale já jsem to považoval za nepravděpodobné. Nedívala se na mě jako stydlivá panna nebo zvědavá dívenka. Hněvala se sice, vzdo-rovala, ale stále na mě působila jako žena, která ví, že muži po ní touží.
Střechu stanu tvořila tenká, vybledlá tkanina. A třebaže plachta nad vchodem byla spuštěná, škvírou pronikalo po-řád ještě dost světla, aby uvnitř panovalo mírné šero. Stře-cha stanu podepřená tyčí uprostřed se mi téměř dotýkala hlavy a větřík vydouval postranní plachty. Electra tam tiše stála, s hrdě vztyčenou hlavou a volně spuštěnýma ru-kama.
Ostře na mě pohlédla. To mi připomnělo, že pořád ještě držím v ruce meč. Nepochybně to pochopila jako hrozbu.
Přistoupil jsem ke stolu a meč jsem na něj položil. Ohlédl jsem se. Také Electra se pootočila. Měla příjemné, vláčné pohyby. A moc dobře to věděla. Stejně tak věděla, že ji upřeně pozoruji.
"Electro." Přivřela oči, když jsem ji oslovil. "Jestlipak víš, co o tobě lidé říkají?"
Pozvedla hlavu na štíhlém krku. V uších a na hrdle se jí zablýsklo zlato. Zvolna se usmála. Jako by nevnímala skrytý podtext mé otázky. "Vím to."
Nalil jsem víno, záměrně jen sobě. Jí jsem nenabídl. Ne-dala najevo, zda se jí to dotklo. Náhle jsem si připadal trapně.
Postavil jsem pohárek tak prudce, až víno vy-šplíchlo přes okraj, rozlilo se a pramínek se rozběhl po per-gamenové mapě na stole jako červený hádek hledající úkryt. "Říkají, že jsi Tynstarova milenka," řekl jsem. "Tynstarova souložnice."

Electřiny oči zůstávaly ještě stále chladné a netečné. Zkušeným pohledem mě celého přelétla, a stejně tak jsem ji odhadl i já. Cítil jsem, jak mi do tváří stoupá žár. Měl jsem co dělat, abych se na ni nevrhl.
"Jsi princezna solindéská," upozornil jsem ji, vlastně zbytečně. "Já to vím, pokud ty na to zapomínáš. Nebo je to snad Bellam, komu nevadí, jak se lidé kolem vyjadřují o jeho dceři?"
Electra se pousmála. Zvolna vztáhla ruku, uchopila po-hárek s vínem a přiblížila ke rtům. Nespouštěla ze mě oči a třikrát krátce usrkla. Pak pohárek milostivě vrátila zpět. Červené víno jí zbarvilo rty, což ji učinilo ještě přitažli-vější.
"Co ještě říkají, pane?" zeptala se zvolna a vyrovnaně. "Říkají také, že jsem víc čarodějnice než normální žena?"
"Ty jsi žena. Máš snad zapotřebí navíc kouzlit?" Vlastně jsem to tak nechtěl říct. Tím jsem jí poskytl zbraň, ale možná by se obešla i bez ní.
Zasmála se hlubokým hrdelním smíchem. Byl to pří-jemný smích. "Nu ano, samozvaný princi, možná to opravdu mám zapotřebí." Útlou rukou si odhrnula pramen světlých vlasů, který jí spadl do tváře. "Víš vůbec, kolik je mi let, Carillone?"
Její solindéský akcent se odrazil na melodickém vyznění mého jména. Znovu jsem po ní silně zatoužil. "Kolik je ti let?" opakoval jsem nepřítomně.
"Zkus to odhadnout."
Ta věčná ženská marnivost. "Možná dvacet."
Electra se pobaveně zasmála. "Když Lindir, princezna homanaská, tvoje sestřenka, pamatuješ? - byla zaslíbena mému bratru, bylo mi jedenáct." Odmlčela se. "V případě, že nedokážeš počítat, pane, pak k tomu došlo před třiceti roky."
Po zádech mi přeběhl mráz. "To snad ne."
"Ale ano, Carillone." Dvěma prsty přejela po zlatém šper-ku na krku. Byl to zlatý točený řetízek, jednoduchý a zá-roveň velmi elegantní. "Ohromilo tě Tynstarovo kouzlo?"
Po těchto slovech se můj chtíč nenávratně rozplynul. Takže Tynstarovo kouzlo… s Tynstarovou souložnicí. U všech bohů! "Electro -" Zarazil jsem se. "Hezky ti to mluví, ale podcenila jsi mě. Nejsem hloupý."
"Ano? Tak ty mi nevěříš?" Pokrčila rameny. "Dobrá. Můžeš, a nemusíš mi věřit. Muži bývají důvěřiví, třebaže si myslí, že mají patent na rozum." Usmála se. "A vidíš, jak to dopadá; pohleď na tenhle bídný stan - a to si děláš ná-rok na trůn mého otce."
"To je můj trůn, princezno."
"Bellam ho převzal po králi Shaineovi," pravila chladně. "Náleží tedy dynastii solindéských králů."
Sebevědomě jsem se usmál, třebaže jsem se tak necítil. Pohlédl jsem na ni. "A já si ho od něj vezmu zpět."
"Ale? A jak? Výměnou za mě?" Přimhouřila oči. Ten vý-raz jí neslušel. "Co vlastně se mnou zamýšlíš, pane?"
"Ještě jsem se nerozhodl."
"Chceš za mě snad výkupné? Nebo mě chceš zabít?"
Zamračil jsem se. "Já že bych tě měl zabíjet? Co bych z toho měl, kdybych to udělal?"
"A proč ne? Jsem přece dcera tvého nepřítele."
Rozesmál jsem se. "Jsi velmi neobyčejná žena. Zabít tě? To ne. Mám přece tolik jiných možností, jak s tebou naložit."
Neuniklo mi, že se jí jemně zachvěly rty. A taky brada. Měla mě v hrsti, ne já ji, a ona to věděla. Usmála se. Byl to jemný, nenásilný a svůdný úsměv. Všechno se ve mně do-stalo do varu.
Náhle se prudce otočila a popadla cheysulijský meč. Uskočil jsem a chytil jsem ji kolem pasu, aby mi neproklouzla. Třímala meč oběma rukama a zvedla ho ze stolu. Ostří se matně zalesklo. Sevřel jsem jí zápěstí a paži jsem jí zapřel o moje pozvednuté stehno. Sykla bolestí a meč pustila. Dopadl na udusanou podlahu.
Světlé blond vlasy jí v pramenech zaclonily tvář a jako vodopád se rozlily po mé kožené vestě. Uvolnil jsem si jednu ruku a vlasy jsem jí odhrnul z navztekaného obli-čeje. Přitáhl jsem ji k sobě. A pak, třebaže mě popadla za krk, jsem přitiskl své rty na její ústa.
Chutnala jako nejlepší víno - jemná, opojná a mocná zá-roveň. Stoupala mi do hlavy, otupila moje smysly, připra-vila mě o rozum. Nemyslel jsem na nic jiného než dál ji lí-bat a mít ji pro sebe. Nepřál jsem si, aby mi vyklouzla. A ona se nevzpouzela. Jen mi prohrábla vlhké vlasy a sevřela je do hrsti. Když nečekaně zaťala zuby do mých rtů, škubl jsem sebou, zaklel jsem a snažil jsem se vyprostit ze sevření.
"Že by znásilnění?" zavrčela.
"Kdo koho znásilňuje?" vyjekl jsem. "Já tebe, nebo snad ty mě? Mám pocit, že na tom máš stejný zájem jako já."
Nenechal jsem ji proklouznout. Dokonce ani tehdy ne, když jsem si přitiskl hřbet ruky na krvácející ret. Druhou rukou jsem ji popadl za šaty a zároveň jsem ji paží svíral kolem krku. Cítil jsem, jak se mi zběsile vzpírá. U všech bohů, jak snadné by bylo povalit ji na zem a vzít si ji…
"Electro," pronesl jsem chraplavě, "jsi opravdu Tynstarovou milenkou?"
"Záleží na tom?" Její prsa se vzdouvala proti mé hrudi. "Jak moc na tom záleží, samozvaný princi?"
Ret mi stále ještě krvácel. Nevšímal jsem si bolesti. Tou-žil jsem podělit se s ní o ni. "Ale ano, záleží na tom. Pro-tože pokud ano, rád za tebe zaplatí."
Strnula. "Takže přece jen ti jde o výkupné -"
"Co chci, to taky dostanu," řekl jsem drsně. "U všech bohů, ženská, oč jde tobě? Chceš mě snad očarovat?"
Usmála se. "Dělám, co je v mých silách." Zlehka se do-tkla prstem mého rtu. "Chceš, abych tě zbavila bolesti?"
"Čarodějko!" sykl jsem.
"Jsem pouhá žena." Tentokrát si v agresivitě se mnou nezadala. Udělala, co navrhla. Přenesla bolest z mého rtu hlouběji do mého těla, kde jsem nad ní nedokázal převzít kontrolu.
"Co všechno za mě budeš chtít?" šeptla s ústy těsně vedle mých rtů.
"Moji sestru."

Pozvedla hlavu. "Tourmaline?"
"Ano. O zlato nestojím. Ale sestru - sestru chci vysvo-bodit."
"Můj otec ji nikdy nepustí."
"Ale ano, pustí ji. Bude muset." Jakmile jsem to vyslo-vil, pochopil jsem, že ze mě bude chtít vyrazit co nejvíc.
Zasmála se. "Carillone, ach, Carillone, jak to najednou mluvíš? Že by ses tak brzy podvolil mým kouzlům?"
S přemáháním jsem ji odstrčil. Připadal jsem si ne-klidný, jako by se mě náhle zmocnila jakási horečka. Po-lévalo mě horko, poté zima, byl jsem rozrušený a žádo-stivý. Užasle jsem si uvědomil, že meč stále ještě leží na zemi. Nezvedl jsem ho dosud. Ležel tam mezi námi, s od-haleným ostřím.
Electra ustoupila ke stolu. Rty měla dosud rudé od vína a od mé krve. Dlouho a upřeně mě pozorovala, jako by chtěla uhodnout, na co zrovna myslím. Neodvážil jsem se jí zeptat, k čemu dospěla; neměl jsem na to dost odvahy.
Sklonil jsem se pro meč. Beze spěchu jsem ho uložil do pochvy a vrátil na stůl. Na dosah. Stačilo vztáhnout ruku.
Electra se dala do smíchu. "Jdeš na mě moc rychle, pane. Jsi muž, zatímco já jsem pouhá žena."
"Pouhá žena," opakoval jsem znechuceně, když jsem si povšiml jejího nepřátelského pohledu. "Neznásilním tě," řekl jsem, "i když podle toho, jak se chováš, pochybuji, že by ti to bylo příliš proti mysli. Přesto to neudělám." Usmál jsem se. "Nebudu si násilím brát to, co mi jako manželka ještě ráda poskytneš."
"Jako manželka!" zděsila se. Bylo jasné, že konečně jsem se jí dostal na kobylku.
"Ale ano," kývl jsem nevzrušeně. "Až odpravím tvého otce - a taky Tynstara - a konečně usednu na trůn, udě-lám z tebe homanaskou královnou."
"Ne!" křikla. "Nic takového nedovolím!"
"Myslíš si snad, že budu brát ohledy na to, co mi dovo-líš?" pronesl jsem tiše. "Vezmu si tě za ženu, Electro. A ni-kdo mi v tom nezabrání."
"Já ti v tom zabráním!" rozkřikla se zuřivě, až se mi za-razil dech. "Ty zbabělý hlupáku, zabráním ti v tom!"
Jen jsem se usmál a nabídl jí víno.

Finn, který seděl na stoličce v mém stanu, skoro upustil pohárek s vínem. "A ty to chceš opravdu udělat?"
"Vezmu si ji." Dřepěl jsem na mém vojenském lůžku, s dřevěným pohárkem v ruce. "Máš snad lepší nápad?"
"Dostal bych ji do postele," odpověděl krátce. "Užil bych si trochu, ale rozhodně bych se s ní neženil. Takže homanaský král se ožení s Bellamovou dcerou?"
"Přesně tak," kývl jsem.
"Pak ovšem to znamená smír," povzdechl si. "A ty ses vrátil proto, abys převzal trůn z rukou muže, který ho ne-právem uchvátil, a ne aby sis vyprosil požehnání jako man-žílek jeho dcery. U všech bohů, jak jen tě mohla napadnout taková hloupost?"
Zamračil jsem se. "Jaká hloupost? Copak jsi slepý? Tohle není záležitost mezi mužem a ženou, ale mezi dvěma krá-lovstvími." Poposedl jsem si. "Nemůžeme přece doneko-nečna válčit. I když se mi podaří zabít Bellama a získat zpět Lví trůn, pořád tu ještě budou Solindéští. Jejich království je silné a rozsáhlé. Nechce se mi protahovat válku. Proto sňatkem s Electrou všechno urovnám a nejspíš pak za-vládne trvalý mír."
Teď se zas zamračil Finn. Vína se ani nedotkl. "Vzpo-mínáš si, pane, co vlastně způsobilo, že král vyhlásil qu'mahlin?"
"O tom vím víc než dost," odsekl jsem nepřívětivě. "A ne-pochybuji, že mě Electra bude odmítat stejně, jako Lindir odmítla Ellika. Nebude však mít šanci, jakmile získám trůn!"
Finn utrousil cosi silně opovržlivého. Nerozuměl jsem mu. Sklonil se a zatahal Storra za ucho, jako by ho chtěl poprosit o radu. Rád bych věděl, co vlastně mu vlk řekl.
"Vím, co dělám," pravil jsem rozvážně.
"Ty? Jak víš, že není Tynstarovou milenkou? Kde bereš jistotu, že tě neodpraví na svatebním loži?"
Nevybíravě jsem zaklel, třebaže homanasky. "Pokud pů-jdu do té války, Tynstar na to doplatí životem."
"A co si s ní počneš teď?"
"Nechám si ji tady. Bellam mi učiní nabídku, bude chtít dceru vyměnit za Torry. Pak mu ji vrátím." Usmál jsem se. "Jestli se toho ovšem dožije."
Finn zavrtěl hlavou. "To, že si ji tu necháš jako proti-hodnotu za tvoji rujholla, to bych chápal, ale oženit se s ní? Ne. Poohlédni se jinde po své cheysula."
"Chceš mi snad nabídnout nějakou dívku od vás, Chey-suliů?" zašpičkoval jsem. "To by zas nikdy nedovolili Homanaští."
"Cheysulijské ženy se vdávají za cheysulijské bojovníky," odpověděl prostě. "Žádná z našich žen si nehledá muže mimo nás."
"A co muži? namítl jsem. "Nevšiml jsem si, že by bo-jovníci zůstávali věrni ženám svého národa. Dokonce ani ty ne."
Významně jsem se zatvářil. "Nebo Alix, která je na-půl cheysulijského původu. Navíc o tom ani nevěděla." Od-mlčel jsem se. "A teď ti vadí Electra?"
Posadil se zpříma, až víno vychrstlo přes okraj pohárku a zmáčelo Storrovu hlavu. Vlk se oklepal. Pak Finna zpra-žil nepřívětivým pohledem. Neudržel jsem se a dal jsem se do smíchu, třebaže Finn na tom nic směšného ne-viděl.
Vstal a postavil pohárek na stůl. Pořád ještě se kabonil.
"Electra mě nezajímá."
"Zapomněls, že tě trochu znám. Vím přece, jak se k že-nám chováš. A tahle ti není lhostejná, Finne. Stejně jako není lhostejná mně."
"Nic po ní nechci," ohradil se.
Rozesmál jsem se. Vzápětí jsem se ztišil. Zamračil jsem se. "Čím to je, že nás přitahují stejné ženy? Nejdřív to byla Alix,

pak ta kaledonská rusovláska, a teď -"
"Králův vazal ví, kde je jeho místo." Ta poznámka mě zasáhla. "Copak si opravdu myslíš, že má zájem usi-lovat o ženu, z níž chce jeho pán učinit budoucí krá-lovnu?"
"Finne!" Vstal jsem, ale Finn se odvrátil. "Finne, na to tě moc dobře znám."
"Myslíš?" Finn se zatvářil smrtelně vážně. "Neřekl bych. Neodvážil bych se to tvrdit."
Odložil jsem pohárek s vínem. "Vezmu si ji za ženu, pro-tože se mi to zdá výhodné. Nedovolím, aby se z toho vykroutila."
"Stačí, když natáhneš ruku, a je tvoje," prohodil Finn. "Přijde za tebou jako kočka za miskou mléka."
Přehrada mezi námi zvolna narůstala, kus po kuse. Žena, o niž jsme se kdysi přetahovali, se jmenovala Alix, teď to byla Electra. A třebaže to, co cítil k Electře, mělo blíž k ne-libosti než k lásce, neviděl jsem možnost, jak tuto přehradu strhnout. Ovšem blaho království má vždycky přednost před přátelstvím.
"Jsou jisté kroky, které králové musejí učinit," pravil jsem tiše.
"Ano, můj pane a králi." Vstal a s vlkem v patách tiše zmizel.
Kapitola třináctá
Prudce jsem odhrnul závěs nad vchodem a vyšel ze stanu. Připevnil jsem si pás i s cheysulijským mečem. Už jsem nemusel schovávat jeho zlatem zdobený jilec s homanaským lvíčkem a rubínem. Všichni, včetně Bellama, už bez-tak věděli, že jsem se konečně vrátil. Neměl jsem v úmyslu déle se skrývat. Finn už čekal u koní. Podobně jako já i on měl přes rameno zavěšen válečný luk. Neměl však žádné brnění ani pancíře z tvrzené kůže. Spoléhal výhradně na své bojové umění, které ho mělo uchránit. Nikdo z Chey-suliů brnění nenosil. Možná i já bych využil té možnosti, kdybych měl schopnost přijímat zvířecí podobu.
Převzal jsem otěže a přistoupil jsem ke koni. Náhle jsem se zarazil a ohlédl se. Rowan mě volal.
"Pane - počkejte!" Spěchal, až mu brnění s mečem chřestily. Také on se chystal na výboj proti jedné z Bellamových hlídek. "Pane, ta solindéská dáma vás žádá, abyste k ní ihned přišel." Konečně doběhl. Dokázal jsem si před-stavit, jak naléhavý je to vzkaz.
"Electra nemá právo o cokoli žádat," odpověděl jsem mírně. "Spíš tě jenom posílá s prosbou."
Rowan celý zrudl. "Ano, pane," přitakal, "posílá mě s prosbou." Povzdechl si. "Máte hned přijít."
Kývl jsem. Electra pro mě neustále posílala, často dvakrát i třikrát denně. Stále si stěžovala, že ji věznim, a naléhala, abych ji okamžitě propustil. Byla to jakási hra mezi námi dvěma; Electra velmi dobře věděla, co to se mnou udělá, když ji spatřím. Hrála tedy na tuto strunu. Během těch šesti týdnů od chvíle, kdy ji Finn zajal, se mezi námi v podstatě nic neudálo, snad kromě vzrůstající vzájemné přitažlivosti. Tohle si velmi dobře uvědomovala. Předstírali jsme jeden před druhým nepřátelství, ale přes-to jsme spolu příležitostně spávali. Byla to čistě jen zále-žitost času a okolností. Kdyby to šlo, vzal bych si ji nejraději ještě předtím, než odejde ze zajetí. Ovšem šlo o hodně; jednalo se o stabilitu království, a to Electra věděla. A také toho využívala. A postupem času, jak jsme se sbližovali, to bylo čím dál spletitější.
"Čeká vás," upozornil mě Rowan.
Usmál jsem se. "Tak ať čeká." Naskočil jsem na koně a přitáhl otěže. Moji lidé se chystali k odjezdu. Než se Ro-wan zmohl na slovo, byl jsem pryč.
Kus za táborem mě dostihl Finn. Vzadu za námi jel náš oddíl; třicet homanaských vojáků po zuby ozbrojených a celých žhavých bojovat. Zvědové nám už předtím přinesli zprávy o třech solindéských hlídkách; jednu jsem si vzal na starost já, druhou Rowan a Duncan třetí. Tak nám to fungovalo už hezkých pár měsíců, zatímco Bellam nám ze svého nezákonně získaného trůnu bezzubě vyhrožoval.
"Jak dlouho ještě ji budeme zadržovat?" zeptal se Finn.
Byla to zbytečná otázka. "Dokud se Torry nevrátí." Za-mžoural jsem proti slunci. "Podle toho, co Bellam posledně vzkazoval, bude Torry z Mujhary vyslána v doprovodu ozbrojenců, spolu s Lachlanem. Vzápětí pak dopravíme Electru k otci."
"Ty ji jen tak pustíš?"
"Ano," kývl jsem rozvážně. "Nevadí, že odejde. Beztak ji budu mít co nevidět zpátky."
Finn se pousmál. "Jak vidím, jdeš na věc zpříma a zda-leka nejsi skromný."
"Nejsem skromný," přitakal jsem a zašklebil jsem se. "Vrátil jsem se přece domů, abych převzal trůn po svém strýci, a dělám tedy všechno pro to, abych toho dosáhl. A ohledně Bellama - toho jsme se natrápili ažaž. Do mě-síce, ale nejpozději do čtvrt roku sám vytáhne z Mujhary, abychom se spolu utkali. A pak to bude vyřízeno."
"A jeho dcera?"
Pohlédl jsem na něj zpříma. Cítil jsem vzrušení před nadcházející bitvou. "Podle všeho je opravdu Tynstarovou milenkou. Pak bude patřit jenom mně."
"Dokonalá pomsta." Řekl to bez úsměvu. "Chápu to velmi dobře, Carillone, ale přesto si myslím, že je za tím něco víc."
"Politický cíl," ujistil jsem ho lehce. "A ona je cenný ná-stroj."
Finn se silně zachmuřil. "U nás to tak neděláme."
"Jistě," kývl jsem. "Vy se ženíte, kdy se vám zachce, a ne-berete ohledy na politickou situaci." Ohlédl jsem se na své vojáky. Následovali nás v sevřeném útvaru, blýskali meči, noži a kroužkovým brněním. "Muži potřebují ženy a děti," pravil jsem tiše, "ale králové toho chtějí daleko víc."
"Víc," vyprskl Finn znechuceně a pohledem utkvěl na Storrovi. Vlk klusal vedle Finnova koně; pozvedl hlavu a podíval se Finnovi do očí. Vzájemně tak na sebe hleděly žluté, přízračné Finnovy oči a vlčí oči barvy jantaru. Váhal jsem, kdo z nich je skutečně zvíře.
Možná že oba.

Napadli jsme Bellamovu hlídku a obklíčili ji. Zarazil jsem koně nedaleko místa střetu a vysílal jsem šípy na přesně určené cíle. Atvijské luky, třebaže byly dobré, postrádaly průraznost mého cheysulijského luku; dokud nevystřílím celý zásobník, jsem víceméně nezranitelný.
Anebo až do té doby - napadlo mě - než jeden z atvijských šípů strefí mého koně a ten se splaší. Pak bych ho pochopitelně nezvládl. Proto než bych riskoval ztrátu koně, raději jsem seskočil a vyrazil k bojujícím po svých.
Homanaští se drželi statečně, ukazovali, co umějí. Ne-přicházelo v úvahu, aby moji vojáci zakolísali, třebaže če-lili lučištníkům, kteří je před šesti lety téměř zdecimovali. Teď jsme však byli v převaze. Bellamovi muži se zuřivě vrhali na mé lidi, sekali meči a bodali noži. Křičeli jako ší-lení a znovu se pouštěli do boje. Na mnohé jsme se sesy-pali jako vosy. Konečně jsme je zatlačili.
Když mi došly šípy, odhodil jsem luk a ke slovu se do-stal meč. Vrhl jsem se k nejbližšímu klubku a zaútočil na nepřátelské vojáky. Téměř vzápětí jsem byl napaden Atvijcem s obrovským mečem. Kov třeskl o kov. Paže se mi na-pínaly k prasknutí, jak jsem odrážel jeho rány. Uskočil jsem, vyrazil kupředu a nakonec jsem mu hrudník proklál mečem.
Muž se vzápětí poroučel k zemi. Vyprostil jsem meč a za-potácel jsem se. Přikrčil jsem se, když mi kolem hlavy za-svištělo ostří. Otočil jsem se a jedinou ranou jsem mu usekl paži. Solindéský voják se s výkřikem poroučel k zemi a po zdupané trávě, už tak nasáklé sraženou krví, se rozstříkla další krev. Následující pohled stačil, abych poznal, že šar-vátka se zvrtla jednoznačně ve prospěch Solindéských.
Nezbývalo než rychle vycouvat. Koně jsem nechal kdesi vzadu. Stejně jako já ani většina nepřátel nebojovala z koně. Rozběhli jsme se ke koním, a běželi jsme jako o zá-vod, protože jsme k tomu měli velmi dobrý důvod.
Ohlédl jsem se po Finnovi. Nebyl daleko, ostatně jako vždy. Cosi vykřikl a dorazil jednoho solindéského vojáka. Nacházel se ve své lidské podobě; prozatím nevyužil mož-nosti podstoupit uprostřed bitevní vřavy proměnu člověka ve zvíře, která sama o sobě není příjemným zážitkem. Je to dáno vnitřní rovnováhou - Finn mi kdysi vysvětlil, že cheysulijský bojovník zůstává sám sebou, i když přijme zví-řecí podobu. Pokud by se však v zápalu boje zcela vyčer-pal, už nikdy nenajde sílu vrátit se do svého lidského těla. Bylo tedy pravděpodobné, že bojovník, který překročí hra-nici svých možností, už navždy zůstane zvířetem. A já jsem nestál o Finna uvězněného ve zvířecí kůži, a tomu navždycky. V lidské podobě byl pro mě nepostradatelný.
Náhle jsem zahlédl Storra, jak probíhá mezi dvěma vo-jáky. Ocas měl natažený, uši sklopené k hlavě a vyceněné zuby. Věděl jsem, že běží Finnovi na pomoc. A viděl jsem také, že tohle dobře nedopadne.
Meč zasáhl vlka kamsi do levé lopatky. Hlasité vlčí zavytí přehlušilo na okamžik bitevní vřavu. Finn věděl hned, co se stalo. Bezmocně jsem přihlížel, jak se odvrací od ne-přítele a hledí na Storra.
"Ne!" křikl jsem a rozběhl se po kluzké trávě. "Finne - pozor!"
Finn mi však nevěnoval pozornost. Vzápětí mu atvijské kopí proklálo levou nohu.
Vrhl jsem se k němu přes mrtvé i raněné, nepřátele i Homanaské. Sníjel se bezmocně a kopí se snažil vyprostit. Nešlo to, protože zbraň pronikla skrznaskrz a přibodla jej k zemi. Pokusil se je tedy aspoň zlomit.
Když atvijský kopiník spatřil, jak Finn dopadl, vytrhl nůž z pochvy a vrhl se na něj.
Mocně jsem švihl mečem a udeřil jsem do toho chlapa; ostří meče proťalo pancíř z tvrzené kůže i brnění a pro-niklo do masa. Atvijec se zhroutil. Popadl jsem ho a mrt-volu odhodil stranou. Zděsil jsem se při pohledu na ránu, kterou Finnovi způsobil. Krvácející řezná rána od nože se táhla od levého oka až k čelisti.
Přelomil jsem kopí a Finna převrátil na bok. Děkoval jsem bohům, že upadl do bezvědomí. Zlomené kopí jsem vytrhl z rány. Vytryskla krev a na zdupané trávě se rozlila do ka-luže. Zvedl jsem svého vazala a odnesl ho z bitevního pole.

Finn neustále volal Storra a odstrkoval mě, když jsem ho chtěl udržet v klidu. Tlačil jsem ho k lůžku, uklidňoval a chlácholil ho, ale skrze horečku a bolest mě nevnímal. Přestával jsem věřit, že mě slyší nebo aspoň ví, že jsem s ním.
V nevelkém stanu bylo dusno. Cítil jsem pach krve. Ran-hojič udělal, co bylo v jeho silách; hedvábnými nitěmi mu sešil tvář a ránu ošetřil bylinnými mastmi. Byla však po-debraná, nateklá a už na první pohled ošklivá. Bodnou ránu ve stehně opatřili drénem a přikládali na ni obklady. Ni-kdo však s jistotou nemohl tvrdit, zda to pomůže. Byl jsem příliš šokovaný, když jsem jen pomyslel na amputaci. Když však uplynul nějaký čas, pochopil jsem, že bohužel to asi bude jediné možné řešení.
Kdyby ránu zachvátila infekce, Finn by to nepřežil. Ne-přál bych mu tu bolest.
Strnule jsem klečel vedle lůžka. Byl jsem vyděšený a od-mítal jsem odejít. Plachtu nad vchodem spustili, aby se do-vnitř nedostali komáři a mouchy; ve stanu vládlo šero a vzduch byl těžký a vydýchaný. Rowan stál vedle mě, mlčel, ale cítil jsem, že i on je šokovaný a trápí se obavami. Finn býval odjakživa záhadný, neproniknutelný, a jevil se tak především těm, kteří ho sotva znali. My jsme ho však znali poněkud lépe…
"Je přece Cheysuli," řekl Rowan ve snaze povzbudit mě. Pohlédl jsem na Finnovu bledou, potem zbrocenou a znetvořenou tvář. Třebaže stehy ránu stáhly, přece jen byla nechutná na pohled. Jako klikatý had se táhla od oka až k čelisti. Tkáň kolem byla celá prosáklá. Jistě, Finn byl Cheysuli.
"Ale i ti umírají," namítl jsem chraplavě. "Dokonce i Cheysuliové podléhají svým zraněním."
"Ale méně často, než je tomu u ostatních." Přikročil blíž. Také Rowan byl samá krev. Spolu se svými muži vyvázl z té krvavé řeže bez větších problémů, zatímco moje a Finnova skupina utrpěla těžké ztráty a přišli jsme o většinu mužů.
"Pane - chybí tu ten vlk."
"Už jsem vyslal lidi, aby ho vyhledali…" Víc už jsem neřekl. Storrovo tělo na místě střetu nenašli. Přitom jsem na vlastní oči viděl, že vlka zasáhli mečem. "Možná… se přece jen objeví…"
"O Cheysuliích toho víš příliš málo." Náhle mě zabolela moje odměřenost vůči Rowanovi. Neměl jsem právo vyčí-tat mu něco, za co nemohl. Když jsem uviděl jeho ublí-žený výraz, napadlo mě, že i on sám velmi riskoval. Poku-sil jsem se

o omluvu. Zavrtěl hlavou. "Ne. Vím, co mi chceš říct. Máš pravdu. Kdyby toho vlka zabili… nebo později za-hynul… ztratil bys svého vazala."
"Možná ho ztratím tak jako tak." Zdálo se mi příliš trou-falé doufat, že zůstane naživu. Možná kdybych dal souhlas, aby mu vzali tu nohu…
"Carillone," ozval se ženský hlas. Alix. Odhrnula plachtu. Překvapeně jsem se na ni podíval. "Poslali pro mě."
Vstou-pila do stanu a zatáhla plachtu. Všiml jsem si, jak je bledá. "Duncan tu ještě není?"
"I pro něj jsem poslal."
Přistoupila blíž, poklekla vedle lůžka a upřela své oči barvy medu na Finna. Když jsem se na něj znovu podíval, málem jsem se odvrátil. V obličeji vypadal jako smrt.
Alix vztáhla ruku a dotkla se Finnova obnaženého ra-mene. Zlaté náramky s vyobrazením vlka byly zmazané od krve a matné od prachu; i na nich se už usadil dotek smrti. Alix však stiskla Finnovo rameno tak naléhavě, jako by ho chtěla požádat, aby neumíral.
Pozoroval jsem její tvář. Klečela vedle lůžka a něžně ho držela za ruku. V očích se jí zrcadlilo nesmírné hoře, jako by si náhle uvědomila, že jí hrozí ztráta toho, jenž změnil její osud; toto poznání náhle strhlo přehradu, která mezi nimi až doposud stála. Až doposud se totiž ti dva neustále napadali, vzájemně špičkovali a hádali se o slovíčka. Byli však příbuzní, a vlastně víc než to. Uvědomil jsem si, že teď teprve to pochopila. Pozvedla hlavu. V očích měla pro mě už známý nepřítomný výraz, velmi neobvyklý a zvlášt-ní. Náhle se Alix podobala Cheysuliům víc, než bych kdy byl ochoten připustit. Cítil jsem, jak sbírá veškeré síly. Ko-nečně si ulehčeně vydechla.
"Storr je naživu."
Překvapeně jsem se na ni podíval.
"Je však těžce zraněný. Umírá," zašeptala zkroušeně. "Musíš se za ním vydat. Když ho sem hned doneseš, možná se nám podaří zachránit oba."
"Kde je?"
"Nedaleko." Znovu upřela pohled na Finna. Stále ho ještě držela za ruku. "Asi tak míli odtud. Na severozápad. Je tam kopec s jediným stromem. A hromada kamení." Na oka-mžik zavřela oči, jako by se chtěla oprostit od té představy.
"Carillone, ať tam někdo jde… rychle… Požádám zatím Caie, aby přivolal Duncana."
Honem jsem vyskočil. Nebral jsem na vědomí, že celé mé tělo se vzpouzí. Nemusel jsem jí připomínat, aby do-hlédla na Finna. Vyšel jsem ven. Na sobě jsem pořád ještě měl krví potřísněné brnění s koženými výztužemi. Poru-čil jsem, aby mi připravili koně.

Když jsem dorazil se Storrem v náruči, Rowan právě vy-cházel ze stanu. Opatrně jsem sestoupil z koně. Neodvážil jsem se vlka podat někomu jinému. Rowan odtáhl plachtu nad vchodem. Vstoupil jsem. Zaslechl jsem povědomé tóny Lachlanovy harfy.
Seděl na stoličce, hned vedle Finna. Harfu si opíral o hruď a o koleno. Hrál. Ale jak hrál! Ze zlatých strun harfy se linuly čisté a jasné tóny. Hlavu ukláněl stranou a oči měl zavřené. Tvář poznamenalo napjaté soustředění. Ne-zpíval, všechno, co chtěl vyjádřit, svěřil své harfě, ale vě-děl jsem už, o jaké kouzlo se snaží.
Lachlan tvrdil, že kromě jiného je také léčitel; teď tedy se snažil uzdravit Finna.
Poklekl jsem vedle a jemně jsem položil Storra na Finnovo lůžko. Finnovu bezvládnou ruku jsem opatrně při-tiskl na zježenou stříbřitou vlčí srst a ustoupil jsem. Harfa dohrála, odumřel poslední tón a nastalo ticho.
Lachlan se trochu pohnul, jako by se probudil. "Nachází se… je mimo dosah mé léčivé síly. Obávám se, že ani Lodži mu nepomůže. Vzhledem k tomu, že je Cheysuli -" za-razil se. Vlastně nebylo co dodat.
Alix se držela ve stínu opodál. Odsedla si, když jsem při-nesl Storra, a udělala mu místo. Teď vstala a postavila se doprostřed stanu. Copy měla stočené kolem hlavy a při-pevněné sponkami. Neleskly se však, jako by se ve stanu nedostávalo světla. Uvnitř opravdu mnoho světla nebylo.
"Duncan je na cestě," pravila tiše.
"Stihne to?"
"To bohužel nevím."
Zkřížil jsem ruce na hrudi a objal jsem si ramena. Jako bych tím gestem chtěl setřít bolestný pocit, který na mě doléhal.
"U všech bohů… neobejdu se bez něj! Chci, aby zůstal…"
"Všichni to chceme." V jejích tichých slovech jsem za-slechl výtku za moji sobeckost. Nemyslím však, že to tak mínila.
Harfa vyloudila jediný tón, jak se Lachlan pohnul na stoličce. Harfeník jej hned ztišil. Tvářil se zasmušile. "Jak jsi na tom, Carillone?"
"Celkem dobře," prohodil jsem podrážděně. Náhle jsem si všiml, že se dívá na mé krví potřísněné brnění. "Nejsem zraněn. Tentokrát to odnesl Finn." Vlk ležel tiše po Fin-novu boku. Ještě dýchal. Díky bohům, i Finn ještě žil.
"Pane." To se nesměle ozval Rowan. "Můžu princezně oznámit, že harfeník se vrátil?"
Zprvu jsem nechápal, co má na mysli. Pak se mi rozsví-tilo. Lachlan přišel od Bellama, aby dohlédl na výměnu dvou princezen, Electry a Tourmaline. Úplně jsem na to zapomněl.
Harfeník na mě upřel oči. "Tvoje sestra je v pořádku, Ca-rillone. Možná trochu unavená, jak ji Bellam dlouho držel v zajetí, ale jinak jí neublížili. Tak ani tak." Pochopil jsem skrytý smysl jeho slov. "Daří se jí dobře - a moc jí to sluší."
Pátravě jsem na něj pohlédl. Neměl jsem však dlouze přemítat o tom, na co narážel. Byly tu naléhavější věci. "Kde je?"
"Nedaleko odtud. Bellam ji vyslal v doprovodu solindéských ozbrojenců. Jel jsem s nimi. Jsou tam s ní. Přivedu k nim princeznu Electru a sem se vrátím s Torry." Zarazil se. Chci říct - s princeznou Tourmaline."
Neměl jsem však pomyšlení ani na Electru, a vlastně ani na Tourmaline. Přesto jsem se musel rozhodnout. Nepří-tomně jsem přikývl. "Pověz jí, že je tu Lachlan, aby se při-chystala k odchodu. Jakmile nastane vhodná chvíle, uě-láme

výměnu."
Rowan se uklonil a okamžitě odešel. Nejspíš ho potěšil úkol, kterým jsem ho pověřil.
Není horší pocit než bezmocně přihlížet, jak druhý umírá.
Plachta se s trhnutím odsunula. Objevil se Duncan. Do zad se mu opíralo slunce a stan se náhle rozjasnil. Vlastně jsme proti ostrému světlu viděli jen Duncanovu siluetu. Teprve když vstoupil, všiml jsem si, jak vážně se tváří.
"Alix." Rychle k němu přistoupila. Duncan se na mě vlastně ani pořádně nepodíval; veškerou pozornost věno-val Finnovi. "Děkuji ti, harfeníku," řekl. "Ale tohle je cheysulijská záležitost."
Lachlan jeho slova přijal s hlubokým zadostiučiněním. Rychle vstal ze stoličky a klidil se z dohledu. Duncan sto-ličku odsunul stranou a společně s Alix poklekli z jedné strany lůžka.
"Bojím se, že to nesvedu," povzdechla si Alix ustaraně. Duncanovy zlaté náramky na pažích se v přítmí stanu matně leskly. Odráželo se na nich světlo pronikající škví-rami u vchodu. "V žilách ti koluje Stará krev, cheysula. Nemusíš se bát. Potřebujeme přivolat kouzelnou sílu země. Prostě ji požádáš, aby nás navštívila a pomohla vy-léčit Finna. A taky Storra."
Krátce si její hlavu přitiskl jednou rukou k rameni. "Věř mi… určitě to dokážeš."
Alix mlčela. Duncan položil dlaň na Storrův bok kousek od zraněného místa. U vlka na rozdíl od Finna hrozilo, že každou chvíli vypustí duši. A kdyby zemřel dřív, než zač-nou léčit Finna, byla by jejich veškerá námaha marná.
"Uvolni se," radil jí Duncan. "Nahlédni hluboko do země, až tam, kde se vyskytují životadárné proudy. Určitě je po-znáš… ničeho se neboj. Oslov je a dovol jim, aby skrze tvé tělo vstoupily do Storra. On je lir. Určitě pochopí, že to dě-láme pro jeho dobro."
Sledoval jsem proměny v Alixině tváři. Zprvu váhala - pak uposlechla - a náhle jsem poznal, že se jí to podařilo. Poklekla vedle vlka s rukama pevně sepjatýma v klíně, s očima nepřítomně zahleděnýma do sebe. Náhle se za-chvěla a celá se napřímila. Vnímal jsem její soustředění, když opouštěla tento svět, aby vstoupila do podzemí.
V tu chvíli jsem pocítil silné nutkání dotknout se jí. Už jsem udělal dva kroky, abych ji objal, ale rozum mě včas zastavil. Podstata jejího snažení byla nad mé chápání… ne-chápal jsem ani, co je Alix zač… Znal jsem však Duncana a věděl jsem, že by nikdy neriskoval, aby ji ztratil. Ani v tom případě, že by měl zemřít jeho bratr.
Z úst se jí vydral tichý povzdech. Náhle jako by nás opusti-la. Její tělo sice fyzicky dál zůstávalo s námi - tiché a strnu-lé - Alixina duše však bloudila daleko od nás. Pátrala kdesi v hlubinách země a hledala léčivé zdroje, které lidé jejího národa dokázali využívat. Duncan ji doprovázel. Stačil je-diný pohled do jeho tváře, abych si povšiml stejného, du-chem nepřítomného výrazu. Bylo to nečekané poznání, že muž a žena sdílejí mnohem pevnější pouto než pouto se-xuální, a to jen proto, aby zachránili život jednoho vlka.
Cheysulijské léčitelství se zakládá na umění využívat správné léčivé zdroje - kouzelnou sílu země. Dokáží ji sou-středit na toho, kdo potřebuje pomoc. Sečná rána na Storrově lopatce sice zůstávala, ale už nepáchla a bylo znát, že se hojí. V očích se mu zablýsklo. Škubl sebou a pozvolna nabýval vědomí.
Alix se zhroutila. Duncan ji stačil zachytit a přitiskl si ji k hrudi… podobně Lachlan k sobě tiskl harfu. Neušlo mi zděšení a vyčerpání, které mu poznamenalo tvář. Napadlo mě, zda jí přece jen nelhal, když tvrdil, že je to bezpečné, třebaže duše zčásti opouští tělo. Možná přece jen riskoval. Pro Finna.
Pobouřilo mě to. Náhle však se můj hněv rozplynul - vždyť jsem je potřeboval oba. Každého z nich jsem potře-boval.
"To stačí," zašeptal Duncan. "Storr už je z toho venku. A teď jsem na řadě já, abych vyléčil Finna."
"Sám nesmíš!" Prudce se napřímila a vytrhla se mu z objetí. "Myslíš snad, že ti dovolím, abys to všechno pod-stupoval znovu a sám? Ne, Duncane… zavolej další Cheysulie. Spoj se s nimi. Se všemi! Není třeba, abys na to byl sám."
"Ale ano, udělám to," namítl Duncan měkce. "Vždyť Finn je můj rujho. A nejsem na to sám… je tu Cai." Usmál se. "Je hezké, že máš o mě strach, ale je to zbytečné. Šetři si svou péči pro Finna, až se probere."
Zcela nečekaně se zahleděl do sebe a proklouzl jí doslova mezi prsty. Duncanovo tělo zůstalo, ale jeho duše se tou-lala někde daleko. Tentokrát to trvalo velmi dlouho, bylo to silné - až jsem se bál, abych nepřišel jak o Finna, tak o Duncana.
"Alix!" Vytušil jsem, že se k němu chce přidat. Sklonil jsem se, abych ji zvedl ze země.
Obrátila se na mě s nazlobeným výrazem ve tváři.
"Nech mě být, Carillone! Myslíš si snad, že bych přenesla přes srdce, kdyby tam někde zabloudil? I když je to pro Finnovo -"
"Kdysi jsi riskovala, abys mě zachránila, třebaže jsem tě od toho zrazoval," pronesl jsem stroze. "Tehdy jsem byl spoután atvijskými řetězy a tys za mnou přiletěla v podobě jestřába." Zavrtěl jsem hlavou. "Duncan tohle dělá pro Finna. Sám. Kdyby si přál, abys byla u toho, požádal by tě o to."
Otočila hlavu a pohlédla na manžela. Klečel vedle Finnova lůžka - duchem nepřítomný. A Finn, zesláblý těžkým zraněním, se nehýbal.
"Nevím, jak se rozhodnout," pronesla rozechvěle. "Vždycky jsem si myslela, že Duncan je na prvním místě, ale teď nevím. Chci, aby žili oba…"
"Chápu tě. I já to tak chci. Je však na bozích, aby to roz-hodli."
"Neobrátil tě snad Lachlan na svou víru?" usmála se, byl to však hořký úsměv. "Netušila jsem, že se spoléháš na bohy."
"Nespoléhám se na ně. Říkej si tomu třeba po vašem tahlmorra, chceš-li." Usmál jsem se a pozvedl jsem dlaň. "Co jiného nám zbývá, než čekat a trpně přihlížet, jak všechno skončí?"
Duncan náhle cosi zamumlal. Bylo to zkomolené a ně-která slova navíc pocházela ze starobylého cheysulijského jazyka. Na jeho výslovnosti se podepsala i únava. Pohnul se, jako by chtěl vstát, ale nemohl. Zvrátil se dozadu a hla-vou se udeřil o stoličku. Lachlan odložil harfu a rychle ho podepřel. Také Alix k němu přiskočila.

"Jsi blázen," zašeptal Finn s námahou. "Neměl jsi do toho chodit sám."
Zíral jsem na něj a v duchu jsem si kladl otázku, zda dobře slyším. Ale Finn, bledý jako stěna, opravdu promlu-vil. Všiml jsem si, jak mu do očí vstoupily slzy.
Duncan se s Lachlanovou pomocí napřímil. Seděl na zemi, napůl bez sebe, jako by se pořád ještě nedokázal vzpa-matovat. I potom, co Alix před něj poklekla, se nezdálo, že ji poznává.
Kývl jsem na Finna, který se mezitím opřel o loket, aby neplýtval silami. "Zůstaň v klidu."
"Duncane…," pronesl zastřeným hlasem v zoufalé snaze vzepřít se.
"Prober se, Duncane!" křikla Alix. "U všech bohů, ty blázne…" Udeřila ho naplocho dlaní přes tvář.
Do tváře se mu nahrnula krev, až docela znachověl. Ale podle očí se dalo poznat, že už zas vnímá. Pohlédl na Alix, na mě i na Finna. Zas už to byl starý známý Duncan. "U všech bohů," zašeptal znaveně. "Netušil jsem…"
"Ne," přikývl Finn, kterého jsem rukou držel za rameno pro případ, kdyby snad chtěl znovu vstát. "Tys to opravdu netušil, hlupáku? Tebe nenapadlo, že bys mohl přijít o ži-vot ve snaze zachránit mě?" Ušklíbl se. Vzápětí sykl, když ucítil tah stehů ve tváři. "U všech bohů… toho Atvijce -"
"- jsem za tebe odrovnal," dořekl jsem. "Myslíš si snad, že bych ho nechal dokončit to, co měl v úmyslu?"
Finn prohrábl Storrovu zplstnatělou srst. Ve tváři byl popelavý. Zavřel oči. Měl jsem pocit, že znovu ztratil vě-domí.
"Rujho," oslovil ho Duncan, "máš jistou povinnost."
"Později," šeptl Finn sevřenými ústy.
"Teď," usmál se Duncan. "Dlužíš Carillonovi poděko-vání."
Překvapeně jsem se podíval. Finn pootevřel oči. Leskly se mu horečkou. "Ale uzdravils mě přece ty -"
"Ano," přerušil ho Duncan, "ale Carillon tě odnesl z bo-jiště. Kdyby to neudělal, ještě teď bys tam ležel. Mrtvý."
Věděl jsem, co bude následovat. Finn nikdy nedokázal navenek projevit vděčnost, třebaže jsem dobře věděl, že ji mnohokrát cítil. Já sám jsem měl problémy pojmenovat všechno, co se ve mně odehrává, ale pro Finna to bylo ještě těžší. Nejdřív jsem se chtěl ohradit, ale pak jsem Duncana nechal.
Finn si povzdechl. Znovu zavřel oči. "Měl mě tam ne-chat. Neměl riskovat vlastní život."
"Neměl," přikývl Duncan, "ale přesto to udělal. A teď je třeba, abys k tomu něco řekl."
Napadlo mne, že Finn mezitím upadl do spánku. Nehý-bal se a nedával najevo, zda vůbec slyší. Slyšel však. Ko-nečně na mě pohlédl zpod ztěžklých víček. "Leijhana tu'sai," zahučel.
Zamžikal jsem. A pak jsem se rozesmál. "Ve starobylém cheysulijském jazyce bych stejně nepoznal, jestli jsi mi po-děkoval, nebo mě proklínáš."
"Poděkoval ti, Carillone," pravil Duncan s vážnou tváří. A pak opakoval: "Leijhana tu'sai, Carillone."
Napadlo mě, že jsem jediný, kdo stojí. Dokonce i Lachlan v blízkosti Duncana poklekl a nablýskanou harfu odložil na stůl. Byl to zvláštní pocit, sledovat přítomné v tak pod-řízených pozicích. Věděl jsem však, že jednoho dne se to od nich v mé přítomnosti bude vyžadovat.
Podíval jsem se na Lachlana. "Uskutečníme tu výměnu."
Vstal a uchopil harfu. Dříve než opustil stan, ohlédl se na Finna.
Spal. "Leijhana tu'sai," řekl jsem. "Žít, ne umírat."

Kapitola čtrnáctá

Vyšel jsem ze stanu. Nohy se mi třásly přestálou únavou a vypětím. Hned venku jsem se zastavil. Počkal jsem, až se plachta za mými zády zas vrátí nazpátek. Chvíli jsem jen tak tupě zíral na hrstku stanů nepravidelně rozesetých ko-lem, viditelně bez ladu a skladu. Osvojil jsem si cheysulijskou filozofii - třebaže tady chyběly stromy, pod kterými bychom se stany mohli hledat úkryt. Naše ležení se teď na-cházelo na travnaté pláni; postupně jsme se blížili k Mujhaře, k Bellamovi a k mému trůnu.
Náš tábor působil poměrně neuspořádaně, stany i oh-niště nebyly stavěny podle nějakého vzorce, ale svému účelu sloužil dostatečně.
Zhluboka jsem se nadechl. Cítil jsem, jak se mi plíce nadouvají. Už jsem ani nevnímal všudypřítomný pach příznačný pro vojenské ležení; jen jsem přemítal, jak málo stačilo, abych Finna ztratil. Moc dobře jsem si pamato-val ranhojičovo naléhání, abych souhlasil s amputací poraněné nohy, protože jinak mu prý nevyhnutelně hrozí smrt. Zmrzačený bojovník je svému národu pramálo platný - tak se kdysi vyjádřil Finn. A ve Finnově případě to bylo o to horší, že stejně neužitečný by byl svému králi. Ztratil by důvod žít pro svoji tahlmorra, ztratil by zájem na životě. Také Lachlan vyklouzl ven. Zaslechl jsem zašustění, jak jednou rukou přejel po tkanině. Jen málo z nás se domní-valo, že stan je dostatečné přístřeší. Já jako budoucí král jsem měl stan ze všech největší, ale ani ten za moc nestál. Přesto jsme ho vyhradili jako dočasný útulek pro nemoc-ného - když jsem přinesl zraněného Finna, ranhojič pro-jevil přání, aby ostatní to místo opustili. Finn měl nárok na soukromí.
Tentokrát si Lachlan nevzal harfu. "Finn to přežije. Už se nemusíš strachovat."
"To víš od Lodžiho?"
Nedal najevo, zda se ho moje poznámka dotkla. "Nic ta-kového nebylo zapotřebí. Žádal jsem ho o pomoc už dřív, ale nedokázal jsem se s Finnem ztotožnit. Byl příliš vzdá-lený tomuto světu, příliš tonul v bolestech a velmi se trá-pil Storrovou nepřítomností. Když však Duncan s Alix sáhli po kouzelné síle země -" zarazil se a pousmál se. "Moc tomu nerozumím. A dokud Cheysulie lépe nepochopím, pořádnou píseň o nich nesvedu."
"Cheysuliové jsou záhadní pro většinu lidí," řekl jsem. "A ohledně té písně - nemyslím si, že by o ni stáli. I tak už se toho o nich povídá víc než dost." Zahleděl jsem se k ma-lému polnímu stanu na opačném konci tábora střeženém šesti ozbrojenci. "Kolik mužů doprovází moji sestru?"
"Bellam vyslal skupinu padesáti mužů." Lachlan se za-tvářil ponuře. "Pane - doufám, že neuvažuješ o tom, že by ses tam vypravil osobně -"

"Je to moje sestra." Zamířil jsem k šafránově žlutému stanu. Lachlan mi kráčel v patách. "Dlužím to své sestře. Tak jí aspoň prokážu patřičnou čest. Pojedu sám."
"Ale nějaké vojáky si s sebou určitě vezmeš."
Usmál jsem se. Napadlo mě, zda se mě ptá jen proto, že je zvědavý. "Ne, nevezmu."
"Carillone -"
"Pokud je to léčka, tak se aspoň rychle projeví." Poky-nul jsem vojákům střežícím Electřin stan. Ustoupili, abych mohl nerušeně vstoupit. Zůstali však na doslech. "Ty bys měl nejlépe vědět, co má Bellam za lubem."
Lachlan se usmál. Zastavil jsem se před stanem. "Bo-hužel, se svými záměry se mi Bellam nesvěřil. Pro něj jsem byl harfeník, ne důvěrník. Nevím, zda vyslal své lidi, aby tě zajali, ale zdá se mi to velmi pravděpodobné." Vyhnul se mému pohledu a očima těkal po táboře. "Uděláš dobře, když si s sebou vezmeš přiměřený doprovod."
"Ani nápad," opáčil jsem.
Odhrnul jsem plachtu - nevstoupil jsem ihned. Do stanu pronikalo slunce a dopadalo na ženu sedící uvnitř. Měla na sobě tmavě hnědé šaty lemované kolem krku a manžet hed-vábnými krajkami v barvě zlatého medu. Úzký kožený pás z bělené kůže, zdobený měděnou sponou, jí obepínal štíhlý pas. Byly to Alixiny šaty, sama si je šila, ale darovala je Electře, aby se mohla převléci z těch starých sametových, klére jí toho dne, kdy ji Finn zajal, ušpinili a potrhali. Tyto nové šaty byly pěkné a padly jí jako ulité, třebaže barevně se k jejímu typu příliš nehodily.
Electra tiše vyčkávala. Seděla na skládací třínožce a zá-hyby sukně jí ve vlnách spadaly k zemi. Držela se zpříma, s rameny staženými vzad, takže vynikla její štíhlá, křehká šíje spolu s čistou linií pozvednuté brady. Vlasy si spletla do copu, který si volně spustila z jednoho ramene do klína. Vlnil se jako had. Její hladké vysoké čelo přímo volalo po obroučce z tepaného zlata nebo možná ještě spíš ze stříbra, které by se víc hodilo k jejím velkým očím.
Věděl jsem, že ji Rowan už o všem zpravil. Čekala tedy, s rukama sepjatýma v klíně, a slunce pronikající šafránově žlutými plachtami stanu propůjčovalo její pleti teplý, pas-telový nádech. Zlatý náhrdelník se oslnivě zaleskl.
U všech bohů, byla krásná! Velmi jsem po ní zatoužil. Co jen žena dokáže udělat s mužem -
A dokonce i žena z nepřátelského tábora.
Prý je jí přes čtyřicet - aspoň to tvrdila. Nevěnoval jsem tomu pozornost, proč taky.
Nabídl jsem jí ruku, abych jí pomohl vstát. Dotek jejích prstů byl vyrovnaný, bez toho, že by něco sliboval, třebaže nebýval vždy takový.
"Jak vidím, přicházíš z boje." Pronesla ta slova chladně, se slabým solindéským přízvukem.
Dosud jsem nesvlékl své brnění s pancíři z tvrzené kůže. Zpocené vlasy mi stačily uschnout a teď mi schlíple visely na ramena. Nejspíš jsem ani příliš nevoněl, ale rozhodl jsem se neztrácet čas podobnými malichernostmi. "Pojď, paní - tvůj otec čeká."
"Uspěl jsi v té šarvátce?" Nechala se doprovodit ze stanu a neprojevila ani náznak snahy vymanit se z mého sevření.
Potřásl jsem hlavou. Venku už čekal Rowan se čtyřmi koňmi.
Při pohledu na prázdná sedla se Electra zarazila. Jen čtyři koně bez doprovodu. "Kde jsou mé dvorní dámy?"
"Poslal jsem je obratem zpátky," usmál jsem se. "Nechal jsem si jen tebe. Ty ses prozradila už ve chvíli, kdy tě Finn zajal. Co naplat, Electro, jsi přece jen milenka ihlinijského čaroděje."
Do tváří se jí nahrnula krev. Nečekal jsem to, a zvlášť ne u ní. Náhle mi připadala velmi mladičká, nezkušená, tře-baže podle očí bych tak nesoudil. A bylo mi všelijak při po-myšlení, že Tynstar jí opravdu ubral léta. "Tobě to snad vadí?" zeptala se. "Vadilo ti to, když jsme spolu spali?" Její dokonalé rty se pohnuly v náznaku úsměvu. "Ty blázne. Přece bys nechtěl na jeho místo?"
"To sama časem poznáš." Bez dalšího vysvětlování jsem ji vysadil na koně. Cítil jsem, jak celá ztuhla. Musel jsem to nějak ukončit. Kývl jsem na Rowana. "Pošli pro Zareda."
Zared se po příchodu uctivě uklonil. Hladce přičísnuté rusé, lehce prošedivělé vlasy si česal těsně k hlavě jako ostatní vojáci. Já jsem se však přesto nevzdal zvyku kaledonských žoldnéřů nosit ve vlasech cůpek stažený šarla-tovou stužkou.
"Dohlédni, abychom co nejdřív přenesli tábor jinam," poručil jsem mu. "Nechci, abychom se tu nacházeli v době, kdy Bellamova dcera dorazí domů a poví otci, v kterých místech jsme ji zadržovali." Na Electru jsem se nepodíval, nebylo to nutné. Vycítil jsem, jak je ostražitá. "Jakmile uskutečním výměnu, připojím se k vojsku."
"Ano, můj pane a králi." Zared se vážně uklonil a vzdá-lil se, aby splnil mé příkazy. Lachlan naskočil na koně, Ro-wan také -jeho kůň stál vedle Electřina. Byla tedy sevřena ze dvou stran. To by jí mělo zabránit v útěku dřív, než do-jde k výměně obou princezen. "Vojáci s námi nepojedou?" podivila se.
"Potřebuji snad nějaké?" usmál jsem se. Podíval jsem se na Lachlana, který mávl rukou. Na severozápad, k Mujhaře, za sestřičkou Tourmaline.

Slunce nám pražilo na hlavy; čekali jsme na vrcholu kopce. Naše siluety se rýsovaly proti obzoru. Něco takového jsem si ve válce už dlouhé měsíce nedovolil, ale teď jsem to pod-stoupil záměrně. Chtěl jsem, aby nás Tourmaline spatřila dřív, než bude hotova výměna, aby věděla, že jsme to opravdu my.
Pod námi se prostíraly široké roviny. Jaro zvolna ustu-povalo létu - vlastně ne, nacházeli jsme se už takřka upro-střed léta. Slunce vypálilo z krajiny skoro všechnu zeleň a nahradilo ji mnoha odstíny žluté, okrové a medově zlaté. Prach zvířený kopyty více než padesáti koní visel ve vzdu-chu jako přízračné mračno. Přesto jsem zahlédl muže v solindéských barvách, v nablýskaném brnění a s meči. Mezi tolika muži jela jediná žena, jako růže v trní.
Tourmaline jsem neviděl nijak zřetelně. Jen jsem rozeznal šedivého koně se štíhlou, vzpřímenou jezdkyní, v modrých šatech a bez cestovního pláště, který by jí ochránil šaty před prachem. I hlavu měla nezahalenou a tmavé blond vlasy jí volně splývaly až k pasu.

Zaslechl jsem, jak si Lachlan tiše, nenápadně povzdechl. I já jsem si povzdechl, ale z jiného důvodu než vzdychal on. Krátce jsem na něm spočinul očima. Neuniklo mi, jak dychtivě sleduje příjezd vojska, jak doslova visí na té ženě pohledem. Nehleděl na ni jako na moji sestru, ale čistě jen jako na ženu.
Teď teprve jsem nade vši pochybnost uvěřil, že Lachlan není namočen do žádného spiknutí a nechystá zradu. Vě-děl jsem to už jistě, stačila tahle chvilka. Kdyby měl něco takového za lubem, ohrozil by tím Tourmaline, a to on by nikdy nedovolil. Stačilo jen sledovat jeho obličej, když Tourmaline pozoroval - každému by to bylo jasné.
Když už nic jiného, alespoň s ohledem na moji sestru byl loajální i ke mně. A to byla výhoda, po které bych v pří-padě potřeby mohl sáhnout.
Solindéští vojáci stanuli na úpatí kopce. Slunce se zrcad-lilo na jejich lesklém brnění, na jejich výstroji a odhalilo jejich jasný záměr. Padesát mužů přijelo, aby zajali Bellamova odpůrce. Odpůrce, jenž se dostavil jen v symbolic-kém doprovodu.
Nahoře na kopci panovalo značné vedro. Vzduch se ani nepohnul. Kromě cinkání koňských postrojů a bzučení ná-hodně prolétajícího hmyzu vládlo všude kolem mrtvé ti-cho. V nose i ústech se mi usazoval jemný prach; chutnal hořkoslaně, po pláních spálených sluncem. S příchodem podzimu pod mírnějším slunkem ožije tráva a pak nastoupí zima s bělostným sněhovým příkrovem. A napřesrok - zjara - se stanu králem. A možná i dřív.
Pohlédl jsem na pevně semknuté vojáky, kteří svými těly bedlivě chránili svůj poklad - Tourmaline, princeznu homanaskou. Ženu, kterou měl Bellam v úmyslu provdat a neudělal to jen proto, že jsem zajal jeho dceru. Princezna za princeznu.
Seděla tiše na koni a pevně svírala otěže. Nebyla však volná. Z obou stran ji hlídali dva muži a koně, na kterém seděla, připoutali šňůrou k přednímu jezdci. Muži z mého doprovodu byli rozhodnuti se jen tak lehce nevzdat, kdyby snad mělo dojít k boji.
Neušlo mi, že Lachlan ztěžka oddechuje. Doslova hekal, až tím upoutal pozornost svého souseda. Rowan ho ne-chápavě sledoval, zato Electra si domyslela, oč běží. Jak by ne. Jak by nepoznala chování zoufale zamilovaného muže, který žádostivě hledí na ženu.
"Takže?" řekl jsem konečně. "Budeme tu mlčky postá-vat, nebo se do toho dáme?"
Lachlan se rychle vzpamatoval. "Mám doprovodit Electru dolů a vrátit se s Torry."
"Tak to udělej."
Otřel si zpocené čelo pod stříbrnou čelenkou. "Přeješ si ještě něco, pane?"
"Chceš mne snad varovat před nebezpečím ze strany Solindéských?" usmál jsem se. "Jednej podle dohody. Chci svou sestru zpátky."
Zaťal zuby. Krátce si změřil Electru. Seděla nehybně na koni a rukama, v nichž svírala otěže, sotva pohnula. Ne-uniklo mi však napětí v jejích prstech a jemné chvění. Pa-trně měla v úmyslu nám upláchnout, zatímco tam dole zů-stávala Tourmaline.
Popadl jsem ji za zápěstí a pevně je stiskl. "Nedělej to," varoval jsem ji. "Zapomněla jsi snad, že mám luk?"
Pohledem zabloudila k cheysulijskému luku a k toulci plnému šípů. "Pár jich možná zabiješ," zasyčela odměřeně, "ale pochybuji, že se ti podaří pozabíjet je všechny dřív, než tě dostanou."
"To je pravda," přikývl jsem. "Řekl jsem ale, že chci stří-let právě po vojácích?"
Rychle pochopila. Všiml jsem si, jak náhle zrudla a ovládl ji hněv. Její netečné, ledově šedé oči vzplály nevolí, třebaže jen na okamžik. Pak se usmála. "Zkus mě zabít - a budeš mít co do činění s Tynstarem."
"O tom vůbec nepochybuji," pronesl jsem odměřeně. "Moje sestra mi však stojí za to, abych pro ni riskoval ži-vot. Ale ty?"
Nepodívala se na mě. Namísto toho hleděla na ozbro-jený oddíl vyslaný jejím otcem, aby ji doprovodil zpátky domů.
Zasmál jsem se a pustil jsem ji. "Jeď si tedy, Electro. A vyřiď otci… a taky svému čaroději… vlastně na tom ne-sejde, co jim povíš. Nezapomeň však, že se staneš mou že-nou."
Zatvářila se znechuceně. "Ničeho takového se nedočkáš, samozvaný princi. Tynstar se o to už postará."
"Pane," pronesl Rowan v obavách. "Je jich padesát, a my jsme tři."
"Tak ať." Kývl jsem naLachlana. "Doprovoď ji dolů a vrať se s mou sestrou."
Lachlan vztáhl ruku, aby uchopil Electřiny otěže. Ta mu je však odmítla dát. Stočila koně stranou a sama se rozjela dolů z kopce. Lachlan za ní vyrazil skoro okamžitě. Jen jsem se díval, jak se řítí dolů, k čekajícím vojákům. Z ra-mene jsem sňal luk, aby si toho solindéský kapitán stačil všimnout; neměl jsem však v úmyslu použít ho. Nemyslel jsem, že to bude nutné.
Electra prudce vjela mezi solindéské ozbrojence. Teď už bylo zbytečné chtít po ní střílet. Měla pravdu - nezabil jsem ji.
Rowan se neklidně ošil. "Pane -"
"Klid, Rowane," pronesl jsem mírně.
Lachlan se zastavil před oddílem solindéských vojáků. Slunce nasvítilo obarvené vlasy, které teď působily nepři-rozeně. Schlíple a jakoby bez života mu visely na ramena. Teprve záblesk stříbrné obroučky kolem čela prozradil, kdo je zač. Jinak ho každý mohl poznat podle harfy. Znovu jsem zauvažoval, proč je právě takový a jaké to asi je být kně-zem.
Vojáci se rozestoupili. Objevila se Tourmaline na grošákovi. Podobně jako Electra ani ona nijak nespěchala, tře-baže jsem viděl, jak je napjatá. Nepochybně se obávala, aby výměna zdárně proběhla.
Ano, ještě stále nebylo rozhodnuto.
Lachlan k ní vztáhl ruku. Rychle a pevně jej za ni ucho-pila, jako by mu děkovala; sledoval jsem to gesto s poba-vením.
Bylo hezké a naprosto přirozené, že harfeník za-hořel láskou k princezně - takové věci se stávají s železnou pravidelností - bylo však jisté, že mě Torryina náklonnost ani trochu nepotěšila. Lachlan je pouhý harfeník, a ona se

provdá za prince.
"Už přijíždějí," pronesl Rowan tiše, spíš pro sebe, než abych to zaslechl i já.
Ano, vraceli se. Jeli vedle sebe, už se nedrželi za ruce. Drželi se zpříma, s vědomím, že v zádech mají solindéské ozbrojence. Ze země se zvedal prach a halil je do dusivého mračna. Tourmaline přimhouřila oči. Když se přiblížila, rozesmála se a zavolala na mě jménem. Pak znovu pobídla koně.
Nesestoupil jsem z koně, třebaže přivítání by proběhlo bez menších obtíží. Dorazila s koněm až ke mně - naše kolena se zlehka dotkla a ona se naklonila, aby mě objala. Bylo to zvláštní přivítání - vsedě na koňském hřbetu - ale už jsme se tak rozhodli. A pak, ještě než stačila otevřít ústa, jsem ji pohybem ruky umlčel.
"Pane!" To křikl Rowan poté, co nahoru dospěl i Lachlan. "Jedou na nás!"
Měl pravdu. Téměř všech padesát ozbrojenců se rozjelo do úbočí kopce, aby nás lapili do železného sevření. Hořce jsem se pousmál. Nepřekvapilo mě to. Zahlédl jsem ztrá-pený, hněvem znetvořený Rowanův obličej, když sáhl po meči. Netasil - nedostal příležitost. Byli jsem dokonale ob-klíčeni.
Lachlan křikl cosi v ellaštině. Nejspíš to byla kletba, opravdu nevím, možná také prosba k Všemohoucímu; ať už to bylo cokoli, řekl to takovým způsobem, že bylo jasné jedno: zpřeráží kosti každému, kdo se jen odváží při-blížit.
Tourmaline celá bledá mi věnovala pohled, který říkal, že už chápe, proč naše přivítání bylo tak krátké. Z toho, jak se tvářila, jsem pochopil, že má víc strach o mě než o sebe. O bratra, který žil celých šest let ve vyhnanství, a teď konečně se vrátil domů. A kterého Solindéští zajali.
Solindéský kapitán vězel v brnění, které mu zakrývalo celou hlavu až na ošlehanou snědou tvář s hnědýma očima. V bitvách nejspíš už zažil leccos, ale teď přece jen nedo-kázal potlačit zmatek a nedůvěru. Jeho homanaštinu po-znamenal solindéský přízvuk, ale jinak jsem mu rozuměl celkem dobře. "Chlapeček nejspíš sám dobře pochopil."
Kůň se pode mnou vzepjal a kopyty udeřil o zem. Mlčel jsem.
"Jsi Carillon, princ homanaský?" zeptal se ten muž, jako by se chtěl ujistit, zda padl na správnou kořist.
"Jsem následník homanaského trůnu," odpověděl jsem povýšeně. "Máš v úmyslu nás dopravit k přivandrovalci, který si přivlastnil homanaský trůn svévolně?"
Tourmaline se zhluboka nadechla. Lachlan pobídl koně, aby se dostal do blízkosti mé sestry - jako by ji chtěl ochrá-nit. Vlastně jsem to původně chtěl udělat sám, ale v příš-tím okamžiku mě obklíčili.
"Odevzdej svůj meč," houkl kapitán. "Odtud neunikneš."
"Že ne?" usmál jsem se. "Je to můj meč." Přes obličej se mi mihl stín a vzápětí dopadl i na kapi-tánovu tvář. A pak další a další. Náhle se všude kolem roz-prostřel stín. Všichni až na mě vzhlédli - spatřili kroužící ptáky.
Byly jich celé tucty. Jestřábi, orlové, sokoli, havrani a mnoho dalších. Vznášeli se, stoupali i klesali; zjevně tím sledovali jistý cíl.
Rowan se dal do smíchu. "Pane," pronesl konečně, "od-pusť mi mé pochybnosti."
Ptáci slétli níž a dali se do křiku. Vrhli se na nepřátele a tloukli jim křídly před obličeji, dokud solindéští ozbro-jenci nezačali křičet bolestí a zděšením. Nikdo nebyl zra-něn, ale jejich pýcha, odhodlání a sebevědomí se náhle roz-plynuly.
Existuje víc způsobů, jak přemoci nepřátele než jen je pobít. Tentokrát stačilo pouhé pomyšlení, že jsou to Cheysuliové, aby vítězství bylo zpola moje.
Polovina ptáků za hlasitého šumění křídly dosedla na zem. Když ztichl šum křídel, náhle to už nebyli ptáci, ale muži - Cheysuliové, kteří na sebe vzali díky proměně znovu svou lidskou podobu.
Z řad solindéských vojáků zaznívaly výkřiky čirého zdě-šení. Několika vojákům se zvedl žaludek. Zvraceli hrůzou. Jiní se dali i s koněm na útěk. Další jen strnule dřepěli na koních, zírali a nedokázali sáhnout po zbrani.
Usmál jsem se. Spolu s Rowanem, sestrou Tourmaline a Lachlanem v zádech jsme vyjeli z obklíčení. Když jsme se ocitli na svobodě, kývl jsem. "Pozabíjejte je," nařídil jsem. "Všechny - kromě pěti mužů, kteří dopraví prin-ceznu k Bellamovi."
"Pane?" Rowan se podivil, proč si přeji ušetřit pět vo-jáků, když nás mohou napadnout jindy.
"Chci, aby to Bellamovi pověděli," vysvětlil jsem mu. "Jen ať se pořádně vyděsí, až uslyší, co umím."
"Dceru mu vrátíš?" zeptal se Lachlan.
Pohlédl jsem z oněmělých vojáků k pěti ozbrojencům, kteří se na úpatí kopce pevně semkli kolem Electry. Vytu-šil jsem, jak jsou napjatí. Rukama spočívali na mečích. Electra byla příliš daleko, neviděl jsem tedy, jak se tváří. Nehýbala se. Bezpochyby se domnívala, že ji chci odvézt zpět. Nemýlila se, protože jsem si to opravdu velmi přál.
"Vrátím mu dceru," řekl jsem konečně. "Ať odjede do královského paláce a přemýšlí, kdy pro ni vzkážu."
Pohlédl jsem na cheysulijské bojovníky, kteří mezitím obklíčili zajaté solindéské vojáky. Koně se plašili a muži se tvářili zděšeně. Za chvíli bude všemu konec.
A pak jsem pohlédl na Duncana. Stál stranou, s Caiem na rameni. Velký jestřáb se jen tiše díval, jeho hnědozlaté peří se vyjímalo vedle Duncanových černých vlasů. Náčel-ník se tvářil nezúčastněně, jakoby nic, ale já jsem věděl, že ten pták něco váží. Náhle jsem si vzpomněl na okamžik před šesti lety, kdy mě Cheysuliové zajali a kdy mě Finn neustále popichoval a bránil mi v odjezdu. Už tenkrát to byl Duncan, kdo o všem rozhodoval. Bylo jasné, kdo tehdy vládl jejich národu. A nepochyboval jsem o tom ani teď.
Cai se vznesl do vzduchu a rozvířil jemný závoj prachu. Zmizel v oblacích spolu s ostatními lir. Na zem dopadly stíny jejich těl, ale strach lidí to nezmenšilo.
Duncan se tvářil vážně. "Mám začít u kapitána?"
Vydechl jsem a nakonec jsem přikývl. Pak jsem pohlédl na Tourmaline. "Je čas k návratu do tábora."
Torry zděšeně hleděla na Cheysulie. Uvědomil jsem si, že je vlastně ještě nikdy neviděla - na rozdíl ode mě. Já jsem je poznal už před léty. Bezpochyby jí připadali jako divoši. Podle toho, jak se tvářila, je považovala div ne za zvířata.
Mlčela. Pochopila, že před nepřáteli je to jistější. Věděl jsem však, že se zeptá, jen co budeme pryč.

"Jeďme," vyzval jsem ji tiše a otočil koně na zpáteční cestu.

Kapitola patnáctá

Se západem slunce se zvedl vítr. Právě jsme dorazili k místu, kde se měl rozkládat náš nový tábor. Vítr odvál prach z našich tváří a cuchal Torryiny vlasy, dokud je ne-chytila do ruky. Lachlan si hučel cosi v ellaštině - nejspíš to mělo něco společného s Lodžim, jak jinak - a Rowan přivíral oči proti jemnému, větrem zvířenému písku. Já osobně jsem ho vychutnával. Vítr tak aspoň odvál pach krve a vyčistil mi hlavu.

"Blíží se bouře," řekla Torry. "Co myslíš, bude pršet?"

Večerní ohně, potřebné k přípravě stravy a rozeseté na volném prostranství, taktak odolávaly nárazům větru. Cí-til jsem vůni pečeného masa a v ústech se mi začaly sbí-hat sliny. Už jsem si ani nevzpomínal, kdy naposledy jsem se pořádně najedl - určitě to bylo dnes ráno?

"Nebude pršet," ujistil jsem ji. "Ten vítr jen odvane pach smrti."

Tourmaline na mě zkoumavě pohlédla. Viděl jsem, že by se ráda na mnohé zeptala; přesto dál mlčela. Namísto toho se podívala na Lachlana. Pak sklonila hlavu ke koni. Ze-ptal jsem se nejbližšího vojáka na cestu k mému stanu.

Před vchodem do stanu jsem seskočil z koně a obrátil jsem se k Torryinu grošákovi. Sklouzla ze sedla a padla mi přímo do náruče. Cítil jsem, jak je unavená. I ona toužila po odpočinku a po spánku. Chtěl jsem ji pozvat dál, aby si trochu pohověla, ale objala mě kolem krku a vší silou stiskla. Rozplakala se. Horké slzy mi kanuly po hrudi. Po-chopil jsem, že pláče pro nás pro oba.

"Promiň," zašeptala mi do zcuchaných vlasů. "Po celou tu dlouhou dobu jsem se modlila, aby tě bohové zachovali při životě, a když ses konečně vrátil, ani jsem tě pořádně nepřivítala. A potom, když jsi rozkázal zabít ty muže, jsem myslela, že se z tebe stal necitelný a drsný muž, ale teď - už chápu. Otec byl taky voják, že?"

"Torry -"

Zvedla hlavu a pohlédla mi do tváře. Když jsem ji držel v náruči, naše oči byly zhruba ve stejné úrovni. "Lachlan mi vyprávěl, čemu jsi musel čelit a jak dobře sis vedl; ne-mám právo tě kárat za tvá rozhodnutí. Tvrdé časy si žádají tvrdá opatření a bohové vědí, že válka není pro změkčilé muže."

"Vždyť ty mě nekáráš. A změkčilý opravdu nejsem. Už dávno ne." Postavil jsem ji na zem a trochu jsem jí v žertu rozcuchal vlasy. Kdysi jsme to tak dělávali a já si všiml, že na to nezapomněla. Starší sestřička, která nařizuje mlad-šímu bratrovi, co má udělat. Až na to, že ten chlapec od té doby poněkud vyrostl.

"Kdesi uvnitř," pravila tiše, "jsem s tebou nesouhlasila. Je to však moje vina, že jsem si to představovala jinak. Mys-lela jsem, že až se vrátíš, budeš zase ten starý známý Carillon, kterého jsem jako malá holka škádlívala. A náhle vi-dím, že jsi jiný - přede mnou stojí někdo úplně jiný."

Kolem nás byli cizí lidé, kterým do nás nic nebylo, proto jsme si nemohli sdělit všechno, co bychom si přáli. Ale i tak mi úplně stačilo, že ji zase vidím a vím, že je v bezpečí, o jakém se jí po léta nesnilo. Přesto jsem řekl aspoň něco z toho, co jsem cítil. "Odpusť - měl jsem se vrátit domů dřív. Možná, kdybych se vrátil -"

Zakryla si ústa dlaní. "Ne. Raději mlč. Vždyť ses vrátil." Usmála se, tak krásně, jako se usmívá i moje matka, a ten úsměv jí setřel únavu z tváře. Zapomněl jsem už, jak krás-nou mám sestru, a pochopil jsem, proč se do ní Lachlan tak beznadějně zamiloval.

Vítr poškubával plachtami stanu za našimi zády. Opodál neklidně přešlápl Lachlanův kůň; měl přitažené otěže. Po-díval jsem se na Rowana a přivřel jsem oči proti zvířenému prachu. "Dohlédni, ať dostane něco k jídlu a víno. Posta-rej se, ať jí nic nechybí."

"Pane," zeptal se, "tady, ve vašem stanu?"

"Od této chvíle je to její stan." Usmál jsem se. "V po-sledních letech jsem se naučil spát na zemi."

Lachlan se skromně usmál. "Zapomněl jsi snad, že harfeníci mají jisté výsady? Mám pěkný stan, a pokud to ne-urazí tvoji královskou důstojnost, pak ho můžeš sdílet se mnou."

"To mě opravdu neurazí," kývl jsem. "Snad bych si jen dovolil protestovat, kdybys ve spánku zpíval nebo se do-konce modlil." Znovu jsem se obrátil k Torry. "Tady jsi ve vojenském ležení. Je to tu prosté a velmi skromné. A ne-vedeme tu zdvořilostní řeči. Chci tě požádat, abys nám od-pustila, co občas uslyšíš."

Hlasitě se rozesmála. Pobavilo ji to. "Tak ano, tvým vo-jákům odpustím, ale tobě ne."

Vítr hodil jeden z pramenů Torryiných vlasů na moji hruď, kde se zachytil do škvíry mého brnění. Jen s velkým úsilím se mi podařilo uvolnit jej bez toho, že bych ho mu-sel odtrhnout. Když jsem v hrubých, mozolnatých prstech svíral jemné blonďaté vlasy, znovu jsem si uvědomil, jak drsný muž vyrostl z Torryina bratříčka.

Odhrnul jsem plachtu nad vchodem a pokynul jí, aby vstoupila. "Rowan ti přinese jídlo a víno a zařídí všechno, co budeš potřebovat. Jestli chceš, vyspi se. Později si na-jdeme volnou chvíli a popovídáme si."

Viděl jsem jí na očích, že by se ráda vyptávala, ale pře-mohla se. Kývla a vstoupila dovnitř. Zahlédl jsem ještě, jak zapálila svíci. Aby tam nebyla potmě.

Podíval jsem se na Lachlana, který pozoroval plachtu, jak se za Torry zavřela. Potají jsem se usmál. Už jsem vě-děl, jak na něj. Navenek jsem se však tvářil jakoby nic. "Myslím, že docela ráda uvítá společnost."

Lachlan zrudl, ale vzápětí zbledl. Až dosud netušil, jak snadno jsem prohlédl jeho city. Prsty se dotkl stříbrné ob-roučky, jako by hledal ztracenou rovnováhu. "Ano, určitě ano. Ale tvoji společnost, ne moji."

Nechal jsem ho být - věděl jsem totiž, že později, až budu potřebovat spojence, se mi Lachlan může hodit. A pro-střednictvím Tourmaline budu vědět o všech harfeníkových záměrech. "Pojďme tedy. Povíme Finnovi, co všechno se přihodilo. Byl to jeho nápad, ne můj, proto bychom mu o tom měli povědět."

Rowan se podivil. "Jeho nápad?"

Přikývl jsem. "Přišli jsme na něj jedné noci v Kaledonském království, prostě jsme tehdy neměli zrovna nic lep-šího na práci." Usmál jsem se při té vzpomínce. "Byla letní noc podobná této, ale nefoukal vítr a bylo tepleji. V před-večer

bitvy. Probírali jsme strategie, plánovali, dohadovali jsme se a vymýšleli, jak bychom se například dostali z Bellamova obklíčení." Úsměv vyprchal. "Tehdy jsme totiž ještě nevěděli, že jednou se opravdu vrátíme domů, a nevěděli jsme ani, že tu bude víc Cheysuliů, než jsme původně před-pokládali."
Vítr se opřel do stanové plachty. Lachlan seskočil z koně. Vlasy mu pevně přidržovala stříbrná obroučka. "Tak vidíš, pane - Cheysuliové tu opravdu jsou - a ty ses taky vrátil domů."
Při pohledu na něj jsem si znovu uvědomil, že má obar-vené vlasy. Přemítal jsem o jeho lásce k mé sestře. "Za-hraješ mi dnes večer?" zeptal jsem se. "Rád bych si znovu poslechl Homanaskou píseň."

Když jsem vstoupil do Finnova stanu, první, na co padl můj zrak, byla harfa; svítila svým smaragdovým okem. Když se za našimi zády spustila plachta nad vchodem, ze-leně na nás mrkla. Docela bezděčně mě napadlo, že ta harfa je cosi jako cheysulijské lir. Nepřekvapovalo mě, že jí La-chlan sloužil, ale věděl jsem, že i ona byla Lachlanovi v mnohém prospěšná. Neušel mi jejich vzájemný intimní vztah.
"Aha," usmál se Finn, "nezapomněls na mě. Žáček si vzpomněl na svého učitele."
Zazubil jsem se a velmi se mi ulevilo, když jsem zaslechl jeho hlas plný života. Při pohledu na něj mě však zabolelo u srdce; stehy sice držely tvář pohromadě, ale jizva mu zů-stane nadosmrti. A bude tou první věcí, které si u Finna lidé všimnou, muži - ale ženy především.
Lachlan mi proklouzl za zády, aby mohl vzít svou harfu do náruče. Převážnou část dne totiž strávil bez své milo-vané harfy. Přemítal jsem, zda se tím hodně trápil.
Finn se ani neusmál. Protože jsem věděl, jaký je, roz-poznal jsem v jeho očích náznak uspokojení a nebál bych se říct i úlevy. Že by si o mě dělal starosti - že by se bál, zda se vrátím?
"To tě tady nechali jen tak o samotě?" Přitáhl jsem si no-hou stoličku.
Finn se neznatelně uchechtl. Byl však pořád ještě zesláb-lý, to jsem jasně viděl. Ale taky jsem věděl, že se z toho do-stane. Kouzelná síla země mu vrátila zdraví, třebaže leccos zacelit nedokázala. "Alix tu strávila celý den. Teprve před chvílí se mi podařilo poslat ji pryč." Zlehka se pohnul - ta noha ho možná ještě pořád bolela. "Vymluvil jsem se, že chci být chvíli o samotě. Pochopila. Je zbytečné mě roz-mazlovat."
"Alix by tě asi sotva rozmazlovala." Při pozornějším po-hledu mi neuniklo, že nemá zdravou barvu. Bylo to sice lepší než nedávná popelavá pleť, ale pořádná barva mu stále chyběla. Už neměl horečku, aspoň podle toho, jak se cho-val, ale vyčerpaný určitě byl. "Přeješ si, abych ti něco do-nesl?"
"Král, a sloužit mi?" Tentokrát se opravdu pousmál, tře-baže jen krátce. "Ne, nic nepotřebuji. Alix mě obstarala víc než dobře. Doslova se překonávala."
"Třeba ti touto cestou chce něco vynahradit," prohodil jsem s vážnou tváří.
"Možné to je," kývl a zatvářil se ironicky. "Ví dobře, v čem mě zklamala. Několikrát jsem jí to jasně dal najevo."
Lachlan se loktem opřel o stůl a vyloudil tón. "Mohl bych o tom složit píseň - o neopětované lásce a o tom, jak bratr uspěl namísto tebe."
Finn Lachlana obdařil podmračeným pohledem, třebaže ne tak temným, na jakých si jindy dával záležet. "Harfeníku, nejlíp uděláš, když se budeš starat o své ženy a mě necháš na pokoji."
Lachlan strnul. Náhle působil nesoustředěně. Věděl jsem, že myslí na Torry. Prsty bloudil ve zlatých strunách. Zaposlouchal jsem se do té melodie. Opěvovala krásu a pů-vab ženy. Připomněl jsem si Electru. Lachlan zase docela jistě přemítal o mé sestře a Finn, ten určitě vzpomínal na Alix. Na dívku Alix, která ještě nepoznala Duncana.
"Výměna zdárně proběhla," pronesl jsem tiše. "Moje sestra je v bezpečí a Electra se vrátila k otci."
"Napadlo mě, že si ji třeba necháš."
Zamračil jsem se nad tou ironickou poznámkou. "Ne. Rozhodl jsem se nejdřív získat zpátky trůn, teprve potom ženu. Kdybych měl na vybranou, pak sám dobře víš, kte-rou bych chtěl."
Finn zlehka povytáhl obočí. "Bývaly doby, a není to zas tak dávno, co jsem takovou jistotu neměl." Trochu se za-vrtěl. Všiml jsem si, jak mu škublo ve tváři. Storr, který ležel vedle, se přitiskl blíž. Finn mu prsty prohrábl srst, jako by ho chtěl uklidnit.
"Dostaneš se z toho?" zeptal jsem se poněkud neomaleně, což jsem původně neměl v úmyslu. "Pomohla ti kou-zelná síle země vyléčit se ze všeho?"
Unaveně mávl rukou. "Tímhle způsobem se člověk ni-kdy zcela nedá dohromady, třebaže ta síla pomáhá léčit. A taky záleží na tom, o jaké zranění jde." Krátce se zlehka dotkl obvazu na noze. "Je mi celkem dobře - na to, že jsem před nedlouhou dobou div neumřel."
Zhluboka jsem se nadechl. Byl jsem tak unavený… "Ten plán, co jsme spolu vymysleli, Finne, byl dokonalý - Duncan svolal všechna ptačí lir. Solindéští neměli šanci."
"Tak vidíš," kývl. "Dobře jsem ti poradil."
Lachlan se tiše zasmál. "Udělal Carillon vůbec něco, s čím jsi mu neradil?"
Na okamžik se Finn zatvářil kysele - zjizvená tvář mu na optimistickém výrazu nepřidala. "Občas má až moc vlastního rozumu."
"Jako třeba v případě, kdy jsem se rozhodl, s kým se ože-ním." Usmál jsem se při pohledu na Lachlanův překvapený pohled. "Je to ta dáma, co se právě vrací ke svému otci. Ta je budoucí homanaskou královnou."
Lachlan povytáhl obočí. "S tím Bellam souhlasit nebude."
"Až si Electru budu brát, bude Bellam už po smrti." Za-kroutil jsem hlavou, abych si trochu protáhl šíjové svaly. Záda mě pořádně bolela, ale nedalo se s tím nic dělat. Mu-sím se pořádně prospat a pak se rozhýbat; nevěděl jsem sice, kdy se dostanu na lůžko, ale rozcvičit se musím. "Sly-šel jsem, že ji nabídli synovi Jeho Veličenstva krále Rhodriho."
Lachlan vyloudil další tóny.

Pokrčil jsem rameny. "Bellam mu ji možná opravdu na-bídl, ale o tom, že by mu Rhodri něco odpověděl, jsem ne-slyšel. Ty jako poddaný ellaského krále bys o tom mohl vě-dět něco víc."
Lachlan stiskl v zamyšlení rty. "Pochybuji, že by Rhodri o ten sňatek stál. O Cuinnovi vím své - mám čerstvé zprávy ze svého nedávného pobytu na ellaském královském hradě. Nejjasnější princ je tak trochu zvláštní, třebaže příjemný chlapík a na sňatek v nejbližší době rozhodně nepomýšlí." Pokrčil rameny. "Rhodri je sám o sobě dost silný; velmi pochybuji, že by naléhal na následníka trůnu a tlačil ho do takového svazku. Ale kdo vidí do královských hlav?"
Zazu-bil se. "Vždyť se podívej sám na sebe, pane - co o tobě vlastně vím?"
"Třeba to, že mám sestru."
Lachlan na sobě nedal nic znát. "Ano, to opravdu vím." Krátce pohlédl na Finna. "Kdybychom to rozebírali hlou-běji, určitě bychom byli tvému vazalovi k smíchu."
Finn se pousmál. "Že by ti princeznička padla do oka? Kdo si myslíš, že jsi? Pouhý harfeník."
Harfa vyloudila zlaté tóny - Lachlan se však neusmál. "Ano, jsem harfeník, z Lodžiho milosti. Ale jsou chvíle, kdy toužím být něčím víc…"
Takže o princeznu má zájem? Není divu. Třebaže však harfeníci jsou u královských dvorů váženými osobami, ne-jsou zas natolik dobří, aby mohli pomýšlet na sňatek s že-nami Torryiny úrovně.
Na okamžik jsem se předklonil a promnul jsem si bo-lavé oči. Náhle jsem zaslechl výkřik.
Finn se pokusil vstát, ale vyčerpaně klesl zpátky - nej-spíš se strachoval o Alix. Já jsem však věděl, že to není ona. Ten výkřik patřil mé sestře.
Nepamatuji si už, jak jsem se dostal z Finnova stanu k sobě, ani si nevzpomínám na Lachlana, který vyrazil po mém boku, s harfou v ruce. Byl tam najednou vedle mě, harfu tiskl k hrudi a nešetřil kletbami. Vlastně jsem je ani příliš nevnímal. Místo nich mi v uších doznívál Torryin křik. Krev se ve mně jen vařila.
Kolem stanu postávali lidé. Kdosi odsunul plachtu nad vchodem a přichytil ji. Uvnitř jsem zahlédl nějaké stíny a temné siluety. Prodral jsem se blíž a bylo mi jedno, jestli svou neomaleností někomu ublížím.
Tourmaline stála v rohu a k tělu si tiskla můj zelený plášť. Jediná svíce osvětlovala vnitřek stanu matným, čadivým plamenem. Všiml jsem si strnulého výrazu a ble-dosti v sestřině tváři. Ve vlasech se jí zaleskla zlatá ozdoba. Zahlédla mě a pozvedla ruce, jako by mě chtěla zastavit. Podle prvního dojmu jsem usoudil, se jí nic zlého nestalo. Napadlo mě, že jsem ji možná považoval za silnější osob-nost, ale na dlouhé přemítání nebyl čas. Pohledem jsem zabloudil k Rowanovi, který se skláněl nad tělem ležícím na zemi.
"Je mrtev?" zeptal jsem se.
Rowan zavrtěl hlavou a vztáhl ruku, aby odebral nůž omráčenému muži. "Ne, pane. Jen jsem ho srazil jilcem meče. Věděl jsem, že se ho budeš chtít na něco zeptat."
Přistoupil jsem blíž a popadl jsem muže za drátěnou kroužkovou košili s koženými výztuhami. Spojovací články se mi zahryzly do dlaní, jak jsem ho zvedal a stavěl na nohy, abych si ho mohl pořádně prohlédnout. Vzápětí jsem ho div zas nepustil - v matném světle jsem zíral do Zaredovy tváře. Byl ještě napůl bez sebe. Panenky se mu protáčely. "No tak?" pobídl jsem Rowana. "Měl jsi ji přece hlídat."
"Před Zaredem?" zeptal se nevěřícně. "To jsi ji mohl rov-nou nechat hlídat přede mnou."
Cítil jsem, jak se ve mně začíná vařit krev. "Až to uznám za vhodné, pak to udělám! Teď odpověz na moji otázku!"
Mladý muž pozvolna bledl. Zaslechl jsem, jak Tourma-line chabě protestuje, ale já jsem se plně soustředil na Ro-wana. Na okamžik mu hněvivě vzplály žluté cheysulijské oči, ale pak přikývl. Nezdálo se, že by se styděl. Spíš to byl chápavý pohled. To mě potěšilo - straŠpytla, který stáhne ocas mezi nohy, jsem nepotřeboval. "Slyšel jsem, jak křičí," řekl.
"Rychle jsem vyběhl a zahlédl jsem muže; stál nad postelí. Kolem bylo šero. Držel nůž," Rowan pozvedl ruku, "a tak jsem ho srazil. Ale teprve když se poroučel k zemi, tak jsem poznal, že je to Zared."
"Tourmaline?" oslovil jsem sestru, mnohem vlídněji než předtím Rowana.
"Před ulehnutím jsem zhasla svíci," pronesla tiše. "Nic jsem neslyšela - choval se nehlučně. Náhle tu prostě byl - nad mým lůžkem. Vykřikla jsem. Do poslední chvíle jsem si myslela, že si mě s někým spletl."
Zared sebou škubl, takže jsem ho stiskl pevněji. Kovové dílce brnění mi zraňovaly prsty, ale nedbal jsem. Pozvedl jsem ho výš, vyvlekl ze stanu a mrštil jím proti davu. Když upadl, lidé ho obstoupili, ale jeho nablýskaného brnění se nikdo ani nedotkl. Tentokrát už byl plně při vědomí. Po-hnul se, jako by chtěl vstát, ale vzápětí se skácel na kolena - dav udělal jeden krok vpřed. Věděl, co dokáže dav. A vě-děl taky, co dokážu já. Prsty se dotkl zátylku, kam ho Ro-wan udeřil. Krátce pohlédl na Torry, která stála v otevře-ném vchodu. Pak pohlédl na mě. "Princeznu jsem nechtěl zabít," pronesl nevzrušeně. "Radši to řeknu hned - šel jsem po tobě."
"Aspoň za tohle ti děkuji," pronesl jsem trpce. "Kdybys opravdu usiloval o život mé sestry, vyrazil bych z tebe duši."
"Zkrať to," pravil náhle. "Pošli mě na věčnost."
Hleděl jsem na něj, jak klečí na zemi. Pozoroval jsem toho sporého, silného veterána, který ve jménu mého krá-lovského strýce táhl do bitev proti Solindéským. Muže, který usiloval o život syna prince Ferguse - prince, po je-hož boku bojoval. "Až mi všechno vysvětlíš," řekl jsem.
Pootočil hlavu a odplivl si. "Tady máš odpověď." Zhlu-boka se nadechl. V davu to zahučelo. "Žádné vysvětlení ti nedlužím. Nic ti nepovím. Nečekej, že ode mě něco usly-šíš."
Vykročil jsem k němu. Zuřil jsem tak silně, že bych ho vkleče i zabil, ale Lachlan mi položil dlaň na rameno. "Ne," šeptl, "nech to na mě -"
Víc neřekl. Ani nemusel. Prsty hrábl do strun a jeho me-lodie nás všechny umlčela.
Stan za mými zády zaskřípěl. Slyšel jsem, jak vítr fičí do plamenů nedalekých táborových ohňů.
Ta píseň nás všechny pohltila. Měl jsem pocit, že ji ne-jenom poslouchám, ale že se mi zarývá do duše. Vítr mi foukal do očí, ale nezamrkal jsem. Cítil jsem, jak mi do tváří padají drobná zrnka písku, ale nepohnul jsem se, abych je setřel.

Jen jsem dál tiše stál - jako ostatní - a na-slouchal jsem Lachlanově hudbě.
"Klameš nás, Zarede," pravil Lachlan. "Ale moji harfu neošálíš. Ta dokáže ze slepce vymámit vidění, z němého slovo a s šílencem si taky poradí."
Zared zanaříkal, prosebně se nahrbil a dlaně si přitiskl na uši. Píseň však pokračovala a všechny nás obestřela svým kouzlem. Jeho prsty se křečovitě zarývaly do masa, jako by chtěl potlačit ty tóny. Ale ona i přesto pokračovala a zakusovala se mu do duše, třebaže nás ostatní mílela bez úhony.
"Lachlane," řekl jsem, ale z úst mi nevyšla ani hláska.
Zared svěsil ruce podél těla. Klečel a zíral před sebe jako dítě, které sleduje přitažlivou podívanou; brada mu po-klesla a s vyvalenýma očima působil komicky.
Harfeník hrál dál, nedbal na vítr. Byla to jemná, svůdná a zároveň prohnaná melodie. I Lachlan s vlajícími obarve-nými vlasy, s modrýma, do dáli upřenýma očima, se usmí-val tak zvláštně, jako by mu patřil svět. Povšiml jsem si výrazu v jeho tváři - výrazu poznamenaného přítomností jeho boha; už nebyl jen pouhý harfeník - on sám se stal nástrojem velkého Lodžiho, možná i samotné kouzelné harfy. Prostřednictvím harfeníkových prstů se rozezněla jasně a ostře. A harfeník samotný se kýval do rytmu se svým nástrojem a pohupoval se ve větru.
Zachvěl jsem se. Po zádech mi přeběhl mráz. Cítil jsem, jak se mi ježí chlupy a do duše mi vstoupil mráz. "La-chlane," zaprosil jsem, "Přestaň už -"
Hudba však zesílila a Zareda doslova obestřela. Dál tam klečel, když mu pronikla do mysli, odhalila ji a zhmotnila jeho vzpomínky.
Stan… vnitřek stanu. Okrové, zlatohnědé a šedivé stí-ny… jediná svíce hořící ve tmě. V jejím světle se zalesklo brnění a ozdobný jilec meče. Ticho. Rusovlasý muž se sklo-něnou hlavou, v obavách, zda smí pohlédnout na paní.
Teď vstoupila do světla. V hnědých šatech s pásem z bě-lené kůže. Světlo se roztančilo na medově žlutých hed-vábných krajkách kolem krku a manžet rukávů. Ale byly to vlasy, které ji činily neopakovatelnou… Vlasy a nevídaně krásná tvář.
Pozvedla ruku. Nedotkla se ho však. A on se na ni stále ještě nedokázal podívat. Opsala gesto, které se zhmotnilo a zůstalo viset ve vzduchu. Byla to fialová… ne, purpurová linie. Jasně purpurová barva - barva příznačná pro kouzla ihlinijských čarodějů.
Paní opsala další čáry. Zasyčelo to, zazářilo - a tma se prosvětlila. Kolem se rozprskly jiskérky a vyskočily ohnivé jazýčky. Zared bázlivě pozvedl hlavu.
Očima ulpěl na té kráse. Na okamžik chtěl pohledem uhnout, podívat se na ni, ale bylo zřejmé, že se mu nedo-stává sil.
Ve vzduchu žhnuly tenké čáry purpurové barvy. Electra ho pobídla, aby se jich dotkl.
"Sáhni si," lákala ho. "Vezmi si je. Chyť si je. Dodají ti odvahu, kterou budeš potřebovat."
Zared se roztřesenou rukou dotkl světelného obrazce.
To se okamžitě rozlilo po celém jeho těle a ruku mu zalilo jasným plamenem. Vykřikl a škubl paží, jako by je chtěl setřást. Bylo však pozdě. Sledoval jsem světelné čáry, které se mu po paži jako živé doplazily až k obličeji a zamířily k nosu, aby vzápětí vklouzly do jeho chřípí.
Vykřikl - byl to však němý výkřik. Tělem mu proběhla křeč. Oči mu vystouply z důlků a z nosu mu vytryskla krev - dvě tenké stružky načernalé krve. A vzápětí sáhl po noži, křeč ustala a Electra se dotkla jeho ruky.
"Je dokonáno," pravila chladně. "Dlouho jsi mě tajně pozoroval a toužil jsi po mně tak, že jsem se nakonec roz-hodla splnit ti tvé přání. Tvé čekání však bude trvat roky, a dočkáš se jedině v případě, že provedeš jistou věc. Sou-hlasíš s tím?"
Zared s očima upřenýma na její tvář jen mlčky přikývl. Pak Electra pravila: "Zabiješ samozvaného prince."
Melodie odumřela. Harfa zmlkla. Slyšel jsem jen vítr, který mi v uších rozeznával ozvěnu té písně. Tak jednoduše to zařídila…
Zared se zhroutil. Hlava mu klesla na prsa, jako by ne-snesl můj pohled. Možná jej opravdu neunesl. Vždyť sou-hlasil, že zabije svého krále.
Cítil jsem se všelijak. Nebylo to normální. Měl jsem sto chutí přistoupit k tomu muži a tiše k němu promluvit, ale svaly mi vypověděly službu. A pak jsem znovu zaslechl harfu - hrála už jinou píseň a ta změna se odrazila i v Lachlanových očích.
"Lachlane!" zvolal jsem, ale už se nedalo nic dělat. Znovu vyčaroval Electru. Její křehkou a dokonalou tvář. Její vysoce klenuté obočí i oči v barvě chladného ledu. Její ústa, jež mužům nedávala spát. Lachlan nám zprostřed-koval Electru v celé její kráse, aby ji vzápětí o všechnu nád-heru oloupil.
Zbavil její tvář masa. Odloupl je z kostí. Při dopadu na zem se rázem proměnilo v hromádku popela. Oči zmizely a namísto nich zely prázdné díry. Z bezmasých čelistí zasvítily bělostné zuby. A nakonec se obnažila lebka - hladká, perlově bílá, holá.
Nikdo z davu se nepohnul. Ani nemohl. Lachlan nás všechny ochromil.
Hudba ztichla a s ní se zastavilo i Zaredovo srdce.
Zachvěl jsem se. Zamžikal jsem, abych oči zbavil pra-chu. Rukou jsem z tváře ometal zrnka prachu. Náhle jsem přestal - všiml jsem si, že po Lachlanově tváři stékají slzy.
Ruce držel nehybně na strunách harfy. Zelený kámen se zkalil a zmatněl. "Lodži mě ustanovil léčitelem a já jsem přesto toho muže připravil o život. Ale s ohledem na to, co ti, paní, téměř udělal - neměl jsem jinou možnost."
Torry si křečovitě přitáhla záhyby zeleného pláště až ke krku. Ve tváři byla bledá jako stěna. Podle jejích očí jsem však usoudil, že pochopila.
"Lachlane -" Hlas jsem měl podivně nakřáplý. Polkl jsem, abych si pročistil hrdlo, a znovu jsem se pokusil pro-mluvit. "Lachlane, ten čin ti nikdo nebude vyčítat. Možná to byl trochu… neotřelý způsob, ale důvod je nám dosta-tečně

jasný."
"Vím to," připustil Lachlan. "Jen jsem se zastyděl nad tak malichernou odplatou." Povzdechl si a dvěma prsty přejel po harfě. Zlehka se dotkl zeleného kamene. "Tako-vou sílu, jakou mi propůjčil Lodži, lze využít ke konání dobra, ale stejně i ke konání odplaty. A teď tedy jste viděli obojí."
Rozhlédl jsem se po lidech, kteří se tlačili kolem. Bylo namístě, abych něco řekl. "Je tu ještě někdo, kdo mi usi-luje o život? Je tu ještě někdo, kdo podlehl kouzlům té ženy?" Pokynul jsem k Zaredově mrtvole na zemi. "Varuji každého, aby si dobře rozmyslel, zda mě chce zabít."
Usoudil jsem, že není už co dodat, třebaže kdesi ve skrytu duše jsem toužil křiknout na všechny kolem a dát jim na-jevo, že jsem nedotknutelný. Nebyla to však pravda. Krá-lové a princové se mnohem častěji stávají oběťmi násilí a jen zřídkakdy umírají pro vysoké stáří. Po tom, čeho jsme byli svědky, jsem však podobný útok považoval za méně pravděpodobný.
Znovu jsem pohlédl na to tělo. Polohou připomínalo po-zici nedonošeného dítěte; kdysi jsem byl svědkem před-časného porodu. Paže měl Zared ovinuté kolem pokrče-ných kolen, křečovitě propletené prsty, strnulé nohy a hlavu zvrácenou ke straně. Oči otevřené a doširoka vy-třeštěné. Napadlo mě, že nejspíš získám pověst muže, který se obklopuje vlkodlaky a paktuje se s ellaskými čaroději. Vlastně je to pravda. Jen ať si každý dobře rozmyslí, zda chce usilovat o život králi.
"Pojďme," pronesl jsem, teď už velmi tiše. "Ještě nás čeká mnoho bitev, které je třeba vybojovat, a je před námi mnoho vína, které je třeba vypít."
Povšiml jsem si úsměvů. Zaslechl jsem, jak si lidé ko-lem tlumeně sdělují své dojmy. To, čeho byli svědkem, hned tak nezapomenou, a tak jen podpoří už kolující po-věsti. Celý večer budou pít a probírat Zaredovu smrt, až nakonec zmoženi usnou. Ani já jsem nepředpokládal, že dokážu usnout.
Položil jsem ruku na Lachlanovo rameno. "Byl jsi skvělý." Nepohlédl na mě. Díval se na moji sestru, která pořád ještě zírala na Zaredovu mrtvolu.
"Potěšilo tě poznání," zeptal se Finn, "jak silně si ta žena přeje tvoji smrt?"
Otočil jsem se. Byl bledý a zalitý potem, se rty pevně stisknutými. Podle držení těla jsem usoudil, jak velmi se přemáhá. Jizva na tváři působila jako zlověstné znamení. Byl tak strnulý, že jsem nenašel odvahu dotknout se ho nebo ho podepřít v obavě, aby se náhle neskácel k zemi.
"Nepotěšilo," odvětil jsem prostě. "Ale zároveň mě to ani nepřekvapilo. Myslel sis snad něco jiného?" Zavrtěl jsem hlavou. "Jen - netušil jsem, jakou vládne silou."
"Je přece Tynstarova mei jha," namítl Finn bez obalu. "Děvka, pro niž nemá náš starý cheysulijský jazyk jiné po-jmenování. Myslíš snad, že ti přestane usilovat o život? Nebuď slepý, Carillone… viděl jsi přece, co dokáže. Ta ti klidně nalije do poháru hořký jed, a ty si přesto budeš mys-let, že piješ něco sladkého."
"Cože?" zděsila se Torry. "Co to říkáš mému bratrovi?"
Pozvedl jsem ruku, abych ho umlčel. Pak jsem to raději vzdal. Finn totiž nikdy nedržel jazyk za zuby, když měl důvod.
"Tak on se ti s tím ještě nesvěřil? Chce se s ní oženit."
Torry zahalená do pláště ze zelené vlněné látky ke mně přistoupila. Dlouhé vlasy jí spadaly po zádech. Ruku se-vřela v pěst. "Nic takového neuděláš! Electru? Carillone - měj rozum! Neviděl jsi snad, co ti chtěla provést? Electra ti usiluje o život!"
"O totéž jde Bellamovi, Tynstarovi a každému ze Solindéských, kteří se roztahují v našem království. Myslíš snad, že jsem slepý?" Popadl jsem ji za zápěstí. "Chci se s ní ože-nit, jakmile tahle válka skončí, abych tak zajistil mír mezi dvěma po dlouhé časy znesvářenými královstvími. Takové sňatky bývají běžné, sama to víš. Ale tentokrát, Tourmaline, tentokrát… by to mohlo vyjít."
"Takže spojenectví?" zeptala se. "Myslíš si, že Solindéští budou s něčím takovým souhlasit? Potom, co Bellama za-biješ..."
"… bude Solindéské království bez krále," dořekl jsem. "Electra si mě vezme a nechá toho miliskování s ihlinijským čarodějem. Jen si vzpomeň, co měl Shaine na mysli, když svou dceru Lindir zaslíbil Ellikovi! Přál si trvalý mír, který by učinil přítrž těm nesmyslným válkám. Nemám prozatím možnost nastolit všeobecný mír, ale udělám všechno, abych to dokázal. Proto si vezmu Electru za ženu a ty se taky jednou provdáš za prince z jiného království."
Cítil jsem, jak Torryina paže v mém sevření ochabla. Vzá-pětí se jí vytratila barva z tváří. "Carillone - to snad ne-myslíš -"
"Musíme jednat v zájmu královského rodu, Tourmaline, stejně tak, jako jednali naši předkové," pravil jsem neoblomně. "Mám ti snad některé z nich jmenovat? Třeba Shaine se oženil s Ellindou, princeznou erinnejskou, a za druhou ženu si vzal homanaskou princeznu Lorsillu. A před ním -"
"To vím taky!" odsekla. "U všech bohů, Carillone, jsem přece starší než ty! Kde bereš právo mluvit mi do toho, koho se stane mým manželem?"
"Jako tvůj bratr na to mám právo," odsekl jsem. Nerad jsem ji zraňoval. "Je to právo posledního žijícího mužského potomka našeho rodu. Ale především je to… právo krále."
Její paže pořád ještě zůstávala v mém sevření. Náhle ji však napjala a prudkým škubnutím ji vyprostila. "Doufám, že mi dáš aspoň nějakou šanci, abych si mohla vybrat -"
"Když to bude možné, pak ano," řekl jsem tiše. "Ale bu-dou to poslové homanaského krále - ti budou vyjednávat - ne králova neprovdaná sestra." Zarazil jsem se. Věděl jsem, jak silně jsem ji ranil. Věděl jsem také, po kom touží - ten muž stál vedle a všechno slyšel. "Myslíš si snad, že se ti podaří vyvléknout se z takové zodpovědnosti?"
"Ne, nemyslím si to," vydechla po chvíli. "Ne - ne tak docela. Zdá se mi však zbytečné bavit se o tom, koho si na-konec vezmu, když ty ještě ani nesedíš na královském trůně."

"To je jen otázka času." Promnul jsem si čelo a soustře-dil jsem se na Finna. "Když ti rozkážu, uposlechneš?"
Finn pozvedl zvolna obočí. "Je to součást mé služby tobě… uposlechnu."
"Pak se vydej do Pevnosti, co nejdřív." Otevřel ústa, aby se ohradil, ale tentokrát jsem měl navrch. "Pošlu s tebou Torry, aby byla v bezpečí a nehrozily jí podobné věci jako to, co se událo dnes večer." Nedodal jsem už, že tam bude rovněž z Lachlanova dosahu, což oběma víc než prospěje. "Chci, aby ses doléčil," pokračoval jsem. "Také Alix si nej-spíš přeje vrátit se k Donalovi - bude tedy Torry vhodnou společnicí na cestě. Zůstaň tam, dokud zas nebudeš v po-řádku. Je to, drahý vazale, můj rozkaz."
Nebyl tím nijak potěšen, ale ani neprotestoval. Nedostal k tomu příležitost. A pak, ještě než jsem mu stačil nabíd-nout ruku, se otočil a odkulhal.
Vítr zatím cuchal Torryiny vlasy. Oba jsme za ním hle-děli. Když promluvila, vycítil jsem z jejího hlasu údiv i bá-zeň a uvědomil jsem si, jak málo toho o Cheysuliích ví. Znala jen to, co se doslechla z pověstí a řečí. "Je silný," řekla. "A také hrdý. Nikdy jsem tak hrdého člověka ještě nepotkala."
Usmál jsem se. "Ano," přikývl jsem. "Finn už je takový."

Kapitola šestnáctá

Obloha byla průzračná a slunce mi pražilo na hlavu. Usedl jsem před stan na rozkládací třínožku, s rozkroče-nýma nohama, a přes stehna jsem si položil svůj cheysulijský meč. Přivíral jsem oči proti odleskům slunce a peč-livě jsem zkoumal ostří. Odněkud, a nebylo to daleko, ke mně dolehla melodie Lachlanovy písně.

Přijď, paní má, a usedni vedle mě,
rozprostři kolem zelené sukně své
a poslyš píseň moji,
neb já jsem ten harfeník,
jenž právě tuto píseň
chtěl by ti věnovat.

Rowan stál po mé pravici a čekal, jak se vyjádřím k jeho práci. Dlouhé hodiny strávil leštěním a čistěním mé zbraně. Zprvu mě ani nenapadlo, abych ho pověřil tako-vým úkolem, protože v Kaledonii jsem se naučil starat se o své zbraně stejně jako o sebe, ale tady jsme nebyli v Kaledonii. Byli jsme v Homanaském království a já jsem si musel zvykat na královské chování. Proto se slušelo mít lidi, kteří by pečovali o mé zbraně, brnění i koně. Vlastně to bylo poprvé, co jsem svůj meč svěřil někomu jinému.
Královský rubín se na jilci zářivě leskl. Lesklo se i zlato, do něhož byl vsazen, i úchytky, které ho jako lví pracky držely na místě. Kromě toho jilec zdobil i vzpřímený homanaský lev. Prsty jsem se zlehka dotkl runového nápisu. Přikývl jsem. "Dobrá práce, Rowane. Mohl bys být mist-rem zbrojířem."
"Raději zůstanu vojákem," usmál se, "a věčně ti budu sloužit."
Usmál jsem se. Hadříkem jsem z nablýskané oceli setřel mastné stopy po vlastních prstech. "Nejsem přece bůh, Ro-wane. Jsem člověk jako ty."
"Vím to." Jeho posvátná bázeň k mé osobě do jisté míry už vyprchala, ale to bylo docela normální. "Pokud si můžu vybrat, chci dál sloužit svému králi. Ať už je člověk, nebo bůh." Vzhlédl jsem. Neušel mi jeho úsměv.
Ve vzduchu visel oblak jemného prachu. Muži na cvi-čišti se tužili. Slyšel jsem třesk zbraní, hlučné souboje, hádky i smích. Slyšel jsem také harfu a Lachlanovo vý-mluvné prozpěvování.

Přijď za mnou, paní má, a poslyš harfu moji;
zpívat a hrát budu pro tebe jen,
modlit se, čekat na tebe jen,
ó, vyslyš mé vyznání lásky…
Harfa má ví, jak velice miluji tě.

Zvedl jsem svůj pás a vložil meč špičkou do pochvy. Zvolna jsem jej vsunul dovnitř. Tichounce to zasvištělo, jak se ocel třela o tvrzenou kůži. Byl to milejší zvuk než ten, který jsem slýchal, když se ostří meče zakouslo do masa nebo tříštilo něčí kost.
"Haló, braši!" ozvalo se z dáli. "Nesu vám zprávu od Bellama!"
K táboru se v mračnech prachu řítili jezdci. Byli čtyři - tři ozbrojenci a čtvrtý byl místní, už jsem ho jednou viděl, když jsem ho pověřil jistým úkolem.
Muž seskočil a ozbrojenci odvedli jeho koně stranou. Po-sel poklekl a pokorně se uklonil. Oči mu plály vzrušením. Pobídl jsem ho, aby vstal. "Pane, přináším zprávu z Mujhary."
"Sem s ní."
"Je od Bellama, pane. Přeje si řádnou bitvu, dvě armády na bitevním poli, bez zbytečného protahování a krveprolévaní v nesmyslných šarvátkách." Zazubil se; věděl, co od-povím.
Usmál jsem se. "Nesmyslných, říká? Natolik nesmysl-ných, že najednou prosí, abych své muže držel zpátky, pro-tože už jsme stačili otřást jeho homanaským trůnem. Tak nesmyslných, že si najednou přeje, aby se všechno rychle urovnalo." Kdesi v hrudi se mi vzedmula vlna zadostiuči-nění. Konečně. Konečně. "Ještě něco?"
Uštvaný posel těžce zápasil s dechem. Využíval jsem slu-žeb postilionů pohybujících se po hlavních cestách, faleš-ných cestaků či pachtýřů nebo kupců; nikdy však ne vo-jáků. Některé z nich jsem posílal do Mujhary, aby z první ruky zjistili vše, co se dá. Také Lachlan nám pověděl hodně o Bellamových záměrech.
"Pane," pronesl ten muž, "mám pocit, že Bellam se hněvá a je netrpělivý. Věří, že tě porazí. Vyzývá tě, pane, k bitvě poblíž Mujhary. K rozhodné bitvě, jak on sám říká, která by tu záležitost jednou provždy vyřešila."

"Že by?" usmál jsem se na Rowana, "Naprosto nepochy-buji, že se vyjádřil v tomto duchu - ovšem daleko ostřeji a ne tak vybranými slovy."
Posel se usmál. "Máš pravdu, pane! Co jiného mu však zbývá? Vyhrožuje a křičí, protože dobře ví, že ztrácí sílu." Do tváří se mu vehnala barva. "Králi Carillone, Bellam tvrdí, že se uchyluješ k příležitostným šarvátkám jen proto, že nedokážeš velet kompletní armádě a vést ji do skutečné bitvy. Že spoléháš na své Cheysulie, abys očaroval jeho ozbrojence, a že nemáš žádné zkušenosti. Ptám se, pane… půjdeme do té bitvy?"
Jeho dychtivost byla zřejmá. Všiml jsem si i ostatních, kteří se nahrnuli kolem; ne do takové blízkosti, aby obtě-žovali, ale dost blízko na to, aby slyšeli moji odpověď. Ne-vadilo mi to. Nepochyboval jsem, že i moji vojáci cítili stejné nutkání k boji, jaké pohánělo Bellama ke koneč-nému vyřešení situace.
"Půjdeme do té bitvy," pravil jsem. Povstal jsem. V tu chvíli všichni kolem propadli veselí. "Dopřejte si jídla, od-počinku a vína, kolik kdo chce. Dnes se budeme radovat v očekávání Bellamovy porážky a zítra začneme s přípra-vou."
Posel se uklonil a odešel, aby se po cestě posilnil. A ostatní spěchali, aby se podělili s dalšími o moje roz-hodnutí; věděl jsem, že šeptanda udělá to, co já bych ni-kdy nesvedl. Každý v táboře se to rychle dozví. Bylo nás ve vojenském ležení přece jen hodně.
Rowan si povzdechl. "Pane - je to dobré rozhodnutí. I já tu bitvu vítám."
"Třebaže v ní můžeš zahynout?"
"To mi přece hrozilo pokaždé, když jsem se svými vo-jáky vyrážel do boje," odpověděl. "Jaký je v tom rozdíl, jestli zahynu s dvaceti, anebo se dvěma sty muži? Nebo rovnou s dvaceti tisíci?"
Teplem dlaně jsem zahřál jilec svého meče a královský rubín se rozzářil. "Jaký je v tom rozdíl, ptáš se?" Hleděl jsem na tábor a na skupinky mužů opodál. "Měří se krá-lova síla podle toho, kolik jeho mužů vykrvácí na bojišti, anebo podle toho, kolik krve prolije?" Zamračil jsem se a zaplašil podobné úvahy. "Vyhledej Duncana. Naposledy jsem ho viděl s Finnem. Od té doby, co se Finn vrátil, byli ti dva stále pohromadě. Chci s ním něco projednat."
Rowan přikývl a rychle se vzdálil. Připevnil jsem si pás a vykročil jsem ke stanu. Chtěl jsem si prostudovat mapy. Náhle jsem se zarazil a zaposlouchal jsem se.

Pojď, paní má, a ochutnej mého vína,
pojez ovoce mého
a vyslyš srdce mé,
to pro tebe stýskám si a pro tebe pláču,
po tobě toužím a věz, že neuvěřím,
že nepřijdeš.

Zašklebil jsem se a poškrábal se ve vousech. Zaťal jsem zuby. To nebyla Torry, kdo řekl, že nepřijde - to její krá-lovský bratr všechno zakázal. Už celých osm týdnů, co byla Torry v Pevnosti, se Lachlan trápil svou láskou a hrál o ní na harfu. Důvěra, kterou jsme kdysi společně sdíleli, vy-prchávala.
"Blázen," zahučel jsem. "Je blázen, když pomýšlí tak vy-soko - a on sám to moc dobře ví."
Stalo se však. Lachlan strávil hodně času na královských dvorech, a tak věděl, že stejně jako muž ne vždy dostane tu, na kterou si myslí, i princezna si nevybírá toho, za koho ji provdají.
Píseň dozněla. Stál jsem před stanem a naslouchal větru, který se prohánělo po písčité, zdupané zemi. Zaklel jsem a vstoupil dovnitř.

"Carillone."
U vchodu do stanu se objevil Finn. Když jsem ho vyzval, aby šel dál, poodhrnul jen plachtu stranou. Stál ve stínu. Venku už byla noc.
Posadil jsem se a rázem jsem procitl. Nedokázal jsem pořádně usnout, když už konečně bylo jasné, že se Bellamovi postavím. Zapálil jsem svíci. Podíval jsem se na Finna a zamračil jsem se. Náhle mi připadal jaksi cizí, podivný.
"Vezmi si meč a pojď se mnou."
Ohlédl jsem se po meči v kožené pochvě. Čekal na mě stejně netrpělivě, jako jsem já čekal na ráno. Ráno. Věděl jsem, že Finn nikdy nic nedělá bezúčelně. Nazul jsem si boty a vstal jsem. Spal jsem oblečený, jak už to ve vojen-ském ležení bývá zvykem. "Kam jdeme?" Vytáhl jsem meč z pochvy.
"Tudy." Víc neřekl, jen počkal, až se za ním vydám. Vy-kročil jsem v jeho stopách, následován Storrem. Mířili jsme do úžlabiny na vrcholu kopce. Vojenský tábor jsme nechali za zády a vystoupali až tam, kde se povalovaly chuchvalce vlhké mlhy. Čekal jsem, až mi Finn vysvětlí, proč to všechno.
Zprvu však neříkal nic. Všiml jsem si, že pozoruje zemi, jako by hledal nějakou značku nebo jiné znamení. Nako-nec je našel.
Pět hladkých kamenů pečlivě uspořádaných do kruhu. Usmál se, poklekl a každého kamene se zlehka dotkl špič-kou prstu. Jako by je počítal nebo se chtěl přesvědčit, že je jich opravdu pět. Cosi tlumeně zamumlal; byla to zvláštní slova, nejspíš pocházela ze starého cheysulijského jazyka, byla velmi neobvyklá. Tohle nebyl Finn, jak jsem ho znával.
Vkleče pozvedl hlavu. Zadíval se výš a zvrátil ji dozadu. Hleděl na oblohu, na černou noční oblohu se zářivým ko-bercem hvězd. Vítr mu odhodil vlasy z tváře. Zahlédl jsem jeho hrůznou jizvu od oka přes tvář až k čelisti, ale záro-veň jsem spatřil ještě něco jiného - spatřil jsem muže, je-hož duše se toulala kdesi velmi daleko.
"Ja'hai," řekl. "Ja'hai, cheysu, Mujhar."
Vlk obešel kamenný kruh. Neunikl mi žár jeho žluto-hnědých očí. Finn na něj krátce pohlédl a podle toho, jak

nepřítomný měl pohled, jsem usoudil, že ti dva se doro-zumívají řečí obvyklou mezi lir. Byl bych rád věděl, co si říkali.
Noc byla chladná. Vítr mi vrhal do tváře jemný písek, který se mi lepil na vousy. Vztáhl jsem ruku ke rtům, abych si je otřel, ale Finn udělal gesto, které jsem u něj nikdy předtím neviděl. Svůj pohyb jsem nedokončil. Vzhlédl jsem stejně jako on a zahleděl se k hvězdným girlandám.
Pět kamenů. Pět kamenů uspořádaných do kruhu. Jako náhrdelník kolem hrdla ženy. Před chvílí to bylo pět ka-menů mezi mnoha dalšími, ztracených v tisíci podobných, a teď náhle k nim už nepatřily.
Finn se každého z nich znovu lehce dotkl špičkou prstu. Pak položil dlaň naplocho na zem, jako by jí žehnal, nebo možná jako by požehnání přijímal - a druhou dlaň si při-tiskl na srdce.
"Důvěřuj mi." Pochopil jsem, že tentokrát hovoří ke mně.
Chvíli mi trvalo, než jsem se zmohl na odpověď. To ti-cho kolem způsobilo, že jsem zaváhal. "A kdy naposled jsem ti nedůvěřoval?"
"Důvěřuj mi." Všiml jsem si naléhavosti v jeho pohledu.
Zaplašil jsem podivnou předtuchu. "Jistě. Můj život je v tvých rukách."
Neusmál se. "Tvůj život byl odjakživa v mých rukách. Ale teď mě bohové pověřili novým úkolem -" Na okamžik zavřel oči. V měsíčním světle se jeho obličej jevil plastič-těji, jakoby odlidštěný. "Víš, co nás zítra čeká." Upřeně se mi zahleděl do tváře. "A taky víš, že mezi oběma armádami jsou veliké rozdíly. A pochopitelně si uvědomuješ, že ne-musíme uspět - potom Bellam dál bude dusit Homanaské království - a to přinese zkázu cheysulijskému národu."
"Ale Homanaští -"
"Nemluvím teď o Homanaských." Finn jakoby promlou-val z veliké dálky. "Mluvím teď o Cheysuliích a o bozích, kteří stvořili toto místo. Teď není čas zaobírat se Homanaskými."
"Ale já - já jsem přece jedním z nich -"
"Máš svou roli v našem proroctví." Na okamžik se mu na rtech mihl známý ironický úsměv. "Kdybys měl mož-nost volby, nepochybně by ses rozhodl jinak, ale ty nemáš na vybranou, Carillone. Pokud zítra zahyneš, pokud zahy-neš v bitvě s králem Bellamem, pak s tebou zahyne nejen homanaský, ale i cheysulijský národ."
Ucítil jsem tlak kolem žaludku. "Finne… naložil jsi toho hodně na moje bedra. Chceš snad, abych pod tou tíhou klesl na duchu?"
"Jsi král," pravil tiše. "V tom spočívá tvé poslání."
Neklidně jsem přešlápl. "Co vlastně po mně chceš? Mám snad s bohy uzavřít nějakou dohodu? Pověz, co chceš?"
Nevěnoval mi vstřícný úsměv. "Nejde o dohodu," pravil. "Bohové s lidmi dohody nikdy neuzavírají. Pouze je nabí-zejí; a lidé je buď přijímají, anebo odmítají. Mnozí často odmítají." Vzepřel se rukou o zem a vstal. V měsíčním světle se mu rozhoupala náušnice. "To, co ti dnes v noci povím, neslyší lidé rádi, a králové zvlášť. Povím ti to však, už kvůli tomu, co všechno jsme spolu prožili - a taky proto, že je to důležité."
Zhluboka, uvážlivě jsem se nadechl. Tohle nebyl Finn. Byl to… ale co vlastně? Jak to vyjádřit? "Mluv tedy."
"Jde o ten meč." Krátce na něj ukázal. "Meč, který máš u sebe, je cheysulijská práce, vyrobil ho Hale, můj jehan. Prý ho udělal pro krále - aspoň se to tak říká, i když v Pev-nosti na to máme trochu jiný názor." Tvářil se velmi vážně. "Nebyl určen pro Shainea, třebaže to byl Shaine, kdo ho nosil. Nebyl však vyroben ani pro tebe, třebaže ti ho Shaine daroval, když jsi dospěl. Je určen pro krále, to ano - ale pro cheysulijského krále, ne pro krále homanaského."
"O tomhle jsem už kdysi něco zaslechl," připustil jsem nejistě. "Zdá se, že tato slova - tato, anebo jim podobná - jsem už slyšel kdysi z Duncanových úst."
"Budeš se bít za záchranu Homanaského království," pravil Finn. "I my se budeme bít za jeho záchranu, pro-tože vítězství znamená přežití našeho národa. Tak to stojí v proroctví, Carillone. Vím…," pozvedl ruku, jako by mě chtěl zarazit v řeči, "…že tobě to na srdci tolik neleží. Mně ovšem ano, a spolu se mnou všem, kdo jsou životně spjati se svými lir." Očima spočinul na Storrovi, který tiše a klidně čekal ve tmě. "Je to pravda, že jednoho dne osoba obojí krve sjednotí znesvářená království a dva národy vládnoucí kouzelnými vlastnostmi, kterými je obdařili staří bohové."
Usmál se. "Podle toho, jak se tváříš, ovšem soudím, že to proroctví považuješ za prokletí svého ži-vota."
"Kam tím míříš?" Začínal jsem být z jeho chování ne-trpělivý. "Co má proroctví společného s tímhle mečem?"
"Tento meč byl vyroben pro jiného. Hale to věděl, když meč koval z kamene, který k nám dopadl z hvězdné ob-lohy. A jeho věnování je zachyceno právě tady." Prstem ukázal na runový nápis táhnoucí se podél meče. "Tento cheysulijský meč čeká na toho, pro něhož byl vyroben. Ne-jsi to ty, třebaže s tím mečem půjdeš do bitvy."
Nedokázal jsem potlačit svoji nevoli. "Že by cheysulijská ublíženost?" podivil jsem se. "Že by na ni zas jednou do-šlo?"
"Žádná ublíženost," odvětil rozhodně. "Děláš mu čest a ten meč ti pomáhá přežít, není však daleko doba, kdy ožije v rukou jiného muže."
"Mého syna," pravil jsem přesvědčivě. "Ten ho jednou dostane po mně. Je to přirozené předávání zbraně z otce na syna."
"Možná ano," souhlasil Finn, "pokud si to bohové bu-dou přát."
"Finne -"
"Odlož ten meč, Carillone."
Nesouhlasně jsem na něj pohlédl. "Chceš snad, abych se ho vzdal?" S láskou jsem meč potěžkal. "Chceš mi ho snad vzít?"
"Nepřísluší mi, abych po tobě vyžadoval něco takového. Pokud tento meč má dospět k muži, pro něhož byl stvo-řen, pak se to musí odehrát naprosto dobrovolně." Chvíli mlčel, jako by naslouchal vlastním slovům. Pak se usmál. Krátce se dotkl mého ramene; bylo to přátelské gesto, které užíval jen zřídkakdy. "Odlož ten meč, Carillone. Tuto noc tvůj meč náleží bohům."

Sklonil jsem se. Položil jsem meč na zem a napřímil jsem se. Ležel tam a leskl se v měsíčním světle zlatem, stříbrem a karmínovou červení.
"Nůž taky," dodal Finn.
A tak mě odzbrojil. Stál jsem tam bezbranný - a přede mnou vlk a cheysulijský bojovník. Čekal jsem, co bude dál.
Napadlo mě, že třeba tohle je už všechno; Finn jen málo-kdy prozradil, co zrovna zamýšlí, a tuto noc se mi zdálo nepravděpodobné, že by mohl být sdílnější. Čekal jsem tedy.
Svíral nůž v dlani - v dlani jako stvořené k zacházení se zbraněmi. Byl to cheysulijský nůž s dlouhou čepelí a se střenkou zdobenou vlčí hlavičkou. Tohle rozhodně nebyl homanaský nůž. Náhle jsem pochopil.
Tuto noc se Finn choval čistě jako Cheysuli, ne jako ob-vykle. Zavrhl všechny přejaté homanaské zvyky. Už to ne-byl Finn, jak jsem ho znával, ale někdo docela jiný. Byl v přímém kontaktu se svými bohy a kouzly - pokud bych chtěl pátrat, jaký vlastně je, nejspíš bych toho brzy litoval. Kdybych ho v takovém stavu vídal častěji, zřejmě bych se ho začal bát.
Ocitl jsem se náhle nechráněn ve volné homanaské kra-jině, s vlkodlakem, který si mě upřeně prohlížel, a já jsem věděl, že mám strach.
Finn mě popadl za levé zápěstí, a než jsem cokoli stačil namítnout, způsobil mi hlubokou řeznou ránu.
Sykl jsem bolestí a snažil jsem se paži vyprostit. Držel mě však pevně a ruku mi svíral tak silně, až jsem se zkrou-til bolestí a šokem.
Zapomněl jsem už, jakou má sílu. Jeho zarputilost mě přiváděla do rozpaků. Držel mě s lehkostí, s jakou otec drží dítě, a nevšímal si mých chabých protestů. Natočil mi paži dolů a pevně ji držel. Pak zčásti povolil stisk, aby krev mohla rychle, ve velkém množství odtékat.
Prýštila mi po zápěstí do dlaně, v níž vytvořila kalužinku a vzápětí odkapávala skrze strnulé prsty. Finn mi držel paži nad místem ohraničeným pěti kameny.
"Teď poklekni." Znovu mi zkroutil uvězněnou ruku a já si klekl, jak chtěl. Pak mi zápěstí uvolnil. Silně mě bolelo. Cítil jsem, jak krev dál volně prýští z rány. Po-zvedl jsem pravou ruku, abych jí řeznou ránu stiskl, ale výraz Finnovy tváře mě odradil. Zřejmě to ještě nebylo všechno.
Finn uchopil meč a postavil se přede mě. "Ten meč ti na čas propůjčíme," pravil tiše. "Propůjčíme ti jej se souhla-sem bohů. Na zítřejší den - do bitvy za Homanaské krá-lovství - musíš načerpat kouzelnou moc." Ukázal na zem zbrocenou krví. "Toto je krev muže, a toto je tělo země. Obojí došlo spojení za jediným účelem -" Vrazil meč do země tak hluboko, až jilec sahal do stejné úrovně s mým obličejem. Lesklý, blyštivý jilec zdobený rubínem. "Vlož na něj ruku."
Věděl jsem přesně, kterou ruku. Levou, krví zbrocenou.
Dotkl jsem se jilce. Dotkl jsem se homanaského lvíčka ve vzpřímeném postoji. Dotkl jsem se krvavě rudého dra-hokamu a sevřel jej v dlani.
Krev volně stékala po jilci ke kříži a odtud po ostří dolů. Postupně zalila runový nápis, v měsíčním světle rudá až do černa. Pozoroval jsem šarlatovou stružku, jak se plazí dolů, až dosáhla země, kde se vpila do půdy prosáklé krví. Rubín se rozzářil.
Do očí mě udeřila jasná, krvavě rudá záře, která mě zcela oslepila. Ne, už jsem neviděl Finna ani nic jiného… Byla jen jasně rudá záře.
"Ja'hai," zašeptal Finn. "Ja'hai, cheysu, Mujhar -"
Pět hvězd. Pět kamenů. Jeden meč. A jediná bitva, kte-rou je třeba vyhrát.
Hvězdy se pohnuly. Uvolnily se ze svých míst a rozeběhly se po obloze, letěly čím dál rychleji a vlekly za sebou oh-nivé ohony. Letěly po nebi šílenou rychlostí, aby se po obloukovité dráze - jako vystřelené z luku - zřítily k zemi.
Viděl jsem už padat hvězdy, ale tohle bylo něco jiného.
Tohle bylo -
"Bohové," zašeptal jsem rozechvěle. "Musí to člověk nej-dřív vidět, aby uvěřil?"
Zachvěl jsem se. Finn mi pomohl postavit se na nohy. Bál jsem se, že padnu k zemi, že se zesměšním. Finn mi ale přitiskl ruku na řeznou ránu a krvácení zastavil. Na okamžik se dokonce pousmál. Pak jeho oči dostaly skelný, nepřítomný výraz. Pochopil jsem: Finn žádá kouzelnou sílu země o pomoc.
Když ruku oddálil, byla rána zhojena. Zůstala jen jizva po atvijských okovech. Protáhl jsem paži, protočil prsty a povšiml jsem si známého Finnova úsměvu. "Říkal jsem ti přece, že mi máš důvěřovat."
"Důvěra v tebe mi někdy působí noční můry." Nejistě jsem pohlédl na noční oblohu. "Jsou tam ještě ty hvězdy?"
"Hvězdy?" Neusmál se. "Je to kamení," pravil. "Nic víc než kusy kamene -"
Posbíral kameny a ukázal mi je. Na dlani mu opravdu ležely kameny. Vzal jsem je do dlaní a přemítal, co to vlastně bylo za kouzlo.
Pohlédl jsem na Finna. Připadl mi unavený a vyčerpaný, nelíbily se mi jeho oči. Nedokázal jsem říct, co přesně s ním je.
"Teď se prospíš," zamračil se na mě nepřítomně. "Bo-hové už na to dohlédnou."
"A ty?" zeptal jsem se ostře.
"To už je moje záležitost, čím bohové obdaří mě." Po-hledem znovu zabloudil na oblohu.
Napadlo mě, že by mi možná chtěl říct víc. Mlčel však a nebylo vhodné ptát se. Vztáhl jsem tedy ruku k meči a se-vřel prsty kolem zkrvaveného zlatého jilce. Když jsem ho vytáhl ze země, bylo mi jasné, že tentokrát nemůžu požá-dat Rowana, aby jej očistil.
"Kameny," opakoval si tiše Finn a spolu se Storrem se obrátil k odchodu.
Otevřel jsem dlaň a podíval jsem se na ty kameny. Pět hladkých kamenů. Nic víc. Nehodil jsem je však na zem. Nechal jsem si je.

Rowan za úsvitu vztyčil dlouhou jasanovou žerď. Všude kolem se povalovala mlha. Po žerdi stékaly kapičky sražené páry a vpíjely se do vlhké země - podobně jako moje krev stékala po meči a vsakovala se do půdy. Z vrcholu žerdě schlíple visela standarta: pruh šarlatové látky se v nehyb-ném vzduchu ani nepohnul. V záhybech hedvábné látky se skrýval homanaský lev ve vzpřímeném postoji s doširoka rozevřenou tlamou a vytasenými drápy. Jen skočit.
Rowan žerď zabodl špicí do zvlhlé země a krouživými pohyby ji tlačil do větší hloubky. Pak ustoupil a chvíli po-čkal, aby se přesvědčil, zda zůstává na místě.
Ozval se jásot. To Homanaští jásali, na rozdíl od za-mlklých Cheysuliů. Ti stáli za mými zády, stranou od Homanaských, a namísto standarty měli svá lir, která jim buď stála po boku, anebo seděla na ramenou. V ústech se mi spolu se strachem mísila pachuť očekávání. Nikdy jsem se nedokázal od toho pocitu oprostit, třebaže jsem se zú-častnil mnoha bitev. Seděl jsem na koni, chráněn krouž-kovým brněním, meč v pochvě. Trápily mě obavy. Strach záhy ustoupil a já se modlil, abychom nepřítele přemohli.
Ohlédl jsem se k nepřátelskému ležení: Bellamova voj-ska na nás už čekala. Paprsky vycházejícího slunce se od-rážely na zbraních a brnění bojovníků, ti však byli ještě příliš daleko, než abychom je mohli rozeznat. Viděli jsme jen armádu připravenou k boji. Byly jich tisíce.
Podíval jsem se na své vojáky. Na rozdíl od těch Bellamových se nemohli chlubit kroužkovým brněním ani pan-cíři z tvrzené kůže. Vystrojeni byli porůznu a měli ledacos, co jim aspoň částečně mohlo poskytnout ochranu - ko-žené chrániče předloktí, pancíře na holeních z tvrzené kůže, kožené haleny. Tu a tam jsem zahlédl i výztuže na hrudi, někde dokonce drátěné košile. Mnozí však měli jen vlněné oděvy, protože na nic lepšího se nezmohli. Zato do boje byli celí žhaví. Moje armáda nevynikala elegancí jako Bellamovi legionáři v hedvábných halenách, ale nechyběla jí odvaha a zápal v srdci.
Tasil jsem meč. Pevně jsem sevřel mozolnaté prsty ko-lem jilce. Opatrně jsem zbraň uchopil poblíž špičky proti ostří a pozvedl jsem meč jilcem vzhůru. Rubín se jasně rozzářil v paprscích vycházejícího slunce.
"Vyceň zuby!" křikl jsem. "Vytas drápy! A zařvi, jak umí zařvat jedině homanaský lev!"

Kapitola sedmnáctá

Vzpomínám si jen, že slunce klesalo k obzoru. Bitevní pole se koupalo v odstínech karmínu, oranže a žluti. Ne-dokázal jsem posoudit, kolik karmínu pocházelo z prolité krve a kolik od zapadajícího slunce.
Půda pod mými koleny byla rozbahněná, suchá tráva zdupaná, ale nedokázal jsem vstát naráz. Zůstal jsem v kleku, opřen o meč, a strnule jsem zíral na královský ru-bín. Možná právě tento rubín mohl za to, že jsem viděl čer-veně. Možná právě on zbarvil okolní pláně doruda.
Věděl jsem však dobře, jak to doopravdy je. Bitevní pole bylo rudé i hnědé a také zčernalé prolitou krví. Tyto ba-revné tóny se mísily s dalšími atributy smrti. Kolem už kroužili mrchožrouti, tančili v nekonečném tanci a vítězně pokřikovali. Byl to jediný zvuk - jediný, který mi zněl v rozbolavělé hlavě.
Síly mě opustily. Třásl jsem se slabostí z únavy, která se mi zažrala do kostí a měla na svědomí, že mě přestávaly poslouchat údy. Pořád ještě jsem nemohl pochopit, že všechno už je za námi a že jsem to přežil.
Za zády jsem zaslechl čísi kroky. Rychle jsem se otočil, zvedl jsem meč a špičkou ho namířil proti příchozímu.
Muž stál mimo můj dosah, ale natolik blízko, abych ho dostal, kdybych udělal prudký výpad. Nebylo to však zapo-třebí. Finn nepatřil mezi mé nepřátele.
Svěsil jsem meč a opřel jsem ho o zem. Olízl jsem si rty rozpraskané do krve a zatoužil jsem po víně. Ne - voda by mé rozpálené hrdlo svlažila daleko lépe. Hlas jsem měl chraplavý a neznělý od samého křiku.
"Je po všem," pravil Finn tiše.
"Ano." Polkl jsem a odkašlal jsem si. "Ano, vím to."
"Proč tu tedy klečíš jak modlosluţebníček Lachlanova Všemohoucího?"
"Možná i já jsem jedním…" Zhluboka jsem se nadechl a nejistě jsem se postavil na nohy. Ten výkon mě stál dost sil. Zakolísal jsem. Každá kost mě bolela a svaly jsem měl na cucky. Přejel jsem si předloktím po tváři, abych setřel pot a krev. Náhle jsem si uvědomil, že až dosud jsem se neodvážil říci to nahlas - dokonce jsem si to ještě ani ne-připustil.
"Bellam je - poražen. Homanaské království je moje."
"Tak jest, můj pane a králi." Řekl to - ostatně jako vždycky - ironicky a nevážně.
Povzdechl jsem si a obdařil jsem ho tak nevraživým po-hledem, jaký jsem jen v tu chvíli svedl. "Díky za ochranu, Finne." Vzpomněl jsem si, že po celou dobu, co trvala bitva, mě provázel jako stín. Nedovolil nepřátelům, aby mě od-řízli od ostatních. Ani v té nejlítější řeži jsem nikdy nebyl sám.
Trochu se ošil. "Jsem ti přece zavázán přísahou zpeče-těnou krví…" Náhle se upřímně zazubil a udělal táhlé gesto, kterým mi naznačil, že chápe. Častokrát jsme ani nepotřebovali slova - nebylo jich prostě zapotřebí.
Nečekaně mi položil ruku na paži a pevně ji stiskl. Mlčky jsem přijal tu poctu. Mlčel jsem, protože se mi nedostá-valo slov.
"Myslíš, že to dokážeme dotáhnout do konce?" zeptal jsem se po chvíli.
"Ach, jistě. Proroctví -"
Přerušil jsem ho mávnutím ruky. "Dost. Přestaň s tím. Už mě unavují ty věčné řeči ohledně proroctví." Povzdechl jsem si. "Ještě musíme osvobodit Mujharu. Tady náš boj nekončí."
"Ale blíží se ke konci," prohlásil Finn tiše. "Přišel jsem, abych ti ukázal Bellama."
Ostře jsem na něj pohlédl. "Tys ho našel?"
"Duncan ho našel. Pojď, uvidíš."
Zvolna jsme kráčeli bitevním polem. Nade vším se vzná-šel příkrov smrti, pach děsu a marnosti. Muži rozsekaní na kusy, prokláti meči a kopími. Šípy ježící se v tělech pad-lých. Jak jsme procházeli bojištěm, ptáci křičeli a povykovali. Oblétávali nás v kruzích, aby za našimi zády hned znovu usedli a pokračovali v hostině. Vojáci - nepřátelští i naši - tu

leželi v děsivé scenérii na zválené a zkrvavené trávě všude kolem nás.
Zastavil jsem se a pohled mi sklouzl k meči, který jsem pořád ještě svíral. Byl to cheysulijský meč, plod Haleovy práce, s masivním zářícím rubínem. S královským rubí-nem, který svými záblesky připomínal žhnoucí oko.
Finn mi položil ruku na rameno. Vložil jsem meč do po-chvy a pokračovali jsme v cestě.
Duncan s Rowanem a hrstkou dalších mých velitelů stáli na nevelkém pahorku, z jehož nejvyššího bodu dosud čněla zlomená žerď Bellamovy standarty zadupané do prachu - bílé vycházející slunce na modrém poli. Dnes však Bellamovo slunce zapadlo.
Král byl po smrti. Nenacházel jsem slov, jimiž bych po-psal, v jakém byl stavu. Nepřipomínal už člověka.
Tohle je Tynstarova práce, napadlo mě. Netušil jsem však, co přesně bylo příčinou královy smrti. A nejspíš se to nikdy nedovím.
To, co z Bellama zbývalo, se tělu muže příliš nepodobalo. Byl pevně stočen do klubíčka jako dosud nenarozené dítě. Oblečení i brnění nesly stopy po ohni, místy bylo roz-tavené. Všude kolem ležel popel. Kroužkové brnění bylo ještě horké od nesmírného žáru a rozpadalo se do hromá-dek chladnoucího kovu. Maso a kůže byly křehké a zuhelnatělé. Bradu měl opřenou o kolena, pažemi objímal ho-leně; nos i uši ohořelé. Z úst bez rtů se na nás cenil zubatý úsměv, namísto očí zíraly prázdné důlky.
Jen na zčernalé lebce se pořád ještě leskl kroužek z ry-zího zlata.
Když jsem se konečně zmohl na slovo a překonal jsem vzbouřený žaludek, pronesl jsem suše: "Pohřběte ho."
"Pane," odvážil se Rowan, "co hodláš podniknout?"
"Teď?" Podíval jsem se na něj a pokusil jsem se o úsměv. "Teď se rozjedu do Mujhary, abych konečně převzal svůj trůn."
"Sám?" zeptal se překvapeně. "Teď?"
"Teď hned," kývl jsem, "ale nebudu sám. Vezmu s sebou Cheysulie."

V sídelním městě jsme čelili jen symbolickému odporu. Solindéští vojáci se svými atvijskými spojenci se sice stále ještě snažili uhájit neprávem zabraný královský palác, ale zpráva o Bellamově smrti se rychle rozšířila a lidé se do-věděli i o tom, jak děsivým způsobem sešel král ze světa. Bylo zajímavé přemítat o tom, co Tynstara vedlo k tako-vému kroku - za tohle ho Solindéští jistě nebudou milo-vat. Neporušil tím snad dávné spojenectví mezi Bellamem a Ihlinijskými? Nebo jsou jeho čarodějné kousky silnější než strach a přinutí tak Solindéské, aby s ním drželi i na-dále?
Odpor, který kladl královský palác, byl záhy zlomen. Pro-jel jsem bytelnou bránou z masivního dřeva, kovanou bronzem. Cheysulie i jejich lir jsem vpustil do prostoru mezi vnějšími a vnitřními zdmi opevnění a nechal je, aby dobyli věže i hlásky na hradbách královského paláce z růžového kamene. Seskočil jsem z koně a po mramoro-vých schodech jsem s taseným mečem vystoupal až ke kle-nutému vchodu. U všech bohů, to všechno tady teď patří jenom mně…
Vzpomněl jsem si znovu na ty hvězdy.
Finn s Duncanem doprovázeni svými lir mě v jisté vzdá-lenosti následovali. A pak jsem dospěl k mohutným, stříb-rem pobitým dveřím Velké síně. Za zády jsem slyšel třesk zbraní, ale sotva jsem tomu věnoval pozornost; přede mnou se otvírala moje tahlmorra.
Usmál jsem se. Ano, tahlmorra. Tak je to. Opřel jsem se do dveří a vstoupil jsem.
A v tu ránu na mě nelítostně dolehly vzpomínky. Jako když se hroutí zeď - cihla za cihlou - právě tak na mě do-padaly. Všechno jsem měl znovu před očima…
…rozlíceného Shainea na mramorovém stupínku… a potom Alix, mávající na Caie poletujícího uvnitř síně, to, jak svými křídly uhasil vzápětí všechny svíce… a znovu tu byl Shaine, můj královský strýc, který vykázal Cheysulie ze stěn paláce, toho paláce, jejž sami před dávnými lety postavili. Shaine - muž, který zrušil kouzlo určené na ochranu královského paláce před ihlinijskými čaroději - a tím palác vydal do rukou nepřítele… Sevřel jsem meč pevněji. U všech bohů, jak živě jsem si to všechno pama-toval!
Vykročil jsem k mramorovému stupínku. Nevšímal jsem si solindéských erbů na stěnách ani modrých závěsů se znakem krále Bellama. Minul jsem vyhaslý krb a bez po-všimnutí jsem nechal i honosný dřevěný kazetový strop v barvě tmavého medu, zdobený řezbami zvířecích posta-viček. Byly to podoby lir - cheysulijských lir. Cheysuliové teprve později přešli od vyřezávaných podob lir v palácích k jejich malování na boky stanů. Tady je pádný důkaz o tom, kdo opravdu vystavěl královský palác, třebaže mnozí ozna-čují Cheysulie dosud za lháře.
Zastavil jsem se před stupínkem. Mramor, tak odlišný od chladného šedého kamene na podlaze sálu, měl lehce narůžovělou barvu se zlatými žilkami. Opravdu důstojný stu-peň pro trůn homanaského krále.
Lví trůn. Trůn zdobený řezbami v podobě lva ve vzpří-meném postoji, s napřaženými tlapami, s vytasenými drápy a s vyceněnými zuby. Tmavé, prastaré dřevořezby se leskly pod nánosem včelího vosku a zlacení. Kolem nožiček trůnu se vinuly zlaté spirály a sedadlo mělo polstrování z šarla-tově rudého hedvábí, rovněž s motivy homanaských lvů. Toto Bellam nezměnil. Lví trůn ponechal beze změny.
Můj lev, můj trůn.
Ale patří opravdu mně?
Ohlédl jsem se. Duncan stál tam, kde jsem ho víceméně očekával.
"Je tvůj?" zeptal jsem se. "Nebo patří mně?"
Duncan se nesnažil nic předstírat, ani se netvářil ne-chápavě. Pouze vrátil zkrvavený nůž do pochvy, založil si paže a usmál se. "Je tvůj, pane. Aspoň dnes je určitě tvůj."
Kdesi za jeho zády se ozvaly výkřiky a hluk způsobený zápasem. Duncan stál právě uprostřed otevřených dveří le-movaných stříbrnými listy. Černé vlasy mu spadaly na ra-mena, která měl stejně jako já lesklá potem a potřísněná krví. Tvář měl samou modřinu. Ale i přes špinavé kožené kalhoty a nevábný pach, který se za ním táhl, se prostor kolem

něj jakoby rozzářil.
V hrudi mi zachrčelo. Dospěl jsem k cíli, a přesto jsem si náhle připadal bezvýznamný… "Ten trůn," vypravil jsem ze sebe s námahou, "je určen pro cheysulijského krále. Aspoň tak jsi mi to řekl."
"Jednoho dne se tak stane," přikývl. "Ale stane se to až v době, kdy oba už budeme po smrti."
"Pak je to stejné jako s tímto mečem…," dotkl jsem se žhnoucího rubínu. "Je taky vyroben pro jiného muže."
"Prvorození se k nám znovu vrátí." Duncan se usmál. "Je třeba mít trpělivost, je třeba počkat."
Náhle kdosi zasyčel: "A na mě si nepočkáš?"
Otočil jsem se a vytrhl jsem meč z pochvy. Tynstar… vyklouzl z nedalekého přístěnku a prosmýkl se do blízkosti trůnu. Jakmile se Duncan pohnul, pozvedl ruku. "Nedělej to, vlkodlaku! Zůstaň, kde jsi, nebo ho bez milosti zabiju." Ušklíbl se. "Hodně by ses trápil pomyšlením, žes ztratil svého krále v den, kdy jsi ho dostal na trůn?"
Nezměnil se. Nestárnoucí Ihlinijský se usmíval. V jeho tváři rámované plnovousem se zračil klid, vyrovnanost. Vlasy měl husté, černé, jen nepatrně protkané stříbrem. Oblečen byl do kalhot z černé kůže, v ruce třímal stříbrný meč.
Dostal jsem strach, zmocnil se mě hněv, a dolehlo na mě i zklamání. Tak toto byl Tynstar - čaroděj, který si do-kázal násilím vynutit všechno, co chtěl; pohrával si s námi jako s loutkami.
"Proč jsi zabil Bellama?" zeptal jsem se, když jsem na-byl jistotu, že mi neselže hlas.
"Já že jsem ho zabil?" Usmál se. Zvláštně se usmál.
Náhle jsem si vzpomněl na Zareda a na to, co všechno provázelo jeho smrt. Jak ho Lachlan uhrál k smrti svou kouzelnou harfou. Docela jasně jsem si vybavil, jak vy-padala Zaredova mrtvola, celá scvrklá - velmi podobná mrtvole Bellamově.
Chvíli jsem o tom přemítal. Pak jsem pochopil. Nedo-volil jsem už Tynstarovi, aby mě dál balamutil. "Tak proč jsi to udělal?"
Výmluvně pokrčil rameny. "Nebyl už… k ničemu. Už jsem ho nepotřeboval. Prostě byl… nadbytečný." Jedním nedbalým mávnutím ruky odsoudil Bellama k smrti. Já jsem však pořád měl před očima to zmasakrované tělo.
"Co ještě mi povíš?" zeptal jsem se podezřívavě. "Určitě je toho víc."
Tynstar se usmál. Černé oči se mu podivně zablýskly. Kolem jednoho prstu se mu ovinul modrobílý plamen. Jako prsten. Jako stříbrný prsten se zasazeným křišťálem. "Ano, je toho víc," ujistil mě. "Bellam udělal chybu, když nabídl svou pohlednou dceru ellaskému princi za man-želku, třebaže mi ji předtím zaslíbil." Zatvářil se udiveně. "Tehdy jsem mu řekl, že zemře v okamžiku, kdy tě znovu spatří. Jsou chvíle, kdy tvoji bohové předvídají má roz-hodnutí."
Pevně jsem sevřel meč. Rád bych jím byl udeřil, ale v tu chvíli to nešlo. Měl jsem však jinou zbraň. "Electra," řekl jsem, "tvoje milenka, jak jsem slyšel… Zapomněl jsem na její minulost, když jsem přemítal o její budoucnosti, a roz-hodl jsem se, že… se stane mou ženou a královnou homanaskou."
Tynstarovi z očí sršel hněv. "Electru si za ženu nevez-meš!"
"Vezmu." Pozvedl jsem meč tak, aby zahlédl žhnoucí ru-bín. "Jak mě chceš zastavit, když za mnou stojí samotní bohové?"
Tynstar se usmál. A pak, právě když jsem udělal výpad, chňapl po meči. "Zhyň," zašeptal. "Mám už dost tvých dě-tinských hrátek."
Rána otřásla mou paží od zápěstí až po rameno. Ostří se sice zaťalo do masa, ale Tynstar nekrvácel. Namísto toho stočil meč stranou a odrazil ho mým směrem.
Ten úder mě odhodil až do blízkosti trůnu; dopadl jsem na záda. Meč mi vypadl z ruky. Tynstar ho zvedl za ostří a jilcem ho přiblížil k mým očím. Viděl jsem, jak rubín zvolna pohasíná.
"Mám ho otočit proti tobě?" V černých očích mu pro-skočily jiskřičky podobné blyštivým odleskům jeho křišťá-lového prstenu. "Stačí, když se tě rubínem jen zlehounka dotknu, a dokraloval jsi, Carillone."
Meč se zvolna přibližoval. Byl to můj meč, a teď sloužil Tynstarovi. Vzepřel jsem se na kolena ve snaze se odkulit nebo uhnout stranou, ale Tynstar byl rychlejší.
Náhle došlo k zvratu. Právě když se slepý, pohaslý rubín užuž dotýkal mé hlavy, zaryl se do Tynstarova ramene nůž. To Duncan jím mrštil přes celou síň a vzápětí vyrazil za ním.
Vzpamatoval jsem se, s obličejem na mramorové pod-laze. Zřejmě jsem padl k zemi. Meč ležel kousek od mé ruky. Ale rubín - kdysi tak zářivý - teď připomínal Tynstarovy oči, jak byl tmavý.
Duncan skočil a povalil Tynstara na mramorový stupí-nek, nedaleko od místa, kde jsem se zhroutil. Tynstar vstal, připraven bojovat. Duncan však nemohl. Po dopadu zůstal ležet, neschopen pohybu. Jeho paže se zlatými náramky s podobou lir bezvládně spočívala na mramoru. Po zemi se rozlévala krev. "Tynstare!"
Finn se k nám rozběhl. V ruce se mu zablýskl nůž. Jak příznačné, pomyslel jsem si, že Tynstar nakonec sejde ostřím královského homanaského nože.
Nezemřel však. Právě ve chvíli, kdy k němu Finn doběhl, vytrhl si ihlinijský čaroděj Duncanův nůž z ramene a mrštil jím o zem. Tynstar chvatně opsal ve vzduchu jakési čáry, zahalil se do modrofialové mlhy a hned nato zmizel. Za-klel jsem a pokusil jsem se vstát. Znovu jsem však klesl a tvrdě dopadl na stupínek. Vzdal jsem to, zůstal jsem le-žet a toužil jsem aspoň popadnout dech. Finn poklekl vedle bratra.
Duncan cosi nesrozumitelně zabreptal. Všiml jsem si, jak se vzepřel o podlahu - pak strnul. Finn ho v poslední chvíli zachytil, aby se znovu neskácel. "Nejspíš to bude žebro," procedil Duncan přes zaťaté zuby. "Přežiju to, rujho."
"A co ta krev…"
"Ta je Tynstarova." Duncan se s bolestnou grimasou po-sadil na stupínek a jednu ruku si tiskl k hrudníku. "Nůž se ve chvíli, kdy ho zasáhl, zlomil - jinak by ho dozajista zabil." Krátce se na mě podíval a pak kývl na bratra. "Finne… postarej se o Carillona."
Finn mi pomohl posadit se a zády mě opřel o trůn. Jedna z vyřezávaných lvích tlap mi posloužila jako opěrka pod hlavu.

"Doufal jsem, že ho zabiju," vydechl jsem, "a že nás zbavím obav z toho, že se tu pořád ještě volně pohybuje."
Finn zvedl meč. Když spatřil rubín, zvolna zbledl. "To má na svědomí on!"
"Ano, cosi s tím provedl." Polkl jsem. Celé tělo mě bo-lelo. "Když vzal meč do ruky, kámen ztratil svůj žár - vždyť to vidíš sám."
"Využil toho a upevnil si svou moc," řekl Duncan. "Veške-rou Carillonovu sílu i odhodlání vysál prostřednictvím toho meče." Zamračil se. "Rujho, ten meč nikdy nebyl jen tak obyčejný. Ale aby na něj platila kouzla Ihlinijských, musel být už dřív nějak očarovaný. Co všechno o tom víš?"
Finn uhnul před Duncanovým pohledem. Užasle jsem na něj hleděl a snažil jsem se pochopit, co se odehrává v jeho duši, ale nijak se mi to nedařilo.
"Rujho," opakoval Duncan, teď už mnohem ostřeji. "Ne-zkoušel jsi náhodou získat kouzelnou sílu hvězd?"
"Zkoušel to. Zkoušel něco takového." Pokrčil jsem ra-meny. "Pět kamenů, krev a hvězdy padající po obloze. Ří-kal přitom…" Zarazil jsem se, abych si vzpomněl na přesné znění těch slov: "… Ja'hai, cheysu, Mujhar."
Duncanova zhmožděná tvář smrtelně zbledla. Zprvu jsem si myslel, že je to ze strachu, ale pak jsem poznal, že propadl velikému hněvu. Prudce vyhrkl cosi ve starém cheysulijském jazyce - nechápal jsem sice význam těch slov, nicméně podle zlostného tónu jsem si domyslel, oč jde. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak rozezleného. Byl jsem tím doslova fascinován. Zároveň jsem byl rád… velmi rád, že ten hněv nemíří na mou hlavu.
Finn se zmohl na strohé gesto pravou rukou. Naznačil Duncanovi, aby zmlkl. Nebývá to obvyklé gesto, už proto ne, že je považováno za neotesané. Na Duncana to však pří-liš neplatilo.
Nekřičel. Mluvil celkem klidně, ale právě ten tón působil víc než účinně. Neklidně jsem se posunul zády opřenými o bok trůnu. Přemítal jsem, zda je mám přerušit, když mi do jejich sporu nic nebylo. Byla to záležitost čistě mezi oběma bratry.
Finn se rázně postavil. Pořád ještě třímal meč s pohas-lým, na první pohled temným rubínem. Dokonce i runy jako by ztratily na lesku. "Přestaň už!" křikl, až se to roz-lehlo Velkou síní. "Jak dlouho mě ještě chceš ponižovat? Přiznávám, že jsem udělal chybu - přiznávám to! - ale není třeba, abys mi to pořád připomínal. Udělal jsem to, pro-tože jsem musel."
"Protože jsi musel?!" opáčil nahněvaně Duncan celý bledý vztekem. "Co kdyby se bohové vzepřeli - co bys dě-lal potom? Co bychom pak mohli udělat pro krále?"
"Pro krále?" ozval jsem se, když jsem viděl, že ta věc se začíná týkat i mě. "O čem to mluvíš, Duncane?"
Finn zopakoval své gesto a Duncan je znovu ignoroval. "Požádal bohy o poskytnutí kouzelné síly hvězd. Předpo-kládám, že se mu jí dostalo, když vidím, žes pořád ještě na-živu."
"Že jsem pořád ještě naživu?" poposedl jsem si a napří-mil se. "Chceš tím snad naznačit, že mi hrozila smrt?"
Duncan si založil paže na hrudi. "To kouzlo se užívá jen zřídka a jen tehdy, kdy není jiné cesty. Je totiž velmi - ris-kantní. Za více než šest set let ten obřad přežili jen dva lidé."
Polkl jsem, abych se zbavil pocitu sucha v ústech. "Takže teď už jsme tři."
"Dva," opáčil Duncan vážně. "Tebe už jsem počítal."
Upřel jsem pohled na Finna. "Proč jsi to udělal?"
"Bylo to nezbytně nutné pro blaho Homanaského krá-lovství." Nepodíval se na nás. Oči klopil k meči, který držel. "A bylo to nezbytné i pro Cheysulie."
"Pro tebe to bylo nezbytně nutné," obvinil ho Duncan. "Víš stejně dobře jako já, že jen bojovník pokrevně spříz-něný s tvůrcem meče smí požádat bohy, aby poskytli toto kouzlo. Viděls v tom příležitost získat stejné postavení, jaké měl i tvůj jehan. Hale je po smrti, Finn však nikoli. A tak se synáček snažil dosáhnout téhož, čeho dosáhl jeho jehan."
Duncan na mě pohlédl. "Neriskoval jen pro svůj pro-spěch. Kdyby se žádost o poskytnutí kouzelné síly hvězd setkala s odmítnutím, pak byste na to doplatili oba."
Podíval jsem se Finnovi do tváře. Pořád ještě byl bledý, pořád ještě se vztekal kvůli Duncanovým výpadům. Nej-spíš čekal, že i já se přidám. Nevěděl jsem, zda si to za-slouží.
"Ale proč jsi to tedy udělal?" zeptal jsem se znovu.
Finn pořád ještě zkoumal vyhaslý kámen. "Přál jsem si to," pronesl tiše. "Celý život jsem toužil vyzkoušet si to. Abych se přesvědčil, zda opravdu jsem vlastním synem svého jehan." Ublíženě se na mě podíval. "Odjakživa jsem pro něj byl méně než Duncan… jeho bu'sala. A třebaže jsem se tolik snažil, přesto jsem se neprosadil. Proto jsem to udělal. A klidně to udělám znovu. Vím už, že se mi to podaří."
"Cože?" zděsil se Duncan. "Nemáš nikde záruku, že bys znovu uspěl!"
"Tentokrát ta záruka existuje. Stačí jen, když si vzpo-meneš na proroctví."
Síní se rozhostilo ticho. Pak se Duncan dal do smíchu. Nebyl to úplně bezstarostný smích, ale také nebyl křečo-vitý.
"Proroctví," opakoval. "U všech bohů, tak můj rujholli hovoří o proroctví! A taky o bozích." Povzdechl si a zavrtěl hlavou. "Ano, o tom prvním i já hovořím velmi často, ale že by mě napadlo žádat bohy o kouzelnou sílu hvězd, na to jako bu'sala nárok nemám. Ne. Jedině pokrevní syn má na toto právo, ne nevlastní syn."
V tu chvíli mi Duncan náhle připadal starší a velmi una-vený. "Já se můžu chovat jen tak, abych dělal čest svému nevlastnímu otci. Ty však můžeš hovořit s bohy. A oběto-vat jim. Ach Finne, copak nikdy nezmoudříš?"
Finn se zahleděl na svého staršího bratra. Nevlastního bratra. Společnou měli jen matku, ale když jsem se na ně chvíli díval, napadlo mě, že Haleovi se podobají oba, tře-baže zplodil jen jednoho z nich.
Dlouho jsem pouze mlčel. Pak jsem konečně vstal, pře-vzal jsem meč od Finna a dotkl jsem se vyhaslého rubínu. Vrátil jsem meč do pochvy. "Stalo se," prohodil jsem na-konec. "Ale i mně stálo za to riskovat. Určitě bych tak jed-nal znovu."
Finn na mě ostře pohlédl. "I kdybys věděl - to všechno?"
"I kdybych to věděl." Pokrčil jsem rameny a usedl jsem na trůn. "Co jiného by mi asi zbývalo?"
Duncan si povzdechl. Vztáhl ruku a ve vzduchu opsal známé gesto. S dlaní vytočenou vzhůru a s roztaženými prsty.

Usmál jsem se a gesto jsem po něm zopakoval.

Kapitola osmnáctá

Když jsem přijímal solindéské vyslance, byl jsem oblečen, jak si žádalo moje postavení. Pryč byly rozpraskané a opotřebené pláty z tvrzené kůže a kroužkové brnění vo-jáka; namísto toho jsem se oblékal do sametu, brokátu a at-lasu v barvách šarlatu a medově zlaté. Vlasy i vousy mi při-střihli a zjemnili vonnými oleji; konečně jsem vypadal, jak má vypadat král. Poprvé v životě!

Když šest solindéských vyslanců vpochodovalo do Velké síně, vytušil jsem, že je můj vzhled zaskočil. Nečekali to. Před zhruba sedmi lety, když Bellam uchvátil Homanaské království, jsem byl pouhý mladík. Měl jsem sice postavu i sílu dospělého muže, ale postrádal jsem vytrvalost. Zdálo se mi, že uběhlo moře času, než se mi podařilo dosednout na Lví trůn. Vzpomínal jsem na chvíle, kdy mě Keoughův syn odzbrojil a uvrhl mne do želez. Vzpomínal jsem na nekonečné noci, kdy se mi vyhýbal spánek. Vzpomínal jsem na své ohromení, když za mnou přišla Alix, aby mě osvo-bodila. Usmál jsem se.

Solindéští pochopitelně netušili, proč se usmívám, ale na tom nezáleželo. Ať si myslí, co chtějí. Ať soudí podle mého vzhledu. Časem mezi námi stejně bude jasno.

Ve Velké síni jsem nebyl sám. Záměrně jsem si za čest-nou stráž zvolil Cheysulie. Finn a Duncan s šesti dalšími bojovníky stáli vedle trůnu a také poblíž mramorového stu-pínku. Tvářili se vážně, mlčeli a hleděli strnule před sebe. Všichni měli žluté oči.

Rowan, který solindéské vyslance uvedl do Velké síně, každého z nich představil zvlášť - jeden byl vévoda, druhý baron; nerozlišoval jsem ty solindéské tituly. Zato Rowan se v nich skvěle orientoval. Tento můj cheysulijsko-homanaský velitel, jehož korektní chování zčásti pozname-návala jistá dávka blahosklonnosti, si vedl velmi dobře. My jsme byli vítězi, oni poražení. A navíc se nacházeli ve zdech mého paláce.

Essien, muž urozeného původu a namyšleného chování, se k audienci dostavil v modré hedvábné tunice, jen si z ní odstranit solindéský emblém. Obrysy Bellamova vycháze-jícího slunce však ještě stále byly znatelné. Zvolil nená-padný způsob, jak mě urazit, ale sám byl natolik neškodný, že jsem to pustil z hlavy. Navenek poctami nešetřil. Kdy-bych se ohradil, nejspíš by se hájil vysvětlením, že vzhle-dem k finančně náročné válce mu na lepší oděv nezbývá. Proto jsem jeho vzpouru přehlédl. Konečně, mohl jsem si to dovolit.

Tmavé vlasy měl Essien hladce sčesané z vysokého čela a ruce klidně svěšené podél těla. V hnědých, jiskrných očích však ve chvíli, kdy se mi poníženě uklánělil, příliš mnoho pokory nebylo. "Pane," pravil tiše, "přicházíme jako solindéští vyslanci, abychom ti vyslovili úctu - tobě, králi Carillone."

"Znáte moje podmínky?"

Krátce pohlédl na ostatních pět mužů.

"Zajisté, pane. Podrobně jsme je prodiskutovali. Solindéské království prohrálo válku. A královský trůn je - ne-obsazen." Všiml jsem si, že pevně zaťal zuby. "Nemáme krále - krále solindéského původu." Znovu se na mě podí-val. Neušla mi hořkost v jeho očích. "Trůn je prázdný, pane, proto přicházíme s poníženou žádostí, aby ses jej ujal."

"Copak Bellam nemá dědice?" Vykouzlil jsem zdržen-livý, zdvořilý úsměv, který za mě řekl přesně to, co jsem říci chtěl. Byla to čistě formální záležitost, protože všichni jsme věděli, oč jde. "Ellic je sice léta po smrti, ale Bellam nepochybně zanechal levobočky."

"Těch je celá řada," přikývl Essien upjatě. "Naneštěstí ni-kdo z nich se pro naše účely nehodí. Navíc by to vyvolalo - spory." Neznatelně se pousmál. "Chceme se podobným problémům vyhnout, když je náš král po smrti. A ty jsi - dostatečně způsobilý se toho úkolu zhostit."

Dostatečně. Essien měl zvláštní způsob vyjadřování. Svůj mluvený projev prokládal pomlčkami a používal slova, kterým rozuměl pouze ten, kdo jim rozumět chtěl. Vzhledem k tomu, že jsem vyrůstal u královského dvora plného královských rádců a pochlebníků, rozuměl jsem mu dobře.

"Zajisté," přikývl jsem, když jsem ho nechal dostatečně dlouho čekat. "Udělám vše pro to, abych ten úkol dosta-tečně zvládl. Ale jsou tu ještě jiné požadavky, které jsem vznesl."

Essien se zachmuřil. "Ano, můj pane a králi. Jde o otázku týkající se práva prvorozeného." Zhluboka se nadechl, až se mu zavlnila modrá tunika. "Na důkaz naprosté pokory vzhledem k nedávno potvrzenému vítězství nad naší zemí ti nabízíme ruku princezny Electry, Bellamovy jediné dcery. Jediné žijící Bellamovy legitimní dcery." Chřípí se mu znatelně zachvělo. "Syn zrozený ze solindéského a homanaského spojení pak jednoho dne převezme náš trůn."

"Právem prvorozeného," pronesl jsem zamyšleně. "Dobrá tedy, vezmu si tu dámu za ženu. Vyřiďte jí, že Carillon Mujhar jí dává na vědomí, aby si do měsíce vyřídila vše po-třebné ohledně šatstva a domácího služebnictva. Pokud by se snad do stanoveného termínu nedostavila, pošlu pro ni své Cheysulie."

Essien i ostatní vyslanci velmi rychle pochopili význam mých slov. Jasně jsem viděl, že si všimli osmi bojovníků oděných v kůži, s blýskavými zlatými ozdobami s odznaky lir, s luky a noži. Stačilo jen podívat se na jejich lir, aby pochopili.

Essien se na znamení souhlasu s mými požadavky uklo-nil. Audience se očividně chýlila ke konci, ale já jsem měl ještě jednu otázku. "Kde je Tynstar?"

Essien se zprudka napřímil. Jednou rukou si uhladil vlasy; nejspíš to bylo podvědomé, nervózní gesto. Dvakrát po sobě polkl. Pak se rychle rozhlédl po ostatních, ale ti se tvářili neutrálně. Nechali to plně na Essienovi.

"Nevím," řekl nakonec zbytečně nahlas. "Nikdo vlastně neví, kam se ten Ihlinijský poděl. Opravdu, nikdo to neví, pane. Prostě odešel." Pousmál se. Jeho úsměv nedokázal za-krýt jistý pocit vítězství a pobavení - na můj účet. "Nepo-chybně má v úmyslu mařit tvé plány, jak nejlépe svede, ale víc o jeho záměrech nevím. Tynstar je prostě… Tynstar."

"A nepochybně u vás najde podporu," řekl jsem bez obalu. "V Solindéském království jsou Ihlinijští u moci - až dosud.

Ale jejich říše - Tynstarova říše - je zahalena tajemstvím -, proto tady máme Cheysulie."
Essien se zpříma podíval na Finna. "Ale dokonce i v So-lindéském království se ví, že existují jisté síly, kterými Ihlinijští dokáží oslabit cheysulijská kouzla." Pohledem znovu ulpěl na mé tváři. "Nemám pravdu?"
Usmál jsem se. "A proč se nezeptáš rovnou Tynstara? Ten přece nejlíp ví, jak je to mezi oběma národy."
Pozorně jsem si ho prohlédl. Předpokládal jsem, a taky doufal, že podle výrazu jeho tváře usoudím, zda něco ne-tají. Prozradil by se, kdyby věděl, kde Tynstar přebývá - ať už by to bylo chováním, nebo zarytým mlčením. Nevšiml jsem si, že by se tvářil vítězoslavně. Jen se lehce zamračil, jako by přemítal o něčem, co by rád zjistil. Jako by si uvě-domil, že se to nedozví dřív, dokud nepronikne do podstaty toho všeho. Nelhal však.
Gestem jsem naznačil, že audience je u konce. "Pošlu do Lestry svého správce. Royce je důvěryhodný, neúplatný muž. Mým jménem bude řídit chod království Solindéského do doby, než se můj prvorozený syn bude moci ujmout trůnu. Podřiďte se mu a uvidíte, že se vám dobře povede."
Essien stiskl zuby. "Zajisté, můj pane a králi."
"A Cheysulie s ním taky pošlu." Usmál jsem se, když solindéskému vyslanci došel smysl mých slov. "Teď můžete jít."
Když odešli, podíval jsem se na své strážce. Duncan se zvolna usmál. "Finn tě dobře vyškolil."
"Ale dalo mi to dost velkou práci." Při úsměvu se Finnova zjizvená tvář nehezky zkřivila. "Přesto si myslím, že podle toho, co jsem viděl, to nebyl promarněný čas."
Vstal jsem z trůnu. Zapraskalo mi v zádech. "Electra ne-bude potěšena tím, co uslyší."
"Electru nepotěšíš ničím, co řekneš ani co uděláš," vy-pálil Finn. "Přesto si myslím, že pro klid v manželství bys neměl pomýšlet ještě na jinou."
Zasmál jsem se a odložil zlatou královskou korunu. Kdysi patřila Shaineovi. Zdobily ji diamanty a smaragdy. A teď byla moje. "Říká se, že klidné manželství vlastně ani není pořádné manželství." Podíval jsem se na Duncana. "Ty bys o tom mohl nejlíp vyprávět."
Duncan se v tu chvíli zatvářil stejně ironicky, jako to do-vedl Finn. Pak pokrčil rameny: "S Alix se rozhodně ne-nudím."
Ťukal jsem korunou o dlaň ruky a přemýšlel o Duncanově ženě. "Až Electra přijde," zahučel jsem zamračeně, "nějak si s ní už poradím. Nebude to pochopitelně stejné, jako kdybych si do postele bral rozechvělou a nevinnou dí-venku - Electra je jiná."
"To opravdu je," ucedil Finn suše. "A ty z ní navíc udě-láš homanaskou královnu."
Zkoumavě jsem se podíval na Finna. Byl zamlklý a vy-hýbal se mému pohledu. Cheysulijští bojovníci se nesnaží o přetvářku, ale když si to nepřejí, nepoznám, co si myslí. V Duncanově a Finnově případě jsem však dost dobře do-kázal odhadnout, co si ti dva nejspíš myslí…
…že si do postele nasadím jedovatou zmiji… řekl jsem si s povzdechem. Pak jsem si ovšem uvědomil, jak ohro-mující přitažlivost má právě tato zmije pro muže - a pro mě zvlášť - a pocítil jsem silnou sexuální žádostivost. U všech bohů, klidně bych riskoval třeba i vlastní život za jednu jedinou noc strávenou s ní v posteli… ano, klidně bych to riskoval.
Znovu jsem se podíval na Finna. "Homanaskému krá-lovství tím sňatkem zajistím mír."
Tvářil se vážně. "Koho tím chceš přesvědčit?"
Zamračil jsem se a sestoupil jsem ze stupínku. "Pojď se mnou, Rowane. Pověřím tě dopravením mé matky z na-šeho rodinného sídla v Joyenne. Přivez ji tak rychle, jak jen jí to její zdravotní stav dovolí. A také Torry by sem měla přijet, pochopitelně - nepochybuji, že to uvítá především Lachlan." S povzdechem jsem se otočil. "Finne, dohlédl bys na to, aby se Torry bezpečně dostala sem, do králov-ského paláce?"
Beze slova přikývl. Patrně pořád ještě nesouhlasil s mým záměrem oženit se s Electrou. Bylo mi to jedno - Finna jsem si přece nebral.

Cosi zašramotilo.
Nebylo to harašení v pravém slova smyslu, spíš něco ne-nápadného, tichého. Bleskově jsem se vztyčil.
Rukou jsem zajel pod polštář, pro nůž. Třebaže jsem se stal homanaským králem, nezbavil jsem se starých zvyků.
S mečem a nožem jsem se ukládal ke spánku už hezky dlouho, a tak ani v posteli s nebesy jsem si nepřipadal bez svých zbraní bezpečně. Když jsem však rázně odhrnul boční závěsy a vyskočil z lůžka, zjistil jsem, že nemám šanci. Proti cheysulijskému bojovému umění neexistuje účinná obrana.
Nejdřív jsem si všiml jestřába. Seděl na opěradle židle a v tlumeném světle pochodně si mě upřeně prohlížel. Duncan mi pochodní pokynul: "Pojď se mnou," řekl.
Svěsil jsem ruku s nožem. Bylo to už podruhé, co mě takhle v noci vytáhl Cheysuli z postele. Duncana jsem však neznal tak dobře jako Finna. A z toho, co jsem o něm vě-děl, jsem měl plné právo pojmout podezření. "Kam chceš jít? A proč?"
Zlehka se pousmál. Ve světle pochodně připomínala jeho tvář spíš masku. Postrádala jakýkoli výraz. Žluté oči mu jasně plály a panenky byly maličké jako špendlíkové hla-vičky. Pod černými vlasy probleskovala zlatá náušnice s po-dobou jestřába. "Co kdybys odložil ten nůž?"
Cítil jsem, jak mi do tváře stoupá horkost. Zrudl jsem. "Proč?" ohradil jsem se prudce. "Můžeš mě klidně zabít, i když si ten nůž nechám."
Duncan se zasmál. "Nenapadlo mě, že máš ze mě strach -"
"Tos neřekl správně - nebojím se tě," namítl jsem. "Bez-tak bys mě nezabil, protože jsi přesvědčen, že mám ve va-šem proroctví důležitou roli. A neznám jiný důvod, proč bys to měl dělat."
"Carillone," řekl káravě, "dnes v noci tě chci učinit krá-lem."
Zamrazilo mě. "Kým že mě chceš učinit?" zeptal jsem se s předstíraným klidem.
"Pojď a uvidíš."
Nasoukal jsem se do kalhot a košile; byly to první věci, které mi padly do ruky. Pak jsme vykročili. Duncan ještě před

odchodem nařídil Caiovi, aby zůstal. Poslušně jsem ho následoval palácovými chodbami.
Kráčel s jistotou, jako někdo, kdo palác dobře zná. Vě-děl jsem, že Duncan v královském paláci nikdy mnoho času nestrávil. Pokud mi bylo známo, Hale ho vzal do paláce jen jednou, a to byl Duncan ještě příliš malý, aby si mohl za-pamatovat složitý plán všech chodeb a komnat. A najed-nou jsem zjišťoval, že palácem prochází, jako by se tu byl narodil.
Odvedl mě, jak jinak, do Velké síně. Zde sňal z držáku na zdi další pochodeň, zapálil ji o svou vlastní a obě mi podal.
"Tam, kam jdeme," řekl, "je tma. Ale dýchat se tam dá."
Cítil jsem, jak mi v zádech zamrazilo. Zdržel jsem se ra-ději dalších otázek, kam máme namířeno. Jen jsem mlčky a užasle přihlížel, když poklekl na okraji krbového ohniště.
Pustil se do odstraňování nezapálených polen. Zvířený popel mu sedal do vlasů. Po chvíli vypadal jako šedovlasý stařík, třebaže s hladkou pletí. Rozkašlal jsem se, když se popel dostal až ke mně. Kýchl jsem, když mi vnikl do nosu. Duncan však pracoval dostatečně rychle; sáhl někam dolů a zatáhl za železný kruh, o jehož existenci jsem neměl tu-šení.
Zamračil jsem se, když jsem si uvědomil, jaká další ta-jemství zná Duncan o královském paláci. Přesto jsem dál trpělivě přihlížel. Neušlo mi, s jakým soustředěním si po-činal. Zabral oběma rukama a vynaložil veškerou sílu. Na-konec uspěl a kruhem pohnul. Byl připevněn k železné desce, pod níž zel kruhový otvor. Odtáhl ji stranou. Část popela zmizela v otvoru. Zašklebil se, když zjistil, v jak hrozném stavu má kalhoty.
Naklonil jsem se blíž, abych se do té díry podíval. Byly tam schody. Pokrčil jsem čelo. "Kam -?"
"Za chvíli to poznáš." Vzal si pochodeň a vstoupil do otvoru. Mizel v něm, krok za krokem. Neochotně jsem ho následoval.
Dýchat se tam opravdu dalo, jak Duncan předpověděl. Všude to páchlo zatuchlinou a plesnivinou, ale vzduch to byl. Pochodně hořely dál, aniž by jejich plameny zakolísaly, takže jsem usoudil, že nám nic nehrozí. Následoval jsem Duncana celý udivený, jak se o tomhle místě dověděl. Bylo to úzké schodiště s mělkými stupni. Musel jsem se sehnout, abych se neuhodil do hlavy. Duncan, který byl skoro stejně velký jako já, se také skláněl. Finn by tudy však prošel zřejmě bez potíží. Zamrazilo mě a zmocnila se mě nejistota. Náhle jsem zatoužil, aby tu se mnou Finn byl. Ale nebyl tady - pověřil jsem ho, aby přivezl moji sestru do královské-ho paláce. Vydal jsem se tak do rukou jeho bratra.
"Tudy." Duncan sestoupil z dalších dvou schodů a ocitl se v stísněné kamenné kobce. Přejel dlaní po kamenných stěnách. Zahlédl jsem runové písmo, prastaré, pokryté vlhkou plísní. Duncanovy opálené prsty, teď šedivé od po-pela, zanechávaly na stěně šmouhy. Přejížděl po runách a cosi tiše šeptal. Pak kývl: "Tady to je."
"Co chceš -" Nedořekl jsem. Stiskl jeden z kamenů a na-lehl na něj. Stěna zaskřípěla - a povolila pod tlakem.
Další schodiště? Ne. Jen klenutá místnost. Ušklíbl jsem se. Vypadalo to jako krypta.
Duncan vsunul pochodeň dovnitř a rozhlédl se. Pak ji vytáhl a pokynul mi, abych vstoupil jako první.
Podíval jsem se na něj s jistými obavami, které co chvíli vzrůstaly.
"Rozhodni se," vybídl mě. "Vstoupíš jako princ a vyjdeš coby král - anebo se vrátíš s vědomím, že jsi neobstál."
"Proč bych neměl obstát?" namítl jsem se rozhořčeně. "Nejsem snad jakýmsi spojovacím článkem ve vašem pro-roctví? Sám jsi to tak nazval."
"Spojovací článek se musí pořádně ukout." Podíval se za moje záda do míst, kde se zvedalo schodiště. "Za tebou je úniková cesta, Carillone. Myslím však, že se po ní nevydáš. Můj rujholli by se přece nikdy nedal do služby k zbabě-lému hlupákovi."
Nuceně jsem se zazubil, ale veselý úsměv jsem rozhodně nesvedl.
"S takovými řečmi na mě nechoď, vlkodlaku. Docela klidně se můžu sám prohlásit i za cheysulijského krále, když mi to zachrání život. A než se ti podaří odpravit mě, třebaže tvrdíš pravý opak, odejdu odtud jako král, aniž bych musel lézt tam do té krypty." Zašilhal jsem po pochodni, která náhle začala prskat. Plamen se roztančil. "Nejsi Finn, abys věděl, a ohledně důvěry mezi námi dvěma - nikdy jsme spolu dobře nevycházeli."
"Ne, nevycházeli jsme spolu nejlépe." přikývl. "Ale byla to žena, která nás rozdělovala. Alix však v téhle záležitosti žádnou roli nehraje. Je na tobě, abys to udělal."
"Caie jsi nechal v paláci." Samo o sobě to bylo podezřelé.
"To proto, že jako lir by tu byl nadbytečný."
Zíral jsem na něj s otevřenými ústy. Cai že by tady byl jako lir nadbytečný? Řekl to tak Duncan? U všech bohů, pokud se rozhodl obejít se bez svého lir, které je v podstatě součástí jeho duše, pak bych mu snad měl důvěřovat.
Povzdechl jsem si. Polkl jsem, abych zaplašil svíravý po-cit v krku, napřáhl jsem ruku s pochodní a vykročil jsem do tmy.
Tak nadbytečný, říkal. Ano, v podstatě měl pravdu - tam uvnitř byla snad všechna lir, která mohla kdy existovat, a nebylo tedy zapotřebí nějakých dalších.
Vlastně to ani nebyla krypta. Spíš bych to nazval pa-mátníkem nebo tak nějak podobně. Možná i kaplí. Toto místo prostě mělo něco společného s Cheysulii a jejich lir a také s jejich bohy. Po všech stěnách totiž byla rozmís-těna lir, jedno lir vedle druhého; všechna vyřezaná do mra-moru světle krémové barvy.
Světlo pochodně klouzalo po stěnách a lesklo se v zla-tavých žilkách. Z hladké horniny vylétal orel s otevřeným zobákem a rozepjatými křídly. Nahrbený, vztyčený med-věd s jednou hrozivě napřaženou tlapou. Liška, svižná, s huňatým ocasem, s hlavou otočenou dozadu. A kanec s lesklými kly a nenávistnýma očkama.
Byli tu i další. Byly jich spousty. Cítil jsem, jak se mi tají dech. Otáčel jsem se a zíral na stěny kolem. Takové spousty, tak dovedně vyvedené zvířecí postavičky, tak nevídaně krásné a tak hluboko ukryté pod zemí.
Jestřáb se konečky křídel dotýkal sokola. A horská kočka - milá na pohled a obratná - skákala po kamenech. Byl tu samozřejmě i vlk, jak jinak, a podobal se Storrovi. Oba měli zlatožluté oči. Každá píď, od podlahy až ke stropu, byla

pokryta vyobrazeními cheysulijských lir.
Nadbytečný? Ano, bylo to tak.
Cítil jsem, jak se mi do tváří hrnou slzy. Docela neoče-kávaně se mi sevřela hruď. Náhle jsem hluboce zalitoval, že jsem jen Homanaský, a ne Cheysuli. Zatoužil jsem po požehnání bohů a jejich kouzelných lir. Jak naprosto bez-významný se ve srovnání s nimi náhle jevil Carillon Mujhar, král homanaský!
"Ja'hai," pravil Duncan. "Ja'hai, cheysu, Mujhar."
Prudce jsem se otočil a podíval jsem se na něj. Stál u stěny s pozvednutou pochodní a obdivně hleděl na lir. "Co znamenají ta slova?" zeptal jsem se. "Finn vyslovil ta-táž slova, když promlouval k bohům. A tys tehdy namítl, že to neměl dělat."
"To byl Finn," pronesl Duncan tiše, obklopen tolika lir. "Tato slova by měl pronášet jen cheysulijský náčelník a po-tom ten, kdo se má stát příštím králem." Usmál se, třebaže jsem se užuž chystal hlasitě protestovat. "Nestojím o to, Carillone. Kdybych o to usiloval, nebral bych tě sem do podzemí. Tady totiž, v lůně Matky Země, se znovu naro-díš. Tady se staneš opravdovým králem."
"Jaký význam mají ta slova?" opakoval jsem znovu. "Co znamenají?"
"Od Finna jsi určitě pochytil tolik, abys věděl, že ze sta-rého cheysulijského jazyka je nelze doslova přeložit. Ob-sahují skrytý podtext, cosi, co se nedá přímo vyslovit… Podobně je tomu třeba u gest…" Naznačil gesto tahlmorra. "Ja'hai, cheysu, Mujhar je ve své podstatě mod-litbou k bohům. Poníženou žádostí. V homanaštině by se to dalo vyjádřit asi jako Přijmi tohoto muže; tohoto krále-Mujhara."
Pokrčil jsem čelo: "Ale to zrovna nezní jako modlitba."
"Ta ponížená prosba… nebo dejme tomu modlitba, tak jak ji vyslovil Finn a já teď tady… má své zvláštnosti. Bo-hové na ni totiž vždy odpovědí. Buď životem… nebo smrtí."
To mě vyděsilo. "Takže já tady dole můžu zemřít?"
"Ano, možné to je. A po celou tu dobu budeš tomuto ne-bezpečí muset čelit naprosto sám."
"Víš toho hodně," usoudil jsem. "Co všechno ti Hale ještě prozradil?"
Duncan se zatvářil nepřístupně. "Hale mi vysvětlil, oč jde. Většina Cheysuliů však ví totéž co já." Nepatrně se usmál. "Není to nic tak strašného, Carillone. Vždyť se jedná jen o lůno Matky Země."
Zděsil jsem se. "Jaké lůno? Lůno Země? Duncane -"
Duncan ukázal na podlahu. Až dosud jsem věnoval po-zornost jen stěnám a dolů jsem se nepodíval. Teď jsem spatřil otvor. Nacházel se v samém středu podlahy.
Podobně vypadají otvory do hladomorny, kam se spou-ští lidé odsouzení k smrti vyhladověním.
Instinktivně jsem udělal krok vzad. Téměř jsem narazil do Duncana, který stál ve dveřích. Ten pouze vztáhl ruku a odňal mi pochodeň. Rychle jsem sáhl po noži. Nůž jsem však neměl. Duncan vsadil pochodeň do konzole vedle dveří, takže kobka zůstávala zalita světlem. Světlem? Svět-lo jako by proudilo k tomu otvoru a stékalo dovnitř.
"Vstoupíš do lůna Matky Země," prohodil Duncan jakoby nic, "a ve chvíli, kdy odtamtud opět vystoupáš, dojde k zro-zení nového krále-Mujhara."
Tiše jsem zaklel. Neměl jsem daleko k tomu, abych mu zakroutil krkem, ale protože jsem nevěděl, jestli bych to opravdu dokázal, nezbylo mi než zůstat v kobce. Lůno Matky Země však bylo docela něco jiného. "To jako myslíš - abych vlezl dovnitř? Jak? Je tam snad nějaký provaz? Nebo výstupky, za které bych se mohl přidržovat?" Zarazil jsem se. Pochopil jsem totiž, že je hloupost, co říkám. Hlado-morny se přece stavěly proto, aby se lidé nemohli dostat ven. Takže ani tahle nebude výjimkou.
"Musíš skočit."
"Skočit?" Zaťal jsem pěsti, až se mi nehty zaryly do dlaní.
"Duncane -"
"Čím dřív to uděláš, tím dřív se dostaneš ven." Řekl to vážně, ale v očích mu svitly ohníčky. Bavil se mými roz-paky.
"Matka Země se podobá všem matkám, Carillone; je přísná, často náchylná k hněvu a občas i netrpělivá, ale vždycky má srdce na dlani. A dává život. V tomto případě je to Mujhar, král, kterého si přejeme, aby nám ho poro-dila."
"Ale já už jsem na světě," namítl jsem. "Už jednou jsem se narodil. Moje matka je Gwynneth, královna homanaská. A jednou být narozen snad stačí, třebaže si na nic z toho nevzpomínám. Nechme téhle šaškárny a pojďme pryč! Ne-mám chuť vracet se do něčího lůna."
Duncan mi položil ruku na rameno. "Zůstaneš tady. A dáme se do toho. A bude-li to nutné, přinutím tě k tomu."
Obrátil jsem se k němu zády a odkráčel do nejvzdále-nějšího kouta. Okraji toho otvoru jsem se vyhnul zdaleka. Pak jsem se opřel zády o kamennou stěnu a čekal jsem. Cí-til jsem, jak mě do krku tlačí vzepjatá křídla vzlétajícího sokola. To mě přimělo, abych se zas narovnal.
"Ty nejsi Cheysuli," pravil Duncan. "Ani jím být nemů-žeš. Ale touto cestou se aspoň na chvíli můžeš vcítit do toho, jak Cheysuliové myslí a jednají."
"A to ze mě udělá chlapa?" Nedokázal jsem potlačit ne-chuť.
"Staneš se, třeba jen na krátkou dobu, jedním z nás." Duncan se v záři pochodně tvářil zcela vážně. "Nebude to nadlouho. Ale aspoň na chvíli poznáš, jaké to je, být Chey-suli. Dítě bohů." Rukou naznačil gesto tahlmorra. "A to ti pomůže být lepším Mujharem."
V krku mi vyschlo. "Mujhar je cheysulijský výraz pro krále, nemám pravdu? A co znamená homanaský?"
"Ano, slovo Mujhar je opravdu cheysulijského původu a označuje krále," pravil tiše. "Homanaský se dá přeložit asi jako obojí krve."
"Tak tedy - král obojí krve." Cítil jsem napětí kolem ža-ludku. "Takže s ohledem na to, že sis nečinil nároky na královský trůn pro rodilého Cheysuliho, snažíš se teď všemi silami, abys ze mě Cheysuliho alespoň do jisté míry udělal."

"Ja'hai, cheysu," odpověděl. "Ja'hai, cheysu, Mujhar."
"Ne!" křikl jsem. "Chceš mě snad obětovat bohům? Dun-cane - já se bojím -"
To slovo zaznělo dutě ve stěnách kobky. Duncan mlčel. Čekal. Div jsem se z toho nepominul. Cítil jsem, jak mi pot stéká z podpaží. Obestřel mě pach hrůzy. Celý jsem se roz-klepal a ztuhl. Rád bych z kobky unikl, ale všechno v mém nitru se začalo bouřit.
"Před bohy člověk předstupuje nahý."
A pak mi pomohl ze šatů. Jen nerad jsem shodil boty, odložil košili a nakonec i kalhoty. Vadilo mi, že uvidí mé strachem scvrklé přirození. Duncan se však netvářil ani překvapeně, a dokonce jsem ani neměl pocit, že by mě pro to litoval. Cítil jsem jen jeho účast, čirou, nefalšovanou účast. A taky pochopení.
Přistoupil k pochodním, obě vytáhl z konzole a odnesl je do do přístěnku vedle schodiště. Dveře kobky zůstaly otevřené, ale já jsem věděl, že tudy cesta nevede.
"Jakmile přirazím dveře, musíš skočit."
Zavřel je.
A já opravdu skočil -

Kapitola devatenáctá
Ja'hai, cheysu, Mujhar -
Ta slova mi zněla hlavou jak ozvěna.
Ja'hai, cheysu, Mujhar -
Padal jsem. Stále jsem padal. Propadal jsem se hlu-boko… do černé propasti, do absolutní prázdnoty. Velmi hluboko…
Křičel jsem.
Můj hlas se odrážel od okrouhlých stěn té propasti. Ob-klopovaly mě, ale neviděl jsem je. Moje zvolání znásobené ozvěnou se mi vracelo k uším. Projelo mi celým tělem.
Pořád ještě jsem padal.
Nevím, zda mě Duncan slyšel. Myslím však, že ne. Ne-ustále jsem se propadal.
Napadlo mne, zda mě Duncan vůbec slyší. Napadlo mě - napadlo - vlastně mě už nic nenapadalo. Prostě jsem jen padal.
Ja'hai, cheysu, Mujhar -
Ta propast mě celého pohltila. Klesal jsem dolů do lůna Matky Země. A nedokázal jsem si odpovědět na otázku, zda mě kdy zas vyvrhne ven -
Duncane, ach, Duncane, tys mi neřekl celou pravdu… Ale dokázal by mi opravdu sdělit, oč půjde? Není to nako-nec jen pouhé padání, při němž si mám uvědomit, jaký mám být?
Propadání dolů.
Náhle jsem padat přestal. Cosi mě zachytilo. Uprostřed pádu mě to zachytilo. Jako by se mi cosi ovinulo kolem kotníků a zápěstí. Ruce? Ne. Bylo to něco jiného. Cosi, co mě v temnotách pevně chňaplo za ruce, za nohy, za záda i za boky. Visel jsem v tom prostoru břichem dolů. A v na-prosté tmě.
Zvracel jsem. Hořkost se mi z útrob drala do úst. Ža-ludek se dokonale vyprázdnil. Zachvátila mě třesavka. Visel jsem v naprostém tichu; neodvážil jsem se pohnout ani hlasitěji dýchat. Modlil jsem se jen, abych zůstal, kde jsem, a bylo mi jedno, co to bylo - co dokázalo zastavit můj pád.
Bohové - nedopusťte, abych padal dál - nechci to už zažít znovu -
Že by to způsobilo nějaké síťoví? Nějaká tenká, napjatá síť, zachycená na okrajích té propasti? Možná dokonce od-tud povede cesta zpátky.
To, co mě zachytilo, se mi nezařezávalo do svalů. Jen mě to drželo na místě, neschopna pohybu; vlastně jsem visel ve vzduchu.
Připadal jsem si jako dítě v kolébce, jako dítě vznášející se v matčině děloze hlavou dolů.
"Duncane?" zašeptal jsem v obavách, že můj hlas poruší tu rovnováhu. "Tak tohle je ono?"
Duncan tu však nebyl. Byl jsem sám. Pochopil jsem, proč to udělal. Finn mi jednou něco málo sdělil o cheysulijských obřadech spojených s přijímáním mladíků mezi dospělé muže. Při tom obřadu došlo ke spojení dospělého bojov-níka s jeho předurčeným lir, ale napadlo mě, že to nebude všechno. Netušil jsem však, oč jde. Byl jsem Homanaský, a proto cheysulijskými bohy nepožehnaný. Teď jsem však měl možnost objevit, co vlastně dělá Cheysuliho Cheysulim. Dnes v noci z tebe učiním krále.
Krále? Napadlo mě s údivem. Nebo snad rovnou šílence? Strach svíral mou duši.
Nehýbal jsem se. Dál jsem jen visel a naslouchal. Pře-mítal jsem, zda se Duncan vrátí, aby se přesvědčil, jak jsem dopadl. Určitě bych ho slyšel. Určitě bych zaslechl jeho kradmé kroky na skřípějících kamenech a slyšel bych i ti-chý šelest provázející jeho pohyby. Slyšel bych ho, protože se mi sluch zbystřil zoufalým přáním, aby na mě Duncan nezapomněl. Kdyby se vrátil, mohl bych na něj křiknout, aby mě odsud dostal.
Nejspíš bych i prosil.
Vstup jako princ a vyjdeš coby král.
Bohové, stojí mi to za to?
Vzduch. Dýchal jsem. Neměl žádný zvláštní pach ani vůni. Byl to prostě vzduch. Odněkud ke mně proudil vzduch, životadárný vzduch - možná někde tady jsou otvory, kterými bych odtud mohl uniknout.
Visel jsem v naprostém tichu. Když jsem zvolna natočil hlavu, zaslechl jsem křupnutí za krkem, jak mi povolily svaly. Slyšel jsem, jak mi vlasy v proudu vzduchu šelestí o ramena. Spíš to byly šumy než zvuky. A přesto jsem je vnímal.
Odněkud ke mně dolehly další zvuky. Zněly jako vzdá-lené údery: Pa-bum, pa-bum, pa-bum.

Kroky? Ne. Patřily Duncanovi? Ne.
Pa-bum, pa-bum, pa-bum.
V hlavě mi hučelo - takový zvláštní syčivý zvuk to byl. Sílil, nabíral na intenzitě. Zavřel jsem oči a pokusil jsem se ho nevnímat.
Pa-bum, pa-bum, pa-bum.
Stále jsem tam visel. Nahý a sám, úplně ztracený v tem-notách. V lůně Matky Země. Jako dítě jsem si připadal. Ne-narozené stvoření uvězněné v matčině lůně. A to, co jsem slyšel, byly údery mého vlastního srdce. Ty údery se mi spolu s tichem odrážely uvnitř hlavy. Znovu jsem byl dí-tětem a čekal jsem na zrození.
"Duncanéé!"
Zavřel jsem oči. Stále jsem jen visel. Strach mě pozvolna opouštěl. Ztratil jsem pojem doteku. Nevnímal jsem už, že mě cosi drží.
Vznášel jsem se.
Ticho.
Vznášel jsem se -

Nebyla mi zima, nebylo mi teplo. Nicota. Vznášel jsem se, aniž bych někde viděl světlo, aniž bych vnímal doteky, zvuky, aniž bych si uvědomoval vůně nebo chuti. Jako bych neexistoval. Jen jsem s nezměrnou trpělivostí čekal -

Cinkot. Jako by o sebe třeskly dva meče. Cinkot. Zvuk -
Plnil mi hlavu, dokud jsem ho nedokázal ochutnat. Dokud jsem ho neucítil. Seděl mi na jazyku, nakyslý jako pachuť krve. Že bych se kousl? Ne. Vlastně jsem ani neměl krev. Byl jsem jen tělo zavěšené v jakýchsi prova-zech.
Pamatuji si, že oči jsem měl otevřené. Vytřeštěné. A přes-to jsem byl slepý. Viděl jsem jen tmu, nikde ani náznak světla.
Pak to náhle přišlo. Do očí mě udeřilo světlo. Přemíra jasu.
Vykřikl jsem. Tolik světla, tolik světla - chtějí mne tím světlem snad oslepit?
Takto se staneš, třeba jen krátce, jedním z nás.
"Duncane?"
Šeptl jsem, ale vyznělo to jako výkřik. Svíjel jsem se v provazech a rozvzpomněl jsem se, že mám tělo. Lidské tělo. Tělo muže. Vzpomněl jsem si, že jsem Carillon, princ homanaský.
Poznáš aspoň na chvíli, jaké to je, být Cheysuli.
Nešlo to.
Nic na ten způsob jsem neprožíval.
Myslel jsem jen na to, že se zvolna rodím.

Zaslechl jsem šumění křídel. Svist letek. Cai? Ne, Cai to není. Duncan ho přece nechal v paláci.
Šum křídel, ptačí křik; sokol, jestřáb. A hněvivý hlas orla.
Ptáci. Všude kolem spousta ptáků. Cítil jsem ve tváři vzduch zvířený jejich křídly. Jak rád bych se k nim přidal, s jakou chutí bych ucítil vítr v křídlech a užíval si volnosti oblohy! Jak rád bych tančil ve větru -
Byla to lákavá představa. Otevřel jsem ústa a křikl jsem:
"Jsem člověk, ne pták! Člověk, ne zvíře! Člověk, ne vlko-dlak!" Ticho mne konejšilo. Pa-bum, pa-bum, pa-bum.

Šepot.
Ďábleďábleďáble -
Vznášel jsem se.
Ďábleďábleďáble -
Pobouřilo mne to. Ne, nejsem ďábel.
VLKOdlakuVLKOdlakuVLKOdlaku -
Ne, ne, ne. Usmál jsem se. ČlověkČlověkČlověk.
ProměňseProměňseProměňse -
Boží požehnání, dovtípil jsem se. Nezavrhli mě.
ZvířeZvířeZvíře -
Ne!Ne!Ne!
Vznášel jsem se. A náhle jsem se stal zvířetem.

Běžel jsem. Po všech čtyřech. Šlehal jsem ocasem do stran a stále jsem běžel. A pocítil jsem opojnost volnosti.
Pod tlapami se zahnutými drápy mne hřála země. Vní-mal jsem vůni a pachy stromů, oblohy, trávy i houštin. Byl to bezstarostný, hravý běh - přeskakoval jsem keře. Vyrval jsem horké krvavé maso z těla své kořisti. Ucítil jsem pa-chuť masa v tlamě. Ale ze všeho nejvíc jsem vnímal vol-nost, naprostou a ničím nezkalenou volnost, příležitost za-pomenout na starosti a žít jenom přítomností. Nezabývat se včerejškem, zítřkem, žít jen pro současný okamžik. Právě teď.
A myslet si, že jsem lir.
Lir? zarazil jsem se. Zůstal jsem stát ve stínu mohut-ného buku. Zlaté sluneční paprsky se prodíraly listím a na cestu vrhaly veselá prasátka.
Lir?
Vlk. Jako Storr, se stříbřitou srstí a zlatohnědýma očima. A s takovým půvabem, jaký nemá nikdo z lidí.
Jak? podivil jsem se. Jak se to stalo?

Finn mi to nikdy nedokázal slovy dokonale vysvětlit. Mezi lir a bojovníkem je úzký svazek, řekl, a pokud zemře jeden, umírá zpravidla i ten druhý, ať už rychle, anebo po-malu. To platí především pro člověka. Náhlá prázdnota ho dožene až k šílenství a bojovník spěje k pozvolné smrti.
Poprvé v životě jsem poznal, co je to za proměnu. Z člo-věka ve zvíře. Cítil jsem to v kostech, třebaže byly vlčí, a ne lidské. Cítil jsem to na sobě, když jsem jako o závod běžel, dokud kouzlo nevyprchalo.
Je to zvláštní pocit, když se člověk proměňuje z jedné podoby v druhou. Když podle vlastní vůle přijímá zvířecí tělo a vlastní tělo dočasně svěřuje zemi. A s ním i všechno, co je pro podobu lir na překážku - oblečení, zbraně a nad-bytečné kilogramy svého lidského těla - to všechno se ukládá do nitra země pod její kouzelnou ochranu. Pře-měna. Překročení krajních mezí a přijetí drobnějšího těla.
Kouzlo. Mocné kouzlo skryté v zemi. Vnímal jsem hus-tou kožešinu na krku i na hřbetě. Prožíval jsem tu pro-měnu tělem i duší.
Poznal jsem, proč vlkodlačí přeměnu provázejí nejasné a podivné úkazy. Bohové je stvořili na ochranu těch, kdo jsou svědky takové události. Neboť podívaná na to, jak se kosti a maso noří do země, aby se vzápětí znovu ukázaly na povrchu přetvořeny do jiné podoby - to je silný zážitek i pro toho nejotrlejšího pozorovatele. Proto tento děj pro-vází tolik legend, proto má punc čarodějnictví.
Svědek vlkodlačí přeměny v Cheysuliích už navždy spatřuje něco jiného, ne lidi.
Síť. Pořád ještě jsem visel v té šachtě. Už jako člověk, ne ve zvířecí podobě, ne jako vlk. Ale dokud se nedovím, jací Cheysuliové jsou, nestanu se nikdy králem.
Homanaské království dřív patřilo Cheysuliům.
Uvědomil jsem si, jak zoufale křičím: "Přijměte -" kví-lel jsem. "Přijměte tohoto muže, tohoto krále!"
Ticho.
"Ja'hai" zvolal jsem," "Ja'hai, cheysu, Ja'hai - Ja'hai, cheysu, Mujhar!"
"Carillone."
"Ja'hai," vydechl jsem. Ja'hai! Ó, bohové, přijměte. Ó, bohové! PřijmětePřijmětePřijměte -
"Carillone."
Cítil jsem nesmírný tlak. Bál jsem se, že mě to rozdrtí. Čísi ruka mi podepřela hlavu.
"Jehana?" zachrčel jsem. "Jehana? Ja'hai … jehana, ja'hai -"
Hlavu mi svíraly čísi ruce. Pozvedly ji nahoru. Jako dí-těti, které je příliš slabé, aby hlavu udrželo samo. Ležel jsem zády na studené podlaze a nade mnou se skláněl něčí stín. Mé oslněné oči vnímaly jen siluetu. Muž. To není moje jehana.
"Jehan?" zalapal jsem po dechu.
"Ne," řekl ten muž. "Jsem tvůj rujholli. Pro tuto chvíli jsme bratři, ty a já." Na okamžik mě pevněji stiskl. "Rujho, je po všem."
"Ja'hai -?"
"Ja'hai-na," pronesl chlácholivě. Ja'hai-na Homana Mujhar. Právě ses narodil."
NarodilNarodilNarodil. "Ja'hai-na?"
"Jsi přijat," potvrdil s úsměvem. "Narodil se král obojí krve."
Znovu jsem promluvil homanasky, ale nezdálo se, že můj hlas zní lidsky. "Nejsem jím." Náhle jsem to věděl jistě.
"Vždyť jsem přece pouze homanaského původu."
"Po čtyři dny jsi byl Cheysuli. To docela stačí."
Polkl jsem. "Není tu světlo. Skoro vůbec tě nevidím."
Vlastně jsem vnímal jen temnou siluetu na světlejším pozadí mramorových stěn s vyobrazeními lir.
"Nechal jsem pochodeň na schodišti. Dveře jsou při-vřené. Než se dostatečně vzpamatuješ, je to nejlepší ře-šení."
Oči mne bolely. Od světla, třebaže ho bylo velmi málo a pronikalo ke mně jen zpola přivřenými dveřmi. Odra-zilo se na zlatých náramcích a téměř mě svým leskem osle-pilo. Dopadlo na tvář toho muže a vykreslilo hlubokou jizvu.
"Finne…" Chtěl jsem se posadit, ale nešlo to. Neměl jsem sílu.
Přitlačil mě zpátky k zemi. "Nespěchej. Ještě nejsi tak docela - úplný."
Že nejsem úplný? Co je to se mnou?
"Finne -" vyhrkl jsem. "Jsem už venku? Venku z té hlado-morny?" Zdálo se mi to skoro nemožné.
Usmál se. Ten úsměv zaplašil napětí i únavu, které mu poznamenaly tvář. "Opravdu jsi vyšel z lůna Matky Země. Neřekl jsem ti snad, že ses narodil?"

Mramor mě tlačil do nahého těla. Pozvedl jsem nohy tak, abych viděl na kolena a mohl se přesvědčit, že jsem celý. Byl jsem celý. Alespoň tělesně, když už ne v duši. "Začí-nám bláznit? Tak jsi to chtěl?"
"To nic není. Časem to přejde. Není to -" na okamžik se zamyslel. "Není to věc, kterou děláme často. Pro toho, kdo se rodí, to rozhodně není snadné."
Konečně jsem se posadil a opřel se o studenou podlahu. Náhle jsem si připadal úplně jiný. Už ne jako Carillon, ale jako někdo jiný. Cosi mě zvedlo na kolena. Poklekl jsem tedy a upřeně jsem se zahleděl do Finnových očí. Byly žluté, třebaže jsme byli skoro ve tmě. Byly tak dokonale zvířecí -
Pozvedl jsem ruku ke svým očím. Podle hmatu jsem barvu rozpoznat nedokázal. Bývaly modré… Přemítal jsem, jestli jsou ještě pořád takové. Přemítal jsem o tom, kdo vlastně jsem…
"Jsi člověk," řekl Finn.
Zavřel jsem oči. Velmi tiše jsem seděl ve tmě a světlo jsem vnímal přes víčka jen jako slabý rudý přísvit. Slyšel jsem vlastní dech, zrovna tak, jako jsem ho slyšel tam dole, v propasti.
Pořád stejné: Pa-bum, pa-bum, pa-bum.

"Ja'hai-na," pravil Finn tiše. "Ja'hai-na Homana Mujhar."
Nahmátl jsem ve tmě jeho zápěstí a pevně jsem ho stiskl dřív, než stačil zareagovat. Pochopil jsem, že to bylo po-prvé, co jsem ho předstihl - co jsem předvídal jeho reakci. Prsty jsem sevřel přesně, jako tehdy, kdy mi tiskl ruku těsně předtím, než mě řízl nožem. Neměl jsem u sebe nůž, zato on ano. Měl jsem jen volnou druhou ruku, abych ho mohl zadržet.
Usmál jsem se. Byla to krev a bylo to maso, co jsem tiskl v ruce. Měl by krvácet stejně jako já. Byl člověk, mohl vy-krvácet. Nebyl čaroděj, který může žít věčně. Nebyl jako Tynstar, Byl Cheysuli, ne Ihlinijský. Podíval jsem se mu na ruku. Nehýbal se. Prostě jen vyčkával. "Je to opravdu tak těžké?" zeptal jsem se. "Vno-řit se do země a poté se vynořit v jiné podobě? Vídal jsem, jak to děláš. Vídal jsem výraz ve tvé tváři, protože tvář zů-stává tváří a během přeměny se příliš nemění." Odmlčel jsem se. "Potřebuji v tom mít jasno."
Černé panenky Finnových očí se rozšířily. "V homanaštině pro to není vhodný výraz -"
"Tak mi to řekni cheysulijskými slovy. Vysvětli mi to ve starém cheysulijském jazyce."
Usmál se. "Sul'harai. To je ten správný výraz, Carillone." To už jsem někde slyšel. Ano. Kdysi v Kaledonii jsme spolu proseděli noc, popíjeli usca a tlachali jsme, o čem muži většinou tlachají; o ženách a o tom, jaké se nám líbí. Mnohé jsme nevyslovili, ale přesto jsme měli ve věci jasno. Oba jsme potají mysleli na Alix. A právě té noci padlo to jediné slovo. Sul'harai. Vyjadřovalo cosi, co vzniká při do-konalém spojení muže s ženou. Cosi skoro posvátného. A protože homanaština postrádá odpovídající výraz, vyslo-vil ho Finn v cheysulijském jazyce.
Sul'harai. Když muž a žena jsou v jistém okamžiku jedno tělo a jedna duše, když dvě poloviny splynou v je-den celek. Konečně jsem pochopil podstatu vlkodlačí pře-měny.
Finn poodešel k nejbližší stěně, usedl a paže si opřel o ko-lena. Černé vlasy mu spadaly do tváře; potřebovaly ostří-hat, ostatně jako vždycky. Mě však zaujalo něco jiného; zaujala mě jeho podobnost s lir vyobrazenými na stěně. Podobal se jim, třebaže jeho tvář byla lidská. V Cheysuliích je přítomno cosi dravčího - cosi divošského.
"Kdy ses vrátil?"
Usmál se. "Takhle se může zeptat jedině Carillon; jak vidím, už ses zotavil." Poposedl si. Jestřáb za ním na stěně rozpínal křídla. Ale ne, tohle je přece Duncanovo lir. "Před dvěma dny. Palác je vzhůru nohama; říká se, že Carillom Mujhar prý zmizel. Že by vražda? To snad ne. Ale aspoň to přimělo Duncana, aby mi řekl, kde jsi. Docela nevzru-šeně mi oznámil, že tě odvedl sem, aby ses tu podruhé na-rodil."
Poškrábal jsem se na hlavě. "Tys o tomhle místě věděl?"
"Věděl jsem, že někde tady se nachází. Ale přesné místo jsem neznal. Nenapadlo mě taky, že má Duncan něco ta-kového v úmyslu." Pokrčil čelo. "Tehdy mě vyplísnil, že jsem riskoval tvůj život, když jsem žádal bohy o poskyt-nutí kouzelné síly hvězd. A on tě teď vezme sem a riskuje tvůj život podruhé. To nechápu!"
"Možná měl být králem," řekl jsem zamyšleně. Cítil jsem škrábání v krku. "Duncan měl být králem, ne já. Třebaže Homanaským nikdy nevládl -"
Finn pokrčil rameny. "Ale oni - chtějí - tebe. Duncan je cheysulijský náčelník, a nám to stačí."
Zvedl jsem ruku a podíval jsem se na ni. Po kůží se mi rýsovaly svaly. Pevné, vypracované svaly. Přesto jsem měl pocit, že místo ruky mám zvířecí tlapu. "Nejspíš se mi to všechno jenom zdá," povzdechl jsem si.
"Neber si to tak," chlácholil mě Finn. "Teď jsi král a všechno, co se stalo, si můžeš nechat pro sebe. To jen po-sílí onu kouzelnou moc."
Ruka mi poklesla na stehno. Cítil jsem se příliš slabý, než abych se vůbec hýbal. "Kouzelnou moc? Vždyť jsem Homanaský."
"Ale vyšel jsi z lůna Matky Země. Nemáš sice v žilách tu správnou krev, to je pravda, a zrovna tak nemáš své lir… ale to kouzlo na tebe do jisté míry působí." Usmál se. "Už jenom pomyšlení, žes to všechno přežil, je svým způsobem div divoucí."
Sevřel se mi prázdný žaludek. "Jídlo! Bohové, jak já bych jedl!"
"Počkej chvilku. Něco pro tebe mám." Finn vstal a vy-šel z kobky. Tupě jsem zíral na stěny a čekal, až se vrátí. Přinesl kožený měch na víno.
Napil jsem se, ale vzápětí jsem tekutinu div nevyprskl. "Usca!"
"Mléko tvé jehana," kývl Finn. "Potřebuješ ho. Pij. Ne moc, stačí jen trochu. A přestaň zlobit jako dítě."
Schlíple jsem se pokusil o úsměv, ale pití mi moc nešlo.
"Bohové, jaký já mám hlad -"
"Tak se oblékni a půjdeme odtud."
Šaty. Nešťastně jsem pohlédl na hromádku. Košile, kal-hoty, boty. Zapochyboval jsem, jestli na sebe dokážu na-táhnout třeba jen košili.
Když jsem si vzpomněl, jak jsem v propasti ztratil vládu nad svým tělem, polilo mě horko.
"Bohové," povzdechl jsem si, "tohle prostě nedokážu…"
Finn popadl mé věci a začal mě oblékat, jako bych opravdu byl malé dítě. "Na to, abys odtud odešel po svých, jsi už dost velký," napomenul mě, když jsem vstal a zapo-tácel se. "Nejspíš si trochu pokazíš pověst. Carillon Mujhar - a opíjí se někde v koutku? Copak si služebnictvo po-myslí?"
Krátce a jasně jsem Finnovi řekl, co si myslím o slu-žebnictvu, které za zády pomlouvá. Použil jsem výraz běžný spíš mezi vojáky. Pobavilo ho to. Vzápětí mě na oka-mžik popadl za paži.
"Ja'hai-na. Na tom není nic pokořujícího."
Nejistě jsem vykročil ke dveřím. Když jsem zahlédl světlo, poněkud jsem zakolísal.
"Jen pojď, můj pane a králi. Tvoje jehana a rujholla tě už očekávají."
"Jsou tu schody."

"Tak po nich vylez," poradil mi. "Tedy - pokud náhodou neumíš létat."
Na chvíli, na kratičký okamžik jsem se zamyslel, zda bych to náhodou nesvedl. Pak jsem si povzdechl a s vědo-mím, že na něco takového prostě nemám, jsem začal lézt po schodech.
Kapitola dvacátá
Pozoroval jsem se v třpytivém a naleštěném stříbrném zrcadle opřeném o stěnu. Vlasy mi zastřihli, aby nespadaly na ramena, a rovněž vousy mi zušlechtili. Byl jsem tak upravený, jako už léta ne. Stěží jsem se poznal.
"Už nejsi potulný princ a žoldnéř," prohlásil Finn. Všiml jsem si jeho odrazu v zrcadle. Také on byl slavnostně ob-lečen, třebaže se nerozhodl pro samet. Kalhoty z bělené kůže ostře kontrastovaly s jeho pletí, která se tak zdála ještě tmavší než ve skutečnosti. A k tomu zlato. Na pažích, v uchu, na opasku. Protože k svatebnímu obřadu nepus-tili nikoho se zbraní - kromě samotného krále s cheysulijským mečem - stáli Cheysuliové poněkud stranou. Na-padlo mě, že zvlášť ve Finnově případě je to vhodné, protože se svými zlatými symboly působil spíš jako divoch než jako normální člověk. Mnohem víc se podobal bojov-níkovi než svatebnímu hostu.
"A co jsi ty?" zeptal jsem se. "Co jsi zač?"
"Jsem stále tvůj vazal, můj pane a králi," odpověděl s úsměvem.
Odvrátil jsem se od zrcadla. "Kolik času ještě zbývá?" za-mračil jsem se.
"Času máme dost," ujistil mě Finn. "Klid, Carillone. Myslíš snad, že se nedostaví?"
"Ve Velké síni čekají stovky hostů," namítl jsem podráž-děně. "Jestli se Electra rozhodla ponížit mě a odmítnout, pak si nemohla najít lepší příležitost. Už teď se mi z toho pomyšlení dělá zle." Položil jsem si ruku na břicho. "U všech bohů - neměl jsem s tím začínat -"
Finn se rozesmál. "Dívej se na ni taky jako na nepřítele, a ne jen jako na nevěstu. Koneckonců, pochází z řad tvých nepřátel. Tak co, jak ji vidíš teď?"
Zamračil jsem se a dotkl jsem se korunky ve vlasech, abych si ji trochu upravil. "Nejraději bych s ní šel rovnou do postele, a ne před kněze."
"Ale vždyť jsi říkal, že to děláš především proto, abys usmí-řil dvě znesvářená království? Že bys najednou změnil názor?"
Povzdechl jsem si a dlaň jsem položil na jilec meče. Při pohledu na něj jsem si připomněl, co s ním Tynstar pro-vedl; rubín byl od té doby vyhaslý. "Ne," odpověděl jsem. "Ten obřad musí proběhnout. Beztak si zas co nejdřív začnu užívat volného života."
"Aha." Finn pozvedl obočí. "Zalíbil se ti svobodný život. Já na tvém místě -" Odmlčel se a pokrčil rameny. "Nejsi jako já. Ale kdybych já si mohl vybrat -" znovu pokrčil ra-meny. "Nejspíš uděláš dobře."
"Carillone." Ve dveřích mé komnaty stála Torry oblečená do hedvábí zlatavé barvy a s věnečkem perel ve vlasech. "Electra tě očekává."
Dolehlo na mě cosi velmi podobné strachu. Pak jsem si uvědomil, že je to doopravdy strach. "Bohové - co si jen počnu? Jak tohle všechno přežiju?" Podíval jsem se na Finna. "Jsem hrozný hlupák -"
"To jsi odjakživa," přikývla Torry, která ke mně přistou-pila a sňala mou ruku z jilce meče. "Teď však hezky dokaž všem, a Electře zvlášť, že jím nejsi. Myslíš snad, že by pře-šla bez poznámky, kdyby viděla, jak vypadáš?" Upravila mi zelený sametový kabátec, třebaže můj osobní sluha pečlivě dohlížel, abych vypadal co nejlépe.
Netrpělivě jsem odstrčil její ruku. "Bohové, málem jsem zapomněl! Svatební dar -" Přistoupil jsem ke stolu s mra-morovou deskou a odklopil jsem víko kazety z vyřezávané slonoviny. Na modrém sametu se zalesklo stříbro. Sáhl jsem dovnitř a pozvedl jsem pás z perel a safírů. Stříbro bude Electře velmi slušet.
"Carillone!" zašeptala Torry užasle. "Kdes k tomu přišel?" K pásu patřil jemně zpracovaný stříbrný náhrdelník zdo-bený perlou a safírem. Ještě to doplňovaly náušnice, ale ty už jsem nepobral.
Finn nečekaně hrábl po náhrdelníku. Překvapilo mě jeho gesto a pás jsem skoro upustil. Všiml jsem si Finnova nahněvaného pohledu. "Víš vůbec, co to je?"
S Tourmaline jsme na něj užasle hleděli. Konečně jsem přikývl. "Kdysi patřily Lindir. Všechny královské klenoty mi vrátili asi před třemi týdny, proto jsem z nich vybral něco pro Electru. Říkal jsem si, že tyhle -"
"Tyhle šperky vyrobil Hale." Finn silně zbledl, takže jizva ve tváři se mu jakoby prohloubila a celá zrudla. "Můj jehan je zhotovil s nevšední láskou, o které se ti ani nezdá. A ty jí je chceš darovat?"
Zvolna jsem spustil konec pásu zpátky do kazety ze slo-noviny. "Ach," vydechl jsem tiše. "Omlouvám se - neměl jsem tušení, že je to Haleova práce. Prostě jsem si myslel, že ty šperky budou Electře slušet."
"Nedávej jí je. Byly přece Lindiřiny." Ústa s bezkrevnými rty sevřel do úzké čárky. "Nezáleží mi na památce homanaské princezny, pro kterou nás můj jehan opustil, ale jde mi o to, že tohle vyrobil vlastníma rukama. Daruj ty šperky Torry."
Krátce jsem pohlédl na sestru. Neuniklo mi, že i ona po-bledla. Ne, Torry nemohla za to, co se stalo. A Finn mi bez zbytečného křiku vysvětlil, oč jde.
Neuniklo mi, jak pevně držel ten náhrdelník. Obával jsem se, aby tak křehký šperk jednou provždy nepoškodil. Opatrně jsem pás vrátil zpět a rozhodil jsem ruce.
"Carillone -" spustila Torry. Přerušil jsem ji však.
"Vrať to zpátky," vyzval jsem Finna. "Omluvil jsem se, jak jsi slyšel. Ale tyto šperky jsem se rozhodl darovat Electře. Královně Electře."
Finn náhrdelník nepouštěl. Vzápětí - než jsem mohl jak-koli zasáhnout - se obrátil a položil jej kolem Torryina hrdla.
"Tak," řekl. "Jestli ho opravdu chceš, vezmi si ho od své rujholla."
"Ne!" ohradila se Torry ostře. "Nestrpím, abyste mě za-tahovali do svých sporů. A už vůbec ne takových sporů."
Rychle si stáhla náhrdelník z hrdla a podala mi ho. Pohledy těch dvou se na kratičký okamžik střetly. Pak Finn sklopil oči.

Vrátil jsem náhrdelník do kazety a zavřel víko. Chvíli jsem na ni hleděl. Pak jsem ji pozvedl oběma rukama. "Torry, odnesla bys jí to? Jako můj svatební dar."
Finn hrábl po kazetě. "Ne!" Zavrtěl hlavou. "Pokud má někdo darovat šperky, které vytvořil můj jehan, pak jsem to já. Jasné? Udělám to sám."
"Dobrá," souhlasil jsem. "Udělej, jak myslíš. Je to sice trochu neobvyklé -"
"Neřekl bych," namítl Finn. "Jsem přece tvůj vazal, ne?" Rychle se otočil a s kazetou v rukou opustil komnatu.
Pro-mnul jsem si obočí a velmi jsem si přál, abych už mohl od-ložit královskou korunu.
"Ještě nikdy jsem ho neviděla tak rozzlobeného," po-vzdechla si Torry. "Ani v pevnosti se tak nerozčiloval, když ho Alix nutila, aby zůstal ve stanu a nevydával se s Donalem na lov."
Zasmál jsem se. Potěšilo mě, že jsem aspoň na chvíli nemusel myslet pouze na Finnovu výbušnou povahu. "Alix často přivádí Finna k varu, ale je tomu i naopak. Mezi těmi dvěma je tomu tak snad odjakživa."
"Protože ji unesl?" Torry se usmála, když jsem na ni zkoumavě pohlédl. "Ano, Finn mi o tom vyprávěl - zeptala jsem se na to. A řekl mi toho ještě víc." Znovu mi dlaní uhladila kabátec. "Svěřil se mi, že kdyby někdy příště za-toužil po ženě tak silně jako po Alix, nedovolil by už, aby mezi ně vstoupil někdo další. Ani ty, ani jeho bratr." Tor-ryina ruka spočívající na mém rameni strnula. "Docela mu to věřím."
Sklonil jsem se, abych ji políbil na čelo. "To z něj mluví hořkost, Alix. Pochybuji, že by to opravdu udělal." Pokle-pal jsem ji po ruce. "Pojďme. Už je nejvyšší čas.

Velká síň byla plná urozených hostů ze Solindéského i Homanaského království a také význačných bojovníků z řad Cheysuliů. Počkal jsem u dveří kovaných stříbrem na Electru a užasle jsem hleděl na přítomné. Jaksi se mi ne-chtělo uvěřit, že se tolik lidí sešlo, jen aby byli svědky spo-jení dvou po léta znesvářených království; nejspíš si mys-leli, že se snoubenci posekají před knězem ještě před uzavřením sňatku.
Cítil jsem, jak mi tuhnou svaly v obličeji a jak se mi svírá žaludek. Bolely mě zuby od toho, jak silně jsem je k sobě tiskl. Nečekal jsem, že mě ten svatební obřad tak sebere. A to jsem ostřílený voják… usmál jsem se kysele. Dnes ovšem voják nejsem. Dnes jsem ženich, a to pěkně ner-vózní ženich.
Homanaský kněz už čekal tiše na stupínku před trůnem. Hosté v síni se shlukli kolem jako včely kolem své krá-lovny; v tomto případě vlastně kolem svého krále.
Hledal jsem známé tváře; Finn stál v popředí. A také Duncan s Alix. Duncan se tvářil slavnostně vážně, Alix zas nezvykle důstojně. Moje matka seděla na stolici a za ní stála má sestra. Matka si vzala čepec, pod nímž ukryla své šediny, neměla však bývalé nuzné šaty. Teď byla matkou krále, ne matkou rebela, a na jejím oděvu to bylo jaksepatří znát. A Tourmaline překvapila přítomné svou nevšední plavovlasou krásou. Lachlan, který postával opodál, to moc dobře věděl.
Povzdechl jsem si. Chudák Lachlan. Jak velmi je plato-nicky zamilován do mé sestry! Poslední dobou jsem si ne-našel čas, abych se ho zbavil, a on v Torryině přítomnosti zoufale trpěl. Nemohl jsem pro něj však nic udělat. Ovšem ani on se nesnažil dělat něco pro to, aby zamezil svému trápení.
"Pane."
Strnul jsem. Konečně nastal ten okamžik. To promlu-vila Electra. Váhavě jsem se na ni podíval.
Na první pohled bylo jasné, čí je dcerou - svého otce nezapřela. Na znamení smutku stále chodila v bílém, jako by tím chtěla dát najevo - a hlavně beze slov - co si myslí o té bitvě. Nepředpokládal jsem, že to dovede až do krajnosti.
Zhodnotila mne zpod dlouhých řas. Upřela na mě své le-dově šedé oči skryté pod výraznými víčky. Husté světlé blond vlasy jí spadaly do pasu a odtud dál až ke kolenům. Nechala si je rozpuštěné jako mladá dívka. Zatoužil jsem prohrábnout jí ty vlasy a pevně ji k sobě přivinout.
"Vidíš, pane?" řekla. "Přijala jsem tvůj svatební dar." Měla na sobě stříbrné šperky. Bohové, jak jí to slušelo -
V tu chvíli se však nepodobala ženě - spíš dravé šelmě. Její slova zahnala veškeré mé pochybnosti. Zatoužil jsem po ní jako ještě nikdy předtím. Víc, než jsem si dokázal představit.
Nabídl jsem jí rámě. "Paní - je mi ctí."
Opřela si bledou, jemnou ruku o moji paži. "Pane… to je to poslední, čím bych vás chtěla obdařit."
Obřad byl krátký, ale i tak jsem si z něj pamatoval jen málo. Cosi v mém nitru mě varovalo, abych se měl na po-zoru, třebaže jsem se usilovně snažil ignorovat ten pocit.
Neustále jsem si podvědomě připomínal, jak zatvrzele Finn s tímto svazkem nesouhlasil. Teď, když jsem se na něj po-díval, se tvářil neproniknutelně. A pokaždé, když jsem pohlédl na Electru, jsem se ubezpečil v přesvědčení, jak krásná je to žena a jak moc po ní toužím.
Odříkal jsem slavnostní slib a další zavazující fráze a všiml jsem si, že do mé homanaštiny se vloudil lehký cheysulijský přízvuk. Vlastně to nebylo od věci, protože Homanaští a Cheysuliové jsou příslušníci dvou národů, které vedle sebe žijí už po staletí. Navíc jsem věděl, proč tak mluvím.
Electra ta slova opakovala po mně a dívala se mi přitom do očí. Homanaština zněla v jejích ústech zvláštně, s ci-zím přízvukem, skoro jako by parodovala to, co jsem říkal. Napadlo mě, zda to nedělá úmyslně. Nedělala. Byla přece solindéského původu… věděla pochopitelně, co říká, ale nejspíš netušila, jak to zní.
Kněz jí vložil dlaň na hlavu a jeho druhá ruka spočinula na mém temeni. Nastala slavnostní odmlka. Poklekli jsme před ním. Pak se usmál a s žehnáním nás přivítal do man-želského stavu.
A tak jsem se oženil. Electra patřila mně. Konečně byla moje.

Když obřad skončil, odebrali jsme se do vedlejší síně, která sice byla poněkud menší, ale v porovnání s Velkou síní vy-zdobenou královským Lvím trůnem neméně krásná. Dvě protější stěny tvořily balkóny. Loutnisti, pištci, tamboři a

harfenisti spolu s chlapeckým sborem obstarávali slav-nostní náladu. Nebude trvat dlouho a muži rozjaření ví-nem přestanou tlachat o politice a vyzvou své dámy k tanci.
A je na králi s královnou, aby ples zahájili. Odvedl jsem proto Electru do středu sálu s podlahou z lesklého červe-ného kamene. Na můj pokyn začala hrát hudba.
Lehce jsem se vpravil do složitých krokových variací a otoček. Ten tanec byl ve své podstatě jistým druhem dvo-ření, jakousi předehrou před vzájemným splynutím. Byl jsem si vědom toho, že se všichni dívají výhradně pouze na nás a někteří se i usmívají. Mezi Solindéskými však bylo jen málo těch, kteří se zmohli na úsměv. Tito hosté se ni-jak zvlášť neradovali.
"Pověz," vyzval jsem ji, když jsme dotančili do středu sálu, "kde vězí Tynstar?"
Ztuhla a div nezapomněla následující figury. Chytil jsem ji za paži, abych jí poskytl oporu. Zdvořile jsem se usmál, když na mě šokovaně pohlédla.
"Doufala jsi snad, že se nezeptám?" Pokračoval jsem dál v krokových variacích a na okamžik jsme se k sobě znovu přiblížili.
Zadržela dech. Safíry se jásavě zaleskly. "Pane - nevím, co bych ti mohla odpovědět."
"Já si to ale nemyslím, Electro," usmál jsem se. "Tak kde je?"
Opět se mi při tanci vzdálila. Vyčkávavě jsem sledoval výraz v její tváři. Pohybovala se lehce, měla od přírody skvělé pohybové nadání; její duše však netančila.
"Carillone -"
"Tak kde je Tynstar?"
Na okamžik sklopila víčka. Když je znovu pozvedla, ne-ušel mi nenávistný záblesk v jejích očích. Rty tiskla do přísné linky. "Odešel. Nevím, kde je."
Vzal jsem ji za ruku. Měla ledové prsty, ostatně jako vždy; to už jsem věděl zdřívějška. "Měla by ses radovat, Electro. Jsi přece teď moje žena."
"A taky královna, že?" vypálila rychle.
Usmál jsem se. "A ty toužíš po královské korunce?"
Zatvářila se povzneseně. "Vždyť na ni mám právo! Tu mi přece nemůžeš odpírat!"
Dokončili jsme další figuru. Držel jsem ji za ruku a tan-čili jsme podél sálu. Otočili jsme se a vysloužili si potlesk přihlížejících hostů. Dvoření skončilo, účel byl splněn.
"Neodepřu ti ji," ujistil jsem ji. "Staneš se přece matkou mého dědice."
Krátce vycenila zuby. "Tak to je ta cena? Dítě?"
"Syn. Daruj mi syna, Electro."
Krátce se zamyslela. Pak se usmála. "A co když jsem už trochu stará, abych ti mohla dát děti? To tě nikdy nena-padlo?"
Pevně jsem jí stiskl ruku. "Nemluv takové nesmysly, paní! Pochybuji, že by Tynstar, když tě obdařil věčným mlá-dím, zapomněl na tvoje schopnosti rodit děti."
Silně zrudla. Tanec skončil a ona už nemusela tančit podle mého vedení. Pořád jsme však byli středem pozor-nosti, takže jsme nemohli dost volně hovořit.
Electra se nejistě usmála. "Jak chceš, můj královský manželi. Daruji ti dítě, po kterém toužíš."
Náhle jsem měl pocit, že slavnost se zbytečně vleče. Ne-mohl jsem však vtáhnout Electru do postele tak rychle. Okolnosti si žádaly, abychom ve společnosti ještě nějakou chvíli setrvali.
A čekání se protahovalo do nekonečna.
Electra se na mě úkosem podívala. Všiml jsem si toho pohledu i otázky v jejích očích. Odhadovala mě podobně, jako jsem já odhadoval ji. Pak jsem pozvedl její prsty ke svým rtům. "Paní… bylo mi potěšením," šeptl jsem.
Electra se pouze usmála.

Později jsem nabyl dojmu, že se svět změnil. A možná víc než to. Začalo to chtíčem a touhou po uspokojení, ale vy-vrcholilo to něčím docela jiným. Láska to nebyla, to určitě ne. Spíš cosi jako pochopení. Vzájemné výhrady se rozplynu-ly a dostavilo se souznění. Věděl jsem však, že cesta k sou-ladu nebude snadná. Příliš dlouho jsme si byli nepřáteli.
Electra propletla své nohy s mými a záplava jejích vlasů mi ulpěla na ramenou. Hlavu si opřela o mé paže jako o pol-štář. Mezi závěsy zataženými kolem postele jsme hleděli na narůžovělý přísvit zapadajícího slunce.
Celou noc jsme strávili milováním. A nijak zvlášť nás nepřekvapilo, že nám to spolu tak dobře jde. Vlastně nám to v posteli vycházelo dobře už od samého začátku. Ale teď, když jsme si uvědomili, co vlastně se stalo, jsme leželi v ti-chém zadumání a přemítali o budoucnosti
"Nezapomněls?" řekla. "Jsem přece bývalá Tynstarova milenka."
Kysele jsem se ušklíbl. "Teď ovšem spíš se mnou, a ne s Tynstarem. Takže na tom nesejde."
"Že ne?" Usmála se, ale bylo mi jasné, že její úsměv má jinou příčinu.
Povzdechl jsem si. "Vlastně ano, záleží na tom. A ty to dobře víš, Electro. Ale jsem to já, kdo se s tebou oženil, ne on. Už se o něm nebudeme bavit."
"Nevím, jestli to dokážeš." Přitulila se blíž. "Mám pocit, že za všechno, co bylo, dáváš vinu mně."
Pokrčil jsem paži, abych jí mohl prohrábnout vlasy. "Opravdu?"
"Je bláhové mě obviňovat," řekla. "Vlastně jsem neměla na výběr." Pohnula se a odstrčila mou ruku. Pak přede mnou poklekla. "Nedokážeš si představit, co je to být že-nou. Nedokážeš si představit, jaký je to pocit být odměnou pro vítěze. Nejdřív to byl Tynstar, kdo žádal mé tělo - za to, že pomůže mému otci. A potom ty, když jsi prohlásil, že si mě vezmeš v případě, že prohrajeme tu bitvu. Chá-peš to? Prostě jsem jen platidlem mezi muži."

"Takže tys Tynstarova odměna?" zamračil jsem se, když přikývla. "Odměna za to, že Ihlinijský poskytne pomoc..."
Zavrtěl jsem hlavou. "Tohle mě nikdy nenapadlo -"
"Myslíš si snad, že jsem ho chtěla?"
Krátce jsem se zasmál. "Vždyť jsi o tom byla pevně pře-svědčená. Dokonce jsi mi to vmetla do tváře..."
"Protože jsi nepřítel!" Zdálo se jí divné, když jsem ne-chápal. "Myslíš snad, že jsem se mu ochotně vzdala? Mys-líš si snad, že jsem tvoje na pouhé kývnutí? Carillone, ty jsi muž, stejný jako ti ostatní. Žiješ v přesvědčení, že ženy touží po tom, aby si je muži brali." Zasmála se. "A přece jsou tu i jiné věci, než je tato - například moc -"
Položil jsem ji na postel. "Takže mezi námi je doválčeno?"
Do tváře jí dopadlo rozptýlené světlo. "Nechci, abychom válčili i v posteli. Ale pokud budeš chtít poškodit moje krá-lovství, pak udělám všechno pro to, abych ti to znemož-nila."
Prstem jsem sledoval linii její brady a nakonec jsem za-bloudil až k hrdlu. "Takže mi znovu budeš usilovat o ži-vot?"
Strnula a odtáhla se. "Musíš mi zrovna tohle připomí-nat?"
Popadl jsem ji za vlasy, aby se nemohla pohnout. "Sta-čilo málo, a Zaredovi se to podařilo. A co hůř, omylem mohl zabít moji sestru. Myslíš, že tohle ti můžu odpustit - nebo na to zapomenout?"
"Ano, přála jsem si sprovodit tě ze světa!" křikla. "Byl jsi nepřítel! Co jiného mi zbývalo? Kdybych byla muž, můj pane a králi, pak by ses mě na můj úmysl neptal. Ne-jsi snad voják? Nezabíjíš snad? Proč já bych měla být jiná?" Barva jí stoupla do tváří. "Vysvětli mi, v čem jsem chybovala, když jsem se rozhodla zabít muže, který před-stavoval hrozbu pro mého otce? Neříkej, že bys na mém místě neudělal totéž! Proč bych neměla využít zbraní, které jsem měla k dispozici, ať už to bylo kouzlo, nůž nebo slova." Vážně a odhodlaně mi hleděla do očí. "Ne-jsem muž a nemohu tedy bojovat. Ale jsem dcerou svého otce. A kdybych dostala šanci, udělala bych to znovu... bohužel, otec už nežije. A čemu to prospělo? Patří ti sice Solindéské království a já jsem homanaskou královnou. Kdybys teď zemřel, Solindéskému království by to nijak nepomohlo. Samotná žena tam vládnout nemůže." Za-ťala zuby. "Proto jsem se za tebe provdala, můj pane, proto s tebou sdílím lože, pane, protože to je všechno, co je ženě dovoleno."
Po chvíli jsem se zhluboka nadechl. "Ještě něco je ti do-voleno," pronesl jsem tiše. "Můžeš mi porodit syna."
"Syna!" odsekla hořce. "Syna, aby mohl vládnout Homanaskému království, až jednou zemřeš. Ale co dobrého to přinese Solindéskému království?"
"Dva syny," řekl jsem. "Poroď mi dva syny, Electro… a druhý z nich dostane tvoje království."
Pátravě se na mě zahleděla, aby se přesvědčila, zda nelžu. Nelhal jsem. "Myslíš to vážně?"
"Tvůj syn dostane Království solindéské."
Pozvedla bradu. "Můj syn," zašeptala a vítězoslavně se usmála.
Znovu jsem padal. Další propast. Tentokrát to však byla žena, kdo mě zachytil v pádu a zaplašil mé obavy.
"Ja'hai," šeptal jsem. "Ja'hai, cheysu, Mujhar."
Přijmi tohoto muže; tohoto krále…
Ale neříkal jsem to bohům…

ČÁST DRUHÁ

Kapitola první

S úzkostí jsem se podíval na Finna. "Proč to trvá tak hrozně dlouho?"
Neusmál se, třebaže v očích mu proskočily jiskřičky po-bavení. "Některé děti si dávají načas. Nelze je pobízet, pro-tože jinak se zatvrdí a dělají problémy - jako třeba tohle."
"Vždyť už ji trápí celé dva dny!" Připadalo mi to jako věč-nost. "Jak jen to Electra může vydržet? Já bych něco ta-kového určitě nepřežil - ani chviličku bych to nedokázal snášet."
"Možná právě proto bohové svěřili rození dětí ženám, a ne mužům." Finnova slova postrádala suchý humor a byla mnohem chápavější, než bych čekal. "Ani u nás to nebývá jednodušší. Ale my tyhle záležitosti necháváme na našich bozích."
"Na bozích," opakoval jsem a dál jsem zíral na masivní dveře pobité železnými hřeby. "Nebyli to však bohové, kdo jí udělal dítě… byl jsem to já."
"A dokázal sis tak, že jsi chlap." Teď už se Finn usmál. "Carillone, Electra se z toho vyseká. Je to silná žena -"
"Dva dny," opakoval jsem. "Vždyť ona může i zemřít."
"Ne," ujišťoval mě Finn. "Electra určitě ne. Je silnější, než si myslíš -"
Mávnutím ruky jsem ho umlčel. Už jsem ho nedokázal dál poslouchat. Zjistil jsem, že poslední dobou jsem silně roztěkaný. Porod mého prvního dítěte mě dost pozname-nal. Nemyslel jsem na nic než na Electru tam na druhé straně dveří, jak leží v posteli, ve společnosti dvorních dam a porodní báby. A mě nechali čekat na chodbě jako něja-kého lokaje.
"Carillone," zkusil to Finn znovu, "tvé dítě se narodí v tu chvíli, kdy se narodit má."
"Alix takhle o jedno přišla." Vzpomněl jsem si, jak silně jsem se rozrušil, když jsem se to od Duncana dozvěděl. Alix potratila poté, co Ihlinijští přepadli cheysulijskou Pevnost. Duncan si tehdy posteskl, že je velmi nepravděpodobné, aby ještě někdy měla děti. Znovu jsem se vrátil k Electře. Přemítal jsem, jak křehká a zároveň silná je žena. "Electra už navíc není - tak mladá, jak se navenek zdá. Nemusela by to přežít."
Finn zmlkl. Všiml jsem si, že stáhl obočí. I on, jako ostatně většina lidí, zapomněl, že Electra je ve skutečnosti o dvacet let starší, třebaže vypadá mladě. Tím jsem mu zá-roveň připomněl, že Electra není jen obyčejná žena a man-želka;

Tynstar ji v době, kdy s ní žil, očaroval. A třebaže už není jeho mei jha, přece jen s sebou nese jistý cejch - nebo snad požehnání - způsobené jeho kouzly.
Opřel jsem se zády o dveře a hlavou jsem tloukl o dřevo. "Bohové - raději bych se bil v bitvě, než snášel všechno tohle…"
Finn se ušklíbl. "To se nedá srovnávat -"
"Jak to můžeš vědět," ohradil jsem se. "To dítě jsem zplodil já, ne ty. Ty si tak můžeš dělat nárok leda na nějakého bastarda."
"Ano," přikývl, "v tom máš pravdu." Na okamžik sklopil oči ke Storrovi, který mu seděl tiše u nohou. Oči ospale přivíral, jako by ho nudilo to, co se kolem něj dělo. Přál bych si být nad věcí stejně jako ten vlk.
Zavřel jsem oči. "Proč konečně nepřijdou a neoznámí mi, že dítě už je na světě?"
"Protože na světě ještě není." Finn mi položil dlaň na paži a odstrčil mě od dveří. "Jestli o to tolik stojíš, tak si s ní promluvím. Sáhnu po třetím z kouzel a ulehčím jí ten porod."
"Ty to chceš vážně udělat?" Nevěřícně jsem na něj zíral.
"Tahle situace se přece nijak neliší od těch, kdy jsem to kouzlo použil." Pokrčil rameny. "Kouzlo, kdy vůči druhé osobě uplatním jisté donucení, přece nemusí vždycky jen škodit - může být i prospěšné a může pomoci ženě v její těžké hodince." Zlehka se usmál. "Nejsem porodní bába, ale mám pocit, že vyvrcholení porodu se Electra pravděpodobně bojí nejvíc. Sám jsi řekl, že není tak mladá, jak se zdá - a možná se bojí i proto, že by to nemusel být syn."
Tiše jsem zaklel. "Jen bohové vědí, co to bude, ale já prostě nechci víc, než aby se jí nic nestalo. Uděláš to tedy? Pomůžeš jí, aby dítě bezpečně přivedla na svět?"
"Mohu jí s tím pomoci," pronesl a zatvářil se vážně.
Zamračil jsem se. "Nějak se mi to nezdá."
"Proč ne? Ženy jsou tu přece proto, aby rodily děti. Mys-lím, že jí to ublížit nemůže."
"Pojď. Nemarni čas tady venku." Zabušil jsem na dveře. Když je jedna z dvorních dam otevřela, přes její protesty jsem rozrazil dveře dokořán. "Pojď," pobídl jsem Finna, který mě váhavě následoval a mračil se.
Kroužek šokovaných dvorních dam vytvořil barikádu ko-lem lůžka rodičky. Docela jim stačila moje přítomnost, ale Finn - Finn byl vlkodlak. Obojí bylo v jejich očích něco neodpustitelného.
Prodral jsem se mezi nimi a poklekl u lůžka. Electra měla vlasy vlhké od potu a zcuchané. Pod očima se jí rý-sovaly tmavé kruhy. Pryč byla veškerá krása, kterou jsem tak obdivoval. Bylo tu však něco mnohem cennějšího. Le-žela tu žena, která se chystala porodit mé dítě.
"Electro?"
Otevřela oči a její vzduté břicho se pod hedvábnými při-krývkami zachvělo dalšími stahy. "Carillone! U všech bohů, nemůžeš mě nechat na pokoji? Já už nemůžu -"
Položil jsem jí ruku na ústa. "Tiše, Electro. Přišel jsem, abych ti ulehčil v tvých bolestech. Finn ti pomůže, aby dítě přišlo na svět."
Očima napůl zastřenýma bolestí se ohlédla ke dveřím, kde postával Finn. Chvíli jen tiše zírala, jako by nechápala. Pak náhle otevřela ústa a začala křičet cosi v solindéštině.
Pokynul jsem mu, aby přistoupil blíž. Věděl jsem, že je to jediný možný způsob, jak jí pomoci. Křičela však dál a snažila se odtáhnout se od nás co nejdál. Chovala se jako nepříčetná. Viděl jsem jí ve tváři, že má veliký strach. "Pošli ho pryč!" zalapala po dechu. "Carillone - pošli ho pryč -" Tvář se jí zkrabatila. "Ach, bohové - poslechni mě přece -"
Dvorní dámy si mezi sebou cosi špitaly a stáhly se do hloučku. Dovolil jsem Electře, aby si je pozvala na dobu, kdy bude rodit, protože jsem věděl, že mezi homanaskými by si připadala cizí, ale teď bych byl nejraději, kdyby zmi-zely. Lezly mi na nervy.
"Finne," obrátil jsem se na svého vazala, "můžeš jí ně-jak pomoci?"
Finn zvolna přistoupil blíž. Nevšímal si dvorních dam, které se odtahovaly a klidily se mu z cesty. Zahlédl jsem jejich gesta a zaslechl jejich tlumené reptání. Že by v něm viděly ďábla? Nepochybně ano. A přece se Solindéští bez obav paktovali s ihlinijskými čaroději!
Když se Finn podíval na Electru, zatvářil se prapodivně. Jako by ho zaskočilo, že se tu na svět dere dítě, že je tu žena, která rodí, a že je tu ten, kdo dítě zplodil. Jako by Electru náhle uviděl jinýma očima. Vycítil jsem to. Za těch devět měsíců jsem si všiml, že ti dva po sobě pokukovali, tvářili se vážně a napětí mezi nimi vzrůstalo. Teď však, když Finn klečel u lůžka, jsem si všiml jeho náhlého úžasu.
Tatam byla Electřina pýcha. Namísto mei jha ihlinijského čaroděje v ní Finn viděl ženu, a ne namyšlenou solindéskou princeznu, ne homanaskou královnu, kterou si vzal jeho lenní pán. Při pohledu na něj jsem si náhle uvě-domil, že jsem udělal fatální chybu.
Přemítal jsem, zda ho mám poslat pryč, ale on už vzal její ruku do dlaní. Bránila se sice a chtěla ji vyprostit, ale bylo už pozdě cokoli říkat.
Měl s ní nekonečnou trpělivost a byl k ní tak něžný, že bych to do něj nikdy řekl. To už nebyl ten starý Finn. Přes-to, když na ni tak hleděl, jsem měl dojem, že to není Electra, koho vidí. Jako by měl před sebou někoho jiného; ta proměna byla příliš náhlá.
"Ja'hai," pronesl zřetelně, a pak, protože věděl, že Electra nezná starý cheysulijský jazyk, jí překládal každé slovo, které řekl. "Ja'hai - přijmi. Cheysuli i'halla shansu." Odmlčel se. "Shansu, mei jhana - mír. Ať nad tebou za-vládne cheysulijský mír -"
"Kašlu na váš mír!" Electra zalapala po dechu, když na ni dolehla další vlna porodních bolestí.
Finn se na ni mezitím soustředil. Všiml jsem si jeho ne-přítomného, bezvýrazného pohledu a pochopil jsem, že usiluje o uskutečnění kouzla. Znovu jsem si vzpomněl na tu kobku v podzemí i na propast tam pod ní a vybavil jsem si všechno,

co jsem tam zažil. Div jsem se nerozklepal, jak mi při té vzpomínce přeběhl mráz po zádech a zježily se mi chlupy po těle. Pojal jsem k tomu kouzlu větší respekt než kdykoli předtím. A třebaže se Cheysuliové hlásili k lid-ské rase, věděl jsem už, že lidmi tak docela nejsou. Po-chopil jsem, že jsou něčím víc. Mnohem víc.
Finn se zachvěl. Zavřel oči a vzápětí je zas otevřel. Viděl jsem, jak mu hlava poklesla dopředu, jako by usnul. Náhle ji s trhnutím zvrátil zpět. Nepřítomný výraz v očích zesí-lil. Náhle jsem vycítil, že něco není v pořádku. Byl náhle docela - jiný. Svaly se mu napjaly a jizva vystoupila z tváře. Veškerá barva z obličeje se vytratila.
Electra vykřikla. Také Finn cosi křičel.
Storr se zavrčením vrazil do místnosti a proklestil si ces-tu mezi dvorními dámami. Zaslechl jsem výkřik a vzápětí pláč. Electra cosi zaklela v solindéštině. Temné vrčení ze-sílilo. Ach, bohové, Storr pronikl do pokoje -
Finn smrtelně zbledl, doslova zpopelavěl. Položil jsem mu ruku na paži. Svaly měl jako z kamene. Znovu jím pro-jela křeč a roztřásl se, jako by se co chvíli měl zhroutit. Ústa mu ochabla a otevřela se. Měl tmavý jazyk a hrozilo, že mu zapadne do krku.
Náhle jsem zjistil, že je to Electra, která ho drží za ruku, a Finn se nedokáže vymanit z jejího sevření.
Popadl jsem je za zápěstí a prudce škubl ve snaze ty dva od sebe odtrhnout. Napoprvé jejich stisk nepovolil; Electřiny nehty se zarývaly Finnovi do krvácející kůže. Byla to tmavá, hustá krev. Když se mi konečně podařilo Finna z Electřina sevření vy-manit, nebyl to on, jak jsem ho znával. Zvrátil se vzad, ne-ustále se třásl a žluté oči se mu protáčely, až byly vidět bílé okraje. Jedním ramenem se zapřel o stěnu. Myslel jsem, že o sobě neví, ale Finn byl při vědomí. Jak jsem vzápětí zjistil, byl při vědomí až příliš.
Zavřel oči, a když je znovu otevřel, všiml jsem si, že jsou opět žluté - až moc žluté. Panenky se podobaly špendlí-kovým hlavičkám. Nebyly to lidské oči - jeho pohled da-leko víc připomínal dravce.
Zavrčel. Nebyl to Storr, ale Finn. To vrčení vycházelo z lidského hrdla, třebaže nic lidského na něm nebylo.
Popadl jsem svého vazala za rukáv a přitlačil jsem ho ke stěně. Už jsem nepochyboval, jakou kořist si vyhlédl. Jedna z jeho paží zůstala vytrčená proti Electře, s prsty zahnu-tými, jako by to byla dravčí pracka.
"Finne -"
Byl nesmírně napjatý. Cítil jsem jeho neuvěřitelnou sílu, ale ještě víc než to mě zmáhal strach. Sotva jsem ho udr-žel a stále jsem ho tiskl ke zdi. Věděl jsem, že kdybych ho pustil, na místě by ji zabil.
Záda se mu hrbila. Pak se narovnal. Jednou rukou se za-přel o moji paži ve snaze vykroutit se, ale stačil jsem mu vrazit loket do krku. Vrčení rázem ustalo. Všiml jsem si však jeho zvířecího šklebu. Vycenil bílé, lidské zuby v bezkrevných ústech. Jazyk však i nadále zůstával tmavý. Za-ťal jsem zuby a loket jsem přitiskl do citlivých míst v ob-lasti dýchací trubice a modlil jsem se, abych ho dokázal zastavit. "Finne…"
Pak náhle se stejnou rychlostí, s jakou se tento stav ob-jevil, také odezněl. Finnn se zhroutil k zemi. Nedopadl však, protože jsem ho včas zachytil. Hlava mu poklesla na moje rameno. Neušlo mi, že se mu zuby zaťaly do dolního rtu. Usoudil jsem, že upadl do bezvědomí. Jakmile se však Storr k němu protlačil a oslovil svého lir, podle Finnových očí jsem poznal, že začíná přicházet k sobě.
Pokusil se vstát. Hlava mu křísla o zeď. Zhluboka se na-dechl, až to zachrčelo. Zadržel dech, když mu ze rtu vyra-zila krev. Zamračil se, jako by ho to překvapilo. S náma-hou se napřímil, až o stěnu škrtly jeho zlaté náramky. Znovu vycenil zuby; tentokrát to však byl škleb z bolesti a ze šoku.
"Finne -?"
Vyrazil cosi přes zaťaté zuby, ale byl příliš vyčerpán, než aby to dokázal vyslovit zřetelně. Nerozuměl jsem mu. Byl to spíš pouhý zvuk spojený s výdechem, ale do Finnových tváří se pozvolna začala vracet barva.
Byl sice schopen už znovu stát, ale nedovolil jsem mu volně se pohybovat.
"Tynstar -" Byl to spíš šepot, chraplavý a užaslý šepot.
"Tynstar - byl tady -"
Dvorní dámy se zatím shlukly kolem lůžka. Pochopil jsem, že Finna musím dostat z místnosti. Electra plakala vyčerpáním a hrůzou. Přitom se zmítala v porodních bo-lestech. Dovlekl jsem Finna ke dveřím a vystrčil jsem ho na chodbu.
Naježený Storr mě s vrčením následoval.
Finn si skoro ani nevšiml, že jsem ho opřel o stěnu. Cho-val se jako opilý. Měl ochablé pohyby a vypadal příšerně. Ne, ani trochu se nepodobal starému Finnovi. "Tynstar -" zachrčel znovu. "Tynstar - tady -"
Popadl jsem ho za okraje kožené vesty a přitlačil ho ke kamenné zdi. "U všech bohů, víš vůbec, cos dělal? Finne -" Kdybych povolil sevření, upadl by. Viděl jsem mu to na očích. "Tynstar," opakoval znovu, "Carillone - byl to Tyn-star."
"Ale ne tady!" křikl jsem. "Jak by se sem mohl dostat? Byla to Electra - tys ji chtěl zabít!"
Zvedl ruku k obličeji. Prsty se mu silně třásly. Prohrábl si vlasy a odhrnul si je z očí. Jizva zřetelně vystoupila. "On - byl - tady -" Každé jednotlivé slovo zřetelně vyslovil. Dělal to s přehnaným důrazem, jako opilý nebo velmi otřesený člověk. Hlas měl rozechvělý a strachem přidu-šený. Nikdy jsem ho ještě neslyšel takto mluvit. "To Tynstar mi nastražil past -"
"Přestaň už s Tynstarem!" křikl jsem. Náhle jsem ztichl. Z vnitřku pokoje se ozval naléhavý pláč novorozeněte a ti-ché hlasy dvorních dam. Zatoužil jsem být tam, a ne v chodbě s Finnem, třebaže mě potřeboval. Ano, v tuto chvíli to byl on, kdo mě potřeboval. "Odpočiň si," vyhrkl jsem. "Něco sněz a taky se napij! Dokážeš odejít sám? Jdi... než tě budu muset odnést."
Pustil jsem ho. Opíral se o stěnu, se zapřenýma nohama. Pod koženou vestou se mu rýsovaly svaly. Tvářil se zma-teně, nahněvaně a naprosto nechápavě.
"Finne," zaprosil jsem zoufale, "tak půjdeš už?"
Odlepil se od stěny, zapotácel se a pak se svezl na ko-lena. Zprvu mě napadlo, že kleká, aby prosil za odpuštění, ale

nebylo tomu tak. Potom jsem si myslel, že se chce mod-lit, ale ani to nebyla pravda.
Objal pouze Storra a přitiskl ho k sobě, co mu síla stačila.
Zavřel oči. Pochopil jsem - byl to příliš důvěrný oka-mžik, u kterého jsem neměl co dělat. Možná právě já bych u toho, když se objímá člověk s vlkem, neměl být. Vykro-čil jsem, abych se přivítal se svým dítětem.
Když jsem vstoupil, jedna z dvorních dam chvatně zavi-nula dítě do plátěné pleny, otřela mu obličejík a položila mi je do náruče. Byly to sice solindéské dvorní dámy, ale byl jsem i jejich král - a budu jím až do chvíle, než se mi narodí druhý syn.
Když jsem jim pohlédl do tváře, pochopil jsem, že na-poprvé jsem jako otec příliš neuspěl.
"Je to děvčátko, můj pane a králi," šeptla homanasky se silným přízvukem jedna z dam.
Podíval jsem se na tu drobnou tvářičku. Vypadala divně a ze všeho nejvíc připomínala scvrklé jablíčko. Přesto jsem věděl, že je to moje dítě.
Nestává se snad člověk nesmrtelným ve chvíli, kdy v ná-ruči chová vlastní dítě? Už mi nevadilo, že nemám syna. Časem se chlapec určitě narodí. Teď mám dceru, a to je víc než dost.
Zvolna jsem přistoupil k lůžku. S nezměrnou láskou a velmi opatrně jsem choval své dítě. Bylo tak bezmocné, tak maličké; a třebaže já sám jsem byl velký víc než dost, náhle jsem se cítil stejně bezmocný jako to novorozeně. Připadalo mi to jako zázrak být otcem dcery. Poklekl jsem vedle lůžka a ukázal dítě Electře.
"Tvůj nástupce," zašeptala. Pochopil jsem, že jí ještě nic neřekli. Nevěděla to.
"Naše dcera," šeptl jsem tiše.
Náhle se jí oči zkalily zděšením. "Říkáš, že je to dcera?"
"Princezna," přikývl jsem. "Je to hezké děvčátko, Electro." Nebo časem možná bude, zadoufal jsem. "Chlapci přijdou později. Jako první se nám narodila dcera."
"Bohové!" rozplakala se. "Tolik bolesti pro děvče? Není to syn, není to princ homanaský -" Slzy jí stékaly po tváři a ještě víc ji vysilovaly. "Jak dodržím svůj slib? Vždyť jsem ten porod málem -"
Pokynula jedné z dvorních dam, aby dítě převzala. Jak-mile jsem měl volné ruce, objal jsem ji a hýčkal ji, jako by ona sama byla dítě.
"Electro, uklidni se. Není proč spěchat. Máme dceru, a syny budeme mít také - třebaže ne hned zítra. Uklidni se. Nechci, abys plakala jen proto, žes porodila dceru."
"Dceru," opakovala po mně. "K čemu je dobré děvče než k tomu, aby se provdalo? Chtěla jsem syna!"
Zvolna jsem ji uložil do podušek a upravil jsem jí při-krývku. "Spi. Vrátím se později. Rozhlásí tu novinu a taky se musím poohlédnout po Finnovi -" Zarazil jsem se. Ne-bylo vhodné zmiňovat se o něm, ne před ní. A ne teď.
Electra však už spala. Z čela jsem jí odhrnul potem zvlhlé vlasy. Znovu jsem pohlédl na spící dítě a pak jsem opustil komnatu, abych tu zprávu sdělil světu.
Zanedlouho se všude ozýval jásot a rozezněly se zvony. Služebnictvo mi blahopřálo. Když jsem vykročil za Finnem do jeho komnat, kdosi mi podal pohár vína. Tváře ko-lem mi splývaly; sotva jsem si vybavoval jména těch lidí. Měl jsem dceru, ale čekalo mě další překvapení.
Finna jsem v komnatách nezastihl. Nebyl ani v kuchy-ních, kde se kuchaři i kuchařky hluboce ukláněli a nešet-řili lichotkami, když mě spatřili. Ptal jsem se po Finnovi, ale řekli mi, že do kuchyní nevkročil. Vyšel jsem tedy ven.
Nakonec mě vyhledal Lachlan. Tvářil se vážně a velmi znepokojeně. Tentokrát s sebou neměl harfu. Doprovázela ho moje sestra. Zprvu jsem si myslel, že mi přicházejí bla-hopřát, ale namísto toho mi řekli, co se dozvěděli o Fin-novi.
"Odešel odtud spolu se svým vlkem," pronesl Lachlan tiše. "Ani si nevzal koně."
"To znamená, že odtud odešel v podobě lir," pravil jsem stísněně.
"Byl takový - divný." Torry zbledla. "Nechoval se jako dřív. A neodpověděl nám na žádnou naši otázku." Bez-mocně rozhodila ruce. "Lachlan mi zrovna hrál na harfu. Všimla jsem si Finna, když vstoupil dovnitř. Vypadal, jako by byl… nemocný. A oznámil nám, že odchází."
"Odchází?" Cítil jsem, jak se mi stáhl žaludek. "Kam?"
"Do Pevnosti," šeptl Lachlan. "Prý se potřebuje oprostit od něčeho, co vyvedl. A ještě nám řekl, abys pro něj nepo-sílal, protože se vrátí sám." Lachlan krátce pohlédl na Torry. "Řekl ještě, že je to cheysulijská záležitost a že zá-vazky vůči vlastním lidem bývají někdy přednější než všechno ostatní.
Pokoušely se o mě mrákoty. "Chápu. Ovšem dřív na ně tak nedbal -" zarazil jsem se. Vzpomněl jsem si totiž na divoký výraz v jeho očích a na nelidské zavrčení z jeho hrdla. "Řekl aspoň, jak dlouho se tam zdrží?"
Torry se zatvářila poplašeně. "Řekl, že to, co musí udě-lat, souvisí s činem, kterého se dopustil. A že to rozhodně není zanedbatelné." Sáhla si k hrdlu. "Carillone - co vlastně provedl?"
"Chtěl zabít královnu." Vyslovil jsem to bez emocí, jako kdyby to za mě řekl někdo cizí. Neunikl mi jejich šokovaný výraz. "Bohové!" vyhrkl jsem. "Musím za ním. Vy nevíte, čeho je schopen -" Vyběhl jsem ze dveří a div jsem nesra-zil Rowana.
"Pane!" chytil mě za paži. "Pane, počkej přece -"
"Nemůžu." Vytrhl jsem se mu a chtěl jsem se znovu dát do běhu, ale znovu mě popadl. "Rowane!"
"Pane, mám zprávy ze Solindéského království!" nedal se odradit. "Od Roycea, tvého správce z Lestry."
"Dobrá," kývl jsem netrpělivě, "a nepočkalo by to? Vrá-tím se hned, jak to půjde."
"Finn ale jasně řekl, že za ním nemáš chodit," opakoval Lachlan. "Nejspíš pro to měl důvod -"
"Carillone!" Rowan opomněl všechny moje tituly, což jen napovídalo, jak myslí svoje slova vážně. "Jde o Thornea, krále atvijského. Spřádá plány k napadení našeho krá-lovství."
"Solindéského království?" užasle jsem na něj zíral.
"Homanaského, pane." Pustil mě, když viděl, že už se nechystám odejít. Ani bych to nedokázal. "Jakmile ty zprávy

dorazily do Lestry, Royce vyslal svého kurýra. Royce tvrdí, že je sice ještě čas, ale Thorne že se už chystá k na-padení. Pane -" Odmlčel se. "Jde mu o Homanaské krá-lovství a taky o tebe. Je rozezlen kvůli smrti svého otce i všech atvijských vojáků, kteří padli v bitvě po Bellamovu boku. Kromě toho kurýr přinesl i další zprávu." Rowan se zatvářil nerozhodně. "Thorne má v úmyslu obsadit Hondarth -"
"Hondarth!" vybuchl jsem. "Co budu živ, nevkročí do je-diného homanaského města!"
"Má v úmyslu spolčit se se Solindéskými," dodal Rowan tiše. "Chce projít Solindéským královstvím, na lodích pře-konat Idrijský oceán a udeřit na Hondarth."
Přemítal jsem o tom městě na jihu Homanaského krá-lovství, na pobřeží Idrijského oceánu. Hondarth je bohaté město s mnoha rybářskými flotilami, kam za obchodem přijíždějí zámořské kupecké lodi. Do Hondarthu to trvá dva týdny rychlé jízdy a pěšky o hodně déle. A právě pěší oddíly jsou brzdou každé armády.
Na okamžik jsem zavřel oči a snažil se urovnat si myš-lenky. Tak za prvé tu byl ten zvláštní Finnův záchvat, pak se mi narodila dcera, a teď ještě tohle. Bylo toho trochu moc.
Položil jsem ruku na Rowanovo rameno. "Kde je ten kurýr? A svolej všechny rádce, které se ti podaří sehnat. Mu-síme poslat i pro ty, kteří se odebrali do svých domovů. Bude to chvíli trvat - ach, bohové, jestli opravdu půjdeme do války, pak musíme znovu postavit armádu!" Promnul jsem si oči. Řezaly, jako by v nich byl písek. "Finn musí počkat."

Při první příležitosti jsem se však uvolnil z rokování a rychle jsem vyrazil do Pevnosti. A cestou jsem v rovinách potkal Finna.
Z Mujhary odešel bez koně, ale teď už koně měl. Možná si ho vypůjčil v Pevnosti nebo to byl jeden z koní, kteří mu patřili. Nezmínil se o tom. Vlastně toho moc nenamluvil. Choval se uzavřeně a při pohledu na něj mi neušlo, že ho cosi tíží. Ani jeho žluté oči se mi nelíbily.
Setkali jsme se pod širým nebem. Nad hlavou nám vi-sely těžké olověné mraky. Každou chvíli se mohl spustit déšť. Blížil se podzim. Za čtyři měsíce tady všude kolem bude ležet sníh. Teď sice sníh nepadal, ale přesto jsem měl na sobě plášť ze zelené vlny, který jsem si těsně ovinul ko-lem jezdeckých kalhot z hnědé kůže. Finn, pořád ještě s na-hými pažemi a bez pláště, zarazil koně a čekal. Vítr mu od-hodil vlasy z čela a odhalil nehezkou jizvu. Přísahal bych, že jsem si všiml šedivých pramenů v jeho vlasech. Přitom ještě nedávno měl vlasy černé. Vypadal zestárle a víc než nepřístupně. Nebo že bych si toho dřív nevšiml?
"Chtěl bych si s tebou promluvit," řekl jsem. "Lachlan mě od toho zrazoval, ale je to moje vůle. Zdáš se mi velice rozrušený." Pokrčil jsem rameny. Jeho mlčení mě zner-vózňovalo. "Dorazil však kurýr z Lestry -" úmyslně jsem udělal pomlku, ale jeho tvář zůstávala stále přísná a ne-hybná.
"Vím o tom." Finnův kůň hrábl nespokojeně kopytem. Byl to statný kůň, tmavý, s bílou skvrnou na nose a kolem oka. Finn si toho sotva všiml.
"Proto jsi za mnou přijel?"
Pohodil hlavou a bradou ukázal kamsi za má záda. "Mujhara leží tímto směrem. Já však prozatím nemám v úmyslu se vracet."
Řekl to klidně a bez jakýchkoli emocí. Snažil jsem se proniknout pod slupku toho, co jsem viděl. V Cheysuliích jsem se však příliš nevyznal; dokázali se chovat dost nevypočitatelně. "A uvažuješ vůbec o tom?"
Jizva mu zacukala. "Nevím, kam jinam bych šel."
Udivilo mě to, zvlášť s ohledem na postavení, v němž se nacházel. "Ale Pevnost -"
"Jsem králův vazal. Moje místo není mezi mými lidmi, ale po boku krále. Duncan mě požádal -" krátce se zara-zil; z nějakého důvodu odvrátil hlavu. "Vlastně ne. Odra-dil mě od toho, co jsem měl v úmyslu udělat. Náš shar tahl však tvrdí, že pokud se někdo něčeho obává, pak se stra-chu zbaví jedině tím, že se postaví příčině toho strachu." Vítr změnil směr a do tváře mu vmetl prameny vlasů. Ne-stačil jsem si všimnout, jak se zatvářil. "Proto jsem se roz-hodl se s tím vypořádat. Nesmím si připouštět strach - moje i'toshaa-ni dosud neskončila. Ještě pořád jsem - ne-čistý."
"Čemu to hodláš čelit?" zeptal jsem se nejistě. "Byl bych rád, kdyby ses před Electrou příliš neukazoval."
Vzdorovitě se na mě podíval. Měl divné oči. "Ani já bych jí nejraději nechodil do cesty. Ale jednou sis ji vzal a moje místo je po tvém boku. Nemůžu si příliš vybírat, pane."
Pane. Nebyla v tom ironie ani to nebyl pokus o zlehčo-vání mého postavení. Cítil jsem, jak na mě sahá strach. "Měl jsi opravdu v úmyslu ji zabít?"
"Electru jsem zabít nechtěl," pravil tiše. "Ale Tynstara ano."
Zmocnil se mě hněv. Bylo hrozné představit si, co by ná-sledovalo, kdyby se mu to podařilo. Jak citelně by mě za-sáhla ztráta těch dvou. Ano, ztráta Electry a Finna. Kdyby totiž Finn Electru zavraždil, musel bych ho nechat popra-vit.
"Electra přece není Tynstar! Jsi snad slepý? Je to moje žena -"
"Bývala Tynstarovou mei jha," namítl nevzrušeně, "a nejspíš ji zneužívá dosud. Skrze duši, když už ne skrze tělo."
"Finne!"
"Vždyť jsem to byl já, kdo málem přišel o život!" Náhle ožil. Hněval se. Velmi mě to znepokojilo. "O Electru nešlo - ta je silná až dost. Šlo o mě, o to, že jsem Cheysuli." Na-sál do sebe vzduch, až to zasyčelo, a mimoděk vycenil bílé zuby. "Div jsem na to nedoplatil! Byl to Tynstar, říkám ti jasně, byl to on!"
"Vrať se tedy," řekl jsem rozzlobeně, "vrať se do králov-ského města a počkej tam na mě. Pak se tomu společně postavíme, ať už je to cokoli, a jednou provždy se s tím vy-pořádáme. Mám však ještě něco, co potřebuji projednat s Duncanem."
Opravdu se mi to nezdálo - Finn měl šediny. Teď už to bylo jasně vidět. A oči měl pohaslé. "Carillone -"
"Vrať se," řekl jsem už mnohem klidněji. "Mám teď plnou hlavu té války a potřebuji, abys mě podpořil."
Vítr si dál pohrával s Finnovými vlasy. Sluneční paprsky, skoro slepé a slabé, se prodraly mezi mraky, zaleskly se na

jeho zlatých náramcích a krátce prozářily ponurý a ne-vlídný den. Připadal mi cizí, vzdálený - a já jsem si znovu vzpomněl na kobku a propast pod ní. Že by mě ten záži-tek natolik poznamenal? Nebo to je Finn, kdo je náhle jiný?
"Vrátím se do sídelního města," přikývl, "a zůstanu tam tak dlouho, jak jen to bude možné."
Podivný slib. Zamračil jsem se a užuž jsem se chtěl ze-ptat, co tím míní. Pobídl však koně a nahrbil se v sedle. Když jsem se otočil a podíval se za ním, cválal směrem k Mujhaře, s vlkem v patách.

Kapitola druhá

Do pevnosti jsem dorazil, právě když propukla bouře. Silně se rozpršelo, můj plášť se rychle prosákl a vlhkost pro-nikla až ke koženému kabátci a vlněné košili pod ním. Ka-puce mi nebyla nic platná, proto jsem ji shodil z hlavy na ramena a s koněm jsem rozbředlým blátem zamířil k Duncanovu břidlicově šedému stanu. Teprve se schylovalo k ve-čeru, ale ostatní stany bylo možné rozpoznat už jen podle žhnoucích ohníčků rozdělaných ve stanových krbech.
Seskočil jsem z koně do mazlavého bláta a zaklel jsem. Všiml jsem si, že Cai není na svém bidýlku před stanem. Nejspíš se schoval pod hustě olistěné větve, ale možná také, že je uvnitř stanu. Právě jsem tam mířil.
Od brány, kde jsem při příjezdu požádal o dovolení vstou-pit, přiběhli muži, aby odvedli mého koně. Poděkoval jsem jim. Když jsem se otočil ke stanu, byla plachta nad vcho-dem odhrnutá. Spatřil jsem Donala. Překvapeně si mě pro-hlížel a pak řekl: "Podívej, co mám."
Na dětsky útlých pažích se mu skvěly zlaté náramky s od-znakem lir - jen o něco lehčí než ty, které jsou vyhrazeny urostlým bojovníkům. Mezi černými kudrnami probles-kovala zlatá náušnice. Vždyť je to ještě chlapec, napadlo mě, malý a nedospělý kluk.
Na Donalovu hlavu se položila Duncanova silná paže a odstrčila synka stranou. "Pojď dovnitř a nestůj na dešti, Carillone. A omluv nevhodné chování mého syna."
Vstoupil jsem. "Je právem hrdý," namítl jsem. "Ale není to trochu předčasné?"
"U nás není nikdy dost brzy," povzdechl si Duncan. "Kdo spolehlivě ví, co je bohům milejší? Když náhle před týdnem zatoužil vyzkoušet si své schopnosti, nebránili jsme mu a nechali ho jít. A včera v noci při slavnostním obřadu získal zlaté náramky i náušnici s podobami lir."
Zmocnil se mě pocit hrdosti na toho chlapce. "Škoda že jsem u toho nebyl."
"Nejsi Cheysuli," namítl Duncan s vážnou tváří.
Ale po čtyři dny jsem jím byl. A jak vidím, stejně mi od-pírají výsady spojené s příslušností k tomuto národu.
Podíval jsem se na Alix. "Máš z chlapce radost."
Alix stála z druhé strany stanového krbu a ve tváři se jí odráželo mihotavé světlo ohně. V okolním šeru se zdála být snědší než normálně a víc než kdy jindy se podobala Cheysuliům. "Ano, mám z něj radost," přikývla tiše. "Z mé-ho syna je už bojovník."
Donal byl přitom pořád ještě maličký, podle mého od-hadu tak sedmiletý.
"Posaď se," vyzval mě Duncan. "Donal svého vlka jistě odnese stranou."
Všiml jsem si, na co Duncan narážel - na podlaze z udu-sané hlíny vystlané kožešinou leželo spící vlčí mládě - štěně - a spalo jako zabité. Mělo zmáčený kožíšek a pach vlhké srsti se šířil stanem. Bylo zřejmé, že Donal s vlče-tem běhali venku ještě v době, kdy se dalo do deště.
Donal okamžitě pochopil otcovu poznámku, poklekl a pozvedl vlčka za přední packy. Mládě bylo těžké a bez-vládně mu leželo na rukách, ale Donal ho přece jen od-vlekl stranou. Bylo narezlé, ne stříbrné jako Storr, a když se na mě poočku podívalo, všiml jsem si, že je hnědooké. "Není tady spokojený," povzdechl si Donal. "Radši by zů-stal u ohně."
"Má víc chlupů než ty," napomenula chlapce Alix. "Lorn může klidně zůstat tam vzadu. Vždyť nás přišel navštívit sám král."
Mávl jsem rukou. "Pro Donala jsem Carillon. Konec-konců, vždyť jsme trochu příbuzní." Usmál jsem se na chlapce. "Jsme vzdálení bratranci."
"Taje už taky nebaví být pořád jenom s Caiem," pozna-menal chlapec věcně. "Může aspoň on dovnitř?"
"Taj je sokol, a proto zůstane venku," prohlásil Duncan rázně a překročil spící vlčí mládě. "Cai musí být taky venku, proto Taj nebude mít žádné úlevy."
Donal upravil vlčeti pelíšek, aby si mohlo lehnout, a po-sadil se vedle něj. Drobnou dlaní mu probíral vlhký koží-šek. Upřeně mě pozoroval žlutýma, dětsky nezáludnýma očima. "Jestlipak víš, že mám dvě lir?"
"Dvě?" podíval jsem se na Alix s Duncanem. "Myslel jsem, že bojovník má jen jedno."
"Obyčejně ano," prohodil suše Duncan a ukázal mi, abych se posadil na nejbližší kožešinu. Alix naplnila pohá-rek horkým medovým pivem a podala mi ho. "Donal má totiž Starou krev."
Alix se rozesmála. Vzal jsem si od ní pohárek. "Je to opravdu tak. Zdědil ji po mně. V jeho žilách koluje krev Prvorozených." Usedla na paty vedle Duncana. "Když jsem Donala čekala, přijala jsem podobu dvou lir - vlka a jest-řába. A tady vidíš, co z toho vzešlo."
Usrkl jsem horké, sladké medové pivo. Ve stanu bylo teplo, nicméně jsem si tam připadal poněkud stísněně - zvykl jsem si už na větší prostory. Ovšem stan byl útulný, vystlaný kožešinami a byly tu truhlice a další věci nezbytné pro cheysulijského náčelníka. Těžký závěs spuštěný z tyče zavěšené až u střechy dělil stan na dvě části, z nichž jedna očividně sloužila jako ložnice rodičů. Donal zřejmě spal u krbu na opačné straně. A v posledních dnech už ve spo-lečnosti svého vlka.
"Jak prospívá maličká?" zeptal se Duncan.
Usmál jsem se. "Jsou jí dva měsíce a je roztomilá. Jme-nuje se Aislinn, po babičce z matčiny strany."
"Kéž by po svém otci zdědila veškerou jeho moudrost," pronesl Duncan slavnostně vážně.
Zasmál jsem se. "Ovšem nezbývá mi než doufat, že z mé podoby nezdědí nic."
Alix se usmála, ale tvářila se stále napjatě. "Zřejmě jsi přijel za Finnem. Ale on už tady není."

Medové pivo mi zkyslo v ústech. S námahou jsem je polkl. "Ne. Finna jsem potkal cestou. Přikázal jsem mu, aby se vrátil do Mujhary. Ale nepřišel jsem za vámi, abych se bavil o Finnovi - na srdci mi leží Homanaské králov-ství."
Když jsem hovořil, všichni tři mlčky naslouchali. Donal kulil oči a tvářil se překvapeně. Vzpomněl jsem si na doby, kdy i já jsem takhle sedával po otcově boku a naslouchal jeho úvahám a plánům - nakonec na ně doplatil životem.
Donal však nemyslel na smrt - aspoň se tak netvářil. Jako Cheysuli myslel jen na boj.
"Musím najít vhodné spojence," řekl jsem na závěr. "Po-třebuji větší podporu, než jen ze strany Cheysuliů."
"Tak se po nich poohlédni." Duncan zamyšleně přikývl. "Máš něco, co můžeš nabídnout?"
"Vlastní sestru," řekl jsem schlíple a uvědomil jsem si, jak hloupě to vyznělo. "Můžu nabídnout ruku mé sestry Tourmaline, a taky to udělám. V Ellaském království, ale i ve Falijském či Kaledonském království je dost vhodných princů na ženění."
Alix si položila dlaň na ústa a podívala se na Duncana. "To snad ne, Carillone. Přece bys takhle nezaprodal vlastní sestru."
"Ale Torry je vychována tak, aby se jednou provdala za prince," namítl jsem nerudně. "Proč bych měl dál čekat? Potřebuji vojsko a Torry by se už konečně měla vdát. Za vhodného partnera." Nemohl jsem se ubránit pomyšlení na Lachlana. "Chápu - Cheysuliové takto své ženy nenabízejí. Ale mezi šlechtickými rody to bývá obvyklé. Jak ji-nak by si mladí z těchto rodin hledali vhodné partie? A Torry má nejlepší léta na vdávání už za sebou - nejspíš jí budu muset přiměřeně přidat na věnu. A navíc se dá po-chybovat o její poctivosti." Podíval jsem se na Donala a na-padlo mě, že na tohle je opravdu ještě moc malý - i když na druhou stranu Cheysuliové rychleji dospívají. "Bellam ji totiž po léta držel jako rukojmí - dokonce vyslovil zá-měr se s ní oženit. Proto ta pochybnost. Torry je však moje sestra, a to samo o sobě něco znamená. Proto chci, aby se pro ni našel vhodný princ."
"A zároveň spojenec Homanaského království," pronesl Duncan bezbarvě. Pochopil jsem, co se mu honí hlavou. "Cheysuliové ti tedy nestačí?"
"Tentokrát mi stačit nebudou," odpověděl jsem hluše. "Thorne má v úmyslu udeřit na několika místech zároveň. To Bellam na nás šel zpříma. Thorne je mazanější - ví, jak na to. Má v plánu překročit hranice po etapách. Ovšem po-kud rozptýlím své Cheysulie po celé zemi, připravím se o nejsilnější zbraň. Proto musím mít silnou armádu a hodně vojáků, abych je mohl postavit všude tam, kde bu-dou zapotřebí."
Duncan si mě chvíli prohlížel. Pak se usmál. Třebaže jen trošičku. "Myslíš si snad, že s tebou nepůjdeme?"
"Nechci vám nic nařizovat, to rozhodně ne," pravil jsem tiše. "Chci vás o to požádat."
Duncanův úsměv nabyl na vřelosti. Zuby mu zablýskly, jak se usmál, a nebyl to úsměv podobný Finnovu šklebu, který cenil zuby ve chvíli, kdy se něčím dobře bavil. "Po-stav armádu, Carillone. A spolehni se, že Cheysuliové ti pomůžou. Udělej všechno, co je nezbytné, a usiluj o zís-kání dalších spojenců. Pak společně vykážeme Thornea zpět do jeho ostrovní říše." Zarazil se. "Pokud ovšem ten střet přežije."
Alix se podívala na svého muže a pak se obrátila zpříma na mě: "Co všechno ti Finn řekl, když jste se potkali?"
"Nebylo toho moc."
"Ale vždyť víš, proč sem přišel…"
Neklidně jsem si poposedl. "Říkal, že sem přišel, aby se od něčeho očistil - snad měl na mysli nějaký rituál, nevím přesně."
"Ano," kývl Duncan. "A tys ho poslal zpátky."
Náhle mě pohárek zastudil do dlaní. "Říkal, že nemá, kam by se uchýlil. Domyslel jsem si, že jsi ho odtud z Pev-nosti nejspíš vykázal." Chtěl jsem to říct nevzrušeně, ale nedařilo se mi to. Bylo vidět, že léta strávená s Finnem mě silně ovlivnila, proto jsem si dovolil obvinit jeho bratra z nesprávného chování.
"Finn je tu kdykoli vítán," namítl Duncan v rozpacích. "Nikomu z našich lidí neodpíráme útočiště, když jej po-třebují. Ale tohle je něco jiného. Finnovo místo je po tvém boku."
"Třebaže se něčím silně trápí?"
Alix se zatvářila ustaraně. "Hned jsem si myslela, že by neměl odcházet -"
"Své záležitosti si musí dát do pořádku sám." Duncan naplnil můj pohárek další dávkou horkého nápoje a podal mi ho. Prokázal mi tím nejvyšší možnou úctu, jaké se mi od náčelníka mohlo dostat. Byl už takový. "Finn odjakživa zavíral oči před mnoha věcmi a z některých se snažil vykroutit. Kdykoli jen to šlo, jsem mu kladl na srdce, že jsou i jiné způsoby, jak řešit problémy."
"Tentokrát ho cosi zahnalo do kouta." Zamračil jsem se a usrkl jsem z pohárku. "Finn je - zvláštní. Nevím, jak bych to řekl…"
Zavrtěl jsem hlavou, když jsem si vzpomněl na výraz v jeho očích. "Ta událost s Electrou mě vyděsila. Nikdy předtím se tak nechoval."
"Právě kvůli tomu sem přišel," kývl Duncan. "A to je hlavní důvod, proč tu tak dlouho otálel. Osm týdnů." Za-chmuřil se. "Nebývá zvykem, aby vazal opouštěl svého pána na tak dlouhou dobu, pokud nemá závažné rodinné nebo jiné podobné důvody. On se však nedokázal smířit s tím, co udělal. Proto přišel sem, aby se dal do pořádku, aby se prostřednictvím i'toshaa-ni posílil, aby čerpal z kouzelné síly země." Náhle se Duncan zatvářil velmi ustaraně. "Jed-nou či dvakrát za život to potká každého - každý má chvíle, kdy zatouží po vlastní očistě."
Ten výraz mi nezněl příjemně ani v homanaštině. Dun-can často hovořil o věcech, které Homanaští nechápali, a to já jsem aspoň zlomek svého života prožil jako jeden z Chey-suliů. Věděl jsem, že cheysulijský svět je velmi složitý a ne-průhledný a zapochyboval jsem, zda vůbec někdy do něj nahlédnu.
Duncan dál usrkával medové pivo. Všiml jsem si, že vlasy má stále černé, neprošedivělé. Zvláštní, pomyslel jsem si; Duncan je přece starší než Finn.
"Myslím, že se mu očista zcela nepodařila," povzdechla si tiše Alix. "Je taky pořád - nešťastný." Krátce pohlédla na

Duncana. "Velmi jej trápí jeden osobní problém."
"Proč se mi nesvěřil?" nedokázal jsem potlačit zoufal-ství. "U všech bohů, vždyť my dva jsme si velmi blízcí. Oba jsme odešli do vyhnanství - vlastně on tam šel kvůli mně. Stál při mně." Díval jsem se na Alix i Duncana a upřímně jsem si zoufal. "Proč mi tedy nic neřekl?"
"Je to osobní věc," opakoval Duncan. "Nesvěřil se ti právě proto, že tě tak dobře zná."
Zaklel jsem. Omluvně jsem se podíval na Donala. Pak mě napadlo, že právě tohle dorůstající chlapci pochytí jako první a že tahle slova už nejspíš někde slyšel. To Finn mě naučil cheysulijské kletby. "A vám se svěřil s tím, co způ-sobil Electře?"
"Snad Tynstarovi," namítl Duncan.
Náhle zavládlo ticho, jen oheň v krbu tiše praskal a vy-prskl pár jiskřiček. "Tynstarovi?" zeptal jsem se zmateně.
"Jistě. Finn opravdu neměl v úmyslu zabít Electru - nebo sis to snad myslel?" Duncan se zachmuřil. "Copak on ti to neřekl?"
Náhle jsem si vzpomněl na jeho slova - do omrzení opa-koval, že tam byl Tynstar, ale nevěnoval jsem tomu patřič-nou pozornost. "Něco takového - opravdu říkal -"
"Tynstar na něj nastražil past," řekl Duncan a v podstatě tak opakoval Finnova slova. "Zaklel přitom Electru - ten, kdo by jí chtěl pomoci prostřednictvím kouzelné síly země, sám upadne do Tynstarova područí."
Překvapením jsem nadskočil. "Cože? Do područí?"
Mihotavé světlo vycházející ze stanového krbu dopadalo na Duncanovu tvář. Kouř z ohně stoupal vzhůru a mizel otvorem u vrcholu stanu. Přesto se uvnitř držel jemný zá-voj štiplavého dýmu. Ve světle plamenů hrál Duncanův ob-ličej zlatavými a bronzovými odstíny, chvílemi až do černa, a jeho zlatá náušnice neodbytně přitahovala moji pozor-nost. Vnímal jsem pach kouře, vlhké srsti i vůni medu - sladkého medu s nahořklou kořeněnou příchutí.
"To Ihlinijští mají takovou moc," pravil Duncan tiše. "Je namířena proti našemu umění kouzlit, proto je užíváme opravdu zřídkakdy. Přitom se nedá říct, že bychom byli stejní jako oni." Kratičce se zakabonil a podíval se do svého pohárku. "Když kouzlíme my, vzdalujeme duši člověku. Spíš jen dáváme jakýsi podnět a jen na okamžik ovládneme vůli toho druhého." Znovu se chvíli mračil. Znepokojilo mě to. "Když však kouzlí Ihlinijští, seberou člověku celou duši. Celou… a zpátky už ji nevrátí."
Zavládlo ticho. Duncan položil ruku na Donalovu hlavu a prohrábl mu vlasy. Chlapec se k němu přivinul blíž.
Do-myslel jsem si, že Duncan si byl vědom toho, že Donal po-zorně naslouchá a snažil se tak rozptýlit jeho strach. Jen bohové vědí, že jsem se taky bál.
"Finn se zachoval tak, jak by se zachoval každý Cheysuli na jeho místě. Dokonce i ty bys to možná udělal." Duncan se tvářil vážně. "Chtěl zneškodnit toho, kdo na něj nalíčil tu past. Je to - pochopitelné." Zpříma se mi podíval do očí. "V tu chvíli neviděl Electru ani jinou ženu - v tu chvíli to pro něj byl Tynstar. Proto tvrdil, že se tam objevil Tynstar."
Zamračil jsem se. "Takže Tynstar moc dobře věděl, že la-pil právě Finna -"
"O tom vůbec nepochybuji," řekl Duncan přesvědčivě. "Léčky Ihlinijských jsou nebezpečné. Tynstar neměl v úmys-lu nechat Finna naživu. Vyskytlo se tam však cosi - nebo kdosi - kdo to kouzlo přerušil a znemožnil tak Tynstarovi jej dokonat."
"Já jsem to byl." Vzpomněl jsem si, jak Electra křečovitě svírala Finnovo zápěstí a jak ho do krve poranila ostrými nehty. A jak Finn neměl dost sil, aby se jí ubránil.
Náhle se mi vybavila ta příhoda ve sněhové vánici, kdy zabil homanaského muže, který na nás zaútočil. Tehdy Finn také tvrdil, že tam byl Tynstar, že ho držel - že byl v tom muži -
Vstal jsem. Zachvátila mě hořkost. Než se zmohli na slovo, sebral jsem ze země promoklý vlněný plášť, vyšel jsem před stan a křikl jsem, ať mi přivedou koně. Alix za mnou vyběhla do deště a popadla mě za paži ve chvíli, kdy už jsem přes sebe přehazoval plášť. "Carillone - počkej přece! Co to děláš?"
Kapuce mi ležela na ramenou a déšť mi bušil do tváře. "Copak to nevidíš?" Užasl jsem nad tím, jak může být tak slepá. "Finn se domnívá, že Tynstara zabije skrze Electru. Přitom Tynstar chce zabít jeho -" Vyskočil jsem na koně.
"Pokud se někdo něčeho obává, pak se strachu zbaví je-dině tím, že se postaví příčině toho strachu."
"Carillone!" křikla, ale já už jsem byl pryč.

Když jsem vjel do královského města Mujhary, přivítalo mě vytí. Vytí. U všech bohů, nevzal na sebe Finn podobu vlka -?
Nevnímal jsem rozmazané pobledlé tváře, zato jsem dobře slyšel zděšené výkřiky: "Králi! Králi Carillone! Mujhare!"
Odstrčil jsem ty lidi stranou. Jediné, co jsem si uvě-domoval, byl strach, který mi zběsile bušil v hrudi.
Vytí. U všech bohů, tohle byl Storr, ne Finn! Ale ten křik patřil Electře.
Ztěžka jsem se rozběhl do točitých schodů z narůžovělého kamene. Strhl jsem sponu z levého ramene - ucítil jsem, jak se mi látka pod rukou trhá. Plášť zavlál. Zaslechl jsem ještě, jak cinkla spona a těžký, vodou prosáklý plášť ztěžka dopadl na schody. "Králi!" Běžel jsem dál.
Prodral jsem se hloučkem dvorních dam a vpadl jsem do komnaty. První jsem zahlédl Electru - bledou a ječící, třebaže ji Lachlan chlácholil, aby už mlčela. Opakovaně ji přesvědčoval, že není nutné, aby tak křičela. Trpělivě jí vy-světloval, že už je v bezpečí a že se jí vlastně nic nestalo. Vlka už stačili chytit a zavřít.
Electra nebyla zraněna. Toho jsem si všiml okamžitě. Stála v koutě s Lachlanem, který jí položil ruku kolem ra-men a držel ji stranou -
- držel ji stranou od Finna. Od Finna vtěsnaného do vý-klenku, kde ho v šachu drželi ozbrojenci spolu s Rowanem. Zkříženými meči mu prakticky znemožnili únik.
Krvácel. Stará jizva ve tváři praskla a obličej se mu za-lil krví. Potřísnila mu koženou vestu a stékala dolů, na stehna, kde

mu prosakovala krev z další rány. Na pravém stehně, kde utržil ránu atvijským kopím, měl kalhoty proseklé. Všiml jsem si krve na Rowanově meči.
Finn se zády opíral o stěnu, s hlavou zakloněnou, takže se mu zcela obnažil krk. Krev stékající z tváře vytvářela karmínově červený potůček na jeho pleti opálené do bron-zova. Vytušil jsem, že má strach. U všech bohů, ten strach ho doslova pohltil!
Znovu jsem se podíval na Electru a zaslechl jsem vzru-šené ženské štěbetání. Nechápal jsem je zcela, protože ho-vořily solindésky. Electřiným výkřikům jsem však rozu-měl.
Přistoupil jsem k ní a odstrčil Lachlanovu ruku z jejího ramene. Viděl mě, a přesto ji až do poslední chvíle nepus-til. Moc dobře jsem věděl proč. Electra měla za nehty krev a mně bylo jasné, oč jí šlo: chtěla Finna rozsápat na kusy. "Electro," oslovil jsem ji.
Konečně přestala ječet. "Carillone -"
"Vím to." Stále ještě sem doléhalo vlčí vytí. To naříkal Storr zavřený kdesi v paláci. Oddělený od svého lir.
Ohlédl jsem se po Finnovi. Oči měl vytřeštěné a tvářil se divoce. Chrčel. I na dálku bylo vidět, jak se třese. Jak se mu klepou kolena.
"Ven!" křikl jsem na dvorní dámy. "Tohle si vyřídíme i bez vašich solindéských řečiček!"
Nejdřív protestovaly. A stejně tak i Electra. Ale nevěno-val jsem jim pozornost. Chvíli jsem počkal, aby pochopily, že to myslím vážně. Nakonec popadly sukně do hrstí a vy-couvaly z komnaty. Přibouchl jsem za nimi bytelné dveře a zamířil jsem k Finnovi.
Perrin - jeden z ozbrojenců, kterého jsem znal jménem - mi ustoupil z cesty. Rowan váhal a pořád ještě mířil na Finna hrotem meče. Přistoupil jsem blíž a oběma rukama jsem Finna popadl za vestu. Odtrhl jsem ho od stěny. Nohy mu poklesly.
"Ku'reshtin!" zahromoval jsem cheysulijsky. Věděl jsem, že mi neodpoví v homanaštině. "Tu'halla dei!" Bohové, chraňte vazala! Tomu musel rozumět.
Cítil jsem, jak se v mém sevření celý třese. Bezmocně zatínal pěsti a zase je rozevíral. Nebyly to sice zvířecí pracky, ale byly stejně nebezpečné. Dobře jsem si všiml šrámů na Electřině hrdle.
Neušlo mi, jak ztěžka. Finn oddechoval. Vlčí vytí se roz-léhalo chodbami královského paláce. Člověk a vlk - oba ve-hnáni do úzkých. V tu chvíli mě napadlo, že alespoň Storr ví, proč to všechno.
Vrazil jsem Finna do kamenného výklenku. Pěstí jsem ho udeřil do obličeje, až mu hlava křísla o zeď. Z rozbi-tého rtu mu vytryskla krev.
"Nech ho!" Rowan mě popadl za paži.
"Jdi si po svých!" znovu jsem Finnem udeřil o zeď. "Nechci ho utlouct k smrti, chci jen, aby se konečně vzpa-matoval -"
Na mé pěsti spočinula dlaň - Finnova dlaň. Postrádala však dřívější sílu. "Tynstar -"
Konečně aspoň promluvil. "Finne - ty hlupáku! Ty hlu-páku! Vždyť to byla past - past -" Zoufale jsem zavrtěl hla-vou. "Musel jsi do ní znovu lézt? Musel jsi mu znovu dá-vat šanci?"
"Tynstar -" sykl přes zkrvavené rty. "Tynstar - tady -"
"Vždyť mě málem zabil!" zakvílela Electra hořce a hlas se jí zlomil. "Ten tvůj vlkodlak mě chtěl zavraždit!"
"Byl tady Tynstar -"
"Ne, nebyl." Dolehl na mě pocit marnosti. "Ach ne Finne, ne - to nebyl Tynstar. Byla to Electra. Tynstar ti jen na-stražil past!"
"Tynstar." Na okamžik se zmateně zamračil a snažil se udržet rovnováhu. Věděl, že ho pořád ještě držím. Moc dobře věděl proč. "Pusť mě."
"Ne," zavrtěl jsem hlavou. "Znovu bys ji napadl."
Z očí jsem mu vyčetl, že se dokáže soustředit, že zas vní-má, ale také jsem si všiml, že ho opět celého sevřel strach.
Ještě jednou jsem ho přirazil ke zdi, až ho to odhodilo proti mně. Electra znovu vykřikla, tentokrát cosi v solindéštině. V tom výkřiku se mísil strach se zuřivostí. Se zu-řivostí. A s divokou, nezkrotnou nenávistí.
"Finne -" Přitiskl jsem mu loket k hrdlu. Ucítil jsem, jak strnul.
"Pane!" zděsil se Rowan. "Co mu chceš udělat?"
"Tynstarova mei jha," zachrčel Finn. "Tynstar byl tady -"
Nechal jsem ho být. Pustil jsem jeho zápěstí, spustil jsem loket a odstoupil jsem. Popadl jsem však rychle meč - můj vlastní meč. Zarazil se, když jsem mu přiložil špičku proti hrdlu. "Ne," řekl jsem. "Zůstaň. Dostanu z tebe pravdu, ať tak nebo tak." Neušel mi jeho šokovaný výraz. "Finne, já vím, oč tady jde. Duncan mě na to navedl a já jsem si vzpo-mněl, co se událo tehdy v Ellaském království, v té sně-hové bouři." Odmlčel jsem se a čekal jsem, zda mu svitne. "Nedělej to ještě horší."
Dosud byl bledý jako stěna. Z otevřené rány mu prýštila krev. Neušlo mi, že vlasy mu opravdu místy zbělely. Rysy ve tváři mu ztvrdly a pleť pod očima a na tvářích jakoby povadla. Za ty dva měsíce zestárl o dobrých deset let.
"Finne," zeptal jsem se zděšeně, "Finne, nejsi snad ne-mocný?"
"Tynstar -" To bylo jediné, nač se zmohl. "Tynstar. Vlo-žil na mě ruku."
Podíval jsem se na Rowana, který stál tiše a šokovaně vedle mě. "Jak ses sem dostal?"
Dvakrát za sebou polkl. "Královna křičela o pomoc, pane, a tak jsme se všichni seběhli." Ukázal na Lachlana a Perrina. "Zprvu nás tu bylo víc, ale poslal jsem je pryč. Na-padlo mě, že tohle si budeš chtít vyřídit v soukromí."
Náhle na mě dolehla únava. Připadal jsem si hrozně staře. Meč jsem stále držel hrotem proti svému vazalovi. Stačil mi jediný pohled do jeho tváře, abych věděl, proč je to nezbytné. "Co jsi viděl, když jsi přiběhl?"
"Královna byla - v nesnázích. Finn jí šel po krku." Ro-wan se zatvářil rozhořčeně a zároveň zmateně. "Pane - musel jsem

to udělat. Chystal se královnu zavraždit."
Věděl jsem, že naráží na zranění na Finnově noze. Ne-měl jsem tušení, jak bylo vážné. Finn se až dosud ze všech sil držel na nohou, ale při pohledu do jeho vychrtlé, krví zbrocené tváře mi neušlo, jak trpí.
"Nechci mu nijak přitěžovat, Carillone," ozval se Lachlan. "Ale je to pravda. Opravdu jí usiloval o život."
"Dej ho popravit!" naléhala Electra. "Carillone, vždyť on mě chtěl zabít!"
"Byl to Tynstar," trval Finn na svém. "Chtěl jsem zabít Tynstara."
"Ale místo něj jsi div nezabil Electru." Ruka, v níž jsem třímal meč, se na okamžik zachvěla. "Ty hlupáku," šeptl jsem, "proč mi to všechno děláš? Víš vůbec, co teď musím udělat -"
"Ne!" vzkřikl Rowan zděšeně. "Pane - přece nemůžeš -"
"Ne," přikývl jsem znaveně. "To opravdu nemůžu - to ne. Udělám však něco jiného -"
"Nech ho popravit!" vykřikla znovu Electra. "Co jiného bys chtěl dělat? Vždyť chtěl zavraždit královnu!"
"Život mu brát nebudu."
Lachlan se vzpamatoval jako první. "Carillone! Tím se mu plně vydáš!"
"Nemám jinou možnost." Zpříma jsem se podíval na Finna, pořád ještě uvězněného pod hrotem mého meče. "Chápeš vůbec, co jsi způsobil?"
Zvedl ruce a přiložil je k ostří meče tak, že dlaněmi za-kryl runový nápis. Ten nápis, který vyryl jeho otec. "Ne."
Ta odpověď mnou otřásla. "Udělal bys to znovu, kdybys dostal příležitost?"
Následoval škleb: Finn vycenil zuby a z hrdla se mu vy-dralo zachrčení. "Tynstara -"
"Tady jde o Electru," řekl jsem. "Udělal bys to znovu, kdybys mohl?"
"Ano…," vyrazil namáhavě ze staženého hrdla. Celý se třásl.
"Jak chceš, Finne," povzdechl jsem si. "Už nemám jinou možnost. Propouštím tě ze svých služeb." Krátce jsem se zarazil, ale pak jsem dodal: "Porušil jsi přísahu, kterou jsi kdysi zpečetil vlastní krví."
Nepohnutě na mě zíral. Myslel jsem, že ten pohled už nevydržím. Spustil ruce z meče. Na rukou měl hluboké zá-řezy, ale nekrvácel - kůže na nich byla neporušená. Finn však krvácel - někde uvnitř velmi krvácel.
"Ja'hai-na," zašeptal pouze. Přijímám.
Oddálil jsem meč a s hlasitým zasvištěním jsem ho vsu-nul do pochvy z tvrzené kůže. Meč zdobený znakem v po-době křečovitě vztyčeného homanaského lva, s vyhaslým rubínem.
Finn vytáhl nůž z pochvy zavěšené u pasu a podal mi ho. Ten nůž mi kdysi patřil. Nůž, na jehož střence se skvěl krá-lovský homanaský kříž.
Div mi to nepodrazilo nohy. "Finne," zašeptal jsem, "ne-můžu si to vzít."
"Krví zpečetěná přísaha byla porušena." Vypadal sešle, stařecky. "Ja'hai, můj pane a králi."
Vzal jsem si ten nůž. Na zlaté rukojeti ulpěla krev. "Ja'hai-na" vypravil jsem ze sebe konečně, když Finn vy-cházel dveřmi ven.

Kapitola třetí
Když jsem se trochu vzpamatoval, vyšel jsem z komnaty a vykročil temnými chodbami. Pochodně nehořely a nikde nebylo ani živáčka - moje služebnictvo vědělo, že chci být o samotě.
Vládlo tu ticho. Zmlklo i vlčí vytí. Storr s Finnem už odešli. Moje duše pohasla jako ty pochodně.
Došel jsem až do Velké síně a zastavil jsem se. I tady byla tma, jen v krbu ještě žhnuly uhlíky. Ani zde, pochopitelně, žádná pochodeň nehořela.
A všude kolem - ticho.
Vložil jsem homanaský nůž do pochvy k cheysulijskému noži a botou jsem začal odkopávat neprohořelá polena z ohniště. Odhrnul jsem také uhlíky a pod vrstvou popela jsem vyhledal železný kruh. Pak jsem popadl jednu z po-chodní, vrazil jsem ji do kruhu a páčil jsem, dokud se těžký poklop nestočil stranou. Převrátil se a udeřil do okraje krbu. Zvedl se oblak popela.
Zapálil jsem pochodeň a pustil jsem se dolů po scho-dech. Tentokrát jsem je spočítal: bylo jich rovných sto dva.
Zastavil jsem se před stěnou a všiml jsem si, že až sem dolů prosakuje dešťová voda. Stěny byly kluzké a lesklé od vlhkosti. Runový nápis se zelenkavě odrážel od tmavého kamene. Přejížděl jsem prsty po runách, dokud jsem nenarazil na správný kámen. Nalehl jsem v tom místě na stěnu. Se skřípěním se otevřela.
Zastavil jsem se ve dveřích. Ze stěn na mě hleděly po-doby lir vyřezané do kamene se zlatavými žilkami - med-věd, kanec, sova, jestřáb i sokol. Vlk s liškou, havran, kočka a další. V syčícím plameni pochodně se lir jakoby pohybo-vala, tiše a zvolna.
Vstoupil jsem do kobky. Ticho na mě těžce dolehlo.
BlázenBlázenBlázen, dralo se mi do hlavy.
Z pochvy jsem vytáhl cheysulijský nůž. Ve světle se stříb-řitě zaleskl. Prohlédl jsem si vlčí hlavičku s vyceněnými zuby a s očima ze surového smaragdu, která zdobila vrchol střenky. Před léty ten nůž patřil Finnovi. Přistoupil jsem k okraji otvoru do hladomorny. Světlo pochodně - stejně jako tenkrát - nestačilo rozptýlit tmu tam uvnitř. Tak byla hluboká a temná. Vzpomněl jsem si na chvíle, které jsem tam strávil, a na to, že jsem tam byl někým jiným. Po čtyři dny jsem tehdy měl možnost cítit jako Cheysuli.
Zavřel jsem oči. Světlo pochodně mi pronikalo do očí i přes zavřená víčka. Nic jsem neviděl, ale všechno jsem si postupně vybavil. Tiché ševelení ptačích křídel, sokolí křik. Vzpomínal jsem na své pocity, když jsem se ve vlčím těle prohánělem lesem. Vzpomínal jsem na volnost, na pocit na-prosté volnosti, ničím nespoutané volnosti.
"Ja'hai." Vztáhl jsem ruku, abych vhodil nůž do otvoru.
"Carillone."

Otočil jsem se. Stál jsem na okraji propasti. A zavrávo-ral jsem. Pochodeň při tom náhlém pohybu lehce zasyčela. Napadlo mě, že je to Finn. Tourmaline jsem tu nečekal.
Měla na sobě hnědý cestovní plášť z teplé vlněné látky. Halil ji od hlavy až k patám. Kapuci si spustila na ramena - světlo pochodně házelo zlaté odlesky do jejích tmavých blond vlasů. "Poslal jsi ho pryč," řekla, "a tak jsi vlastně poslal pryč i mě."
Chtěl jsem cosi namítnout, ale nezmohl jsem se na slovo. Místo toho na mě zaútočila změť nejrůznějších pocitů - od zmatku a podráždění přes netrpělivost a údiv až po beznaděj. Nic z toho však nebylo to pravé. Náhle jsem si s hrůzou uvědomil, že se nejedná o Lachlana. Ne, ten muž, o kterém Torry hovořila, nebyl Lachlan.
Náhle jako by osud zamíchal kostkami a vrhl je na stůl - aby se shlukly do obrazců, z nichž lze vyčíst budoucnost. A všechny ty kostky se přede mnou zhmotnily v moji starší sestru. Pochopil jsem.
"Torry," vydechl jsem pouze. V jednom se mi nesmírně podobala. Pokud se rozhodla pro jistou cestu, nikdo ji od ní nedokázal odradit.
"Nenašli jsme odvahu ti to oznámit," pronesla tiše. "Vě-děli jsme, co by následovalo. On říkal, že u nich není zvy-kem nabízet ženy bojovníkům. Že muž a žena žijí spolu z vlastního rozhodnutí, bez toho, že by je někdo nutil do svazku proti jejich vůli." Neušlo mi, jak rychle si osvojila způsob, kterým ženy hovoří o svých mužích.
"Tourmaline…" Zdrtilo mě to a strašně zabolelo. "Torry, víš dobře, proč jsem byl nucen to udělat. Mezi urozenými rody to jinak nechodí. Proto jsem chtěl, aby ses provdala za prince - ty si rozhodně zasloužíš sňatek na takové úrovni. Torry - věř mi, že jsem nechtěl, abys byla nešťastná. Ale potřebuji získat spojence z jiných krá-lovství -"
"Napadlo tě aspoň zeptat se mě?" Zvolna zavrtěla hla-vou. Světlo pochodně se jí roztančilo ve vlasech. "Ne. Za-jímalo tě vůbec, co na to řeknu? Ne. Napadlo tě vůbec, že s tím třeba nebudu souhlasit?" Zlehka se pousmála. "Před-stav si, že bys byl na mém místě, Carillone, a představ si, jak by ti bylo."
Za zády jsem měl jednu propast, a druhá se otevřela přede mnou. "Torry," vysoukal jsem ze sebe konečně, "mys-líš si, že já sám jsem měl na vybranou, když jsem stál před otázkou s kým se oženit? Princové - ale i králové - do toho nemůžou mluvit o mnoho víc než jejich ženy. V mé situ-aci mi nic jiného nezbývalo."
"Aspoň ses mě mohl zeptat. Ale ne, ty jsi rovnou rozhodl. Carillon Mujhar, král homanaský, provdá vlastní sestru podle toho, jak on si zamane." Zvedla ruku, aby mě umlče-la. Měl jsem pocit, že prsty má ostré jako nože. "Jistě, vím, že takhle to chodilo odedávna. A že to tak bude platit i dál. Přesto ti teď říkám, právě teď - že ne. Rozhodla jsem se o vlastní vůli."
"Naše matka -"
"- se vrátila zpátky na rodinné sídlo v Joyenne." Všimla si, jak jsem se překvapeně zamračil. "Řekla jsem jí to, Carillone. A stejně jako ty, i ona si myslela, že jsem ztratila rozum. Moc dobře však ví, že všechny protesty jsou mar-né." Usmála se znovu, tentokrát mnohem volněji. "Oba jsme už odmalička měli svou hlavu, Carillone, a matka nás v tom podporovala - takže ohledně vlastního sňatku jsme si každý prosadili svou." Tiše se zasmála. "Myslíš si snad, že mi něco namluvíš? Nejsem slepá, Carillone. Nepopírám, že skrze Electru ses dostal k solindéskému královskému trůnu, ale ona pro tebe znamená víc než jen tohle. Toužil jsi po ní a stejně jako všichni ostatní muži, kteří ji kdy spatřili, jsi ji chtěl dostat. V tom tkví její síla."
"Tourmaline -"
"Odcházím," pronesla chladně. Chovala se vyrovnaně, jako žena, která přesně ví, co chce.
"Přesto tě chci ubezpečit, že v tom nebyl záměr." Tour-maline se usmála. Náhle jsem ji viděl Finnovýma očima - nebyla princeznou, nebyla nevěstou na prodej, a nebyla do-konce ani sestrou krále Carillona. Byla ženou - nic víc a nic míň. Už jsem se nedivil, že Finn po ní zatoužil. "Poslal jsi ho do Pevnosti, aby se tam zotavil ze zranění. A mě jsi po-slal s ním, abych byla v bezpečí. Když Alix neměla čas, pe-čovala jsem o něj já. Zajímalo mě, jaký je muž, který se dobrovolně rozhodl zasvětit svůj život službě mému bra-trovi. A Finn mi na oplátku poskytl citové zázemí, které jsem tak potřebovala. A později nejen to." Zavrtěla hlavou. "Nechtěl tě tím ranit. A teď tedy, když mu bylo znemožněno naplnit vlastní tahlmorra, je tu moje tahlmorra, která mi velí, abych ho následovala."
"Ovšem tahlmorra se týká jen Cheysuliů," namítl jsem otřeseně. "Ne, Torry, nechci tě ztratit."
"Pak tedy odvolej své rozhodnutí a znovu přijmi Finna do svých služeb."
"To nemůžu!" Křikl jsem, až se to kobkou rozlehlo a můj hlas se odrazil od stěn se zamlklými lir. "Copak to nechá-peš? Electra je královna, a on je cheysulijský vlkodlak! Ne-existuje způsob, jak zabránit tomu, aby na něj už napořád nepohlíželi jako na muže, který se pokusil zavraždit krá-lovnu. A pokud by zůstal, možná by svůj pokus zopakoval. Vždyť sám přiznal, že by to zkusil znovu!"
Pohnula bledými rty. "Ano, vím to. Ale když on nemá ji-nou možnost -"
"Já taky nemám jinou možnost," zavrtěl jsem hlavou. "Víš vůbec, jak velmi bych si přál, aby tu zase byl? U všech bohů, Torry, nedokážeš si představit, co všechno jsme my dva prožili za léta vyhnanství! Žili jsme spolu příliš dlouho - a ten rozchod rozhodně nenesu lehce. Ale co ji-ného mi zbývá? Ohledně Electry mu už nikdy nemůžu důvěřovat -"
"Možná právě Electra si nezaslouží tvou důvěru."
"Vždyť jsem si ji vzal," namítl jsem trpce. "A potřebuju ji. Pokud bych Finnovi dovolil zůstat a on by Electře ublí-žil, víš, jak by to dopadlo s Homanaským královstvím? Solindéští by se vzbouřili. A s armádou, kterou mám k dis-pozici, bych se jim postavit nemohl. Chtěli by se pomstít, Torry." Zvolna jsem potřásl hlavou. "A jestli si snad mys-líš, že qu'mahlin je minulostí, pak se mýlíš. Nebuď blá-hová. Možná se ho podařilo zakázat, ale ne zapomenout. Na to byli Cheysuliové až příliš dlouho chováni v nenávisti. A lidé se s tím dosud nevyrovnali." Pochodeň zasyčela a vy-prskla. Po tváři se jí roztančily stíny. "Tentokrát by to určitě nepřežili. Vyvraždili by je. A spolu s nimi by nejspíš padlo i Homanaské království."
Po tváři jí stékaly slzy. Zaleskly se ve světle pochodně.

"Carillone," šeptla, "čekám s ním dítě."
Když jsem se vzpamatoval, tiše jsem vyslovil jeho jméno. A pak spíš sám sebe jsem se zeptal: "Jak jen jsem to mohl nevidět?"
"Nedíval ses. A taky ses nezeptal. Teď už je příliš pozdě." Podkasala si sukně i plášť. "Carillone - čeká na mě. Už mu-sím jít."
"Torry -"
"Odjedu s ním," pronesla měkce. "Je to moje přání."
Hleděli jsme na sebe navzájem, v té kobce s mramoro-vými podobami cheysulijských lir. Jako bych slyšel vzdá-lený křik jestřába i sokola, jako by ke mně doléhalo vytí vlků na cestě za kořistí. Věděl jsem už, co je to, být Cheysuli.
Mrštil jsem pochodní do propasti. "Nechci už nic vidět. Ať už se rozhodneš zůstat, anebo odejít - nechci o tom vědět."
Z vrcholu schodiště k nám dopadalo kalné světlo. Kdosi tam nahoře stál a držel hořící pochodeň. Ten kdosi čekal na Torry.
Zahlédl jsem slzy i obrys její tváře, když ke mně při-stoupila, aby mě políbila. Pak zmizela ve tmě. Zůstal jsem sám, v naprostém tichu, obklopen mramorovými lir.

S rachotem jsem přirazil poklop zpátky na místo. Závan vzduchu rozvířil popel, který ležel všude kolem. Dosedal mi na šaty, ale nedbal jsem - uhlíky i neprohořelá polena jsem botou nahrnul zpátky na rošt, abych zakryl železný kruh. Pak jsem opustil Velkou síň.
Nejdřív jsem si chtěl jít lehnout, ale věděl jsem dob-ře, že bych neusnul. Pak mě napadlo, že se zpiju vínem, ale bylo mi jasné, že ani tak bych nezaplašil neodbytné myšlenky. Snažil jsem se všechno pustit z hlavy a zapo-menout, ale už předem mi bylo jasné, že je to bláhové přání.

Pojď, paní má, a vyslyš moji duši,
třebaže tóny mé harfy
sotva probudí něhu v tvém srdci,
když si je nechat chceš
jen sama pro sebe.

Zarazil jsem se. Okouzlující hudba mě omámila a já si rázem vzpomněl na Lachlana: Lachlan se svou harfou. Lachlan, který žije jen pro Torry.
Pojď, paní má, a poslyš:
všechno ti zahraju,
nač jen si vzpomeneš,
když na mě počkáš,
když se mnou zůstaneš,
dám ti své srdce
i harfu, co mám,
jen když mě v srdci svém přijmeš.

Šel jsem za tou melodií, až jsem Lachlana objevil v ma-lém opuštěném ateliéru, stranou palácových komnat. Na podlaze sice byly rozloženy polštáře, ale harfeník seděl na třínožce potažené sametem a láskyplně třímal svou harfu. Na prahu jsem se zarazil. Hleděl jsem na zlaté struny i na zelený blyštivý kámen zdobící kouzelnou harfu.
Hlavu skláněl nad nástrojem a plně se soustředil na hru. Pozoroval jsem jeho ohebné prsty, kterými svou harfu las-kal. Působil přirozeně - se zavřenýma očima a klidnou tváří s jemnými rysy. Harfeníci prý bývají nadáni samotnými bohy - tomu jsem bez výhrad věřil. Jejich nadání je navíc opravňuje k jistému nevtíravému sebevědomí.
Harfa dohrála, rozhostilo se ticho. Když Lachlan vzhlédl, rázem vyskočil. "Carillone! Myslel jsem, že už spíš."
"Ne, nešel jsem spát."
Zamračil se. "Jsi samý popel a navíc máš vlhké šaty. Ne-myslíš, že by bylo rozumnější -"
"Odešel," přerušil jsem ho. "A spolu s ním odešla i Tourmaline."
Nechápavě na mě zíral. "Torry! Torry -?"
"Odešla s Finnem." Chtěl jsem, aby se to dozvěděl co nejrychleji a co nejrychleji, aby ho to přebolelo.
"Lodži!" V Lachlanovi by se krve nedořezal. "Ach, Lodži - to ne -" Udělal tři kroky, s harfou stále v náruči. Náhle se zastavil. "Carillone - řekni, že to není pravda…"
"V tom případě bych ti lhal." Viděl jsem, jak se mu do očí dere bolest, jak mu tuhnou rysy. Náhle mi připomínal malé dítě ztrápené zlým snem, dítě žadonící o útěchu.
"Ale - sám jsi říkal, že se má provdat. Že si vezme prince."
"Ano, prince," přikývl jsem. "Ale ne harfeníka, Lachlane -"
"Proč jen jsem tak dlouho otálel?" Rukama dál křečo-vitě tiskl harfu k hrudi. "Ó, Lodži, proč jen jsem otálel tak zbytečně dlouho!"
"Lachlane, vím, že ji máš rád. Vím to od samého začátku. Ale přece jen musíš pochopit, že mezi tím, co by sis přál, a tím, jaké máš možnosti, je jistý rozdíl."
"Přivez ji zpátky," požádal mě nečekaně naléhavě. "Od-veď ji od něho. Nedovol jí odejít -"
"Ne, to není možné," řekl jsem rozhodně. "Nebránil jsem jí v odchodu - není možné ji nutit, aby zůstala. A Finna znám víc než dobře. Vím taky, co kdysi prohlásil - že už nikdy si nenechá přebrat ženu, o kterou bude skutečně stát."

Lachlan si jednou rukou přejel po čele. Poškrábal se po-dél stříbrné obroučky, jako by ho příliš tísnila. Pak si ji zni-čehonic strhl z čela a pevně ji sevřel v pěsti. Pod druhou paží stále svíral svou harfu.
"Tak harfeník!" Lachlanova bolest propukla naplno. "Lo-dži, byl jsem neskutečný hlupák!"
"Lachlane -"
Zavrtěl hlavou. "Carillone, copak ji opravdu nemůžeš přivézt nazpátek? Slibuji, nebudeš toho litovat. Chtěl jsem jí to už beztak dávno říct -"
"Ne," zarazil jsem ho jemně. "Lachlane, Torry čeká s Fin-nem dítě."
Harfeník zbledl docela. Zhroutil se na třínožku a chvíli tiše zíral na podlahu. Pak strnule odložil harfu i stříbrnou obroučku na zem, jako by se jich zříkal. "Myslel jsem, že ji odvezu k nám." Víc neřekl.
"Ne, Lachlane," opakoval jsem znovu. "Lituji, ale -"
Zpod kabátce mlčky vytáhl kožený řemínek zavěšený ko-lem krku. Visel na něm drobný předmět z lesklého kovu - snad nějaká cetka. Podal mi jej.
Ne, byl to prsten. Přiblížil jsem ho ke světlu svíce a spat-řil jsem umně vyrytý erb: harfu a korunku, výsostný znak království Ellaského.
"Takových prstenů existuje celkem sedm," řekl věcně. "Pět z nich nosí moji bratři, šestý patří mému otci." Ko-nečně dokázal zvednout oči. "Teď už je ti snad jasné, proč mám tak dobrý přehled o všem, co se děje u dvora krále ellaského. Já tam totiž patřím."
"Lachlan," vydechl jsem. "Tak to jsi ty?"
"Ano, jsem princ Cuinn Lachlan Llewellyn. Můj otec si na mém jménu dal obzvlášť záležet." Poněkud se zamra-čil, jako by se myšlenkami toulal bůhvíkde. "Na to, že má jedenáct dětí, se mu moje jméno vydařilo ze všech nej-lépe."
"Jeho Veličenstvo Cuinn, princ ellaský." Pustil jsem prsten a v prstech jsem sevřel jen šňůrku, na které se ký-val. "U všech homanaských bohů, proč jsi to přede mnou tajil?"
Lachlan jen pokrčil rameny. "Byla to dohoda - mezi mnou a mým otcem. Jak vidíš, jako následník královského trůnu nejsem zrovna ideální, ne takový, jakého by si král Rhodri přál. Víc než povinnosti vladaře mě baví hra na harfu a rád se dvořím krásným ženám." Neznatelně se po-usmál. "Nejsem ještě připraven převzít takovou zodpo-vědnost. Nestál jsem proto o manželství, které by mě při-poutalo ke královskému hradu. Toužil jsem vypadnout z Rheghedu a putovat Ellaským královstvím na vlastní pěst bez doprovodu dvořanů. Postavení následníka trůnu je - velice svazující."
Tentokrát se usmál jinak, než jak jsem ho až doposud znal. "Ty o tom nejspíš taky víš své."
"Ale - proč jsi to tedy tajil před Torry a přede mnou?" Napadlo mě, že se zachoval jako hlupák. "Kdybys řekl jen slůvko, mohlo všechno vypadat docela jinak!"
"Nemohl jsem. S ohledem na dohodu s otcem." Lachlan si promnul čelo a podíval se na harfu. Sklesle, s nachýle-nými rameny seděl na třínožce a světlo svíce dopadalo na jeho matné, obarvené vlasy.
Vlasy obarvené nahnědo. Takže ne předčasné šediny, jak se možná někomu snažil namluvit. Nebyla to marnivost, ale potřeba změnit svou totožnost.
Usedl jsem. Zády jsem se opřel o chladnou zeď a čekal jsem. Myslel jsem na Torry s Finnem, jak putují deštivou nocí, a také jsem přemítal o Lachlanovi. "Proč?"
Jen si povzdechl a promnul si oči. "Původně to byla je-nom hra. Jak jinak dokonale poznat vlastní království, než projít ho křížem krážem nepoznán? Proto otec souhlasil. Řekl však, že pokud se chci pustit do tak bláznivé věci, mu-sím být naprosto přesvědčivý. Pravé jméno a postavení mi proto dovolil vyjevit jen v případě, že bych se ocitl ve sku-tečném nebezpečí."
"Ale přede mnou jsi to snad tajit nemusel…," stále jsem vrtěl hlavou.
"Právě v tvém případě to bylo nezbytné." Přikývl, když jsem se nesouhlasně zamračil. "Jakmile jsem se s tebou seznámil a zjistil jsem, kdo jsi, napsal jsem otci. Sdělil jsem mu, jaké máš úmysly, a svěřil jsem se mu se svými po-chybnostmi, zda opravdu uspěješ. Vydobýt Homanaské království z držení krále Bellama? Ne, zdálo se mi to ne-možné. Neměl jsi nikoho, byl jsi bez armády. Měl jsi jedině Finna… a mě." Usmál se. "Rozhodl jsem se tě doprovázet, být ti nablízku a sledovat, jak si budeš počínat. Šel jsem s tebou i proto, že otec, když zjistil tvé záměry, si velmi přál, abys uspěl."
Cítil jsem, jak se ve mně zvolna zvedá vlna hněvu. "Vždyť mi vůbec nepomohl -"
"Pomáhat samozvanému princi?" Lachlan zavrtěl hla-vou. "Zapomněl jsi snad, že Bellam si dělal zuby i na Ellaské království? Vždyť dokonce nabídl Electru dědici ellaského trůnu, synovi krále Rhodriho. Ellaské králov-ství tedy nemohlo zčistajasna podpořit Carillonovu snahu získat zpět odpíraný homanaský trůn." Dál už pokračo-val v poněkud omluvnějším tónu: "Koneckonců - kdyby bylo jen po mém, nabídl bych ti veškerou možnou po-moc, ale musel jsem brát ohledy na zájmy našeho krá-lovství. I my máme nepřátele. Takže proto sis musel po-radit sám."
"A přesto jsi mi zůstával nablízku. Riskoval jsi, že tě od-halí."
"Nic jsem neriskoval. Pokud si vzpomínáš, po tvém boku jsem nebojoval, jen jsem hrál roli harfeníka." Zavrtěl hla-vou. "Nebylo to vždy jednoduché. Bojový výcvik jsem pro-dělal už v chlapeckém věku, ale později mi otec zakázal účast na turnajích - a bylo to velmi moudré rozhodnutí. Nabádal mě však, abych s tebou zůstal, pozoroval vývoj si-tuace a abych si z toho vzal poučení. Rhodri prohlásil, že pokud nad Bellamem zvítězíš a udržíš se na trůně rok a den, pak ti nabídne spojenectví."
"Ale na homanaský trůn jsem usedl víc než před rokem," namítl jsem.
"Copak jsi nevyslal posly do okolních království? Copak jsi nevyzval královské syny, aby se ucházeli o ruku tvé sestry?" Do tváří mu stoupla červeň. "Ani mně samotnému není dovoleno dělat něco, co mi nepřísluší. Můj otec je král, ten rozhoduje. Je tedy na něm, zda přijme tvoji na-bídku. Já jen musím uposlechnout jeho rozhodnutí." Na okamžik zavřel oči. "Lodži, proč jen jsem si bláhově mys-lel, že na mě počká…"

"Já si myslel totéž." Kamenná stěna mě zastudila do zad. "Ach, Lachlane, kdybych tak věděl -"
"Chápu. Neměl jsem však právo promluvit." Nehezky se zamračil. "Takový už bývá úděl princů."
"Copak jsi to nemohl svěřit aspoň jí?"
Lachlan se zahleděl na podlahu vystlanou polštáři. "Měl jsem k tomu blízko. Mnohokrát jsem jí to chtěl říct. Jed-nou jsem se dokonce zmínil o Rhodriho synovi, následní-kovi trůnu, ale ona si přála, abych mlčel. Odmítala myslet na sňatek." Povzdechl si. "Byla ke mně milá, ale držela si mě od těla. Snad abych si jako obyčejný harfeník nemys-lel příliš vysoko, když ona má za bratra homanaského krále." Nesmál se při těch slovech. "Nechci být domýšlivý, ale vím jistě, že by se docela určitě chovala jinak, kdyby to věděla. A kdybys to věděl i ty. A tak jsem si jen dosyta vy-chutnal čekání."
Zavřel jsem oči a hlavu jsem zvrátil proti zdi. Vzpomněl jsem si na den, kdy mi harfeník v ellaském hostinci po-mohl oživit dávno zapadlé vzpomínky. Vybavil jsem si jeho nekonečnou trpělivost, přestože jsem se k němu choval přezíravě, a dokonce jsem ho považoval za zvěda. A La-chlan přitom už od začátku byl na mé straně.
Taky jsem si připomněl, jak jsem mu poručil zabít toho vojáka, aby tím dokázal, že stojí při mně.
Hodně se toho mezi námi událo, a nakonec zbylo jen málo. Chápal jsem, proč se tak zachoval. "Neměl jsi jinou možnost," řekl jsem po chvíli. "Bohové jsou mi svědky, že vím, co je to, chovat se v zájmu vlastního rodu a nést za své činy zodpovědnost. Není to tvoje vina, Lachlane. Vždyť nic jiného ti nezbývalo."
"Ale přesto jsem mohl porušit svůj slib otci, mohl jsem promluvit." Upřeně zíral na podlahu, celý shrbený. Náhle mi připadal velmi zranitelný, třebaže až dosud jsem ho tak neviděl. "Myslím, že jsem to měl svěřit správné osobě ve správnou chvíli."
Ale možná ani to by nebylo nic platné. Oba jsme to věděli, přestože jsme raději mlčeli, abychom nejitřili bolest. Je možné milovat ženu, která má oči pro jiného, ale není možné ji přimět, aby milovala toho, o něhož nestojí.
"U Všemohoucího," posteskl si Lachlan znaveně, "teď teprve mi dochází, že bych nejspíš stejně neuspěl." Zvedl harfu, vstal a stříbrnou obroučku si pověsil na zápěstí.
Ztěžka jsem se postavil a podíval se mu do tváře. Podal jsem mu prsten na kožené šňůrce. "Lachlane -" zarazil jsem se. Pochopil. Vzal si šňůrku a zahleděl se na prsten, který ho stavěl stranou ostatních. Znovu si jej zavěsil kolem krku.
"Přišel jsem jako harfeník," pravil tiše, "a jako har-feník zítra ráno taky odejdu."
"Jestli mě, starý příteli, opustíš, zůstanu tady docela sám." Víc už jsem neřekl. Byla to jediná prosba, kterou jsem kdy vyslovil.
Z očí jsem mu vyčetl, jak velmi se trápí. "Přišel jsem s tím, že po čase zas odejdu. Nevěděl jsem sice, kdy ta chvíle nastane, ale bylo jasné, že jednou přijde. A až do posled-ního okamžiku jsem doufal, že odtud nebudu odcházet sám."
Odhodlaně vysunul bradu; harfeníkova zjemnělost byla tatam. Namísto toho stál přede mnou Lachlan ve své pravé podobě, kterou však znal jen málokdo. "Jsi král, Carillone, a králové bývají většinou osamoceni. Jednou - a to vím jistě, to čeká i mě." Podal mi ruku na důkaz přátel-ství. "Yhana Lodži, yffennog faer."
"Šťastnou cestu, harfeníku," pronesl jsem měkce.
Lachlan vyšel do zšeřelé chodby a Homanaská píseň jed-nou provždy umlkla.

Když jsem vstoupil do královských komnat, Electra už če-kala. Seděla ve stínu, na stole hořela jediná svíce. Oblékla si jeden z mých domácích plášťů z purpurového sametu tu a tam zdobený kousíčky stříbrné kožešinky. Byl jí ve-liký a koukala jí z něj jen hlava a chodidla. Zarazil jsem se. Nebyl jsem připraven na její přítomnost: při pohledu na ni se mi totiž vracelo na mysl to, čeho se Finn dopustil a jaké to mělo konce. A také jak osud nalo-žil s Torry a s Lachlanem.
Dívat se na Electru pro mě zna-menalo uvědomit si, že jsem zůstal sám - a na to mi už nezbývalo sil.
"Nechoď pryč," řekla, když jsem se chystal k odchodu. "Zůstaň. Půjdu sama, jestli chceš."
Stále zůstávala ve stínu. Purpurový plášť takřka splýval s okolní tmou. Světlo se jí odráželo jen ve vlasech - roz-puštěných a dlouhých až po kolena.
Usedl jsem na okraj postele s nebesy, protože jsem už neměl sílu stát. Byl jsem samý popel - i Lachlan si toho všiml - a měl jsem navlhlé šaty, protože jsem se po ná-vratu ještě nestačil převléknout. Určitě jsem byl cítit po vlhké vlně a kouři.
Vstala a přistoupila ke mně. "Dovol mi, abych z tebe sňala tvé trápení."
Pohledem jsem zabloudil k její šíji, jež nesla stopy po Finnově zběsilém skrčení.
Poklekla a stáhla mi těžké boty. Mlčel jsem, jen jsem se na ni díval - udivilo mě, že dělá to, s čím bych si lehce po-radil sám, nebo bych zavolal na pomoc sluhu.
Hbitě a obratně mě svlékla a znovu přede mnou poklekla. "Nesmíš se poddávat svému hoři, pane. Vždyť ty se v té bo-lesti doslova utápíš."
Rád bych věděl, zda takhle někdy klečela i před Tynstarem.
Položila mi dlaň na stehno. Měla chladné prsty. Z toho doteku jsem cítil, jak jí tepe krev v žilách.
Znovu jsem pohlédl na podlitiny na Electřině krku. Zvolna jsem vztáhl ruce, podobně jako nedávno Finn, a zlehka jsem jí je sevřel kolem křehké šíje. "To pro tebe," zašeptal jsem.
Zpříma se mi dívala do očí. "Velmi lituji, pane, kvůli tobě lituji, že musel odejít."
Stisk mých dlaní zesílil. Necukla sebou, ani se nesnažila vymanit. "Já nejsem Tynstar, paní."
"Ne, nejsi." Neusmála se.
Zvolna jsem vzal její hlavu do svých dlaní. Plášť se jí roz-halil, sklouzl z ramen a svezl se v záhybech k zemi. Byla pod ním nahá.
Zvedl jsem ji z kamenné podlahy, vzal do náruče a po-ložil na postel. Byl jsem tak zoufalý a osamělý, že bych se dokázal vyspat třeba se samotným ďáblem.
"Chci tě," zašeptal jsem těsně předtím, než jsem ji polí-bil. "U všech bohů, jak já tě miluji…"

Kapitola čtvrtá
Ranhojičův stan páchl krví a spáleným masem. Přihlížel jsem, jak muž pozvedl rozpálené železko, které před chvílí přiložil na Rowanovu paži. Pozorně si prohlédl seškvařené okraje rány a kývl. "Je to vypálené, kapitáne. Už to nekrvácí. Myslím, že s pomocí bohů ti tu ruku zachráním."
Rowan seděl strnule na skládací stoličce. V obličeji byl bledý a celý se třásl. Utržil sečnou ránu do předloktí, ale naštěstí nedošlo k odseknutí svalů či porušení kosti. Paže mu dál bude sloužit, i když mi bylo jasné, že teď měl do-jem, že o ni právě přišel.
Zvolna si vydechl. Vzduch mu mezi zaťatými zuby do-slova prosyčel. Vztáhl pravici a zatápal po pohárku s navinulým vínem, který Waite postavil na stůl. Pevně ho se-vřel do dlaně, až mu zbělely klouby. Pak víno pozvedl k ústům. Usmál jsem se. Waite do něj přimíchal prášek na zmírnění bolesti. Rowan s něčím takovým původně ne-souhlasil, ale prášku ve víně si nevšiml. Bolest by po chvíli měla ustoupit.
Vyhlédl jsem ven škvírou vedle plachty zavěšené nad vchodem do stanu. Obloha venku byla šedivá a jen místy namodralá. Pluly po ní těžké mraky a u země se držela mlha příznačná pro zimní období. Můj dech vycházející z vyhřátého stanu se srážel do jemného oparu, bílého jako kouř.
"Velmi ti děkuji, králi," zaslechl jsem ještě Rowanův při-škrcený hlas, teď už zesláblý a ospalý působením omam-ného prášku.
Začal se soukat do jezdeckých kalhot podšitých kožeši-nou. Věděl jsem, že každý pohyb mu působí nesmírné bo-lesti, přesto jsem mu nespěchal na pomoc. Stejně by to ne-dovolil - jednak jsem byl král, a potom bych tím urazil jeho hrdost. A Rowan, stejně jako všichni Cheysuliové, měl svou hrdost; nezřízenou hrdost, která někdy hraničila až se samolibostí. Cheysuliové se tak nechovali stále - spíš si tak chtěli potvrdit nárok na místo pod sluncem, které jim bohové přisoudili. A Rowan, třebaže měl převážně homanaskou výchovu, nevědomky dával najevo svou příslušnost k cheysulijskému národu.
Při odchodu ze stanu jsem se ohlédl a tvář se mi zkři-vila bolestí - celé tělo mě nesmírně bolelo. Byl jsem dost potlučený. V poslední šarvátce jsem neutržil sebemenší zranění. Dosud - na rozdíl od Rowana - jsem neprolil ani kapičku krve, pokud ovšem nepočítám krev z naraženého nosu, když jsem se obličejem udeřil o koňskou lebku. Ten náraz mě na okamžik vyřadil ze hry, omráčil mě a já jsem se stal snadnou kořistí pro nepřítele. Nicméně v sedle jsem se udržel. Rowan se v tu chvíli vrhl proti útočníkovi a od-razil meč, kterým mi chtěl zasadit ránu. Bylo velké štěstí, že Atvijec neměl šťastnou ruku.
"Máš hlad?" zeptal jsem se.
Rowan přikývl. Také on byl dost vyhublý. Cheysuliové však mají výraznější a ostřeji řezané rysy - já jsem navíc měl plnovous, proto jsem na první pohled nepůsobil tak vychrtle jako on.
Rowan si navlékl rukavice. Šetřil si pravici, protože ho každý pohyb bolel. Stále ještě byl bledý. Tím, že ztratil mnoho krve, mu vyprchala z tváří bronzová barva pří-značná pro Cheysulie. Oči měl také jiné - panenky se mu působením omamného prášku nezvykle rozšířily, proto se mnohem víc podobal Homanaským než Cheysuliům.
Ubohý Rowan, pomyslel jsem si - je navždy odsouzen žívořit mezi oběma světy.
Zdravou rukou se poškrábal ve vlasech a podíval se na mě. Nuceně se pousmál. "Už to nebolí, pane."
Waite, který si zatím uklízel chirurgické nástroje, po-drážděně zahučel: "Tak ode mě to bolí, ale jen co přijde král, hned to bolet přestane. Zřejmě máš vzácný dar uzdra-vovat, pane. Možná bychom si měli vyměnit místa."
Rowan zrudl. Usmál jsem se a odhrnul jsem plachtu. Po-kynul jsem mu, aby šel, a nedbal jsem jeho protestů, abych vyšel jako první já. Mlha nás okamžitě zastudila do tváří. Rowan se celý schoulil a nemocnou ruku si opatrně při-držoval. "Už je to lepší, pane."
Neřekl jsem mu o prášku. Ukázal jsem k nejbližší tábo-rové kuchyni. "Pojďme tam. Dáme se horké víno a kančí pečínku. Až se pořádně najíš, určitě ti bude líp."
Opatrně kráčel po zmrzlé zemi a dával si pozor, aby zraněnou paží příliš nepohyboval. "Pane… moc mě to mrzí."
"To, že jsi utržil zranění?" zavrtěl jsem hlavou. "Ta rána byla určena mně, Rowane. Já sám bych ti měl děkovat, a ne čekat na omluvy."
"Ano, byla mířena proti tobě." Vrásky způsobené kře-čovitým napětím ve tváři jen kazily jeho mladistvé rysy. Dával si pozor na cestu. Husté černé vlasy mu spadaly do tváře. Ani já jsem se už delší dobu nedal ostříhat. "S Finnem po boku by ti bylo lépe. Přece jen nejsem - tvůj vazal." Vrhl na mě krátký postranní pohled. Oči roz-šířené po požití utišující drogy se mu zvláštně leskly. "Nemám tolik zkušeností, abych tě mohl účinně chrá-nit, pane."
Zastavil jsem se u ohně a kývl jsem na vojáka, který dohlížel na kančí pečínku. Muž začal mastným nožem odřezávat kus masa. "Nejsi Finn, a ani jím nikdy nebudeš," řekl jsem jasně Rowanovi. "A přesto chci, abys mi stál po boku."
"Pane -"
Zarazil jsem ho mávnutím ruky. "Když jsem před půl rokem uvolnil Finna ze služby, věděl jsem, co tím riskuji. Muselo to však být, pro jeho i pro naše dobro. Byl pro mě důležitý a nechci nijak zlehčovat to, co pro mě udělal. Vztah mezi cheysulijským vazalem a králem je posvátný - ale je-li jednou porušen - pak neexistuje cesta zpátky." Popadl jsem ho za zdravou paži. Věděl jsem, že Rowan, třebaže Cheysuli, nemá zlaté náramky s podobou lir. "Ne-hledám v tobě druhého Finna. Vážím si tě jako takového. A nechtěj mě popudit tím, že se pořád jen budeš podce-ňovat." Voják položil plát masa na krajíc tvrdého chleba a podal mi jej. Obrátil jsem se k Rowanovi. "Tumáš, na-jez se. Musíš nabrat sílu, abychom dál mohli spolu bojo-vat."
Ve vlasech se nám srážela mlha do drobných kapiček. Vlhkost nám zmáčela ramena. Rowan byl ve tváři bledý, přepadlý a lícní kosti ostře kontrastovaly s ostatními částmi obličeje. Věděl jsem však, že bolest, kterou se trápí, nepochází jen od

sečné rány.
Vedle ohniště se přihříval džber plný horkého vína. Po-klekl jsem, naplnil pohárek a podal ho Rowanovi. Když jsem plnil druhý pro sebe, zaslechl jsem, jak volají mé jméno.
"Přeješ si taky kus, pane?" zeptal se mě voják s nožem v ruce.
"Počkej chvíli." Vstal jsem a obrátil jsem se po směru volání. V mlze bylo těžké přesně určit, odkud přichází, ale vzápětí jsem zahlédl tři siluety jezdců. Blížili se k táboru. Dva z nich byli Homanaští, třetí nepochybně cizinec.
Muži byli navlečeni do jezdeckých kožených kalhot srstí obrácenou dovnitř a měli na sobě vlněné kabátce. Mlha kolem nich se rozvířila a prořídla, takže jsem je snáze spatřil. "Pane!" Jeden z jezdců seskočil a poklekl na ko-leno. "Přijel kurýr, pane."
Ukázal na dalšího z trojice, který seděl na koni. Měl dob-rého koně, jak to u kurýrů bývá zvykem. Neviděl jsem však jediný odznak nebo erb, podle kterého by se dalo poznat, odkud přichází. Měl jezdecké kalhoty z tmavé kůže a ka-puce mu z větší části překrývala hlavu, takže vykukoval jen obličej.
Horké víno v pohárku mě i přes rukavice hřálo do prstů. "Přicházíš z Atvijského království?" zeptal jsem se úmy-slně nevzrušeně.
Cizinec si odstranil vlněný šál z tváře, aby mohl volně mluvit. "Ne, pane - jsem Ellasan. Posílá mě Jeho Veličen-stvo princ Cuinn."
Tak Lachlan. Neubránil jsem se úsměvu. "Sestup z koně, milý příteli. Vítej mezi námi."
Muž seskočil, přistoupil blíž a poklekl na jedno koleno na znamení hluboké úcty. Sklonil hlavu. Hezky to uměl. Měl milou, přátelskou tvář - vlastně to byl ještě mladíček, ale své poslání zvládal dokonale. Podle obočí jsem usou-dil, že pod kapuci nejspíš skrývá rusé vlasy. Měl zelené oči a na tvářích pihy.
"Pane, jsem ve službách Jeho Veličenstva prince. Pově-řil mě, abych vám předal toto." Sáhl do koženého pouzdra a vytáhl stočený pergamen. Skvěla se na něm pečeť z bledě-modrého vosku - erb ellaského krále - harfa s korunkou.
Znovu jsem si vybavil harfeníka Lachlana ve chvíli, kdy mi oznámil, kým vlastně je.

Po návratu domů do Rheghedu mě otec vřele přivítal a za-hrnul mě mnoha dary. Jedním z těchto darů je hodnost vrchního velitele nad vlastním vojskem, ale myslím, že ji sotva využiju. Rhodri si nejspíš nemyslel, že budu tak štědrý a ten dar ti zapůjčím, ale je to tak. Moji muži jsou ti k dispozici, dokud je budeš potřebovat. Jen tě prosím, abys s nimi nakládal co nejlépe, když se stáváme spo-jenci.

Vlastní rukou
Jeho Veličenstvo Cuinn Lachlan Llewellyn,
princ ellaský

Potěšeně jsem se usmál. Kurýrovi jsem do dlaně vtiskl pohárek horkého vína. "Pochopitelně že přijímám," řekl jsem. "Kde jsou ti vojáci a kolik jich je?"
Mladík se napil a úsměv mi oplatil. "Ellaská královská armáda se nachází asi půl míle odtud na východ, pane. A co do počtu - je jich pět tisíc."
Dal jsem se do hlasitého smíchu. "Ach, Lodži, díky za takového kurýra! A ještě předtím ti chci poděkovat za Lachlanovo přátelství!" Poklepal jsem chlapce po rameni. "Jak se jmenuješ?"
"Gryffth, pane."
"A kdo je tvůj velitel?"
"Meredyth, pane. Blízký přítel Jeho Veličenstva prince," usmál se Gryffth. "Víš, pane, my všichni dobře víme, co tím princ Cuinn sleduje. A nikdo z nás není proti. Mám pro ně tedy poslat?"
"Pět tisíc…" Potřásl jsem hlavou. Pořád ještě jsem se spokojeně usmíval. "Thornea vyřídíme v jediném dni."
Gryffth se rozzářil. "Takže vy už máte vítězství na do-sah?"
"My tu válku prostě vyhrajeme," ubezpečil jsem ho. "O to teď bude vítězství radostnější. Ach, bohové, díky vám za toho harfeníka!" Vzal jsem si pohárek od Gryfftha, který zamířil ke koni, naskočil a se svou homanaskou družinou zmizel v mlze.
"Jsem rád, pane," zaradoval se Rowan, "že se všechno konečně vyřešilo."
"Ano, to je moc dobře," kývl jsem. "Ty nejsi natolik v po-řádku, abys mohl bojovat, takže teď se už do ničeho ne-musíš nutit."
"Ale pane -" ohradil se Rowan. Už jsem ho neposlouchal - znovu jsem se začetl do Lachlanova listu.

Kůže, na níž byla nakreslena mapa, měla jemný povrch a krémovou barvu. Ve vojenském stanu se při světle svící zdálo, že linie na ní vyznačené i runové nápisy doslova žhnou.
"Tady," zabodl jsem ukazováček do mapy. "Tady je Mujhara. A my se nacházíme zde - zhruba čtyřicet mil od sí-delního města, směrem na severozápad." Prstem jsem po-kračoval dál na západ. "Cheysuliové jsou tady, poblíž Lestry, ale pořád ještě na území Homanaského království." Významně jsem pozvedl prst a ukázal jsem na solindéský přístav Andemir. "Thorne se chystá vylodit zde; Atvijské království je odtud vzdáleno asi osm mil přes Idrijský oceán, západně od Solindéského království. Zvolil nejkratší cestu přes moře a i po souši až k hranicím našeho králov-ství."
Ukázal jsem na téměř neznatelnou linii na mapě. "Vi-díte? Tady -? Použije tuto cestu, napříč Solindéským krá-lovstvím. Zde se naše hranice zakusují do solindéského území, a právě sem má Thorne namířeno."
"A na hranici ho zastavíš," přikývl ellaský velitel. "Od-řízneš mu cestu a nepustíš ho dál."
Připadalo mi zvláštní slyšet zas chraplavý ellaský přízvuk, třebaže všichni jsme hovořili homanasky. Snažil jsem se, aby

velitelé Lachlanovy armády měli co nejúplněj-ší zprávy a aby věděli, jak si počínat.
"Thorne vydal falešnou zprávu, že svou armádu rozdě-lil na dvě části," řekl jsem na vysvětlenou. "Při svém ta-žení Solindéským královstvím verboval solindéské vzbou-řence. A navíc na nás poslal válečné loďstvo - alespoň tak to navenek tvrdí. Sem, jižně od Mujhary." Ukázal jsem do míst, kde se nachází přístav Hondarth. "Ohledně toho vá-lečného loďstva - to je jen Thorneova lest."
Meredyth přikývl. "Vydal tu zprávu s úmyslem, aby tě přiměl armádu rozdělit a část vojáků vyslat do Hondarthu, zatímco jeho armáda zůstane pěkně pohromadě." Usmál se. "Chytré. Ale ty jsi ještě chytřejší, králi."
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, mám jen větší štěstí. A taky mám dobré zvědy. Jakmile jsem dostal zprávu, že ta zále-žitost s válečným loďstvem je jen Thorneova léčka, rychle jsem povolal zpátky vojska, která už byla na cestě do pří-stavu Hondarth - naštěstí nebyli daleko. A Thorne se jen tak lehce nevzdá. Bude bojovat do posledního muže."
"A co podpora, kterou čekal ze strany Solindéských?"
"Je menší, než si přál." Meredyth byl starší asi o dvacet let, ale pozorně mi naslouchal. Zprvu mi dělalo problémy hovořit před ním o své vojenské taktice. Věděl jsem, že je mnohem zkušenější, ale pak jsem pochopil, že Lachlan vo-lil správně. Přede mnou stál muž, který mi uměl naslou-chat, vážit má slova a vycházet z nich. "Původně předpo-kládal, že se k němu připojí zhruba pět tisíc solindéských dobrovolníků, ale ve skutečnosti se dají počítat jen na stovky. Od té doby, co jsem k nim vyslal své Cheysulie, mají přede mnou Solindéští úctu a bojí se porušovat má naří-zení."
Meredyth se na mě podíval a zdvořile se usmál. "A co královna, daří se jí dobře?"
Věděl jsem, proč se ptá. V jeho dotazu bylo víc než pouhý zájem o královnino zdraví. Vždyť budoucnost Solindéského království závisí na dětech, které vzejdou z našeho spojení. Za tři měsíce měla Electra porodit druhé dítě, a bude-li to chlapec, pak se Solindéské království o krůček přiblíží k nezávislosti. I to byl jeden z důvodů, proč Thorne u Solindéských nacházel tak vlažnou podporu.
"Královna se cítí dobře," odpověděl jsem.
Meredyth se nepatrně usmál. "A jak je to s Ihlinijskými, pane? Ti Thornea nepodpoří?"
"O přítomnosti Ihlinijských v atvijské armádě nemám žádné zprávy." Díky bohům, opravdu jsem nic podobného nezjistil. "Budeme tedy čelit jen Atvijským a hrstce solin-déských zrádců." Krátce jsem mávl rukou. "Thorne je mazaný a ví, jak na mě. Ví, jaké metody používám. Tady mi už nepomohou ojedinělé výpady, náhodné šarvátky či ob-časné střety, jaké jsem uplatňoval vůči Bellamovi. Jak vi-díš, jsme tady v poli už šest měsíců, a až doposud se si-tuace nevyřešila. Teď mi však Lachlan poskytl pomoc."
Meredyth uvážlivě přikývl. "Myslím, pane, že se stihneš vrátit domů včas, abys byl přítomen narození královského dědice."
"Děj se vůle bohů." Znovu jsem poklepal na mapu. "Thorne vyslal část své armády do těchto míst, kde mám své Cheysulie. Větší část však zůstává tady, kde jsme rov-něž my. K poslední srážce došlo před dvěma dny, takže dost pochybuji, že na nás zaútočí dřív než do čtyřiadvaceti ho-din. Do té doby máme čas, proto navrhuji, abychom si pro-mysleli další bojovou taktiku.

Thorne, král atvijský, na nás udeřil o dva dny později, a to všemi silami, které měl k dispozici. Už to nebyl jeden osa-mocený útok, po kterém by se stáhl, jak se to naučil ode mě; Tentokrát svůj útok vedl do krajnosti s vědomím, že dává do sázky vše - a tedy i vlastní život. Za podpory ellaské armády jsem ho odrazil a zabránil mu vstoupit na území Homanaského království. Přes snahu atvijských lukostřelců jsme rozmetali Thorneovu ochabující snahu o průnik.
Velmi jsem stál o to nalézt samotného Thornea. Chtěl jsem ho proklát mečem, abych měl jistotu, že je s ním opravdu konec. To on mi téměř před sedmi lety odňal meč v bitvě u Mujhary. To on mě nechal úpět v železech. To on nařídil bičovat malého Rowana. A byl to on, kdo se chystal sprovodit ze světa Alix, kdyby mu Cheysuliové jeho záměr na poslední chvíli nepřekazili. A byl to on, kdo teď usilo-val o můj trůn v naději, že jej získá pro sebe.
Když se mi jeden z atvijských šípů zabodl do kroužko-vého brnění vyztuženého pláty tvrzené kůže, zprvu jsem si myslel, že se mi nic nestalo. Úder mě sice zvrátil v sedle, pocítil jsem ostrý náraz do levého ramene, ale neměl jsem pocit, že by šíp pronikl do těla. Teprve ve chvíli, kdy jsem se chystal pohodnout koně a postavit se útočícímu Atvijci, jsem náhle zjistil, že má paže je prakticky k ničemu.
Zaklel jsem. Atvijec se zatím řítil plnou rychlostí, s me-čem nad hlavou. Koně drsně pobízel a jeho jediným zá-měrem bylo srazit mě. Totéž jsem měl v úmyslu i já, ale zjistil jsem náhle, že to nesvedu. Bojovat jsem mohl jen jednou rukou.
Narazil do mě a v tu chvíli mne zachvátila nesnesitelná bolest. Nachýlil jsem se kupředu a vší silou jsem se snažil zůstat v sedle. Atvijec vzápětí ťal. Ostří o sebe třeskla - od-ražená rána mě těsně minula a meč se zasekl do sedla za mými zády. Otočil jsem koně a Atvijec tak přišel o meč. Tohle byla horká chvíle, vždyť stačil jeden neopatrný po-hyb, a poranil bych si hýždě. Naštěstí jsem z tohoto útoku vyvázl bez úhony. Abych předešel případnému zranění, vzepřel jsem se v třmenech a soustředil se na další útok.
Odzbrojený Atvijec se na mě s mocným výkřikem vrhl a oběma rukama mě popadl za kroužkové brnění.
Také já jsem v tu chvíli přišel o meč: vypadl mi z ruky, když na mě ten chlap plnou vahou dopadl. Byl velký a silný a nebyl zraněný. Držel se mě jako klíště a vší silou mě táhl dolů z koně.
Ohnal jsem se po něm a snažil se ho setřást. Vzápětí jsme se oba poroučeli k zemi. Při dopadu jsem málem ztratil vě-domí. Moje levá paže byla naprosto bezvládná, k nepotřebě.
Atvijec byl nesmírně těžký. Pevně mě tiskl k zemi. Jed-ním kolenem se mi zapřel o břicho a napřímil se a snažil se hmátnout po noži, zatímco já bezmocně lapal po vzdu-chu. Po paměti, se zaťatými zuby jsem hrábl po vlastním noži a vrazil jej protivníkovi do slabin.
Chlap zařval, upustil nůž a oběma rukama se chytil v místech, kam jsem ho bodl. Vychlístla krev a cákla mi do tváře. Pořád jsem se nemohl hýbat - nedokázal jsem se vy-prostit. Atvijec mi teď spočíval na břiše plnou vahou.

Opakovaně jsem bodal a tloukl ho rukou chráněnou ru-kavicí. Ječel jako pominutý - bolestí, šokem, pokořením. Podle skelného pohledu toho muže jsem poznal, že ztra-til už příliš mnoho krve.
Vtom se nachýlil kupředu a přepadl přese mě. Tlak pů-sobený jeho kolenem povolil a já se zas konečně mohl na-dechnout. Když padal Atvijec mrtev k zemi, udeřil mě pra-vou paží, chráněnou brněním, do úst. Ucítil jsem kovovou pachuť krve, která mi zalila ústa. Krev. Bohové, tolik krve, a dokonce i mé vlastní…
Pootočil jsem se. Zabral jsem zdravou paží a zkusil jsem mrtvého odvalit. Byl však příliš těžký, příliš velký a hlavně zcela bezvládný. Nedokázal jsem to, nedostávalo se mi síly zopakovat to znovu. Obestřel mě pocit, že opět padám do propasti, ale tentokrát tu nebylo nic, co by mě zachytilo…

Stíny, tma. Teď trochu světla. Vrhl jsem se k němu a vy-křikl jsem.
"Lež klidně, pane," řekl Rowan. "Klid."
Waite mi od ramene oddálil zkrvavený smotek plátna -pochopil jsem, že mi ošetřuje zranění, jež jsem utržil v boji. Další krev. Bohové, nečeká mě náhodou vypalování? Už jsem se nedivil, že se Rowan tváří tak zaraženě. Sám už okusil polibek žhavého železa - a tak ví, že mě čeká totéž.
Zavřel jsem oči. Vyrážel mi pot a stékal po tváři. Zapo-mněl jsem už, jak chutná bolest - skutečná bolest - pro-tože podobná zranění se mi už příliš dlouho vyhýbala. V Kaledonii jsem jednou či dvakrát utržil těžší zranění, ale na bolest a vyčerpávající slabost jsem časem zapomněl.
"Ten šíp tě zasáhl z bezprostřední blízkosti," prohodil Waite, jako by se skoro nic nestalo. "Brnění ho zčásti zbrzdilo, ale ne docela. Není to nijak vážné zranění - do-konce se mi podařilo vyjmout hrot. Když budeš dostateč-nou dobu v klidu, myslím, že se to zhojí.
Pootevřel jsem oči. "Takže žádné vypalování?"
"Máš snad o ně zájem?"
"Ne -" Sykl jsem, když mě bodlo v rameni. "U všech bohů, nemůžeš mi dát něco proti bolesti jako tehdy Rowanovi?"
"Domyslel jsem si, že mi něco dal," přikýval Rowan. "Tu noc jsem spal až příliš dobře."
Waite mi přitiskl na ránu další smotek plátna. Když ho odkládal, už nebyl tak prosáklý krví, bolest však byla po-řád ještě příliš palčivá. "Dám ti všechno, co si budeš přát, pane. Patří to k mým povinnostem." Usmál se, když jsem zakvílel. "Počkej, až budu hotov s obvazem. Pak ti dám ten prášek." Kývl na Rowana. "Opatrně ho zvedni, veliteli. Za-cházej s ním jako se svátostí."
Kdybych měl sílu, rozesmál bych se. Takhle jsem se zmohl jen na úsměv. Když však Rowan přiskočil a pozvedl mě, aby mi Waite mohl ovinout plátěný obvaz kolem hrud-níku, hlasitě jsem zaúpěl. "Bohové - určitě mám všechny kosti zpřelámané!"
"Ale ne, nemáš." Waite mi přiložil plátěný smotek na ra-meno a upevnil jej. "Našli tě přidušeného pod stopadesátikilovým atvijským cvalíkem. Dovolím si tvrdit, žes tam ležel hezkých pár hodin. Kolem totiž dál zuřila bitva. Není divu, že jsi celý bolavý - dobré, veliteli, skončil jsem. Opa-trně ho polož, ať se nám nerozsype."
Zavřel jsem oči a počkal jsem, dokud na mě neoschl pot. Pak mi Waite přiložil k ústům pohárek. "Vypij to, pane. Spánek ti jen prospěje."
Bylo to oslazené víno. Vypil jsem je, znovu jsem si opřel hlavu o podložku a snažil jsem se nemyslet na bolest. Ro-wan poklekl vedle mého lůžka a starostlivě si mě pro-hlížel.
Dostavila se zimnice. Waite mě zabalil do kožešin a vlně-ných přikrývek, až mi koukala jen hlava. Kolem lůžka ro-zestavěli ohřívací pánve s řežavým uhlím. V zimě může člověk zemřít i na menší zranění.
Ústa mě bolela - nebylo divu, po takové ráně. Atvijcova obrněná paže mi rozsekla ret. Opatrně jsem si ho jazykem ohledal. Byl celý oteklý. Ušklíbl jsem se. Taková maličkost ve srovnání s celou bitvou.
"Musím si zvyknout na pomyšlení, že jsme tu bitvu vy-hráli," řekl jsem. "V opačném případě bych nejspíš ležel někde v atvijském stanu bez ranhojiče a bez svého veli-tele." Odmlčel jsem se. "Ledaže by vás dva taky zajali."
"To ne, pane," zavrtěl Rowan hlavou. "Tu válku jsme jed-noznačně vyhráli. To je nad slunce jasnější. Atvijští byli po-raženi - a mnozí, kterým se naskytla příležitost, prchli na území Solindéského království. Pochybuji, že by nás ještě někdy obtěžovali."
"Co je s Thornem?"
"Je mrtev, pane."
Povzdechl jsem si. "Chtěl jsem ho dostat."
"Já taky." Rowan se zakabonil. "Nestál jsem ti po boku, pane; pustil jsem se do boje na vlastní pěst. Ale v té řeži jsem ho stejně nenašel."
Prášek začal účinkovat. Spolu se slabostí způsobenou vlastním zraněním mě spolehlivě uspával. Mluvilo se mi čím dál hůř. "Dohlédni, ať je pohřben, jak si zaslouží vzhle-dem k svému postavení," řekl jsem pomalu. "Tělo však po-ražené straně nevydávejte. Když můj otec umíral na vá-lečná zranění utržená na bojišti poblíž Mujhary, požádal jsem, zda ho smím pohřbít podle našich homanaských zvyklostí. Tehdy jsem už byl v atvijském zajetí. Thorne to nedovolil. Proto mu teď na oplátku odepřu atvijský po-hřeb."
"Provedu, pane," pronesl Rowan tiše. Snažil jsem se zůstat ještě chvíli vzhůru. "Thorne má dědice. Dva chlapce, pokud vím. Vzkaž - vzkaž jim, že homanaský král je žádá o složení věrnostní přísahy lennímu pánovi. Chci, aby ty hochy dopravili do homanaského královského paláce, kde se podrobí přísaze." Za-mračil jsem se, když se mi zavírala víčka.
"Rowane -dohlédni na to -"
"Ano, pane."
Ještě na chvíli jsem se probral. "Zůstaneme do rána. Pak se chci vrátit do Mujhary."
"Do rána se nezotavíš natolik, abys tu cestu zvládl," na-mítl Waite chabě. "Měl by ses šetřit, pane."

"Tak mi připravte nosítka," zamumlal jsem. "Myslím, že moje důstojnost tím nijak zvlášť neutrpí."
Rowan se usmál. "Ano, pane. Zařídím, aby ti místo koně přichystali nosítka."
Chvíli jsem přemítal. Electře by se to určitě doneslo. Ne-chtěl jsem ji znepokojovat. "V nosítkách se nechám do-pravit na půl míle od Mujhary," řekl jsem rozhodně. "Ale pak pojedu na koni."
"Jistě, pane. Osobně na to dohlédnu."
A pak jsem se podvolil spánku.

Waite měl bohužel pravdu. Ráno jsem opravdu nebyl s to vydat se na cestu, ani v nosítkách. Teprve třetí den se mi trochu ulevilo. Oblékl jsem si své nejteplejší oblečení a sna-žil jsem se nevnímat bolest v rameni. Pak jsem vyšel ven, abych si promluvil s Meredythem a jeho veliteli.
Čas jejich pobytu vypršel. Dopomohli mi k Thorneově porážce a bylo na mně, abych je poslal domů. Osobně jsem dohlédl, aby každý velitel dostal odměnu vyplacenou ve zlatě a aby každý voják obdržel žold. Válka s Thornem mě neožebračila, ale na rozhazování jsem také neměl. Ellaskému králi jsem mohl ještě tak přislíbit spojenectví, což - jak jsem si povšiml - Meredytha velmi potěšilo. Také on mě požádal o laskavost, kterou jsem mu rád splnil: Gryffth projevil přání zůstat u mého královského dvora a posky-tovat zde svému ellaskému králi platné služby, důležitější než ty, které až doposud vykonával v roli kurýra. A tak se Ellaská královská armáda vydala na zpáteční cestu bez svého rusovlasého kurýra.
Také já jsem zamířil domů, třebaže v nosítkách, protože jsem byl ještě natolik zesláblý, že na koňském hřbetě bych se prostě neudržel. Převážnou část cesty jsem prospal, anebo jsem přemítal o budoucnosti. Pokořil jsem Atvijské království, a mohl jsem si je tedy ponechat, pokud by se o něj nepřihlásili Thorneovi synové. Předpokládal jsem, že budou ještě příliš mladí, třebaže jejich věk jsem nedoká-zal ani zhruba odhadnout. Bylo nemyslitelné, abych tam sám vládl - ostrov je příliš vzdálený. Správce dosazený na solindéský trůn měl dost svých starostí, toho jsem o další správu žádat nemohl. Vlastně jsem nestál ani o Solindéské království, které mi připadlo po Bellamově smrti, když jsem se oženil s jeho dcerou. Mohl jsem sice spravovat dvě království namísto jednoho, ale nebyl jsem chamtivý. Znal jsem z minulosti případy, kdy sousední země jen vysávaly finanční prostředky z odlehlých částí velkých království. To mě nijak nelákalo. Ať si Atvijci své království nechají. A jakmile mi Electra porodí druhého syna, budu jen rád, když se zbavím i království Solindéského.
Cesta v nosítkách do královského města se táhla celé dny. Proto jsem raději přesedl na koně - mnohem dřív, než jsme se přiblížili k původně dohodnuté půli míle od cíle. Zra-něné rameno sice pořád ještě bolelo, ale tahle bolest byla známkou hojivého procesu. Usoudil jsem, že když pojedu opatrně, mohl bych tak překonat zbývající úsek.
Jakmile jsem projel hlavní bránou královského paláce z narůžovělého kamene, padla na mě hrozná únava. Do-slova mi zatemnila mozek. Toužil jsem jen po posteli, po mé posteli - ne po vojenském lůžku. A s Electrou v objetí. Služebnictvo mě přivítalo a já jsem se vypravil do dru-hého patra, kde přebývala královna Electra. Solindéská ko-morná mi hned ve dveřích oznámila, že královna je právě v koupeli, a požádala mě, abych chvíli počkal.
Odpověděl jsem tedy, že když koupel nepočká, musím počkat sám. Komorná se zahihňala a prozradila mi, že jak-mile se královna dozvěděla o mém příjezdu, začala mi chys-tat nevídané překvapení. Byl jsem příliš unavený, abych protestoval a abych přemítal, cože to Electra připravuje. Otočil jsem se a vyšel z královniných komnat.
Když jsem se nemohl přivítat s vlastní ženou, pak jsem aspoň navštívil svou dcerku. V komnatách vyhrazených dě-tem krále jsem v dubové vyřezávané kolébce zdobené slo-novinou zastihl spící osmiměsíční Aislinn ve společnosti tří chův. Byla zabalená do plenek a přikrytá peřinkami, ale jedna ručka jí přece jen vy klouzla. Holčička ji sevřela v pěs-tičku a opřela si ji o tvář.
Usmál jsem se a zlehka jsem se dotkl malého obličejíku. Byla tak něžná, tak jemná… Nechtělo se mi věřit, že je moje. Já sám jsem měl ruce velké, mozolnaté. Vlásky v barvě leskle mědi se Aislinn stáčely kolem oušek. Oči měla šedé, se zlatavými tečkami. Byla krásná po matce, ale naštěstí ne velká po otci.
"Homanaská princezničko," šeptl jsem jí, "kdepak máš svého prince?"
Na to mi Aislinn odpovědět neuměla. Únava na mě těžce útočila, proto jsem se rozhodl odejít. Zamířil jsem do svých komnat, poslal jsem pryč komorníka a skácel jsem se na postel. Upadl jsem do spánku jako nemluvně.
Když jsem se probral z mrákot, zjistil jsem, že nemohu dýchat. Cosi mě dusilo, cosi mi vysávalo vzduch z plic - ani křičet jsem nemohl, dokonce ani promluvit. Jen jsem naprázdno lapal po vzduchu jako ryba vyvržená na břeh.
Necítil jsem bolest. Spíš bezmocnost a údiv - pocity la-peného člověka. Netušil jsem, co se děje.
Na čelo mi kdosi položil chladnou dlaň. To mě vytrhlo ze tmy.
"Carillone, chudáčku Carillone. V boji jsi byl tak udatný, a tady v posteli jsi naprosto bezmocný."
Byl to Electřin hlas, byla to Electřina dlaň. Poznal jsem její vůni. Jak to říkala komorná? Koupel a nevídané pře-kvapení.
Chladivé prsty mi přejely po čele a zlehka se dotkly mých víček. "Carillone… je konec. Je konec našemu rádoby manželství. Dohrál jsi, králi." Dlaň mi přes tváře přeběhla až k otevřeným ústům. "Čas se naplnil - odcházím."
Odněkud ze tmy se vylouplo světelné znamení - žhnou-cí, purpurové světlo. V jeho záři jsem spatřil svoji ženu. Byla celá v černém, ale přesto jsem zahlédl její břicho. Dítě. Následník homanaského trůnu. Snad nemá v úmyslu mi ho vzít?
Electra se usmála. Kápě jí halila hlavu i vlasy, ve světle se mi zjevila jen její tvář. "To dítě není tvoje," pravila klidně.
"Myslel sis snad, že ano? Ach, ne, Carillone… to dítě má jiného otce. Copak bych to strpěla, když můžu mít lásku toho, koho skutečně miluji?" Lehce se ohlédla a já jsem spatřil muže, který stál za ní.
Vyslovil jsem jeho jméno. Usmál se. Měl jemný, poba-vený úsměv, který jsem už znal.
Vystoupil z temnoty. To ohnivé znamení, ozařující vnitřek komnaty, patřilo jemu. Tančilo v jeho pravé dlani.
Tynstar se rukou dotkl knotu svíčky vedle mé postele a ta vzplála jasným plamenem. Ne však normálním, žlu-tým plamenem, ale zářivě fialovým, syčivým plamenem, který kolem sebe plival gejzíry jisker.

Světelný sloup v jeho dlani se několikrát zachvěl. "Byls mi dobrým protivníkem," usmál se. "Bylo zábavné sledo-vat, jak dospíváš, jak se měníš v muže, jak se učíš vládnout. Naučil ses ovládat lidi, aby ti byli po vůli, a to bez toho, že by si toho byli vědomi. Je v tobě mnohem víc královské krve, než jsem předpokládal tehdy před osmi lety, kdy jsem tě odtud vykázal."
Nedokázal jsem se pohnout. Byl jsem bezmocný a duši mi zachvátil pocit marnosti. V tomhle stavu bych zemřel bez odporu a nezmohl se ani na hlásek.
"Sám sis to zavinil," pravil Tynstar uhlazeně. "V tom, co ti vzápětí udělám, mi nikdo nezabrání, protože ses ne-moudře zbavil svého cheysulijského vazala. Kdybys ho ovšem i nadále měl po svém boku -" usmál se. "Když usi-loval královně o život, zapudil jsi ho. A bylo to chvályhodné rozhodnutí, králi - každý hned ví, čemu dáváš přednost. Ale také to znamená tvoji smrt." Plamen se znovu roztančil a osvětlil Tynstarovu dokonalou tvář s čistými rysy, ne-všedně krásnou. "Finn znal pravdu. On věděl, oč jde. A právě on mě viděl v Electřině posteli." Krátce se usmál, až se mu zablýskly zuby, zatímco já jsem zápasil s křečí. Jednu ruku si položil na Electřino břicho.
Snažil jsem se vstát z postele, ale ruce ani nohy mě ne-poslouchaly. A pak Tynstar přistoupil blíž, do světla svíce, a vložil na mě ruku.
"S tebou jsem už dohrál," pravil. "Nastal čas, abych vzal věci do svých rukou." Usmál se. "Vzpomínáš si, jak vypa-dal Bellam, když jste ho našli na bitevním poli?"
Znovu mě zachvátila křeč. Tynstar se rozesmál. Electra na mě hleděla jako jestřáb na kořist, který vyčkává na správný okamžik k útoku.
"Cheysuli i'halla shansu," pronesl Tynstar. "Pozdravuj tam ode mě vaše bohy."
Náhle jsem ucítil, že se se mnou cosi děje. Třebaže jsem se tomu bránil, svaly se mi proti mé vůli napínaly. Za-chvátila mě křeč do chodidel, kolen i do hýždí - div jsem nevykřikl. Pak se mi nohy křečovitě přimkly k hrudníku. Ruce se mi zaťaly v pěsti, ústa mi ztuhla a rty se násilně, ve zvířecím šklebu stáhly do stran. Cítil jsem, jak mi svaly tuhnou na kámen a lepí se ke kostem.
Až na rozechvělé kvílení jsem se na nic dalšího ne-zmohl. Věděl jsem už, že tohle je můj konec. Tynstar mě dostal. Cheysuli i'halla shansu, řekl. Ať nad tebou zavládne cheysulijský mír. Trochu divné přání Ihlinijského na po-slední cestu Homanaskému. Nepadlo sice jediné slůvko o cheysulijských kouzelných schopnostech, ale přesto jsem si náhle vybavil, že i já jsem čtyři dny strávil v pro-pasti a na krátkou dobu že jsem se stal jedním z Cheysu-liů. Tynstar mi to připomněl.
A proč bych se jím nemohl stát znovu? Necítil jsem se snad jako Cheysuli, když jsem tam visel v čiré temnotě pro-pasti?
Vytřeštěně jsem zíral před sebe. Raději jsem rychle za-vřel oči. Třebaže jsem cítil, jak se mi svaly napínají k prask-nutí, usilovně jsem pátral v duši, kterou její částečkou bych se mohl dotknout toho, čeho jsem se už jednou dotýkal: co mě učinilo Cheysulim.
Kdysi jsem po čtyři dny byl ve styku s bohy. Proč bych to nedokázal právě teď?
Náhle ke mně dolehl jakýsi svist - jako když někdo tasí meč z pochvy. A pak už jsem neslyšel nic.

Kapitola pátá

Ticho. Tma se pozvolna rozplývala a sluneční paprsky mi dosedly na víčka. Vykouzlily všemožné odstíny od žluté přes oranžovou až po karmínově červenou.
Stále jsem tiše ležel. Vlastně jsem ani nedýchal - neodva-žoval jsem se, protože posledně byly mé plíce prázdné a srdce bilo na poplach. Vyzkoušel jsem jeden mělký ná-dech.
Náhle jsem zpozoroval jakýsi stín. Nějaká tmavá skvrna se pohybovala na jasném, prozářeném pozadí. Cosi mi šep-tala - ten šepot mi připomínal letní větřík pročesávající stébla trav. Nebo jestřába, když rozpřáhne křídla.
Zoufale jsem toužil poznat, co je ten stín zač, ale záro-veň jsem se bál, aby se mi neztratil - a otevřel jsem oči. Na opěradle židle seděl jestřáb. Zahnutý zobák se mu leskl v slunečním světle a chytrá očka mu svítila. Seděl a čekal. Trpělivě, dlouho. Cai byl velmi trpělivý pták.
Pootočil jsem hlavu na polštáři. Závěsy kolem mé po-stele byly staženy ke stranám a zlatými a purpurovými šňů-rami přichyceny k bočním sloupkům. Nejbližším oknem proudilo do komnaty slunce a jeho paprsky pozlatily všechno, co bylo na dosah. Všechno bylo ze zlata. Moje po-stel i Duncanovy náramky.
Při nádechu jsem zachrčel. S hořkostí jsem zašeptal: "Tynstar mě zabil."
"Tynstar se pokusil tě zabít."
Uvědomil jsem si, jak mě postel tlačí do zad a jak se do ní bořím. Všechno mi náhle připadalo tak výrazné - slyšel jsem i ty nejtišší zvuky, vnímal jsem barvy, o kterých jsem dřív neměl ani zdání, a cítil jsem i hrubý omak ložního prádla. Ze všeho nejvíc jsem však vycítil, jak velmi je Duncan napjatý.
Seděl zpříma na židli a tiše čekal. Viděl jsem, jak mě po-zoruje, jako by na mně bylo něco zvláštního. Nedokázal jsem říct, čím to je - a náhle jsem pochopil, že se něčeho bojí.
Duncan že by se něčeho bál! To snad ne. Neměl se čeho bát.
Znovu jsem se zmohl na pár slov: "Ty víš, co se stalo -?"
"Vím to od Rowana."
"Rowan." Zamračil jsem se. "Ale Rowan tu přece nebyl, když se tady objevil Tynstar, aby mě zabil."
"Byl." Duncan se krátce pousmál. "Měl bys děkovat bo-hům, že tady byl - jinak bys už nebyl naživu. Rowan sem stačil dorazit ještě včas, aby zabránil Tynstarovi v doko-nání díla." Na chvíli se odmlčel. "Tohle… a tvoje síla, kte-rou jsi vynaložil proti jeho kouzlům, tě zachránily."
Pocítil jsem sám na sebe jistou hrdost. "Takže moje kouzlo se podařilo?"
Duncan přikývl. "Na okamžik jsi dokázal to, co my ovlá-dáme běžně. Ale už to stačilo Tynstara pozdržet - jinak by tě

vmžiku usmrtil. Rowan doběhl právě včas. A přítomnost Cheysuliho - třebaže Cheysuliho bez vlastního lir - zředila Tynstarovu sílu. Nemohl už nic dělat, a navíc se mu-sel starat, aby vyvázl životem, když musel čelit Rowanovu meči. Zmizel tedy. Předtím však na tebe ještě stačil vztáh-nout ruku." Duncan se zarazil. "Div jsi neumřel, Carillone. A nemysli si - poznamenalo tě to."
"On tedy zmizel?"
"Tynstar ano," přikývl Duncan. "Electra je v ústraní."
Zavřel jsem oči. Vybavil jsem si, jak se vynořila ze tmy a sdělila mi pravdu o svém dítěti. Bohové - Tynstarovo dítě - Znovu jsem se podíval na Duncana. Oči mě řezaly. Ja-zyk mi náhle ztěžkl. "Kde je?"
"Ve svých komnatách, s cheysulijskou stráží přede dveřmi," pronesl Duncan s vážnou tváří. "I ona vládne jis-tou mocí, Carillone - nesmíme jí poskytnout příležitost."
"Ne, to nesmíme." Zapřel jsem se o loket a zkusil jsem se posadit. Zjistil jsem, že se skoro nedokážu pohnout, jako by mi zatuhly klouby. Byl jsem strnulý a celý rozbolavělý - byl jsem na tom o mnoho hůř než po bitvě s Atvijci. Sáhl jsem si na rameno, protože jsem se upamatoval na zra-nění, které se začínalo hojit. Obvazy chyběly. Na místě rány jsem nahmátl jen malou zkrabacenou jizvu. "Tys mne uzdravil…"
"Zkoušeli jsme to," pravil Duncan velmi vážně. "S tou ránou po šípu jsme byli brzy hotovi, ale to ostatní - to ostatní se nám zvrátit nepodařilo. Carillone -" Na okamžik se zarazil. Všiml jsem si, jak krabatí čelo. "Nemysli si, že kouzla Ihlinijských lze lehce překonat. Dokonce ani kou-zelná síla země nedokáže nahradit to, co oni ukrojí z lid-ské duše. A Tynstar je mocný čaroděj. To, co ti vzal, už vrá-tit nelze. Jsi prostě - takový, jaký jsi."
Nevěřícně jsem na něj zíral. Pak jsem sklopil oči a začal jsem se prohlížet. Nezdálo se mi, že bych zaznamenal ně-jakou větší změnu. Byl jsem jen pomalejší než dřív, celý ztuhlý a rozbolavělý, ale takové už to bývá, když člověk po nějaké době vstane z postele.
Duncan jen čekal. Znovu jsem zkusil posadit se. Bylo to ještě těžší než poprvé, ale tentokrát jsem se nevzdal. Nohy jsem přehodil přes okraj postele a tvář se mi zkřivila bo-lestí, která vystřelovala z kloubů. Seděl jsem a celý jsem se chvěl.
A potom jsem se podíval na prsty. Klouby byly nezvykle naběhlé a kůže napjatá na křehkých kostech. Všiml jsem si, že mozoly mi záhadně změkly - přitom jsem měl mozolnaté dlaně, abych mohl vládnout mečem. Hleděl jsem na své pokřivené prsty. Bolely. Velmi mě bolely, třebaže na mě svítilo hřejivé slunce.
"Jak dlouho tady ležím?" zeptal jsem se náhle. Domys-lel jsem si, že v posteli jsem nestrávil jen jeden jediný den.
"Dva měsíce. Nemohli jsme tě probrat z bezvědomí."
Vyhrabal jsem se z postele, a tak jak jsem byl - nahý - jsem doklopýtal k zrcadlu na protější stěně. Naleštěná stříbrná plocha odrazila můj obraz. Spatřil jsem, co se mnou Tynstar provedl.
Byl jsem to pořád já - poznával jsem se. Byl jsem však starší, mnohem starší, zestárl jsem přinejmenším o dva-cet let.
"Vypadám jako kdysi můj otec," vykoktal jsem šokovaně, když jsem si vybavil otcovu léty poznamenanou tvář. Tmavé blond vlasy mi prokvetly šedinami, a stejně tak i plnovous. Kolem očí, nosu i úst se mi táhly hluboké vrásky, z nichž některé se ztrácely pod vousy. A hluboko do modrých očí se mi zažrala veškerá prožitá bolest.
Nebylo divu, že jsem byl celý rozbolavělý. Měl jsem stej-nou chorobu jako moje matka. Ke slovu se přihlásily i de-formace prstů a pozvolné křehnutí kostí provázené otoky a bolestmi kloubů. Tato nemoc se postupem času jen zhor-šuje.
Takže Tynstar na mě vložil ruku a jediným gestem mě připravil o mládí.
Zvolna jsem se odvrátil a usedl na nejbližší truhlu. Roz-třásl jsem se, ale nebylo to jen z tělesné slabosti. Dolehlo na mě poznání.
Duncan stále jen mlčel a čekal. Viděl jsem mu na očích, jak se mnou cítí. "Nemohl bys mi vyléčit aspoň tohle?" na-prázdno jsem rozhodil rukama. "S vráskami a šedinami se už nějak vyrovnám, ale ta nemoc… měl bys vidět moji matku -" Zarazil jsem se. Z tváře jsem mu vyčetl jasnou odpověď.
Po chvíli promluvil. "Časem se to trochu zlepší. Nebu-deš tolik ztuhlý, rozhýbeš se. V posteli jsi strávil dva mě-síce - to si vybere daň u každého. Uvidíš, že po nějaké době to už nebude tak zlé. S vlastní nemocí však…" zavrtěl hla-vou. "Tynstar ti nepřidal nic, co by tě s léty beztak potkalo. Prostě jen ukrojil z tvého času. Ano, jsi starší, ale opravdu starý ještě nejsi. Pořád ještě máš před sebou dost dlouhý život."
Vzpomněl jsem si na Finna. Vybavil jsem si jeho proše-divělé vlasy i ostré rysy v náhle zestárlé tváři. A připomněl jsem si jeho slova, když tvrdil, že na něj Tynstar vztáhl ruku.
Truhla mě studila a tlačila do holých hýždí. "Až moje dcera povyroste, budu už starý. Bude mít dědečka, ne otce."
"Pochybuji, že tě kvůli tomu bude méně milovat."
Udiveně jsem se na něj podíval. Cheysuli, a mluví o lásce? Mé tělo se vzpouzelo chladu a vlhkosti, které vládly v kom-natě. Vstal jsem a přešel - ne, přepajdal jsem - k posteli a sáhl jsem po šatech, které tu sluha připravil. "Promlu-vím si s Electrou."
"Dobrá. Nezapomeň, že pořád ještě je homanaskou krá-lovnou."
"Tak, jak jsem to sám chtěl," potřásl jsem hlavou. "Měl jsem tě poslechnout. A Finna taky. Měl jsem dát na to, co říkali jiní."
Duncan se pousmál. Pořád ještě seděl na židli. "O krá-lovských zvyklostech toho víš víc než já, Carillone. Ten sňa-tek přinesl Homanaskému království mír - alespoň ze solindéské strany nám už nic nehrozí. Nemyslím, že bych ti to měl vyčítat. Třebaže -"
"- třebaže jsem si vzal ženu, která mi od první chvíle, co mě spatřila, usiluje o život." Silně mě zabolelo u srdce. "Bohové - mělo mě to napadnout hned, jak jsem se na ni podíval. Říkala přece, že je jí přes čtyřicet - měl jsem si uvědomit, že Tynstar dokáže roky stejně lehce přidávat jako ubírat." Promnul jsem si vráskami poznamenané tváře a pocítil jsem

bolest v prstech. "Měl jsem vědět, že Tynstar na mě lehce může, když jsem se zbavil Cheysuliho. Svého vazala."
"Moc dobře to ti dva, Tynstar s Electrou, nastrojili," po-vzdechl si Duncan. "Nejdřív to byly léčky, které měly Finna připravit o život - tím by se ho zavčas zbavili. Když ne-uspěli, nastražili mu další past. Pevně věřím, že Finn v té posteli skutečně viděl Tynstara. Nedostal ho - místo něj napadl Electru, ale Tynstarovi se aspoň podařilo na něj vlo-žit ruku. A ty, když tvrdil, že tam byl Tynstar, jsi mu ne-věřil." Duncan potřásl hlavou, až se mu ve vlasech za-blýskla zlatá náušnice. "Pohrávali si s námi, Carillone… a skoro vyhráli."
"Řekl bych, že víceméně vyhráli." Posadil jsem se a za-chumlal se do domácího pláště. "Zůstal jsem sám s dce-rou, a přitom Homanaské království potřebuje následníka trůnu."
Duncan vstal. Přistoupil ke Caiovi a vztáhl k němu ruku, jako by ho chtěl pohladit. Nedotkl se ho však a já jsem si všiml, jak se mu třesou prsty. "Pořád ještě nejsi starý, tře-baže teď si tak připadáš." Postavil se ke mně zády. "Najdi si novou cheysula a zploď s ní následníka trůnu."
Hleděl jsem na jeho záda - měl strnulé, nepřirozené držení. "Víš přece, jaké zákony platí v Homanaském krá-lovství. Byl jsi přítomen svatebnímu obřadu - vzpomínáš si na slavnostní slib? Homanaští nemohou své ženy jen tak zapudit. Je to podloženo zákonem, a navíc i zvyklostmi. Ale i ty jako Cheysuli dokážeš pochopit, jakou odpovědnost nesu. Navíc jsem král."
"A je nezbytné brát ohledy na zákony či zvyklosti, když vlastní žena usiluje manželovi o život?"
Vycítil jsem ironii v jeho hlase. "Ne. Ale vzhledem k tomu, že se jí nepodařilo čin dokonat, vím předem, jak by Rada rozhodla. Možná by navrhli odklidit ji do ústraní, ale nikdy by nepovolili porušení přísahy. Bylo by to poru-šení homanaského práva. Rada tohle nikdy nepřipustí."
Duncan se náhle otočil a podíval se na mě. "Vždyť Electra je pořád Tynstarova mei jha! Vždyť s ním čeká dítě! To je snad Homanaské radě milejší, abys na to doplatil životem?"
"Copak to nechápeš?" opáčil jsem. "Vždyť se mi všechno vymklo z rukou! Kdyby Tourmaline neutekla s Finnem a místo toho se provdala za Lachlana, mohl jsem ustano-vit následníkem homanaského trůnu jejího syna! A i kdyby se provdala za jakéhokoli jiného prince, i tak bych jejímu synovi předal vládu. Ale ona ne, ona odešla za Finnem, a zmařila tak moje naděje."
"Torry vynech," pravil Duncan rázně, "jsi král - a můžeš si dělat, cokoli tě napadne."
Zvolna jsem zavrtěl hlavou. "Kdybych začal prosazovat vlastní zákony, stal by se ze mě tyran. Byl bych jako Shaine, který si usmyslel, že vyhladí národ Cheysuliů. Ne, Duncane, Electra zůstane mou ženou, třebaže pochybuji, že si ji tu nechám. Nemám sebemenší zájem vidět ji i to zparchantělé dítě, které co nevidět porodí."
Duncan na okamžik zavřel oči. Pochopil jsem. Náhle jsem konečně pochopil, čeho se tak bál.
Dolehla na mě únava. Bolest mi hlodala hluboko v kos-tech. A připadal jsem si jako zmlácený z toho poznání, před které jsem byl postaven. Nebylo však vyhnutí. "Není třeba, aby ses strachoval," pravil jsem měkce.
"Že ne?" Duncan se na mě tupě podíval. "Vím dobře, co máš v úmyslu."
"Nemám jinou možnost."
"Ale vždyť je to můj syn -"
"- a také Alixin, a Alix je moje vzdálená sestřenice." Za-razil jsem se, když jsem spatřil bolest ve tváři muže, kte-rého Alix tolik milovala. "Jak dlouho jsi věděl, že tahle chvíle jednou přijde?"
Duncan se zasmál. Byl to však zoufalý, bezduchý smích. "Mám pocit, jako bych to věděl odjakživa. Vím to od chvíle, kdy mi byla vyjevena moje tahlmorra." Potřásl hlavou a znovu usedl na židli. Ramena mu poklesla. Sklesle se dí-val na podlahu. "Vždycky jsem žil v obavách… z tebe… z minulosti i z budoucnosti… ze všeho, co se v proroctví týkalo mého syna. Myslíš si snad, že o Alix jsem usiloval jen proto, že jsem po ní toužil?" Místo vážného výrazu se mu ve tváři objevila úzkost. "Alix mi byla souzena pro-střednictvím tahlmorra. A věděl jsem taky, že když si ji vezmu a narodí se nám syn, budu se muset svého dítěte časem vzdát. Věděl jsem to. Proto jsem doufal, když počala druhé dítě, že nám zůstane aspoň jedno… ale Ihlinijští tomu udělali konec." Povzdechl si. "Nemám na vybranou. Ne, nemám jinou možnost."
"Duncane," řekl jsem po chvíli, "copak není možné pře-stat brát tahlmorra tak vážně?"
Okamžitě zavrtěl hlavou. "Bojovník, který se k své tahl-morra postaví zády, může pozměnit celé proroctví a tím pádem může zničit tahlmorra svého národa. V tom případě by zaniklo i Homanaské království. Ne do roka, do deseti či dvaceti let - možná ani do sta let ne, ale zaniklo by. Pak by bylo vydáno napospas Ihlinijským a jejich zvůli." Odmlčel se. "Je tu ještě jedna věc: bojovník, který se obrátí zády ke své tahlmorra, se zároveň vzdává posmrtného života. Proto si myslím, že takového rizika se nikdo neodváží."
Přemýšlel jsem o Tynstarovi a jemu podobných, kteří se snaží škodit Homanaskému království. Už jsem se nedivil Duncanovi, že nikdy nepomyslel na možnost pozměnit vlastní tahlmorra.
Zamračil jsem se. "Říkáš tedy, že i jeden jediný bojov-ník, který nedbá své tahlmorra, může změnit běh dějin?"
Také Duncan se zachmuřil. Chvíli se zdálo, že hledá vhod-ná slova - v homanaštině neexistují správné výrazy pro to, jak by mi chtěl odpovědět. Starý cheysulijský jazyk použít nemohl - znal jsem z něj příliš málo. Všechno, čemu jsem se kdy přiučil, jsem odposlechl od Finna, a ten se nikdy nevyjadřoval o tak závažných cheysulijských záležitostech.
Duncan si nakonec povzdechl. "Pachtýř se vypraví do Mujhary už dnes, a ne zítra, jak původně zamýšlel. A syn vzápětí po otcově odjezdu spadne do studny a utopí se." Duncan opsal rozmáchlé gesto a pozvedl dlaň. "Tahlmorra. Ale co když se pachtýř rozjede do Mujhary opravdu až druhý den? Zachrání tím synovi život? Není na to jedno-značná odpověď. Má snad smrt toho dítěte posloužit něja-kému vyššímu cíli? Možná. Kdyby zůstal naživu, změnilo by to běh budoucích událostí? Snad - ale ani to nelze na-jisto tvrdit." Pokrčil rameny. "Neumím předvídat, co bo-hové zamýšlejí."
"Ale když ty jim tak slepě podléháš -"
"Ne, oči mám otevřené." Neusmál se. "Bohové nám vy-jevují proroctví, takže víme, jak se svým chováním k němu blížit.

A víme taky, co bychom ztratili v případě, že bychom se rozhodli ho nenásledovat. Vidím to takhle: změní-li se dnes jisté události, odrazí se i v událostech příštích. A po-kud je těchto událostí víc, pak se to promítne v celkových změnách. Možná by se to dotklo samotného proroctví Prvorozených."
"Váš život je tedy značně omezený." Nedokázal jsem po-chopit jeho slepou odevzdanost.
Duncan se trošičku pousmál. "Ty, králi, nosíš korunu. Určitě tedy víš, jak je těžká."
"To je něco jiného -"
"Myslíš? Vždyť už teď řešíš přetěžký úkol, kde najít příš-tího následníka královského trůnu. A abys dostál této po-vinnosti, bereš mi dokonce jediného syna."
Překvapeně jsem se na něj podíval. Do mého rozbolavělého těla se vkrádala nesmírná prázdnota. "Nemám jinou možnost."
"Já taky ne, králi." Duncan náhle jakoby zestárl. "Můj syn to bude mít velmi těžké."
"Stane se princem homanaským." Tak vysoké postavení podle mého názoru přece vyváží případné těžkosti.
Duncan se tvářil vážně. "Ten titul jsi kdysi sám užíval. A kvůli němu jsi div nepřišel o život. Nepodceňuj nebez-pečí, které z toho plyne."
"Donal je Cheysuli." V tu chvíli jsem se nezmohl na jiný argument. Uvědomil jsem si totiž, že i já sloužím bohům.
Duncan přece nejednou opakoval, že homanaský trůn patřil původně Cheysuliům, a že ti na něj jednoho dne znovu dosadí krále ze svého středu. Teď jsem tedy pocho-pil, že jeho slova se začínají naplňovat.
Jsou lidé vždycky tak slepí k bohům, nebo jsou to jenom ti, kteří jim oddaně slouží?
"Ano, Donal je Cheysuli," opakoval Duncan po mně. "Tím se kruh uzavírá."
Pohledem jsem utkvěl na Caiovi. Napadlo mě, že Donal má dvě lir - vlka a sokola - místo obvyklého jednoho. Všechno se mění. Čas nečeká, ale někdy plyne až příliš rychle. A jedna událost ovlivňuje druhou, po ní násle-dující.
S povzdechem jsem si promasíroval kolena. "Homanaští ho nebudou chtít uznat. Nebude to lehké. Donal je pravý Cheysuli, bez ohledu na podíl homanaské krve."
"Ano," přikývl Duncan, "jsem rád, že začínáš vidět, od-kud hrozí nebezpečí."
"Chci ho co možná omezit. Nedám jim jinou možnost. Homanaští ho prostě musí přijmout."
Duncan zavrtěl hlavou. "Co nevidět to bude osm let, co byl zrušen qu'mahlin, který nařídil král Shaine. Je to však příliš krátká doba. Při prosazování podobného rozhodnutí to nebudeš mít lehké."
"Vím to. Ale přece jen chci, aby to šlo co nejsnáz."
"Ale jak?"
"Tím, že Donala ožením s Aislinn."
Duncan rázem vyskočil. "Ale vždyť jsou to ještě děti!"
"To ano, ale i děti jednou dospějí." Nestál jsem o to, aby se rozčiloval a protestoval, neměl jsem však jinou mož-nost.
"Mezi členy urozených rodů bývají podobné sňatky běžné, Duncane. A po patnácti letech bude Donalovi dvacet tři a Aislinn necelých šestnáct. Bude dost vyspělá, aby se mohla provdat. A pak ho jmenuji svým následníkem."
Duncan zavřel oči. Neušlo mi, že pravá ruka mu sklouzla k výmluvnému gestu. "Tahlmorra lujhalla mei wiccan, cheysu."
V hlase mu zaznívala zoufalá bezmocnost, jako by si tím zraňoval duši. A Duncan určitě nebyl z těch, kteří by stavěli svou bezmoc na odiv.
S povzdechem jsem opakoval jeho gesto, i s větou pře-jící klid a mír: "Cheysuli i'halla shansu."
"Klid, mír!" povzdechl si Duncan hořce. "Můj syn nic ta-kového nepozná."
Syrový vzduch v komnatě mě donutil, abych si k rame-nům přitáhl domácí plášť. "Myslím, že ani já jsem si ho moc neužil. Ty taky ne, že?"
"Já ano," opáčil Duncan přes všechnu hořkost, kterou cítil. "Klidu a míru jsem si užil mnohem víc než ty, Carillone. Od chvíle, co žiji s Alix."
Dovtípil jsem se. Při pomyšlení na Electru jsem se zmohl pouze na úsměšek. Jen bohové vědí, o kolik klidu mě Tynstar připravil.
"Pošlu pro Alix," řekl jsem nakonec a zahalil jsem se před chladem, který Duncan zřejmě nevnímal. "A taky pro Do-nala. Chci jim to oběma oznámit. Požádal bych tě, abys vy-slal Caie, ale mám pro tebe jiný úkol." Čekal jsem, že od-mítne, ale Duncan mlčel. Všiml jsem si únavy, která poznamenala jeho držení těla, i jeho pohaslých očí. Vždy byl o krok přede mnou. "Duncane - odpusť. Nemám v úmyslu připravit tě o syna."
"Nelituj, vždyť je to úmysl našich bohů." Ukázal na jest-řába na svém rameni. Nevím, jak ho tak dokázal udržet; Cai je velký pták. "Udělám, co si přeješ. Aspoň se odpou-tám od těchto stěn." Náhle jako by se nahrbil, jako by se zmenšil. "Necítím se tu dobře," přiznal nakonec. "Padají na mě… omezují mou cheysulijskou duši."
"Ale vždyť to byli Cheysuliové - ti postavili stěny tohoto paláce," podivil jsem se, jak naléhavě to tvrdil.
"Ano, Cheysuliové je postavili a pak je opustili." Potřásl hlavou. "Také já odtud odejdu. Ale můj syn si na zlatou klec bude muset přivyknout. Já už jsem příliš starý, abych si zvykal na něco nového."
"Stejně tak já," souhlasil jsem hořce. "Tynstar mi přidal léta."
"Tynstar dopustil, aby zestárlo tvé tělo, ne mysl," připo-mněl mi Duncan. "Nedovol tedy tělu, aby ovlivnilo tvé srdce."
Letmo, téměř neznatelně se usmál. A pak odešel.

Vstoupil jsem do komnat královny Electry. Zastihl jsem ji, jak sedí u otevřeného okna. Slunce si hrálo v jejích vla-sech a ta záře mě na okamžik oslepila. Teprve když jsem přirazil dveře, otočila hlavu a podívala se na mě.
Nevstala však. Dál seděla na lavici zahalená do černého pláště, který spíš než šaty připomínal rubáš vzešlý z Tynstarových rukou. Kapuci si složila na ramena a odhalila své vlasy - všiml jsem si dvou copů sepjatých stříbrnými sponami.

Tynstarovo dítě jí vzdouvalo břicho. Břicho, kde před-tím spočívalo mé dítě. Velmi mě to rozhořčilo, ale ne zas natolik, abych se neovládl. Stál jsem jen a hleděl jí do tváře, aby měla možnost posoudit, jak se na mně podepsala.
Lehce pozvedla bradu. Neztratila nic ze své hrdosti a vzdoru, třebaže věděla, že je držena v ústraní.
"Koukám, že tě tu nechal," řekl jsem. "Takhle on o tebe stojí?"
Neušlo mi, jak jí škublo kolem úst. Dobře jsem se stre-fil. "Dokud mě nezabiješ, budu vždycky patřit jen jemu."
"Ale ty nepředpokládáš, že bych tě zabil."
Usmála se. "Jsem Aislinnina matka a královna homanaská. Proti tomu nic nezmůžeš."
"A kdybych tě označil za čarodějnici?"
"Zkus to," vypálila. "A nech mě popravit. Pak uvidíš, jak se ti Solindéští odmění."
"Pokud vím, tak právě nezávislost Solindéského království ti leží na srdci nejvíc." Přistoupil jsem blíž. "Nestojíš o to, aby bylo vazalem království Homanaského."
"Tynstar už na to dohlédne." Nespouštěla ze mě oči. "Však ještě uvidíš, co dokáže. Pocítíš to."
"Ano, jistě," pravil jsem tiše a zas jsem se o kousek při-blížil. "Už jsem to pocítil a ty taky, třebaže každý jsme se v čase pohybovali jiným směrem. Mám pocit, jako by mi přišil všechny ty roky, které z tebe sňal, Electro. Je to smutné, ale ještě to neznamená, že kvůli tomu se vzdám trůnu. Stále zůstávám pánem Homanaského království - a taky Solindéského, které upadlo do mého područí."
"Jak dlouho si myslíš, že ještě budeš naživu?" vyštěkla. "Už teď je ti pětačtyřicet. Dávno nejsi mladý. Do pěti, de-seti let budeš starý. Starý. Ve válce staří muži umírají rychle. A ty si ještě vychutnáš válku, Carillone, to ti slibuju."
"To ty už nezažiješ." Sklonil jsem se, popadl jsem ji za zápěstí a prudce jsem ji postavil. Volnou paži si instink-tivně položila na břicho skryté pod černým hábitem. "Pošlu tě do vyhnanství, Electro. Až do konce života tam budeš."
Do tváří se jí vrazila barva, ale nedala najevo strach. "Kam mě chceš poslat?"
"Na Křišťálový ostrov," usmál jsem se. "Určitě víš, oč jde. Jistě, děsivé místo pro nepřátele Homanaského království. Kolébka národa Cheysuliů, místo pod ochranou samot-ných cheysulijských bohů. Tam na tebe Tynstar nedosáhne. Neodváží se, Electro. Tam tě nechám uvěznit." Stále jsem ji držel za ruku. Druhou rukou jsem ji chytil za cop a pro-pletl jsem jím své prsty. "Dostane se ti zacházení, jak se na královnu sluší a patří, budeš mít služebnictvo, pěkné šaty, dobré jídlo i víno. Budeš mít všechno kromě svobody. A tam - ty i tvé dítě - zestárnete a zemřete." Zeširoka jsem se usmál. "Pro ženu jako jsi ty to myslím bude dostatečně velký trest."
"Ale vždyť ani ne do měsíce čekám narození dítěte!" Rty jí zbledly a sotva se pohnuly. "Cestou o něj můžu přijít!"
"To už nech na vůli bohů," odpověděl jsem nezúčast-něně. "Vyjedeš hned zrána a Duncan s dalšími Cheysulii už dohlédnou, abys tam opravdu dorazila. Můžeš si na nich zkoušet svá kouzla, pokud máš chuť mařit čas. Na rozdíl ode mě na ně ty tvoje čáry neplatí."
Všiml jsem si, že se jí v očích cosi pohnulo. Zrůžověla, lehce se pousmála a zamrkala dlouhými řasami. Ostatně jako pokaždé. Ta žena je mé prokletí.
Pustil jsem ji a uchopil jsem její hlavu do dlaní. Zoufale - jako když se tonoucí stébla chytá - jsem ji políbil. Bo-hové - pořád ještě mě přitahuje… pořád ještě mě dokáže chytit za srdce… a zadusit je.
Rozvážně jsem ji odstrčil. Neušel mi její šokovaný výraz. Pochopila. "Je rozhodnuto, Electro. Zaplatíš za svou pošetilost."
Sluneční paprsky klouzaly po jejích stříbřitě plavých vla-sech. Ještě něco se zalesklo: slzy. Stály jí v očích a hrozily, že se každým okamžikem rozběhnou po tvářích.
Znal jsem ji však. Až moc dobře jsem ji znal. Byly to slzy hněvu, ne strachu. Zničeně jsem vyšel z komnaty.

Kapitola šestá

Zbrojíř o krok ustoupil a svěsil meč. "Můj pane a králi, nechme už toho. Vždyť je to směšné."
Sotva jsem popadal dech. "Dokud to pořádně nezvládnu, tak ať je to směšné." Sevřel jsem jilec cheysulijského meče a znovu jsem ho pozvedl. "Jdeme na to, Cormaku."
"Pane -" znovu ustoupil a potřásl vlasatou hlavou. "Vážně to nemá smysl."
Zaklel jsem. Už skoro hodinu jsem se trápil, abych se as-poň trochu dostal do formy, a on mi nedá šanci. Ruka s mečem mi poklesla. Pot ze mě jen lil. Na okamžik jsem za-vřel oči a snažil jsem se rozptýlit bolest. Když jsem je po chvíli otevřel, neušel mi Cormakův útrpný pohled.
"Ku'reshtin!" ulevil jsem si. "Tu lítost si nech pro ně-koho jiného! Já o ni nestojím -" Znovu jsem na něj za-útočil a chybělo málo, abych ho zastihl nepřipraveného. Uskočil vzad, chvíli čekal na vhodnou příležitost a pak od-razil můj úder. Přihrbil jsem se a naznačil jsem útok na břicho. Stačil se předklonit, uskočit stranou, udělat otočku a zaútočit na mě z boku. Zkřížil jsem jeho zbraň a úder jsem odklonil.
Konečně jsem se začínal vzpamatovávat a vracela se mi rychlost. Šlo to však zvolna, protože jsem ztratil hodně ze své původní síly. Nedostávalo se mi energie, ale i to se snad časem upraví. Především je třeba rozhýbat ztuhlé nohy a zapomenout na bolest.
Cormac si skousl ret a v očích mu svitlo. V botách z jemné kůže dělal po podlaze hladké obraty a skluzy, jen to svištělo. Odrážel mé rány, jednu za druhou. Nebojovali jsme doopravdy, jen jsme se cvičili, ale on přesto vytušil, že tentokrát jsem rozhodnut nad ním zvítězit. Neodpustil mi však nic, dokonce i kdybych ho prosil.
Nakonec mě zradily ruce, moje bolavé ruce s naběhlými klouby. V týdnech, které uběhly od chvíle, kdy jsem opět nabyl vědomí, jsem se nejednou přesvědčil, jak velmi ze-slábly. Kolena mě bolela vlastně pořád, jako kdyby mi je ohlodával sám ďábel, ale při pohybu jsem na ně zapomí-nal. Tedy - skoro jsem zapomínal. Stačilo, abych se na chvilku zastavil, a už se hlásily o slovo. Moje ruce byly však mnohem důležitější. Zjistil jsem, že nebude jednoduché přiblížit se dřívějším dovednostem.
Zápěstí však zatím držela a odolávala nárazům, třebaže prsty ztratily bývalý stisk. Zkroutily se a bolest z nich mi

vystřelovala až do předloktí. Náhle mi meč vyletěl z rukou a třeskl o kamennou podlahu. Proklínal jsem se - že jsem hlupák, že jsem ho pustil. Když se však Cormac předklonil, aby jej zvedl, položil jsem na něj nohu. "Nech to být, bez-tak už toho bylo dost. Pokračovat můžeme jindy."
Rychle se uklonil a chystal se k odchodu. Vlastní zbraň si odnášel s sebou. Můj meč pořád ještě ležel na podlaze, jako by se mi chtěl vysmívat, zatímco já sám jsem zápasil s dechem. Po chvíli jsem se pro něj sklonil - nepodařilo se mi však potlačit bolestivou grimasu, když mě zcela neče-kaně chytila křeč do zad. Meč jsem proto zvedl jen jednou rukou.
Do očí se mi draly slzy. Předloktím jsem si přejel přes obličej, abych se zbavil toho palčivého pocitu. A pak jsem se svezl na nejbližší lavici. Opatrně jsem si protáhl nohy. Na okamžik jsem se poddal bolesti, která mi jako žhavé plameny olízla kolena. Záda i hlavu jsem si opřel o zeď a snažil jsem se přestát to utrpení.
"Pane, jsi lepší než minule."
S námahou jsem natočil hlavu. Spatřil jsem Rowana. "Vážně? Neříkáš to jen proto, abys mě potěšil?"
"To bych si nikdy nedovolil, pane," ohradil se Rowan a přistoupil blíž. "Ovšem neměl by sis předčasně dělat velké naděje - ještě je brzy, pane."
"Nemám času nazbyt. Tynstar mne o něj připravil." Po-škrábal jsem se zády o stěnu a pak jsem se zpříma posadil. Potlačil jsem bolestivou grimasu a znovu jsem natáhl nohy. I kotníky mě bolely. "Přišel jsi za mnou s něčím, nebo mi jen chceš povídat, co se dobře poslouchá?"
"Je tu návštěva, pane." Podal mi stříbrný pečetní prsten s prostým černým kamenem.
Překulil jsem ho v dlani. "A kdo to vlastně je? Znám ho vůbec?"
"Říká, že je Alaric, princ atvijský, pane. Korunní princ, abych byl přesný."
Znovu jsem si pozorně prohlédl ten prsten. "Thorne je po smrti. Pokud ten chlapec je jeho syn, pak by měl na-stoupit na otcovo místo jako atvijský král. S jakou pros-bou přichází?"
"Alaric není následníkem trůnu, pane. Atvijský trůn při-padl jeho staršímu bratru Osrikovi." Zarazil se. "A ten zů-stal doma, v Atvijském království, pane."
Zamračil jsem se. "Takže to není Osric."
"Ne, pane."
Na okamžik jsem zaťal zuby a v duchu jsem zaklel. Na podobné ceremonie jsem neměl ani pomyšlení, a už vůbec ne s nějakým klukem. "Kde je to Atvijče?"
Rowan se pousmál. "Čeká v komnatě před Velkou síní, pane, odvedl jsem ho tam. Přeješ si snad, abych ho uvedl jinam?"
"Ne. Velkou síň si schovám pro jeho bratra." Zapřel jsem se o stěnu a vstal jsem. Počkal jsem, až bolest z větší části poleví. Pak jsem Rowanovi podal meč. Prsten jsem sevřel v dlani a opustil jsem šermířský sál.
Neušlo mi, že ten chlapec byl ze všeho kolem naprosto vyvedený z míry. Velká síň by ho určitě ohromila, ale já na podobné hlouposti neměl náladu. Alaric vypadal na šest sedm let a sotva mohl chápat, co všechno politika obnáší. Když jsem vstoupil, stál strnule na místě. Po cestě se ur-čitě převlékl do nových šatů. Na znamení úcty a podříze-nosti se mi krátce uklonil. V jeho gestu však nebylo nic z blahosklonnosti. Z očí mu čišelo čiré nepřátelství. Tvá-řil se velmi nepřístupně.
Přistoupil jsem k mahagonové židli s měkkým polstrováním, usedl jsem a dával jsem si záležet, aby mi z tváře nepoznal, jak velice trpím. Po tréninku jsem byl celý zpřelámaný. "Jak vidím… Atvijští konečně přicházejí za Homanaskými."
"Ne, pane," ohradil se tiše Alaric. "Můj bratr Osric, král atvijský, mě posílá, abych tě upozornil, že Atvijští nepři-cházejí za Homanaskými. A nikdy nepřijdou, ledaže by vaši zemi dobyli."
Poněkud překvapeně jsem si Alarika prohlížel. Byl oble-čen v souladu se svým urozeným původem a tmavé hnědé vlasy měl hladce sčesané. Při pozornějším pohledu jsem si uvědomil, že chlapec je starší, než jsem si původně mys-lel - možná byl o rok o dva starší než Donal. Výraz v jeho očích by však slušel spíš dospělému muži.
Usmál jsem se, třebaže to nebyl nijak pobavený úsměv. "Zabil jsem tvého otce, vážený princi Alariku, protože mě chtěl porazit a uchvátit můj trůn. Mohl bych udělat totéž i s tebou." Odmlčel jsem se. "Vyjádřil se k tomu tvůj bratr nějak?"
Alaric se ani nepohnul. "Ano, pane. Vzkazuje ti, že ni-kdy neuznáme vaši nadvládu."
Založil jsem si paže a dlaní jsem si podepřel bradu. "Osric tě vystavuje značnému nebezpečí, když po tobě posílá takové vzkazy, atvijský orlíku a drahý princi. Co bys říkal tomu, kdybychom si tě tu nechali jako rukojmí?"
Alaric nahněvaně zrudl, ale nezakolísal. "Bratr mě upo-zornil, že s tím musím počítat."
Zamračil jsem se. "Kolik let je Osrikovi?"
"Šestnáct."
Povzdechl jsem si. "Tak mladý - a už má tolik odvahy, aby riskoval život vlastního bratra i vlastní království."
"Otec říkal, že jsi byl odjakživa nepřítelem Atvijského království a že musíš být poražen." V chlapcových hnědých očích se objevil smutek, zachvěla se mu brada, ale hoch se skoro okamžitě ovládl. "Chceme s bratrem naplnit otcův odkaz a vyhlásit ti boj. Nakonec určitě zvítězíme. A když nic jiného, tak tě aspoň přežijeme. Jsi už starý, pane… Osric i já jsme mladí."
Cítil jsem, jak se ve mně všechno sevřelo. Že bych byl opravdu tak starý? Ale ano, v očích toho chlapce určitě. "Zato ty jsi na umírání ještě moc mladý," řekl jsem rázně. "Toužíš snad po tom, abych tě dal popravit, Alariku?"
Chlapec zbledl. Najednou přede mnou stál znovu ten ne-dospělý hošík. "Dělej, jak myslíš, pane - jsem připraven." Hlas se mu trochu zachvěl.
"Ne," zahromoval jsem, "nejsi připraven. Ty si jen mys-líš, že jsi připraven. Ještě jsi neměl možnost pohlédnout smrti do tváře a poznat ji - kdybys to už zažil, určitě bys tak nesmyslně nemluvil." Poposedl jsem si a mezi zuby jsem drtil tichou kletbu. "Služ svému pánu, chlapče… služ mu, jak nejlépe dokážeš, ale zůstaňte si doma, v Atvijském království. Malé kluky nevraždím ani nestrkám do vězení."

Alaric zachytil masivní prsten, který jsem mu hodil. Tvá-řil se značně šokovaně. "Ty mi tedy dovolíš vrátit se?"
"Ano, smíš se vrátit. A bratrovi vyřiď, že mu vracím ná-sledníka trůnu, i když je víc než jisté, že v dohledné době - až se ožení - si pořídí právoplatného dědice a nástupce."
"Ale on už je ženatý, pane."
Znovu jsem se na toho chlapce pozorně zahleděl. "A ještě mu vyřiď, že dvakrát do roka se do přístavu Rondule dosta-ví homanaské lodi, aby od Osrika vybraly daně. Přejete-li si i nadále mír s Homanaským královstvím, chlapečkové, pak budete hezky klopit!" Chvilku jsem přemítal. "A taky mu můžeš vyřídit, že jestli se někdy proti mně odváží, zabiju ho."
Hošík se zatvářil ztraceně. "Vyřídím mu to, pane. I když - pokud jde o ty daně -"
"Ty platit budete," dokončil jsem. "Zítra ráno po tobě panu bratrovi pošlu zprávu s podrobnostmi k těm daním. Za vaše pošetilé řečičky o uchvácení mého království pěkně zaplatíte." Pokynul jsem jednomu ze sluhů. "Dohlédni, ať dostane najíst a ať jsou mu poskytnuty komnaty odpoví-dající jeho urozenému postavení. Ráno smí odcestovat."
"Ano, pane."
Položil jsem dlaň na rameno Alarikovi a nasměroval jsem ho za sluhou. "Teď půjdeš s Bremanem, drahý pří-teli. V našem královském paláci se ti nic zlého nestane." Postrčil jsem ho svou nemocnou znetvořenou rukou a dí-val se, jak se hoch rozběhl. V okamžiku oba zmizeli.
Rowan si tiše odkašlal. "Nehodil by se nám jako ru-kojmí?"
"To ano, ale je to ještě malý kluk."
"Myslím, že se to dělá dost často. Vždyť i mnozí princové vyrůstají u královských dvorů spřátelených rodů. Jaký je v tom tedy rozdíl?"
"Nechci mu brát dětství." V syrové a chladné komnatě mi začala být zima. "Osric je už ženatý. Za chvíli bude mít dost vlastních synů a Alaric jako případný následník trůnu pro něj ztratí cenu. Navíc dost pochybuji, že by Osric v nej-bližší době vytáhl proti našemu království, a tak Alarikovým propuštěním nic neztratím."
"A co když na nás zaútočí až jako dospělý?"
"Tak si s ním už nějak poradím."
Rowan si povzdechl. "Ale co s tím Osrikem? V šestnácti už není dítě, a ještě to není chlap."
"Být tenhle kluk Osric, hned bych ho vsadil do želez," řekl jsem. "Abych zkrotil tu jeho arogantní pusu."
Rowan se usmál. "Možná že časem se dočkáš, pane."
"Možné to je." Zpříma jsem se podíval na Rowana. "A jestli se vyvedl po otci nebo dokonce po dědovi Keoughovi, pak se stejně jednou utkáme v bitvě. A jeden z nás na to doplatí životem."
"Pane," ve dveřích se objevil sluha a zdvořile se uklonil. "Je tu nějaký chlapec."
"Breman už Alarika odvedl," namítl jsem. "Dostane se mu nejlepší možné péče."
"Ne, pane - to je jiný chlapec. Tenhle je Cheysuli."
Zamračil jsem se. "Povídej."
"Tvrdí, že je váš příbuzný, pane - a přišel v doprovodu vlka a sokola."
Rozesmál jsem se. "Donal! Ano, je to můj příbuzný. Ale měl přijít v doprovodu matky, ne jenom se svými lir."
"Ne, pane." Sloužící se tvářil ustaraně. "Přišel sám, jen se zvířaty, a zdá se, že v poslední době s ním nebylo dobře nakládáno."
Obešel jsem sluhu a zamířil jsem do přijímací komnaty. Na konzoli vedle svíčky seděl sokol se složenými křídly. Vlk stál těsně vedle Donala, s jednou tlapkou pozdviženou. Donal měl rozcuchané vlasy a z obličejíku mu koukalo zou-falství. Všiml jsem si, že na krku má podlitiny.
Když mě spatřil, chvíli jen tiše zíral a kulil oči. Bylo mi jasné, co vidí. Konečně mě poznal a rozběhl se ke mně.
"Zajali moji jehana -" Hlas se mu zřetelně chvěl. Na oka-mžik zavřel oči, aby se ubránil slzám. Pak pokračoval. "Za-jali ji… a Torrina na chalupě zabili!"
Zaklel jsem, třebaže jsem to neměl v úmyslu. Donal se ke mně přitiskl, pověsil se mi na kabátec a já jsem silně zatoužil vzít ho do náruče. Neudělal jsem to však. Vím to-tiž své o cheysulijské hrdosti - i u malých dětí.
Položil jsem mu dlaň na hlavu. Náhle mě napadlo, co mu asi řekne Aislinn, až dost povyroste, aby pochopila. Tento chlapec bude mým nástupcem.
"Pojď," vyzval jsem ho. "Povíme si o tom někde jinde." Otočil jsem se, abych ho odvedl z přijímací komnaty, ale on vztáhl paže a chytil mě za ruce. Pustil jsem z hlavy své předsevzetí, sklonil jsem se a chlapce jsem zvedl do náruče. Odnesl jsem ho do nejbližší teplé kom-naty a usedl jsem na lavici. Donala jsem si posadil na klín a sykl jsem bolestí.
"Pověz mi tedy, co se stalo, nejlépe, jak to dovedeš. Dokud se všechno nedozvím, nevím, jak ti pomoci."
Lorn mi s vrčením zalehl chodidla a přiletěl i sokol, který s vyplašeným pípáním hledal, kde by se usadil.
Donal si promnul oči. Neušlo mi, jak skelný má pohled. Byl tak vyčerpaný, že se sotva držel na nohou, ale já jsem musel vědět, co se vlastně stalo. Když vstoupil Rowan, na-značil jsem mu, aby dal chlapci jeden dva hlty vína.
"Moje jehana mne doprovázela do královského paláce," spustil Donal. "Říkala, že jsi pro nás poslal. Ale tolik to prý nespěchalo, proto se chtěla zastavit u Torrina na chalupě." Odmlčel se, když mu Rowan přinesl pohárek vína. Trochu se napil a zbytek mu vrátil. Pak si otřel ústa a pokračoval: "Ti muži přišli právě ve chvíli, kdy jsme tam byli. Nejdřív se k jehana chovali hezky. Nabídli nám víno a pak se jen dívali, jak ona i Torrin ztratili vědomí. Potom - podřízli Torrinovi krk. Zavraždili ho!"
Přitiskl jsem ho k sobě. Všiml jsem si, jak ztrápeně se Rowan tváří. Také on si jako chlapec prožil podobnou hrůzu.
"Povídej, Donale… pověz mi všechno."
Chlapec jakoby ožil. Možná za to mohlo víno. "Volal jsem Taje a Lorna, ale ti muži mi pohrozili, že zabijí i moji jehana. Proto jsem svá lir požádal, aby šla pryč." Zjitřelé hoře mu poznamenalo obličejík i výraz očí. "Dali ji do nosítek a

spoutali ji… a mě kolem krku uvázali řetěz. Řekli nám, že s nimi půjdeme do Severních pustin…"
Při pohledu na Rowana mi neuniklo jeho zděšení. Se-verní pustiny se nacházejí za řekou Modrý zub. Jaký měli důvod odvážet tam Alix s Donalem?
"Řekli nám, že nás vezmou k Tynstarovi -" řekl Donal tichounce.
Náhle mi všechno bylo jasné. Rowan zaklel v homanaštině a mně uklouzlo cosi ve starém cheysulijském jazyce - Donal překvapením jen vyvalil oči. Nechtěl jsem ho ještě víc vylekat. "Povíš mi k tomu ještě něco?"
Chlapec se soustředěně zamračil. "Moc jsem tomu ne-rozuměl. Něco si povídali, ale nedávalo mi to smysl. Prý že Tynstar chce získat klíčovou osobu, o které se mluví v pro-roctví - to jako mě! - a že si chce vzít mou jehana za ženu. Jako náhradu za tu, o kterou jsi ho připravil." Donal se na mě upřeně zahleděl. "Ale proč stojí právě o moji jehanal"
"Bohové -" Zavřel jsem oči a představil jsem si Alix v Tynstarových spárech. Nepochybně se mi chtěl pomstít za Electru, za její vyhnání na Křišťálový ostrov. Určitě se kvůli tomu na Alix zle pomstí. Ti dva se už přece kdysi střetli.
Rowan odvrátil Donalovu pozornost od mé rozhněvané tváře. "Jak se ti podařilo uniknout?"
Chlapec se kratičce usmál. "Považovali mě za malého bezmocného kluka, nevěděli, že už jsem bojovník. Mysleli si, že moje lir jsou něco jako zvířátka na hraní. Taj s Lornem se drželi opodál a následovali nás celou cestu, až tam za řeku. Jednou v noci, když si ti chlapi mysleli, že spím, jsem Taje s Lornem přivolal a požádal je, aby mě naučili přijímat podobu lir." Zatvářil se ustaraně. "Já vím, že na to mám ještě dost času, jehan říkal, že musím počkat, až vyrostu, ale teď to nešlo. Musel jsem to udělat."
"Tys celou tu vzdálenost překonal v podobě lir?" Věděl jsem, jak je to vysilující, a obzvlášť pro dítě… měl jsem možnost vidět Alix, když na sebe příliš často brala tu po-dobu, a také Finna, když delší dobu setrval v podobě vlka. Tato přeměna člověka velmi ohrožuje, porušuje totiž jeho vnitřní rovnováhu.
"Letěl jsem." Donal se zamračil. "Když mě bolela křídla, proměnil jsem se ve vlka. A když už mi nezbývaly síly ani na tohle, pokračoval jsem jako člověk. Bylo to hrozné - těžší, než jsem si myslel. Měl jsem dojem, že bojovník pře-měnu v lir zvládne jako nic."
Chlapce jsem pevně stiskl v náruči. "Tyhle věci nebývají snadné." Pak jsem vstal a Donala jsem postavil na zem. "Pojď. Zařídím, aby ses najedl, vykoupal a řádně ses vyspal v pohodlné posteli."
"Je tu prý můj jehan. Jehana to říkala."
"Tvůj otec odjel do Hondarthu a ještě nějakou dobu po-trvá, než se vrátí. Možná až příští týden. Musíš tu na něj počkat." Prohrábl jsem chlapcovy husté černé vlasy, které už zčásti ztrácely kučeravost příznačnou pro malé cheysulijské děti. "Donale - slibuji ti, že tvoji maminku přive-deme zpátky. Slibuji, že pro to udělám všechno, co bude v mých silách."
Chlapec - velké žluté oči, snědé tváře - se na mě podí-val. Cheysuliové nebývají důvěřiví, ale já věděl, že tento-krát mi Donal uvěřil. Měl by mi důvěřovat, když z něj chci udělat krále.

Chlapec se oběma lokty opíral o stůl a bradu si podpíral rukama. Fascinovaně hleděl na mapu Kaledonie, na za-kreslená znaménka, která představovala jednotlivá místa, kde se odehrála nějaká bitva. V posledních deseti dnech jsme trávili hodiny nad mapami.
"Tady je to." Ukázal jsem na hranici mezi Kaledonským a Steppeským královstvím. "S tvým su'fali jsem projel Kaledonií a v tomto místě jsme vstoupili na steppeské území."
"Jak dlouho trvala ta bitva?"
"Den a noc. Ale to byla jen jedna z mnoha bitev, kterými jsme prošli. Obyvatelé tamních planin bojují jinak, než jak jsou zvyklí Homanaští, a Finn se tam hodně věcí naučil." Já ostatně taky. Finnovy bojové techniky byly velmi vše-stranné a nebylo nutné je násilně přetvářet.
Donal se soustředěně zamračil. Prstem, který ve srov-nání s mým působil titěrně, jezdil po mapě. "Můj su'fali s tebou bojoval - stejně tak i můj jehan… budu s tebou taky bojovat, když už teď jsem princ?"
"Doufám, že se mi podaří udržet mír mezi Homanaským královstvím a ostatními zeměmi," řekl jsem přesvědčivě, "ale pokud přes všechnu moji snahu dojde k válce, pak se mnou budeš bojovat. Možná proti Atvijcům, pokud mi Osric vyhlásí válku… možná i proti Solindéským, když padne správa, kterou jsem jim vnutil."
"Vážně?" Pozorně na mě upřel žluté oči lemované čer-nými řasami.
"Možné to je. Electru jsem poslal do vyhnanství, a to se Solindéským nelíbí." Neviděl jsem důvod, proč před chlap-cem něco skrývat. Cheysulijské děti dospívají brzy, dřív než děti ostatních. A navíc - Donal je syn náčelníka.
Nepo-chyboval jsem, že o politice už leccos ví.
Chlapec si povzdechl a soustředil se na něco jiného. Na-přímil se, sklouzl ze židle a usedl na podlahu vedle Lorna. Vlk se protáhl, zívl a tlapu si položil na Donalovo stehno. Hoch vlka popadl a přitáhl si ho na klín. Taj, který seděl na opěradle židle, se náhle dal do vzrušeného křiku. Do dveří vstoupil Duncan.
"Jehan!" Donal odstrčil Lorna, vyskočil a utíkal vstříc otci. Sledoval jsem Duncanův úsměv i úlevu, když chlapce popadl do náruče. Přitiskl ho k sobě a pronesl něco ve sta-rém cheysulijském jazyce. Pochopil jsem, že cheysulijský náčelník ještě nic netuší. Nezbývalo mi, než mu o tom říct.
"Nezdržoval jsi Carillona od jeho povinností?" zeptal se Donala, který ho pevně držel kolem krku.
"Jehan - ach, jehan… proč jen jsi nepřijel dřív? Měl jsem takový strach -"
"A co tě tak vyplašilo?" zeptal se Duncan s úsměvem. "Pokud ses bál o mě, pak to bylo zbytečné. Vidíš přece, že jsem v naprostém pořádku."
Přes chlapcovu hlavu na mě upřel oči. "Carillone, stalo se snad něco -"
"Jehan -" Donal mu to pořád nedokázal říct. "Jehan - pojedeš tam? Vypravíš se tam za řeku? Přivedeš ji zpátky?"
"Kam chceš, abych jel? A proč? A koho mám přivést zpátky?" podivil se Duncan, pořád ještě s úsměvem, když

vykročil k nejbližší lavici. Usedl, Donala vzal na klín, tře-baže na chování byl hoch už trochu odrostlý. Zdálo se mi zvláštní, že Duncan je tak shovívavý, protože jsem věděl, že Cheysuliové lásku najevo nedávají, a dokonce v jejich slovníku chybí výraz pro tento cit. A najednou jsem viděl, že veškerá jeho gesta i slova jsou prostoupena láskou. "Kdo se ti ztratil, chlapče?"
"Jehana," šeptl Donal. Duncanův obličej ztuhl.
Rychle na mě pohlédl. "Kde je Alix?"
"Byla - unesena." Opatrně jsem se nadechl. "Všechno nasvědčuje tomu, že je to Tynstarova práce."
"Tynstar -" Duncan zpopelavěl.
"Nejlepší bude, když necháš Donala, aby ti o všem po-věděl," pravil jsem tiše. "Podařilo se mu uprchnout a do-jít až sem, do paláce. Vyprávěl mi o všem, co se stalo."
Duncan hocha nečekaně pevně objal. "Donale - co se přihodilo? Pověz mi o tom. Povídej o všem, co jsi viděl a co jsi slyšel."
Také Donal náhle zbledl. Pochybuji, že někdy dřív viděl otce tak otřeseného. Schoulil se v Duncanově náruči a vyprávěl mu všechno, co už jsem znal. Stačilo mi vidět Duncanovu napjatou tvář, jak znepokojeně naslouchal.
Když Donal skončil, rozhostilo se ticho. Chlapec čekal, že se k tomu otec vyjádří, podobně jako já, ale Duncan stále jen mlčel. Seděl, zíral do dálky, jako by neslyšel.
"Jehan -?" šeptl hoch polekaně.
Konečně promluvil. Donalovi řekl něco ve starém cheysulijském jazyce, něco, čím ho očividně uklidnil. A pak se zeptal: "Ublížili jí, chlapče?"
"Ne jehan. Ale ona sotva mluvila." Duncan usilovně pře-mítal a tvářil se víc než znepokojeně.
Zlehka položil dlaň na synovu hlavu. "Shansu, shansu… přivedu zpět tvoji jehana. Ale slíbíš mi, že tu počkáš, do-kud se nevrátíme."
"Tady?" Donal se posadil zpříma. "Ty mě nepošleš zpátky do Pevnosti?"
"Teď ne. Tvoje jehana i já chceme, abys byl tady, až se vrátíme." Duncanovy oči se přes synovu hlavu znovu upřely někam do dáli. Jako by byl duchem někde daleko, jinde, tře-baže pořád tiskl chlapce v náruči. Náhle jsem si uvědomil, že hovoří se svým lir. Právě byl ve spojení s Caiem.
Když se znovu duchem vrátil mezi nás, neušlo mi, jak je vyděšený, třebaže před Donalem se to snažil utajit. Na okamžik zavřel oči, celý se napjal a pevně sevřel hocha v ná-ruči.
"Shansu, Donale - klid. Přivedu zpátky tvoji jehana."
Z toho, jak se tvářil, jsem pochopil, že spíš než syna tak ubezpečuje sám sebe.
"Duncane." Počkal jsem, až mi začne věnovat pozornost, až se probere z počátečního šoku. "Mluvil jsem už s tvým zástupcem v Pevnosti… a taky s Homanaskými. Vypravíme se tam společně."
"A kam se chceš vypravit?" zeptal se. "Víš ty vůbec, kam? Víš ty vůbec, kde Alix je?"
"Samozřejmě předpokládám, že by ji mohlo vyhledat ně-které z vašich lir."
"Není třeba ptát se lir… já totiž už vím, kde je. Už vím, co má Tynstar v úmyslu." Postavil Donala na zem a požá-dal ho, aby i se svými lir opustil komnatu. Chlapec se brá-nil - byl viditelně znepokojený a navíc uražený, ale Dun-can neustoupil.
Konečně jsme osaměli. "Tak kde je?"
"Ve Valgaardu." Nedokázal jsem skrýt zděšení. "V Tynstarově brlohu. V pevnosti položené vysoko v solindéských horách - je třeba překročit řeku Modrý zub a dát se dál, na sever, přímo do hor a průsmykem Molon vstoupit na solindéskou půdu. Tam to je. Dál už nelze zabloudit." Vstal a přešel komnatou. Viděl jsem, jak nejistý má krok. "Tam ji zavlekl."
"Vypravíme se tam a osvobodíme ji."
Otočil se. Rukou sklouzl k dlouhému noži - viděl jsem, jak velmi se mu chtělo křičet, bušit do zdi… a přece dál mlčel. Bylo to děsivé. Byla v tom úpornost, kterou jsem ví-dal u Finna. Věděl jsem, že v takovou chvíli bývá lepší držet se stranou. Tentokrát to však nešlo.
"Ve Valgaardu je Brána," řekl úsečně. "Víš vůbec, do čeho se chceš pustit?" zasyčel. "Ne, nevíš. Ty totiž nevíš, co je to Brána."
"Ne, nevím," přiznal jsem. "Nemůžu přece vědět všechno."
Duncan odměřoval komnatu krátkými, nervózními kroky. Svým chováním mi připomněl horskou kočku, která je na stopě kořisti. "Je to Asar-Sutiho Brána," pravil tiše. "Brána do Sekerovy podzemní říše."
Byla to divná jména. Ne, nepocházela ze starého cheysulijského jazyka - ale něco mi přece jen připomínala…
"Ďáblové," vydechl jsem proti své vůli.
"Asar-Suti je víc než ďábel. Asar-Suti - sám velký Seker - je vládce podzemní říše, kterou sám stvořil a které vládne. To on je zdrojem veškeré moci Ihlinijských." Náhle se za-razil a zůstal tiše stát. "Tam ve Valgaardu je Tynstar nej-silnější."
Vzpomněl jsem si, jak lehce mě přemohl tehdy v posteli a jak mě div nepřipravil o život. Vzpomněl jsem si, jak od-ňal světlo královskému rubínu na mém meči tak, že ká-men potemněl. Připomněl jsem si, jak mě po smrti mého strýce připravil o královský trůn, a rovněž jsem si vybavil, jak vypadalo Bellamovo tělo. Tohle všechno svedl za hrad-bami Valgaardu. Jakou sílu má potom tam uvnitř?
Duncan zamířil ke dveřím. Otočil se. Tvář mu pozna-menalo hoře, ale i odhodlání. "Nemám právo žádat nikoho, aby se vydával na tak nebezpečnou cestu."
"Alix také riskovala vlastní život, když mě přišla osvo-bodit z atvijských řetězů."
"Alix není totéž co homanaský král."
"Ne, není," pravil jsem vážně, "ale je matkou syna, který má své jasné místo v proroctví - zachránila budoucnost nás

všech."
Všiml jsem si změny v jeho výrazu. Ano, nebezpečí, které měl na mysli, bylo jistě velké, ale určitě ne větší, než to, kterému se Alix kdysi sama dobrovolně vystavila. "Kdyby tenkrát zahynula nebo potratila dítě, které nosila pod srd-cem, proroctví by se nikdy nedočkalo naplnění.
"Pojedu s tebou," řekl jsem tiše. "Nemohu to takhle nechat."
Duncan se zastavil na prahu dveří. Dlouho jen mlčel, jako by nechápal smysl mých slov, ale pak lehce kývl. "Po-kud se setkáš s Tynstarem, Carillone, máš v ruce mocnou zbraň."
Čekal jsem, co bude následovat.
"Electra přišla o dítě."
Kapitola sedmá
Moji homananští ozbrojenci přerušili cestu, aby si krátce odpočinuli. Zaslechl jsem tlumené reptání, klení i vzývání bohů. Neměl jsem jim to za zlé. Nikdo nemohl tušit, co nás čeká.
Nikdo - snad kromě Cheysuliů. Nezdálo se, že by je cesta nějak zvlášť vyčerpávala. Zůstali sedět na koních, stále ještě s nahými pažemi, bez plášťů. Slunce se jim odráželo na zlatých náramcích i náušnicích.
Po zádech mi přeběhl mráz. Potlačil jsem ten pocit a po-bídl jsem svého neklidného koně. Duncan, který stál opo-dál, se k nám rozjel, aby zjistil, proč jsme se zastavili.
"Rozhlédni se kolem," vyzval jsem ho vážně. "Podobá se tahle krajina místům, kterými jsme až dosud projíž-děli?"
Pokrčil rameny. "Prošli jsme už průsmykem Molon, takže se nacházíme na solindéské půdě. Toto už je nepo-chybně Tynstarovo území. Myslíš si, že se bude podobat tomu, co je tam u nás?"
Netušil jsem, jak by mělo vypadat. Ale určitě ne takhle. Podobná místa jsem až dosud vídal jen ve svých předsta-vách.
Dvanáctý den po opuštění královského města Mujhary jsme překročili řeku Modrý zub. Ve výpravě bylo devět homanaských ozbrojenců, devět Cheysuliů, Rowan s Gryffthem, Duncan a já. Dvaadvacet mužů rozhodnutých zachránit Alix násilně zadržovanou čarodějem Tynstarem. Když jsem se rozhlédl po okolí, začal jsem pochybovat, zda to dokážeme.
Za zády jsme nechali homanaské Severní pustiny. Pora-dili jsme si s průsmykem Molon, vstoupili jsme na solin-déské území, ale Valgaard ležel stále daleko před námi. Teď však už bylo zřejmé, že se zvolna blížíme k cíli. Okolní kra-jina působila zlověstně.
Ze soutěsky vanul ledový vítr. V Homanaském království už zima skončila, ale za řekou Modrý zub se prostírala území, kde chladné počasí nikdy zcela neustoupilo. Pře-kvapovalo mě, že Cheysuliové pořád ještě cestovali s od-halenými pažemi, třebaže jsem věděl, že jsou mnohem odolnější a otužilejší než Homanaští.
Na některých místech ležel sníh a lemoval i okraje vy-sokých hor. Velké soutěsky přecházely v temné kaňony, kde se držela voda z tajícího sněhu. Svět kolem nás byl přízračný a temný, jen místy narudlý od slunečních pa-prsků. Působil dojmem, jako kdyby někdo okolní krajinu rozsápal.
Dokonce i stromy dosvědčovaly utrpení místní krajiny. Byly pokroucené a zmučené, jako by je zasáhla nějaká ob-rovská ledová pěst, která si na nich chtěla vylít všechnu zlost. Mnohé skály byly rozpolcené, některé dokonce rozčtvrcené, a někde místo původních kusů skal zbyly jen hro-mady prachu. A mnohé balvany měly zvláštní tvary, jako by kdosi do kamene zaklel ty nejděsivější noční nestvůry, které si jen lze představit.
"Blížíme se k Valgaardu," pravil Ducan. "Tohle místo slouží Ihlinijským jako cvičiště."
Prudce jsem se k němu obrátil. "Cože?"
"Ihlinijští se svými schopnostmi čarovat už přicházejí na svět," vysvětlil mi Duncan, "ale musí se naučit je ovlá-dat. Ihlinijské dítě ví o svých schopnostech asi tolik co naše, cheysulijské dítě. Vědí, že mají jisté kouzelné schop-nosti, ale neznají způsob, jak s nimi nakládat. Musí si to - nacvičit."
Nevěřícně jsem se rozhlédl. "Ty tedy tvrdíš, že tyhle ka-menné potvory jsou dílem Ihlinijských?"
Duncanův kůň klopýtl a podkovou křísl o promrzlý černý kámen. Kaňonem se rozlehla ozvěna. "Víš přece o třech kouzelných schopnostech Cheysuliů," pronesl Duncan tiše. "A víš taky, čím vládnou Ihlinijští."
"Vím, že mají dar oživovat mrtvé věci," odpověděl jsem bez rozmýšlení. "Viděl jsem, jak jeden Ihlinijský zhmotnil lva z kostěné střenky nože."
"Tady to vidíš jasně - mají dar měnit podoby neživých věcí." Rukou mávl ke skaliskům. "Ty sám ses na vlastní kůži přesvědčil o dalším jejich kouzlu - je to schopnost urychlovat čas. Stačí dotek ruky, a Ihlinijský z tebe udělá starce postiženého neduhy, které by se jinak dostavily až po mnoha letech." Tohle jsem věděl moc dobře, ale mlčel jsem. "A pak je tu další schopnost, kdy člověku odejmou duši. Dokáží i zvrátit hojivý proces, aby se tělo nezbavilo zranění. Kromě toho skvěle ovládají přeludy - co je, ne-existuje, a co není, vidíš na vlastní oči. Tohle všechno ovlá-dají, a ještě mnohem víc, Carillone. Toto jsou mocná kouzla Asar-Sutiho, pána podzemí, který propůjčí svou sílu jen tomu, kdo si o ni umí říct.
"Ale - vždyť přece všichni Ihlinijští čarují, ne?"
"Ano, Ihlinijští vládnou kouzly, ale ne všichni jsou jako Tynstar." Duncan se rozhlédl po zmrzačených stromech a zpotvořených skalách. "Tady vidíš, jaká je Tynstarova moc a jak s ní nakládá. Blížíme se k Bráně do říše Asar-Sutiho."
Podíval jsem se po svých lidech. Homanaští se tvářili vážně, mlčeli a byli bledí. Nedivil jsem se jejich strachu - také jsem se bál - třebaže jsme to před sebou vzájemně nepřiznávali. Jejich životy byly v rukou bohů, kteří, jak jsem doufal, měli větší moc než Tynstar či Asar-Suti - sám velký Seker, vládce podzemní říše.
Duncan pobídl svého koně. "Na noc se tu utábo říme. Slunce se už kloní k obzoru."
Vpřed jsme postupovali v naprostém tichu a šíje nám trnuly strachem z neznámých sil. Prosakovaly zemí jako kalná voda z bahnitého koryta.
Konečně jsme se zastavili pod skalním převisem, který nám poskytl ochranu před nočním větrem. Půdy kolem bylo

pramálo, většinou se kolem jako kosti z vychrtlého těla ježila skaliska, která se v zapadajícím slunci leskla vysráženou vlhkostí. V chudičké půdě se jako hadi plazily tři kořeny - jako hadi hledající teplo. Jeden z homanaských mužů se pokusil oříznout silným nožem pár větrem pokroucených větví, ale ze stěny kaňonu se mu podařilo vy-rvat celý strom. Byl to nevelký strom, a jen podtrhoval nehostinnost okolí Valgaardu.
Pojedli jsme ze zásob, které jsme s sebou vezli: sušené maso, tenké placky trvanlivého chleba a trochu hnědého cukru. A také víno. Každý si vezl víno. Koně jsme nakrmili obilím, seno jsme s sebou pro jeho přílišnou objemnost nevezli. Vodu jsme získali z rozpuštěného sněhu. Jakmile jsme se zasytili, začali jsme přemýšlet, co dál.
Halil jsem se do teplého pláště, a přesto bolest, která mi hlodala v kostech, nijak nepolevovala. Nedokázal jsem za-plašit znepokojivé myšlenky, že bychom tu cestu taky ne-museli přežít. Proto jsem raději nenápadně vstal a opustil jsem náš malý tábor. Nechal jsem muže, aby se dál ponuře vybavovali a hráli své hazardní hry. Vydal jsem se za Duncanem. Když už jsem začal uvažovat, zda se mám vrátit, teprve jsem ho zahlédl. Stál poblíž stěny kaňonu a hleděl do dáli. Choval se naprosto tiše, proto jsem si ho prve nevšiml. Jen měsíční světlo si pohrávalo s jeho zlatou náušnicí. Přišel jsem blíž a počkal, až dá najevo, že ví o mé přítomnosti. Zarazilo mě, jak křečovitě tam stál.
Konečně i on si oblékl teplý plášť. Byl tmavý, stejně jako můj, a splývал s okolní tmou. Jen náušnice se mu zablýskla ve vlasech. "Jak s ní asi nakládá?" zašeptal. "Jak s ní asi nakládá?"
Také jsem na to myslel. Přesto jsem se přemohl, abych ho utěšil. "Je silná, Duncane. Silnější než mnozí muži. Myslím, že Tynstarovi jen tak nepodlehne."
"Tohle je Valgaard," pronesl chraptivě.
Polkl jsem. "V žilách jí koluje Stará krev."
Prudce se ke mně otočil. Do tváře mu padl stín. Zády se opřel o skálu. "V těchto místech Stará krev neznamená vů-bec nic."
"To není tak jisté. Vždyť i Donalovi se odtud podařilo uprchnout. Byli tu Ihlinijští, a přece na sebe dokázal vzít podobu lir. Je možné, že i Alix se něco takového podaří."
"Ru'shalla-tu," povzdechl si rezignovaně. Možná se tak stane. Pak se na mě podíval - jeho pohled byl vyhaslý. V mě-síčním světle jsem si všiml strachu, který mu hleděl z očí. O Alix se už nezmínil. Místo toho se svezl do dřepu - stále se však zády opíral o skálu. Plášť si přitáhl těsně k tělu. "Vzpomeneš si někdy na Tourmaline? Jak se jí daří?" ze-ptal se. "A co dělá Finn?"
"Myslím na ně každý den," odpověděl jsem bez váhání. "A neustále lituji toho, co se stalo."
"Změnil bys své mínění, kdyby Finn za tebou přišel a po-žádal tě o ruku tvé rujholla, aby ji mohl pojmout za svoji cheysula?"
Vyhlédl jsem si nejbližší pahýl kmene stromu a posadil jsem se na něj. Duncan dál čekal, co odpovím. Konečně jsem promluvil. "Potřeboval jsem Rhodriho pomocnou ruku, proto jsem ji chtěl provdat za jeho syna."
"Ale té se ti dostalo tak jako tak."
"Pomoc mi poskytl Lachlan. Rhodri mi spojenectví ne-nabídl." Pokrčil jsem rameny. "Nepochybuji, že k němu dospějeme, až tohle bude za námi, ale prozatím nic ta-kového neexistuje. To, co mi Lachlan nabídl, byla záleži-tost čistě mezi žoldnéřem a harfeníkem, ne mezi homanaským králem a princem ellaským. A mezi tím je značný rozdíl."
"Rozdíl, říkáš," povzdechl si Duncan. "Dobrá. Ale roz-díly jsou i mezi Homanaskými a Cheysulii."
Odkopl jsem kus kamene. "Lituješ snad, že se Donal má oženit s Aislinn? Že Cheysuli si vezme ženu homanaské krve?"
"Lituji toho, že Donala čeká jiný život, než bych si pro něj přál." Duncan se na temném pozadí jevil jako nezře-telná skvrna. "Kdyby zůstal mezi svými, byl by z něj pouze bojovník - pokud by si ho nezvolili za náčelníka. Byl by to - jednodušší život než ten, který ho čeká jako prince. Tak bych si to přál. Ne to, co ty sis usmyslel."
Chvíli mlčel. "Je však třeba připustit, že pro to, čím se má stát, jsou jisté důvody."
Usmál jsem se, třebaže v mém úsměvu nebyla špetka ra-dosti. "Ale ty jsi ve výhodě, Duncane. Jednou svého syna spatříš na královském trůně. Já však musím nejdřív ze-mřít, aby se tím králem mohl Donal stát."
"Změnil ses," pravil Duncan po odmlce. "Zpočátku jsem si myslel, že jsi stejný - nebo jen o trošku jiný. Teď však vidím, že jsem se zmýlil. Finn odvedl dobrou práci, když na tobě pracoval… když kul žhavé železo… ale teprve jako král můžeš získat to správné ostří."
Znovu jsem si přitáhl plášť blíž k tělu. "Máš pravdu, čło-věk se změní, když se stane králem. Nemyslím, že bych měl na výběr."
"Člověka však dokáže změnit i jistá nutnost," řekl Du-can tiše. "Jako změnila třeba mě. Za chvíli mi bude čtyři-cet - jsem už dost starý, abych věděl, kde je mé místo, a abych se bez odporu podřídil své tahlmorra; ale čím jsem starší, tím častěji přemítám o tom, zda to, co se událo, ne-mohlo nakonec dopadnout docela jinak." Potřásl hlavou. "Vlastně se nad tím zamýšlíme všichni. Všichni o tom pře-mítáme."
Měsíc vystoupil z mraků a já jsem si všiml, jak znovu potřásl hlavou. "Co by se stalo, kdybych se rozhodl pone-chat si syna? Zmařil bych tím proroctví. Odkaz Prvoroze-ných, který k nám skrze proroctví promlouvá, by byl ne-návratně ztracen. Cheysuliové by přestali existovat." Kajícně se usmál. "Cheysuliové - děti bohů. Ale i děti se dokáží vzepřít…"
"Duncane -" zarazil jsem se. "My ji najdeme. A dosta-neme ji odtamtud."
Měsíční světlo mu ozářilo tvář. "Ženy umírají často," pra-vil tiše. "Při porodu… při nehodách… v nemoci. A bojov-ník truchlí v koutku svého stanu - nedovolí si dát své hoře najevo před ostatními." Nabral do dlaně hrst oblázků. "Po-kud ovšem svou Alix nedostanu zpátky, bude mi jedno, kdo moje hoře uvidí." Vší silou oblázky odhodil, až to zachřestilo. "Bez ní bych byl… jako bez duše…"

Před polednem jsme konečně dospěli do kaňonu, kde se nalézal Valgaard. Projížděli jsme úzkou průrvou mezi ska-lami, jeden za druhým - pochopili jsme, že jsme dokonale obklíčeni skalami. Vysoko nad našimi hlavami se zvedaly skalnaté

stěny. Postupně nabývaly na výšce, až jsme si na-konec připadali jako lidské oblázky na dně hluboké ka-menné kapsy.
"Tam," zvolal Duncan, "vidíš?"
Ano, viděl jsem. Před námi se vypínal Valgaard - jako orel na obloze. Pevnost vystavěná napříč kaňonem. Tak tro-chu připomínala drahý kámen navlečený na náhrdelníku. Vlastně ne, nepřipomínala ani orla, ani drahý šperk. Mno-hem víc se podobala mrchožroutovi, který balancuje nad zdechlinou.
V kaňonu jsme byli prakticky uvězněni. Únikovou cestu jsme nechali za svými zády. Před námi se tyčil mocný Val-gaard. Nelíbil se mi ten pocit.
"Ach, Lodži," zalapal po dechu Gryffth. "Něco takového jsem v životě neviděl!"
Já také ne. Valgaard vyrůstal z lesklých čedičových stěn kaňonu jako ledový krápník, černý a zašpičatělý, jako umně vybroušený drahokam. Nechyběly mu věže, rohové hlásky, předmostní věže ani hradby. Leskl se jako ze skla a kolem něj stoupal dým. Cítil jsem ten pach až do míst, kde jsme stáli.
"Tak tady je ta Brána do podzemí," řekl Duncan. "Leží za hradbami. Valgaard je vpodstatě strážní hrad."
"Ale co znamená ten dým?"
"To je dech bohů," pravil Duncan. "Hodně jsem o něm slyšel. Uvnitř kamenů se nachází krev země: horká, bílá krev. Kdo se jí třeba jen dotkne, zemře."
V kaňonu nebylo po sněhu ani památky. Nic bílého ne-narušovalo jeho dno. Tvořil ho hladký, lesklý čedič bez je-diného stromu či travičky. Kdybychom sem dorazili v létě, a ne v zimě, stejně bych dospěl k názoru, že milejší je mi chlad.
"Asar-Suti," zachmuřil se Duncan. "Sám velký Seker - vládce podzemí." A záměrně si odplivl.
"Co je to za tvary?" zeptal se Rowan. Měl na mysli velké kamenné bloky poházené po dně kaňonu jako hrací kostky. Černé, neopracované a velké tak, že by se za nimi schoval dospělý muž.
Anebo by pod nimi také mohl vypustit duši, kdyby ho některý z nich přimáčkl.
"To je bestiář Ihlinijských," vysvětlil Duncan. "Vzdáleně se podobá našim lir."
Teprve když jsme přijeli blíž, pochopil jsem, co měl na mysli. Ty ohromné bloky byla ve skutečnosti kamenná zví-řata. Jejich tlamy i pracky však ničím nepřipomínaly živo-čichy, které jsem znal. Byl to výsměch bohů, parodie na cheysulijská lir. Asar-Suti zakletý do kamenných podob. Podzemní bohové mnoha tváří. Potlačil jsem náhlou ne-volnost. Toto místo bylo ztělesněním hnusu.
Duncan jen pokýval hlavou. "Bylo by pošetilé chtít se dostat tam dovnitř normální cestou. Nestojím o to zemřít jako ovce. Musíme se ukrýt a vymyslet nějaký plán, jak pro-niknout tam dovnitř."
"Dovnitř?" Rowan zavrtěl hlavou. "Opravdu nevím jak."
"Něco už vymyslíme," řekl Duncan. "Vždycky je nějaká možnost, jak proniknout dovnitř. Mnohem těžší bude do-stat se ven."
Jen nerad jsem s ním souhlasil.
Gryffth nakonec přišel, jak na to. Velmi mě překvapilo, když se sám nabídl, ale bylo to asi jediné možné řešení. Když mi všechno vysvětlil, nakonec jsem souhlasil.
Zaklekli jsme za černými balvany, abychom byli případ-ným pozorovatelům z hradeb Valgaardu z dohledu. Kolem nás se vznášel bílý, páchnoucí dým, takže jsme se v úkrytu cítili bezpečně. Kameny byly navíc tak veliké, že nám po-skytovaly dostatek stínu. Ve stínu vládl chlad.
Gryffth poklekl vedle mě a z váčku zavěšeného na opasku vytáhl prsten. "Tohle nám dobře poslouží, pane. Je to od-znak královského kurýra. Ten prsten mi zajistí volný vstup."
"Možná," namítl jsem, "ale možná taky ne."
Gryffth se pousmál. Ve slunečních paprscích mu jasně zaplály rudé vlasy. "Myslím, že to půjde hladce. Jeho Veli-čenstvo princ o mně s oblibou tvrdí, že mám nezvyklý dar výřečnosti. Tynstara si obtočím kolem tohohle prstu."
Udě-lal dvojsmyslné gesto a všichni Homanaští se dali do smí-chu. Za těch několik měsíců, co tenhle ellaský mladíček vstoupil do mých služeb, se stačil spřátelit s kdekým. Byl vtipný, šikovný a měl dobré způsoby.
Rowan se zatvářil nedůvěřivě. "Až budeš stát Tynstarovi tváří v tvář, co mu povíš? Prsten za tebe mluvit nebude."
"To ne, ale pomůže mi, abych se dostal dovnitř. A jak-mile se tam dostanu, namluvím Tynstarovi, že mě posílá Jeho Veličenstvo Rhodri, král ellaský. A že si přeje uzavřít s ním trvalé spojenectví."
"Tohle by král Rhodri nikdy neudělal," namítl Rowan. "Myslíš si, že ti Tynstar uvěří?"
"Uvěří - neuvěří, na tom tak nezáleží." Pihovatý Gryffth se tvářil slavnostně vážně - i Duncan se tvářil podobně. "Povím mu, že rozhodnutí prince Cuinna poskytnout králi Carillonovi vojenskou pomoc Rhodriho velmi rozhněvalo. A že Rhodri si nepřeje spojenectví s Homanaskými, ale stojí o podporu Ihlinijských. Když nic jiného, tak Tynstar aspoň našpicuje uši. Nejspíš mě nechá na hradě přenocovat. A jakmile se setmí, otevřu branku a pustím vás dovnitř." Krátce a vřele se usmál. "V tu chvíli už bude jedno, co si Tynstar pomyslí o mé báchorce."
"Může tě to stát život," namítl Rowan nejistě.
Gryffth pokrčil rameny. "Člověk tu nemůže být věčně. Nemůže se rozhodovat, jak dlouho chce žít. Lodži mě ochrání."
Duncan se usmál. "Mluvíš skoro jako Cheysuli."
Viděl jsem, že Gryffth se nad tím zamyslel. Jako rodilý Ellasan toho o Cheysuliích mnoho nevěděl. Nemyslel si však, že jsou to ďáblové. Tu poznámku nakonec přijal jako poklonu. "Díky, Duncane… i když Lodži to vidí trochu ji-nak."
"Říkáte mu Vševědoucí," namítl Duncan. "Měl by tedy být moudrý natolik, aby poznal, že to s tebou myslím dobře."
Gryffth se usmál a položil mu dlaň na paži. "Mezi námi, náčelníku, s radostí udělám všechno, jen abych jí pomohl vrátit se zpět."
Duncan ho poklepal po rameni. "Ellaský kurýre - Chey-suli i'halla shansu." Usmál se, když se Gryffth zatvářil ne-chápavě. "Ať nad tebou zavládne cheysulijský mír."

Gryffth přikývl. "Díky, příteli. A věř mi, Lodži je opravdu moudrý." Obrátil se na mě. "Pokud dovolíš, pane, půjdu. A dnes v noci, když budu mít štěstí, vám branku otevřu."
"Ale jak se to dozvíme?" zeptal se Rowan. "Nemůžeme se jen tak potulovat kolem hradeb… a sotva bude možné, abys tam nahoře rozdělal oheň."
"Vyšlu za ním svého Caie," navrhl Duncan. "Moje lir ohlídá okamžik, kdy se Gryffthovi podaří branku otevřít, a poví mi to."
Rowan si povzdechl a unaveně si přejel rukou po čele. "Stejně mi to připadá příliš nebezpečné…"
"Ano, nebezpečné to je," souhlasil jsem, "ale za pokus to určitě stojí."
Gryffth vstal. "Půjdu tedy, pane. Udělám všechno, co bude v mých silách."
Také jsem vstal a stiskl jsem mu ruku. "Hodně štěstí, Gryffthi. Ať sám Lodži nad tebou drží ochrannou ruku."
Gryffth odvázal koně, naskočil a vyrazil na cestu. Podí-val jsem se na Rowana, který vždycky býval veselým společníkem, a usmál jsem se. "Nestrachuj se, alvi. Dopadne to dobře."
Hleděl jsem za odjíždějícím kurýrem, který mířil k hrad-bám. Kolem Valgaardu se jako jedovatí hadi plazily cáry dýmu a halily ho do mlhy. Do odporně páchnoucího de-chu bohů, vycházejícího z podzemí.

Kapitola osmá

Nad hlavami nám na noční obloze visel měsíc a propůjčoval kaňonu přízračnou atmosféru. Dusivý dým v pách-noucích, horkých obláčcích nám ucpával nosy. Obrovité balvany s tlamami a prackami nás polykaly svými stíny. Moji homanaští ozbrojenci hučeli cosi o ďáblech a ihlinijských čarodějích; měl jsem dojem, že se jedná o stejnou chásku.
Duncan seděl opodál. Přitáhl si plášť k tělu a náhle vstal. "Cai mi právě řekl, že Gryffthovi se podařilo proniknout do prostoru mezi vnitřním a vnějším opevněním hradeb. Vyrazíme."
Koně jsme nechali uvázané na místě a dál jsme se vy-dali pěšky. Pod pláště jsme ukryli meče a nože, aby se od nich neodráželo měsíční světlo. Boty nám klouzaly po hladkém čediči, z rozpadlých kamenů jsme vířili popel a prach. Cestou jsme se ukrývali za balvany v podobě nestvůrných zvířat. Země nás pálila do chodidel a z puklin ve skalách se s hvízdáním a syčením draly sloupce dýmu a stoupaly vzhůru k obloze.
Takto jsme se dostali až ke hradbám, které se leskly ve světle měsíce. Byly vysoké, dokonce ještě vyšší než hradby homanaského královského paláce - jako by mne Tynstar chtěl trumfnout. Hradby i ochozy uzavíraly mohutné věže o kruhovém půdorysu, postavené z odolného čediče s cim-buřími a prolamovanými okénky, za nimiž nepochybně přebývali Tynstarovi přisluhovači. Celé to místo bylo cítit peklem.
Mířili jsme k první malé brance. Usoudil jsem, že prav-děpodobně vede do prostoru mezi hradebními stěnami. Po-stupovali jsme podél vnějších hradebních zdí, vyhnuli jsme se hlavní bráně a nakonec jsme se přiblížili na dosah. Bran-ka už byla pootevřená a ve škvíře mezi dveřmi se objevila Gryffthova tvář.
Rukou nám pokynul, abychom si pospíšili. Mlčky, tiše jsme k němu zamířili a přidržovali jsme si pochvy se zbra-němi, aby nechřestily. Gryffth branku otevřel, abychom mohli projít. "Tynstar tu není," šeptl. Věděl, co to pro mě znamená. "Pojďte - to nejhorší už možná máme za se-bou."
Jeden po druhém jsme proklouzli dovnitř. Všiml jsem si, jak nám nad hlavami propluly stíny ptačích lir. Šla s námi také vlčí lir, lišky a horské kočky. Všechna zvířecí lir proběhla brankou - napadlo mě, zda také chtějí bojo-vat. Finn se totiž kdysi zmínil, že bohové nedovolí, aby lir napadala Ihlinijské.
Když jsme byli uvnitř, všiml jsem si dvou bezvládných těl ležících vedle zdi. Podíval jsem se na Gryffthe - mlčel. I tak jsem mu byl vděčný - sloužil mi věrně stejně jako Lachlan a byl ochoten pro mě třeba i zabíjet.
Nacházeli jsme se v úzkém prostoru mezi vnějším a vnitřním opevněním hradu. Valgaard ležel na dosah. Hrad vznikl obestavěním masivního čedičového štítu a jed-notlivé části k němu přisedaly jako vlaštovčí hnízda. Zdálo se, že bude velmi těžké proniknout až tam nahoru. Přesto jsme si stále mysleli, že nejhorší už máme za sebou.
Kradli jsme se podél vnitřních hradeb i přes otevřená nádvoří. Stále jsme se snažili co možná nejvíc zůstávat ve stínu. Tasili jsme meče, které se zaleskly pod měsíčními paprsky. Slyšel jsem naše tiché kroky po kamenném dláždění. Bylo nezbytné proniknout do vnitřní části hradu - kolem nás se však tyčily vysoké zdi. Jak dlouho ještě po-trvá, než nás někdo objeví?
Netrvalo to dlouho. Jakmile jsme se ocitli ve vnitřní části hradu, ozvalo se syčení - z jedné z věží přímo nad našimi hlavami vyšlehl vysoko do vzduchu štíhlý světelný sloupec a zalil nás fialovou září. Bylo jasné, že všechny stíny za-tlačí do koutů, že ve tmě se před ním už neschováme.
"Rozprchněte se!" křikl jsem a s mečem v ruce jsem se vrhl do nejbližší síně. Za zády jsem zaslechl kroky. Otočil jsem se a uviděl jsem ho: ihlinijský čaroděj se právě chystal opsat rukou kouzelné znamení. Rychle jsem pozvedl meč a bodl jsem ho do hrdla. Skácel se v gejzíru krve.
Rowan mi běžel v patách. Za ním supěl Gryffth. Vběhli jsme do síně trojúhelníkovitého půdorysu, meče připra-vené k akci. Cheysuliové se rozprchli do nesčetných cho-deb, ale slyšel jsem Homanaské, kteří se opodál pustili do šarvátky s čaroději. Bez Tynstarovy přítomnosti jsme měli jistou výhodu, ale i tak nás ještě čekal tuhý boj. Nechtělo se mi znovu prohrávat.
"Pozor na ně!" křikl jsem, když nás napadli čtyři muži s meči a noži. Čekal jsem, že použijí své čáry, ale zaútočili zbraněmi. Když jsem pozvedal meč, ucítil jsem prudkou bolest, která mi projela oběma rukama. Ani po tréninicích s Cormakem jsem se nedokázal vypořádat s naběhlými klouby prstů. Meč jsem sice udržel, ovšem moje bývalá zručnost byla tatam. Mohl jsem se spoléhat ještě tak na rychlost, ale určitě ne na komplikované finesy spojené s vlastním bojem. Po tom, jak mě Tynstar zřídil, jsem byl jenom o něco lepší než průměr. Gryffth vytrhl nůž z poch-vy a mrštil jím přes celou síň. Zasekl se do zad jednoho Ihlinijského a okamžitě ho vyřadil z boje. Teď jsme byli tři proti třem. Než jsem se stačil porozhlédnout, Rowan tasil a zneškodnil dalšího z nich. Mě - pro tento okamžik - Ihlinijští ignorovali. A protože

jsem si nezastíral své chabé schopnosti v zacházení s mečem, rozhodl jsem se nepoužít ho. Pokud mě Ihlinijští chtějí dostat, musí si pro mě při-jít. V opačném případě se jim raději vyhnu.
"Zadržte je," křikl jsem ještě a vběhl jsem do nejbližší chodby. Podlaha tam byla dlážděná nestejnými kameny a navíc nerovná, jako by ji někdo schválně udělal tak, aby se po ní dalo špatně utíkat. V konzolích na stěnách hořely pochodně - všiml jsem si, že tuto část hradu užívali jen zřídka. Ihlinijští zapalovali pochodně nejspíš jen po dobu, co tudy procházeli.
Za zády mi doznívал hluk způsobený urputnou šarvát-kou a nesl se klenutou chodbou. Běžel jsem dál - cítil jsem, jak se mi podrážky smekají o zaoblené kočičí hlavy na podlaze. Byl jsem ve střehu a čekal jsem, kdy na mě někdo zaútočí. Pronikal jsem hlouběji do hradu chodbou z černého če-diče, který se ve světle pochodní matně leskl. Zdálo se, že i stěny pohlcují světlo, takže můj meč potemněl podobně jako kdysi rubín na jeho jilci. Pozorně, s očima dokořán, jsem zkoumal cestu před sebou.
Náhle se ozvalo skřípění písku o kámen - otočil jsem se, připraven čelit nepříteli. Muž, který se vyloupl z výklenku ve zdi, byl silnější než já. Měl prázdný, nepřítomný pohled. Jako by ho kdosi zbavil duše.
Tiše zaútočil. Ve světle pochodní se krátce zablýskl jeho meč. Stačil jsem ještě uskočit - ostří mi taktak prosvištělo kolem hlavy. Také já jsem pozvedl meč, abych útok odrazil. Obě zbraně se krátce střetly, zkřížily se a vzápětí se mohut-ným švihem do strany rozdělily. Cítil jsem napětí v prstech a modlil jsem se, aby mě ruce nezradily a zbraň udržely.
Protivník znovu zaútočil. Uskočil jsem vzad, ukročil stranou - a meč křísl o kamennou stěnu. V okamžiku, kdy jsem chtěl zaujmout nové postavení, abych mohl odrazit další ránu, Ihlinijský švihl mečem do boku - tím mě za-stavil - a meč mi vyrazil z rukou. Ani mu to nedalo moc práce. Jakmile moje zbraň s třesknutím dopadla na zem, ozvala se palčivá bolest v kloubech - celého mě ochromila.
Muž provedl prudký výpad vpřed - snad aby mi probodl břicho. Prohnul jsem se v pase a předklonil se kupředu. Cítil jsem, jak ostří meče proniklo koženým i tkaným šat-stvem a zarazilo se o žebro. Nebyla to hluboká rána, ale docela stačila, abych se vzpamatoval.
Vyskočil jsem a vytrhl jsem pochodeň vetknutou do kon-zole na stěně. Když proti mně Ihlinijský znovu vyrazil, už jsem ji držel. Zatočil jsem jí a udeřil ho do tváře. Pocho-deň jasně vzplála.
Čaroděj vykřikl, upustil meč a ruce si přitiskl k obličeji. Opakovaně vzýval Asara-Sutiho, bez přestání vykřikoval, jaká je to hrozná bolest, a nakonec se svezl na kolena. Ustoupil jsem, ale neušlo mi, že můj protivník jednou ru-kou kreslí do vzduchu jakési čáry.
"Sekere, Sekere -" omílal do omrzení, pohupoval se v ko-lenou a jeho sežehlý obličej se žíravě leskl v záři pochodně.
"Sekere, Sekere -"
Pochodeň jsem stále ještě třímal v pravé ruce. Když Ihli-nijský dál vzýval svého boha a znovu cosi čmáral do vzdu-chu, sklouzlo světlo náhle na okraj pochodně, přeplazilo se přes kovovou obruč a ožehlo mi ruku.
Rychle jsem pochodeň odhodil - mrštil jsem jí proti stěně. Klouby jsem bolestí necítil. Plamen se rozběhl po kamenech, běžel a rozléval se podlahou chodby. Ihlinijský neustával v brebentění, ruce stále přitlačené k obličeji. Oheň mi zaútočil na nohy.
"Sekere, Sekere - upal ho zažíva!"
Čaroděj však udělal zásadní chybu. Prosil sice o sežeh-nutí nepřítele, ale nevyjádřil se zcela jasně. Navíc klečel, takže ohnivý příval, který zachvátil kamenné dláždění, na-konec pohltil jeho. Plameny mu vyšplhaly po kolenou a vzápětí ho pohltily celého. Zlehka jsem se předklonil a bo-tou jsem odkopl meč stranou. Hned nato jsem se rozběhl za ním, abych ho sebral. Ohnivá řeka mi byla v patách. Ho-nem jsem popadl zbraň, otočil jsem se k živé pochodni zády a prchal jsem.
Náhle jsem zaslechl výkřik. Byl to Alixin hlas. Hlas plný strachu a zoufalství, a zároveň nespoutaného hněvu. Za-slechl jsem také hluk zápasu provázeného výkřiky.
Rozběhl jsem se. S pozvednutým mečem jsem zabočil za roh, připraven napíchnout prvního útočníka - zjistil jsem však, že to už není zapotřebí. Ihlinijský ležel na zemi, tváří dolů, a kolem se rozlévala kaluž krve. Alix právě po-klekla, aby si vzala nůž. V ruce třímala meč toho muže.
Otočila se a bleskově se napřímila. Nůž třeskl o zem a ona oběma rukama pevně sevřela meč. Když mě poznala, zbraň jí vyklouzla z rukou.
Usmál jsem se. "Zdravím tě, Alix."
Byla tak bledá, až jsem myslel, že se na místě složí. Vy-držela však. Jen vytřeštila oči. V obličeji byla vychrtlá a samá modřina. Vlasy měla spletené do zcuchaného copu a na sobě jen noční košili potřísněnou krví. Nebyla to však její krev, jak jsem poznal, ale krev muže, kterého právě zabila.
Zapomněl jsem už na stříbro ve vlastních vlasech i na vrásky ve tváři. Nedbal jsem na to, jak ztěžka se mi chodí, pustil jsem z hlavy všechno, čím mě Tynstar poznamenal.
Když jsem však spatřil Alixiny oči plné děsu, rychle jsem si vše připomněl.
Vztáhl jsem k ní ruku a bylo mi jedno, že mám naběhlé klouby. "Půjdeš se mnou?"
Krátce sklopila oči k mrtvému Ihlinijskému. Pak zvedla z podlahy nůž a přistoupila ke mně. Volná ruka, kterou mi vložila do dlaně, mě zastudila. Cítil jsem, jak se chvěla. Chvíli jsme tak stáli, zmazaní od krve a špíny, obestřeni svým strachem. Zapomněli jsme, že v rukou držíme zbraně a na okamžik jsme spočinuli v zoufalém objetí.
"Kde je Duncan?" šeptla, když jsem ji pustil z náruče.
"Je tu s námi - neměj strach. Jak se ti podařilo přelstít toho Ihlinijského?"
Znovu pohledem krátce utkvěla na mrtvém těle. "Byl na-tolik hloupý, že odemkl dveře. Prý že mě někam odvede. Nečekal, že se budu bránit. Popadla jsem pochodeň a popálila jsem mu ruku, v níž držel nůž."
Zlehka jsem se dotkl její vyhublé, propadlé tváře. "Jak je ti, Alix?"

Na okamžik bylo znát, že se zarazila. "O tom ti povím až někdy později. Pojď, odvedu tě odtud." Pozvedla si lem noční košile a vykročila. V druhé ruce stále třímala zkrva-vený nůž.
Spěchali jsme chodbami a točitým schodištěm. Alix bě-žela napřed. Následoval jsem ji, ale když jsme stoupali, zů-stával jsem pozadu. Cesta vedla pořád výš. Zatínal jsem zuby a cítil jsem, jak mi kolena vypovídají službu. Konečně rozrazila postranní úzké dveře. Sklonil jsem se, abych pro-šel za ní - ocitli jsme se na hradebním ochozu.
Alix napřáhla ruku. "V té věži má Tynstar své komnaty. Je tam schodiště, po kterém se dá sejít dolů. Když se tam dostaneme, seběhneme už bez větších problémů a odtam-tud projdeme do druhé části hradu."
Chytil jsem ji za ruku a dali jsme se do běhu. Mířili jsme k věži. Zaslechl jsem zvuky - nejspíš se někde poblíž ode-hrávala šarvátka. Oběhli jsme věž a hledali vchod. Náhle jsem strnul. Před vchodem stála známá postava - "Duncane!"
Bleskově se otočil. Z tváře mu čišelo zděšení. "Ne! Ne-choď sem!" křikl.
Alix se mi vytrhla, aby se k němu rozběhla. Cosi v Duncanově pohledu mi nehrálo. Rychle jsem ji znovu popadl a strhl zpátky. "Alix - počkej přece -"
Měsíční světlo dopadalo na Duncanovu tvář. Viděl jsem, jak se mu mocně dme hruď a pot stéká po nahých pažích. I vlasy měl vlhké od potu. "Uteč odtud - rychle… Alix - na nic nečekej!"
Alix se mi snažila vyškubnout, ale držel jsem ji pevně. "Duncane - co to říkáš? Myslíš si snad, že tě poslechnu?"
Rychle na mě pohlédla. "Pusť mě -"
Duncan udělal jeden dva kroky, ale pak se zastavil. Tvář pozvedl k temné obloze. Pak se na mě krátce podíval a uká-zal na Alix. "Odveď ji, Carillone. Co nejrychleji ji odtud do-staň -" Zhluboka, rozechvěle se nadechl. Zdálo se, že se vy-sílením každou chvílí skácí. Ve světle měsíce jsem spatřil, že mu po levé paži stéká krev. "Slyšíš? Hned odejděte, než -"
Jeho další slova zanikla v ohlušujícím hřmění, které se rozlehlo nad našimi hlavami. Vzpamatoval jsem se, přitiskl jsem se ke zdi věže a Alix jsem strhl k sobě. Vzápětí se za-blýsklo, a bylo to tak oslňující světlo, že osvětlilo i ty nej-temnější kouty a všechny nás oslepilo.
"Že bych vás tu všechny měl tak pěkně pohromadě?" ozval se Tynstarův pobavený hlas.
A pak jsem ho spatřil, když se snášel po stěně z vedlejší věže. Duncan se ocitl mezi čarodějem a místem, kde jsme stáli. Mávl rukou směrem k nám a naposledy pohlédl na Alix. "Odveď ji odtud, Carillone! Vždyť kvůli tomu jsme sem přišli!"
Rozběhl jsem se a Alix jsem vlekl za sebou. Nevšímal jsem si jejích námitek. Protentokrát jsem Duncana bez zbytečných otázek poslechl.

Neodvážil jsem se vzít pro Alix koně někoho z našich bo-jovníků, abych neriskoval, že by musel běžet po svých.
Vy-houpl jsem se na svého koně, za ruku jsem ji vytáhl do sedla a zamířil jsem do stínu obludných balvanů.
Pažemi mě objala kolem pasu. "Carillone - počkej. Přece ho tam nenecháš!"
Pobídl jsem koně ostruhami a hnal jsem ho pryč, kou-řem a páchnoucím oparem, který se vznášel kolem čer-ného Valgaardu. Pryč, pryč z toho svinstva, ke svobodě.
"Určitě si poradí sám," křikl jsem do dusotu koňských kopyt. "Ty mu snad nevěříš?"
Když kůň uklouzl po ohlazeném čediči, pevně se ke mně přitiskla. "Měla jsem tam zůstat a pomoci mu -"
"Podívej," přerušil jsem ji. "Vidíš to? Kvůli tomu odtud musíme rychle pryč -"
Nejbližší kamenný balvan náhle ožil, vztyčil se a s trh-nutím se odlepil od země. Vztáhl ruce a vrhl se na našeho koně. Vlastně to nebyly ruce, ale tlapy. Obrovské tlapy s drápy ze skelného čediče.
Alix vykřikla a znovu se ke mně přitiskla. Poručil jsem jí, aby se přikrčila, a jednou rukou jsem koně strhl stra-nou. Uskočili jsme, a ostrým drápům jsme unikli. Meč s třeskotem odskočil od kamenného těla té bestie. Rozlétly se od něj jiskry, jak zbraň křísla o kámen.
Vrátili jsme se na cestu a nejistě pokračovali dál - kůň zoufale hledal rovnováhu. Kolem se rozlétla sprška ka-menných odštěpků odlétající od kopyt, které křísaly po če-diči. Náhle jsem si všiml, že ožívají všechny balvany, že se pohybují a se skřípěním se nám snaží zahradit cestu. Ne-byly zdaleka tak rychlé jako jejich příbuzní z masa a krve, ale byly nejméně stejně nebezpečné. Některé se sotva daly rozlišit, jak hrubě byly opracované a jak ostré měly hrany, ale dobře jsem viděl, jak otvírají tlamy. Domyslel jsem si, že takové čelisti by nás lehce rozdrtily.
Do cesty se nám vevalil další balvan. Přitáhl jsem koni uzdu, až se vzepjal na zadní. Viděl jsem, jak jeho přední kopyta křísla o tělo krvelačného balvanu. Alix křičela a vší silou se mě držela za kabátec, aby nespadla. Nemilosrdně jsem koně bodal ostruhami, aby se co nejrychleji znovu vzpamatoval, a sledoval jsem blížící se tlapy.
Byl to medvěd - vlastně ne, podle těla se to poznat ne-dalo. Vrhl se na nás s vyceněnými zuby, přihrbený, nemo-torný na nohách ze skelného čediče. Mohl nás lehce do-stat, vždyť hrozilo, že se kůň složí k zemi.
Ze země kolem nás se valil horký dým a syčel - to dý-chal vládce podzemí. Zasáhlo mě to přímo do tváře - ach, jak příšerně to pálilo! Neodvážil jsem se však sáhnout si do obličeje, abych neztratil vládu nad koněm. A také jsem nechtěl přijít o meč.
Na povrch se prodral další sloupec dýmu a plivl na nás svůj hněv. Páchl jsem odporně peklem. Kůň nečekaně uskočil, div nás oba nesetřásl. Zaslechl jsem, jak Alix zdě-šeně zakvílela. Svezla se ke straně, ale nakonec se jí přece jen podařilo udržet se na kluzkém koňském hřbetě. Znovu se ze zemských útrob vyhnal syčící kouřový jazyk - jako by tam uvnitř země zvracela.
Kaňon se stále zužoval a všude číhaly spousty kamenů. Cesta peklem zdaleka nekončila. Museli jsme však projet, abychom se konečně zbavili těch bestií. Zdálo se to téměř nemožné, protože kůň byl na konci sil.
Před námi vyprskl další smrdutý gejzír plynu. Jakmile do něj kůň vkročil, zaržál bolestí, jak si div neopařil bři-cho. Celý se zkroutil, nahrbil a hlavu si vrazil mezi kolena. V příštím okamžiku nás setřásl. Vlastně mi to už bylo jedno, třebaže

jsem se udeřil o kámen. Na koně totiž zaútočil ka-menný medvěd.
Vyškrábal jsem se na nohy. Všechny kosti mě příšerně bolely. Měl jsem však meč, nohy ještě celé, a v žádném pří-padě jsem tam netoužil zůstat. Přiskočil jsem k Alix, která se už stačila posadit, popadl jsem ji za paži a vlekl ji pryč.
"Musíme to proběhnout!" křikl jsem.
Uhýbali jsme kamenným potvorám a přeskakovali sloupce smrdutých par, které lemovaly dno kaňonu, kudy jsme běželi. Lapali jsme po dechu, dusili jsme se odpor-ným zápachem, ale nakonec jsme zdárně doběhli až na ko-nec té pekelné cesty. Znovu jsme vkročili do normálního světa.
Všude kolem ležel sníh, z rozeklaných skal visely pokroucené stromy a jejich plazivé kořeny se všemožně sna-žily dosáhnout míst, kde by našly aspoň trochu skrovné půdy. Daleko za námi zůstal kaňon s oživlými kameny a štiplavým dýmem.
Alix pokulhávala a pořád se mě křečovitě držela. Byla bosá; nepochyboval jsem, že každý krok ji bolí. Košile se jí roztrhla a na několika místech i propálila, ale ona šla dál, nestěžovala si. Konečně jsem mohl vrátit meč do pochvy.
Odvedl jsem Alix do úkrytu pod skalním převisem, který byl před větrem chráněn pokroucenými stromy. Schovali jsme se tam a trochu si vydechli. A také jsme čekali na ostatní. Našel jsem si pahýl stromu a ztěžka jsem na něj usedl. Sykal jsem přitom bolestí. Třísla mě pekelně bolela. Měl jsem pocit, že je mi snad sto let. Nedokázal jsem to, co mladší muži, třebaže mi bylo teprve pětadvacet. Tělo však náhle o dvacet let zestárlo.
Alix ke mně přistoupila a hladila mě po prošedivělých vlasech. "Je to hrozné, Carillone, jak nás Tynstar všechny poznamenal."
Vzhlédl jsem a v měsíčním světle jsem se na ni podíval. "Tobě taky ublížil?"
Pohodila hlavou. "Co bylo, bylo. Nechci o tom mluvit."
"Alix -" Jednu ruku mi položila na ústa a umlčela mě. Vzápětí se předklonila a objala mě kolem ramen.
"Mockrát děkuju," šeptla. "Leijhana tu'sai. Cos pro mě udělal - a cos přitom ztratil - je víc, než si zasloužím."
Zmohl jsem se na unavený úsměv. "Tvůj syn se stane homanaským princem. Jeho jehana ví dobře, co to pro ni i pro mě znamená."
"Ale ty to neděláš kvůli Donalovi."
Povzdechl jsem si. "Ne. Dělám to kvůli sobě, kvůli tobě… i kvůli Duncanovi. Možná především kvůli němu." Položil jsem jí kloubnatou ruku na hlavu a probíral jí zcuchané vlasy. "Potřebuje tě, Alix. Víc než bych si kdy myslel, tě po-třebuje."
Neodpověděla. Seděla schoulená znaveně dál a čekala na ostatní.

Cheysulijští bojovníci se vraceli jeden po druhém, pěšky nebo na koni. Někteří přijali podobu lir a klusali či letěli - byli jsme už dostatečně daleko, aby jejich kouzelné schopnosti nerušila přítomnost Ihlinijských. Přesto jsem si všiml, že nejméně čtyři muži nám scházejí. Pro Cheysulie to byla krutá daň. Bylo to smutné. Rowan se objevil až se svítáním. Spolu s Gryffthem seděli na jednom koni - projeli tím peklem ve dvou. Rowan krvá-cel z rány na hlavě a krev mu zmáčela kožené kalhoty. Ji-nak vypadal celkem dobře, třebaže byl velmi vyčerpaný. Šťouchl do Gryfftha loktem a mne neušlo, že ellaský mlá-denec sedí na koni bezmocně opřený o Rowanova záda. Vstal jsem a pocítil lupnutí v obou kolenech. Rychle jsem přispěchal, abych pomohl Gryffthovi z koně. Měl zraněné rameno a řeznou ránu na předloktí, ale zranění nebyla na-štěstí nijak rozsáhlá.
Rowan nejistě usedl, zavřel oči a ruku si přiložil na čelo. Alix k němu přiklekla a rozhrnula mu vlasy, aby se podí-vala, co mu je. Polkl a bolestivě se zašklebil, když zavadila o jeho nateklou bouli.
"Ale to není od meče," vydechla překvapeně.
"Ne, meč se mu zlomil. Proto popadl pochodeň a za-útočil s ní na mě. Uhnul jsem před plamenem, ale přesto mě železným koncem zasáhl." Znovu se zašklebil. "Nech to být. Zahojí se to samo."
Alix si odsedla. Chvíli se dívala po ostatních - každý si z té výpravy na její záchranu odnesl nějaké zranění. Ne-ušlo mi, jak se tím trápí. Ze všech přítomných jsem byl je-diný Homanaský a až na Gryffthe zatím dorazili pouze Cheysuliové.
Ellaský kurýr se opřel o balvan a jednu paži si tiskl k žebrům. Pihami posetou tvář měl v paprscích za-padajícího slunce popelavě šedou, pocákanou krví a zne-tvořenou bolestivou grimasou. Jeho zelené oči však byly pořád plné života.
Prsty si prohrábl vlasy, až se mu na hlavě všechny zježily. "Vlastně bych měl Všemohoucímu podě-kovat," řekl znaveně. "Většina z nás se z toho vysekala a paní jsme zachránili."
"Také já bych vám chtěl poděkovat," ozval se Duncanův hlas. Alix se prudce otočila.
Sestoupil dolů ze skalní vyvýšeniny, vzal Alix do náruče a pevně ji k sobě přivinul. Tvář jí zabořil do zcuchaných vlasů. Všiml jsem si, jak je v obličeji bledý. Zranění na levé paži mu stále ještě krvácelo. Viděl jsem, jak mu krev stéká na kalhoty a také Alix na košili. Nezdálo se však, že by jim to vadilo.
Zvolna jsem vstal. Pohyboval jsem se ztuhle a proklínal svoji pomalost. Tiše jsem postál a dopřál jim tu společnou chvilku. Tohle bylo to nejmenší, co jsem pro ně mohl udělat.
"Jsem v pořádku," odpověděl Duncan na Alixin tichý do-taz, "neměj strach." Prsty jedné ruky propletl jejím copem. "A co ty? Ublížil ti Tynstar nějak?"
Alix, stále pevně přivinuté k Duncanovi, jsem do obli-čeje neviděl. Pohnula hlavou. Viděl jsem však do tváře jemu. Byl nesmírně vyčerpaný. Byl stejně jako my potřís-něný krví, špinavý a páchnoucí od jedovatého dechu z pod-zemí. A stejně jako my se i on sotva držel na nohou.
V jeho očích jsem si však všiml ještě něčeho: takhle se dívá člověk, který utrpěl nenahraditelnou ztrátu.
Pochopil jsem.
Duncan pustil Alix z náruče a usadil ji na nejbližší pa-hýl stromu - na ten, který jsem uvolnil. Pak mlčky sňal z paží své zlaté náramky a položil jí je do klína. Obratně rozevřel náušnici a vytáhl ji z ušního lalůčku. Zbavil se tak veškerého

zlata. Na sobě měl jen oblečení z kůže, ale i tak mi náhle připadal jako vysvlečený - jako nahý.
Jako mrtvý Cheysuli bez svého lir.
Náušnici jí položil do dlaně. "Tahlmorra lujhalla mei wiccan, cheysu."
S pláčem vstala a veškeré zlato z klína i z dlaně jí vy-klouzlo. "Duncane - ne -"
"Je to tak," pravil tiše. "Tynstar zabil mé lir."
Pomalu a opatrně vztáhla rozechvělé ruce, aby se ho do-tkla. Zprvu jemně, ale pak majetnicky se ho chytila. Viděl jsem, jak křečovitě se ho drží v místech, kde se k pažím přes náramky lir nedostalo slunce. Díval jsem se, jak na-léhavě ho tiskne, jako by si tím sevřením chtěla zajistit, aby zůstal.
"Jsem prázdný," pravil. "Jsem bez duše a neúplný. Ne-mohu takhle dál žít."
Její stisk zesílil. "Když odejdeš," řekla nešťastně, "když mě opustíš, Duncane… také budu prázdná, neúplná."
"Shansu," řekl, "nemám jinou možnost. Je to daň za ži-vot s lir."
"Myslíš si snad, že tě pustím?" zeptala se. "Myslíš si snad, že tu budu jen odevzdaně stát, až se ke mně obrátíš zády? Myslíš si, že s tím nic neudělám?"
"Ne. Musím to prostě podstoupit -" Popadl ji, než se sta-čila pohnout, a vzal její hlavu do dlaní. "Cheysula, mám tě velmi rád. A proto chci zmenšit tvé hoře -"
"Ne!" Chtěla se mu vymknout, ale držel ji příliš pevně. "Duncane -" řekla, "- to přece neuděláš -"
Vzápětí se jí podlomily nohy. Duncan ji ještě chvíli k sobě tiskl. Měl vychrtlý, na smrt bledý obličej a zavřené oči.
"Po-starej se o ni, ať je v bezpečí. Odvez ji do královského pa-láce." Snažil se ovládnout hlas, ale nedokázal to. "Teď bude dlouho spát. Neznepokojuj se tím. Až se probudí, zprvu se bude zdát, že si nic nepamatuje. Ke vzpomínkám dospěje časem. Všechno si postupně vybaví. Nepochybuji, že se bude velmi trápit. Ale pro tuto chvíli… pro nás oba… je to tak nejlepší."
Snažil jsem se spolknout odporný knedlík v krku. "A co Tynstar?"
"Je naživu," pravil Duncan hluše. "Jakmile zabil Caie -nezmohl jsem se už na nic. Cítil jsem jen bolest a bez-mocnost."
Znovu pohlédl do Alixiny tváře. Tiše mu spala v náruči. Potom mi ji předal. "Měj ji rád, můj pane a králi. A nenech ji zbytečně trápit."
Když se otáčel, spatřil jsem v jeho očích slzy. Pak nohou přistrčil jeden zatoulaný náramek k těm ostatním a ještě krátce postál. Dotkl se nahé paže, jako by pořád nemohl uvěřit té ztrátě. Poté zmizel v neznámu.
Kapitola devátá
Donal byl bledý a tvářil se stísněně. Tiše seděl na židli, naslouchal mi sice, ale já přesto pochyboval, zda mě opravdu slyší. V myšlenkách se toulal bůhvíkde; nezazlíval jsem mu to. Oznámil jsem mu totiž, že jeho otec je mrtev.
Upřeně zíral na podlahu, ruce složené do klína. Držel je křečovitě spojené, jako by je už nikdy nechtěl dát od sebe. Kůži na kloubech měl zcela bílou.
"Jehana," vydechl. Nic víc.
"Tvoje matka je v pořádku. Ona - spí. Otec to tak za-řídil."
Jednou kývl. Ne víc. Zdálo se, že pochopil. A pak si pra-vou rukou sáhl na levou paži a prsty přejel po zlatých ná-ramcích. Domyslel jsem si, o čem přemýšlí: Cheysuli a jeho osudové spojení s lir.
Napadlo mě, že bych ho třeba měl obejmout, abych mu usnadnil překonat tu bolest. Abych mu řekl, že Duncan dal jeho matce volnost. Taky mě napadlo, jestli bych se neměl pokusit zmírnit jeho hoře a pocit viny tím, že bych se mu svěřil, jak mě samotného to trápí. Když jsem ho však chvíli pozoroval, poznal jsem, že to není zapotřebí. Byl v mno-hém dospělejší než já sám.
Jsi zvláštní, chlapče, napadlo mě, tolik zvláštní. Přijmou tě Homanaští za svého krále?

Pomohl jsem Alix sesednout z koně. Byla lehká, až příliš lehká. A ve tváři popelavá. Konečně se vrátila domů, do Duncanova stanu - po šesti týdnech od jeho smrti… Vě-děl jsem, že se s tím stále ještě nevyrovnala.
Mlčel jsem, jen jsem ji držel. Zírala na břidlicově šedý stan se zlatě vymalovaným jestřábem a vzpomínala na chvíle, které tu strávili spolu. Dokonce zapomněla i na Donala, který sklouzl z koně a nejistě se na mě podíval.
"Jdi dovnitř," pobídl jsem ho. "Ten stan je stejně tvůj, jako byl i jeho."
Donal se dotkl plachty nad vchodem. Pak vstoupil.
"Carillone," vydechla. Dál už jen mlčela. Nedalo se jí po-moci. V jejím hlase zaznívalo nezměrné hoře.
Přivinul jsem si ji k sobě a pohladil ji po hustých vla-sech. "Už jsi pochopila? Tohle není místo pro tebe. Chtěl jsem ti to říct už dřív, ale věděl jsem, že by to nebylo správné. Sama to teď vidíš."
Objala mě a ramena se jí otřásala pláčem.
"Pojeď se mnou zpátky," zašeptal jsem. "Vrať se do krá-lovského paláce. Tvé místo je teď tady, po mém boku." Jemně jsem ji konejšil. "Alix - chci, abys se mnou zů-stala."
Zvedla ke mně tvář. "Nemůžu."
"Bojíš se kvůli Electře. Nebude žít navěky - a potom, až zemře, si tě vezmu za ženu. Udělám z tebe homanaskou královnu. Do té doby… se musíš spokojit s tím, že budeš jen princeznou." Usmál jsem se. "Vlastně jí už jsi. Jsi moje sestřenice. Jsme příbuzní."
Zvolna zavrtěla hlavou. "Nemůžu, Carillone."
Odhrnul jsem jí vlasy z tváře. "Celých těch sedm - vlastně osm let - jsem se choval jako hlupák a byl jsem na-myšlený. Viděl jsem jen to, co chtěl můj strýc, abych vi-děl. Teď ovšem jsem už trochu starší - dokonce starší než bych měl být -"
Pousmál jsem se, když jsem si vzpomněl na svůj prošedivělý plnovous a rozbolavělé kosti. "Jsem do-konce i trochu moudřejší a nedám už tolik na takové věci, jako je stavovská čest nebo obecné zvyklosti. Proto tě chci, hned teď tě chci - řekni, že půjdeš se mnou!"

"Nechci Duncana zradit, hodně mu dlužím."
"Ale vždyť není třeba, abys zůstávala sama. Alix - počkej přece -" Objal jsem ji pevněji, když mi chtěla vyklouznout. "Vím, jak tě to zasáhlo. Vím, jak moc se trápíš a jak se ti stýská. Ale myslím, že by se Duncan nezlobil, kdybychom se to pokusili překonat společně." Vzpomněl jsem si na jeho poslední slova a pochopil jsem, co mi naznačil. "Alix - nechci na tebe naléhat, dám ti čas, abys to uvážila. Ne-odmítej mě však. Ne - po všech těch letech."
"Čas v tom nehraje roli." Byla nepřirozeně strnulá, když jsem ji držel v náruči. "A všechna ta léta - už jsou pryč. Pochop, Carillone, nemůžu být tvou mei jha a nemůžu být ani tvou ženou."
"Alix -"
"U všech bohů!" vzkřikla. "Vždyť já čekám Tynstarovo dítě!"
Okamžitě jsem ji pustil. Z očí jí křičela hrůza.
"Tynstar ti udělal -"
"Nebil mě," řekla nasupeně, "neublížil mi, nijak mě ne-nutil." Na chvíli zavřela oči. "Prostě mi jen odňal vůli od-porovat a udělal mi dítě."
Vzpomněl jsem si na Electru vypovězenou na Křišťálový ostrov, která přišla o čarodějovo dítě. Budoucího dědice. Ne však mého trůnu či titulu - Tynstarova dědice. Přišel o něj, proto teď má nového.
Nedokázal jsem se pohnout. Rád bych se jí dotkl, řekl jí, aby nevěšela hlavu, ale ona dobře věděla, co se ve mně děje. Nezmohl jsem se na jediný pohyb, jen jsem pořád myslel na ihlinijského čaroděje a jeho parchanta v Alixině břiše.
Odvrátila se ode mě a zvolna vykročila ke stanu. Zvedla plachtu, ale dovnitř se nepodívala. "Půjdeš dál? Nebo se chceš vrátit?"
Na okamžik jsem semkl víčka. Pořád ještě jsem se z té zprávy nemohl vzpamatovat. Znovu jsem ji ztratil. Ale ten-tokrát ne kvůli Duncanovi. Ne kvůli Duncanově památce. Měl jsem počítat se vším.
Ale ne s tímhle. Ne s tím, že mi ji vezme Tynstar. Že o ni přijdu kvůli ihlinijskému parchantovi!
U všech bohů, to bolí! Bolí to jako rána nožem do sla-bin. Chtělo se mi zvracet z té bolesti.
Pak jsem se na ni podíval.
Zvolna jsem vydechl a přitom jsem si uvědomil, že Alix je na tom ještě hůř. Nechtěl jsem jitřit její bolest bezzubým voláním po odplatě. Takhle to bylo čistě mezi Tynstarem a mnou. A jednou se spolu vypořádáme.
Přistoupil jsem k ní. Vzal jsem jí plachtu z ruky a od-táhl ji stranou. Když jsme pak společně vstoupili dovnitř, spatřil jsem Finna. Seděl u ohně.
Do tváře mu dopadalo ostré světlo. Znovu jsem si všiml hluboké jizvy, která mu poznamenala bradu i tvář, viděl jsem i stříbro v jeho vlasech. Když vstal, neušlo mi, jak je vyhublý. Dokonce i zlaté náramky na pažích jako by ho tí-žily.
"Mei jha," řekl, "je mi to líto. Tahlmorra se však odmít-nout nedá. Čestný muž by to nikdy neudělal. A můj rujho byl čestný muž."
Alix tiše stála - tak tiše, že jsme slyšeli její dech. "Ty to víš…?"
"Vím, že měl zemřít. I on to věděl, třebaže netušil, jak a kdy to bude. Neznal jméno toho, kdo zapříčiní jeho smrt. Věděl jen, že se to stane." Zarazil se. "Mei jhana, lituji toho. Kdybych měl tu moc, vrátil bych ti ho."
Přistoupila k němu. Viděl jsem, jak zprvu váhá. Přihlí-žel jsem, jak ji bere do náruče a zjizvenou líc boří do je-jích vlasů. Viděl jsem, jak se její hoře odráží ve Finnově tváři.
"Když zahyne lir," řekl, "všechna ostatní lir to hned vědí. Storr mi to pověděl… ale nemohl jsem přijít dřív. Byla tu jedna věc, kterou jsem musel dokončit."
Nebylo mi dobře ze všech těch dojmů. Potřeboval jsem se posadit. Nešlo to však. Stál jsem jen a čekal. V přítmí stanu jsem zahlédl Donala. Seděl mezi dvěma vlky: ten první, s rezatým kožíškem, byl ještě mládě; druhý a starší, s moudrýma jantarově žlutýma očima, byl Storr.
Alix se vyvinula z Finnova objetí, ale neustoupila stra-nou. Neušlo mi, jak jednou rukou jí stále spočívá ve vla-sech, jako by nechtěl, aby odešla. Divné chování vzhledem k tomu, že teď má Torry. Nechtěl jsem mu však křivdit, protože Alix útěchu potřebovala. Byl to její bratr a také byl Duncanovým bratrem. A to je mnohem bližší vztah, než jaký bývá mezi sestřenicí a bratrancem.
Povzdechl jsem si. "Electru jsem poslal do vyhnanství. Žije teď na Křišťálovém ostrově. O tom, že napomáhala Tynstarovi, aby mě odstranil, není sporu. Jestli chceš - mů-žeš se ke mně znovu vrátit."
Finn se na mě vážně podíval. "Už se stalo. Krevní pří-saha se nedá obnovit, pokud jednou byla porušena. Vrátil jsem se domů, žiju tady v Pevnosti - a o nic víc nestojím. Mé místo je nyní zde. Cheysuliové mě jmenovali svým ná-čelníkem."
Alix se na Finna překvapeně podívala. "Tebe? Místo Duncana?" Nadechla se a pokračovala: "Vždycky jsem si mys-lela, že něco takového pro tebe není."
"Ano, můj rujho byl dobrý náčelník, ale věci se mění. Lidé se taky mění. A Torry mě velmi změnila." Pokrčil ra-meny. "Jsem teď o hodně - vyrovnanější, našel jsem vnitřní klid." Finn použil homanaský výraz. Mně se mnohem víc líbilo cheysulijské shansu.
"Velmi lituji toho," řekl jsem, "jak to dopadlo. Neměl jsem tě posílat pryč."
Finn zavrtěl hlavou: "Neměl jsi jinou možnost. Pocho-pil jsem to, když mi Torry otevřela oči. Nedávám ti proto vinu. Navíc jsi jí dovolil se mnou odejít. Mohls jí přece na-řídit, aby zůstala."
"Abys mi ji vzal násilím?" zavrtěl jsem hlavou. "Ne, bylo by pošetilé nutit ji, aby zůstala."
"Mohl jsi to aspoň zkusit," namítl Finn. "Mohl jsi ji třeba zavřít doma, nebo jsi ji mohl provdat za ellaského prince… a kdybys to byl udělal, mohla být stále mezi námi."
Cítil jsem, že se mi krátí dech. Všechno kolem se náhle zatočilo. Krbové ohniště bylo jedinou věcí ve stanu, kte-rou jsem v podobě světelné skvrny vnímal. "Torry je - mrtvá?"

"Ano. Zemřela dva dny předtím, než Duncan přišel o své lir. Proto jsem nemohl přijít dřív."
"Finne," zašeptala Alix. "Ne, Finne - to ne -"
"Ano, je to tak," pravil drsně. Měl oči plné bolesti. Ne-dokázal jsem se na něj dívat - dobře jsem věděl, jak ji mi-loval. Nedokázal jsem unést ten žal. A přece jsem na něj byl sám.
A pak jsem náhle zaslechl dětský pláč. Jako by mnou pro-jel nůž.
Finn odstoupil od Alix, odtáhl závěs, poklekl a z kože-šiny pozvedl malý uzlíček - počínal si velmi něžně. Nikdy jsem neviděl v jeho pohybech tolik něhy. Nehodila se k němu. Ale najednou k němu přirozeně patřila. Byl to pro mě další šok.
Přinesl uzlíček až k nám. "Jmenuje se Meghan," řekl. "Jsou jí čtyři měsíce… a je hrozně hladová. Torry - ji ne-mohla kojit, a tak jsem chodil krást mléko." Krátce se usmál. "Kravám se to někdy nezamlouvá, když je dojí ně-kdo cizí."
Meghan stále plakala. Finn se zamračil, lépe ji uchopil, aby se holčičce leželo pohodlněji. Alix zasáhla. Vzala si děv-čátko k sobě a Donala poslala, aby vyhledal ženu, která kojí své vlastní dítě. Krátce se podívala na Finna a pak prová-zela Donala pohledem, když opouštěl stan. "Není třeba, abys okrádal krávy, rujho. Zachráním ti pověst a malé se-ženu kojnou."
Když vycházela ze stanu, všiml jsem si, že Finn se tro-šičku usmívá. Už se netvářil tak neskonale vážně a také jeho pohled byl méně poznamenán smutkem. Teď už mi to bylo jasné - Finn ztratil víc než jen bratra.
Ale i já jsem přišel o sestru. "Bohové," povzdechl jsem si. "Jak se to stalo? Proč Torry zemřela? Proč… proč?"
Letmý úsměv ve Finnově tváři pohasl. Zvolna usedl a po-kynul mi, abych si také našel místo. Po deseti měsících - což je dlouhá doba - jsme zase byli spolu. "Torry nebyla zvyklá žít v ústraní," řekl. "Byla hrdá, silná a odhodlaná, ale samota jí nesvědčila. A navíc byla těhotná -" Zavrtěl hlavou. "Všiml jsem si toho asi po třech měsících od na-šeho odchodu z královského paláce. Tvrdila sice, že to nic není, že těhotné ženy občas mívají takové problémy. Mys-lel jsem si, že to bude tím. Jak jsem to měl tušit? Neměl jsem ponětí, že mi neříká pravdu!" Prsty si prohrábl vlasy a odhodil si je z obličeje. Byl hodně pohublý, ba dokonce vychrtlý. Strádal určitě stejně jako ona.
"Povídej dál," vyzval jsem ho hluše.
"Když jsem viděl, že to s ní není lepší, vzal jsem ji do vesnice. Myslel jsem, že jí prospěje společnost žen a že jí v domě bude lépe než v prostém stanu, kde jsme žili. Ale - nepřijali mě. Křičeli na mě, že jsem vlkodlak, nadávali mi do ďáblů. A Torry pro ně byla děvka, která si uhnala dítě se samým ďáblem."
Z očí mu sálal hněv. Na okamžik jsem v něm zahlédl zvíře, ale pouze na kratičký okamžik. Viděl jsem rovněž, jak se tím trápí a dává si vinu. "Shaine je po smrti a qu'mahlin skončilo ve chvíli, kdy král vypustil duši… ale mnozí se s tím nechtějí smířit. Proto Torry raději porodila v podmínkách, které jsem jí mohl nabídnout, ale potom den za dnem chřadla." Zavřel oči. "Ani bohové nevyslyšeli moji prosbu, když jsem se nabídl za ni. Když zemřela, po-hřbil jsem ji po cheysulijsku a s dcerou jsem se vrátil do Pevnosti."
Myslel jsem na Torry, na to, jak byla zesláblá a nemocná. Přemítal jsem, jak asi porodila. A také jsem přemítal o Homanaských, kteří jí spílali kvůli Finnovi. A to všechno je-dině kvůli Shaineovu qu'mahlin. Přemítal jsem o sobě, jak slabý jsem král, když nedokážu zarazit nenávist, kterou mezi lidmi rozdmýchal můj strýc.
"Moc mě to mrzí, Carillone," povzdechl si Finn. "Ne-chtěl jsem, abys ji nadobro ztratil."
"To je Shaineova vina," povzdechl jsem si ztěžka. "To můj strýc zabil Torry." Podíval jsem se přes plameny na Finna. "Máš v úmyslu nechat Meghan tady?"
"Je tady doma," namítl Finn. "Kde jinde by měla žít?"
"V královském paláci," navrhl jsem. "Je přece homanaská princezna."
Nevěřícně se na mě podíval. "Copak ses dostatečně ne-poučil? Musíš se pořád jen řídit zaběhanými zvyklostmi a brát ohledy na stavovskou čest? U všech bohů, Carillone, myslel jsem, že sis z toho vzal poučení -"
"Ale ano," kývl jsem, "vzal. Nemám v úmyslu brát ti ji. Chci jen, abys to uvážil. Sám jsi přiznal, že Torry se k smrti utrápila, když strádala v ústraní. Chceš snad připravit stejný život své dceři?"
"Je přece se mnou v Pevnosti," pravil tiše. "Dám jí všechno, co si jen bude přát - vždyť je jednou z nás - Chey-suliů."
Usmál jsem se. "Kdo tady mluví o příslušnosti k národu? Třeba ty ses odjakživa považoval za něco lepšího, než jsou Homanaští."
Pokrčil rameny. "Jsme takoví, jaké nás naši bohové stvo-řili."
Zasmál jsem se. Zvolna jsem vstal a zhoupl jsem se v ko-lenou, abych ulevil tříslům.
Jízda na koni mi nedělala dobře. Také Finn vstal. Mlčel. Jen čekal, co bude dál. "I tebe poznamenalo prožité utr-pení," řekl jsem na rovinu. "Dovol Alix, ať tě vytáhne z nej-horšího. Vypadáš starší, než jsi."
Finn pozvedl obočí. "Sám by ses měl na sebe podívat do zrcadla a nepředhazovat mi známky stárnutí."
"To už jsem udělal," přiznal jsem, a pak jsem ho otočil ke zdi. Usmál jsem se a podal jsem mu ruku. "Řádně se starej o Meghan a často mě navštěvujte. Má i jinou krev než jen vlkodlačí, a já chci, aby o tom věděla."
Finn mi pevně stiskl ruku. "Nepochybuji, že i tvoje dcera uvítá společnost. A ohledně homanaského krále - není třeba, aby měl jen jediného vazala. Má k dispozici všechny Cheysulie, kteří mu rádi poskytnou pomoc, kdykoliv ji bude potřebovat."
"Mimochodem," řekl jsem, "něco ti vrátím." Vytáhl jsem nůž z pochvy. Na jeho střence se v záři ohně zlatě zaleskl homanaský lev. Byl to nůž z nejčistší oceli.
Napřed mě napadlo, že ho třeba nepřijme, protože dávno nosil jiný, cheysulijský. Finn však natáhl ruku a nůž si vzal, třebaže mezi námi už neexistovala přísaha zpeče-těná krví.
"Ja'hai-na," pronesl tiše.
Mlčky jsem vyšel před stan. Můj kůň stále ještě čekal. Sáhl jsem po otěžích, nenasedl jsem však. Přemítal jsem o Alix, pečující o malou Meghan i o dítě, které nosí pod srdcem. Alix pomůže Finnovi a postará se také o Meghan. Vždyť i ona

bude potřebovat pomoc, až se jí narodí Tynstarovo dítě. Věděl jsem už, že se jí pomoci dostane vrchovatě.
Zarazil jsem se. Měl jsem pocit, že vnímám cosi zná-mého, i když v první chvíli jsem netušil, co by to mohlo být. A pak jsem pochopil: byla to flétna, cheysulijská píštala. Hrála jednoduchou melodii, ale já ji dobře poznal. Na-posledy jsem ji slyšel hrát na harfu, když ji vyluzovaly zručné prsty harfeníkovy. To Lachlan hrál Homanaskou píseň. A teď ji hráli tady, v Pevnosti.
Usmál jsem se. A pak jsem se dal do smíchu. Nasedl jsem a chystal jsem se k odjezdu. Donal mi však zastoupil ces-tu. Vztáhl ruku a dotkl se nosu mého koně. Po boku mu seděl Lorn. "Bratranče," zeptal se chlapec, "smím odjet s tebou?"
"Vracím se do královského paláce."
"Jehana mi to dovolila." Usmál se stejně jako kdysi. Sklonil jsem se, podal jsem mu ruku, a když vyskočil, vy-táhl jsem ho k sobě do sedla. Usedl za mými zády. "Drž se pevně," řekl jsem mu, "aby nás královský válečný oř ne-shodil."
Zasmál jsem se. "Nebo bys mě rád viděl v kotrmelcích?"
"To ne, jsi přece homanaský král."
"Ale kůň se v titulech nevyzná. Ví jen, jak jsi těžký."
Pobídl jsem svého koně. Ucítil jsem, jak se lehce prohnul v zádech. Po chvíli se však narovnal.
"Vidíš tamhle?" zeptal se mě Donal. Za koněm klusal mladý vlk. Díval jsem se po Tajovi. Nakonec jsem ho našel - jako tečku na obloze.
"Ano, vidím je," kývl jsem. "Dáme se do klusu?"
Vyrazili jsme. "Jasně!" křikl Donal.